

Một Phần Hai Mươi Tư

Contents

Một Phần Hai Mươi Tư	2
1. Chương 1: Tôi Là Type Người Anh Thích?	2
2. Chương 2: Lên Cân	10
3. Chương 3: Một Ước Mơ Giản Đơn Bình Dị	13
4. Chương 4: Nhân Cách Chủ Ông Anh Còn Ổn Chứ	16
5. Chương 5: Yến Tiên Sinh Điểm Anh Chú Trọng Thật Kỳ Quái	18
6. Chương 6: Anh Không Thêm Diễn Nữa Sao	21
7. Chương 7: Có Phải Ông Xã Rất Lợi Hại Không	24
8. Chương 8: Để Dưới Gầm Giường Tôi Mới Yên Tâm	27
9. Chương 9: Thảm Du Cùng Picasso	29
10. Chương 10: Bị Moe Thành Kẻ Thiếu Năng Rồi	31
11. Chương 11: Bé Hamster Kinh Hãi	34
12. Chương 12: Bụng Nhỏ Trông Vừa Trắng Vừa Mềm	37
13. Chương 13: Vết Trắng Đục Còn Sốt Lại	39
14. Chương 14: Bây Giờ Tôi Rất Muốn Hết Lớn Làm Sao Đây?	41
15. Chương 15: Mẹ Nó Quá Tầm Thường	44
16. Chương 16: Hôn Xong Rồi Muốn Chối Hả?	46
17. Chương 17: Chiếm Lĩnh Thế Giới Vẫn Phải Dựa Vào Ta	49
18. Chương 18: Đủ Loại Kế Hoạch Bắt Nạt Hamster	53
19. Chương 19: Vô Cùng Thê Thảm	55
20. Chương 20: Yến Liều Liều Đặc Biệt Từ Nhỏ	57
21. Chương 21: Chiêu Gậy Ông Đập Lưng Ông Quả Thực Tuyệt Không Thể Tả	59
22. Chương 22: Tôi Bị Mê Hoặc Rồi!	62
23. Chương 23: Cọng Tóc Ngổ Trên Đỉnh Đầu Dung Đưa	63
24. Chương 24: Fan Nào Tàn Của Picasso	67
25. Chương 25: Thành Viên Mới Của Fandom Thực Sự Vô Cùng Điên Cuồng	69
26. Chương 26: Kẻ Yếu! Rác Rưởi! So Weak!	73
27. Chương 27: Không Phải Bác Sĩ Mạnh Uống Nhầm Thuốc Chứ?	75
28. Chương 28: Thích Anh, Chỉ Có Thôi	77
29. Chương 29: Đại Ma Vương Địa Ngục Bị Giội Thành Tên Thần Kinh	80
30. Chương 30: Ha, Nhân Loại	83
31. Chương 31: Anh Cho Leonardo Ấy A A A A A	86
32. Chương 32: Ta Sẽ Dùng Linh Hồn Của Người Để Xì Mũi	89
33. Chương 33: Cái Tên Đây Là Chính Miệng Ta Cho Người Đó	93
34. Chương 34: Vung Vẩy	96
35. Chương 35: Lê Nào Các Anh Còn Muốn Ăn Một Bữa Cơm Chia Tay	99
36. Chương 36: Hai Dấu Răng Tượng Trưng Cho Tình Yêu	103
37. Chương 37: Trêu Ghẹo Không Khí	108
38. Chương 38: Yêu Nhầm Người	111
39. Chương 39: Ngắc Đầu Ưỡn Ngực Làm Đàn Ông	114
40. Chương 40: Quyết Đoán Đục Một Cái Lỗ	117

41. Chương 41: Hay Là Kêu Yển Ái Quốc	121
42. Chương 42: Nghĩ Một Chút Đã Thấy Chuột Rút Chân	124
43. Chương 43: Nở Nụ Cười Dữ Tợn Với Fan	127
44. Chương 44: Đầu Bé Hamster Bắt Đầu Bốc Khỏi Rồi	130
45. Chương 45: Anh Rất Muốn Yêu Đường Với Tôi	133
46. Chương 46: Có Cây Bút Viết Truyện Đồng Nhân Thâu Đêm	136
47. Chương 47: Hai Quả Đào Mật Đầy Ấp Nhựa	140
48. Chương 48: Trừ Tà	143
49. Chương 49: Một Tiếng Ngáy Vang Dội Non Sông	147
50. Chương 50: Muốn Nó Lệ Hôn Hôn Mới Hết Chấn Động	150
51. Chương 51: Thân Thể Bất Tử	153
52. Chương 52: Người Này Là Cáo Già	157
53. Chương 53: Ngô Tiên Sinh Hắt Xì Hơi Cơm Muối	160
54. Chương 54: Vương Hậu Buông Thả Không Gì Sánh Được	163
55. Chương 55: Tiếng Hót Thanh Thúy Du Dương	166
56. Chương 56: Tại Sao Ông Còn Phải Chịu Trách Nhiệm Giảng Giải	169
57. Chương 57: Yêu Thương Trong Ánh Mắt, Như Đám Mây Mềm Mại Nhất Ở Phía Chân Trời	172
58. Chương 58: Cho Hỏi Ông Xả Quá Quân Tử Thì Phải Làm Sao?	175
59. Chương 59: Ngày Nào Bác Sĩ Mạnh Cũng Dạy Hư Trợ Lý Nhỏ	177
60. Chương 60: Bác Sĩ Mạnh Thật Xấu Xa	180
61. Chương 61: Món Ăn Kèm Cần Thêm Váng Đậu, Nấm Kim Châm Rắc Thêm Pín Bò, Cải Thảo, Rong Biển Kèm Đốt Măng Khô	182
62. Chương 62: Phát Cho Fan Cp Một Miếng Kẹo Vị Lạ	185
63. Chương 63: Cho Đến Khi Thế Giới Diệt Vong —	187

Một Phần Hai Mươi Tư

Giới thiệu

Edit: Kogi & Dâm nữ. Thể loại: hiện đại, đa nhân cách, 1×1, HE. Một con người chỉ có một bộ mặt nhưng anh công nà

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mot-phan-hai-muoi-tu>

1. Chương 1: Tôi Là Type Người Anh Thích?

Lần đầu tiên Mạnh Phồn gặp Yến Nhất, là tại một ngân hàng.

Lúc ấy Mạnh Phồn đang xếp hàng trước máy ATM chờ rút tiền, đột nhiên nghe thấy đại sảnh truyền tới những tiếng hét hỗn loạn. Mạnh Phồn vừa ngẩng đầu, liền nhìn thấy một người đàn ông che mặt bằng miếng vải đen đang cầm con dao phay lớn, kẻ trên cổ một con tin, liên tục gào thét yêu cầu quỹ viên đem tiền mặt để vào một cái túi gã đưa.

Con tin bị gã kèm kẹp là một thanh niên chừng hai tư, hai lăm tuổi, cũng không biết là bị dọa ngu người hay thế nào, mặt không biểu cảm, hai mắt trống rỗng, thân thể mềm oặt như miếng vải rách. Mà tên cướp kia lại cực kì căng thẳng, đầu đầy mồ hôi, miệng run lẩy bẩy, dao phay trong tay sóng chết kẻ trên cổ con tin, nơi lưỡi dao tiếp xúc với lớp da phỉm màu đỏ nhạt.

“Ê!”. Lúc này có người hô một tiếng bên tai tên cướp, tên cướp giật mình ngoảnh đầu, ánh mắt vừa vặn đối diện với một đôi mắt đen, đôi mắt đó có chút quái dị, đồng tử tràn ngập màu đen thẫm hỗn độn, mà trong màu đen thẫm này còn trôi nổi những chấm sáng nhỏ màu trắng, trông giống như một vũ trụ thu nhỏ...

Tên cướp sửng sốt trong chốc lát, đang định uy hiếp người mới tới, thân thể đột nhiên lại không thể động đậy kháng cự lại.

Mà ngay lúc này, Mạnh Phồn thông qua vài giây mặt đối mặt ngắn ngủi đã thành công xâm nhập vào thể giới tinh thần của tên cướp, dùng thể quét chân gọn gàng đẹp mắt quét ngã thể tinh thần tên cướp, cười lên trên đánh đập.

“Cho mày cướp ngân hàng này!”. Từng đòn của Mạnh Phồn giống như mưa rơi trên thể tinh thần của tên cướp, “Cho mày bắt con tin này!”.

Mạnh Phồn là bác sĩ tâm lý.

Mạnh Phồn có phương pháp trị liệu đặc biệt.

Sau khi chịu một trận hành hung, thể tinh thần của tên cướp ủ rũ co quắp dưới chân Mạnh Phồn, Mạnh Phồn giơ tay ấn lên trán gã, cưỡng ép tiến vào ý thức của gã, tìm kiếm đồ ăn, sau khi tìm một lúc, trong một xó xỉnh ký ức tuổi thơ của tên cướp, anh nhìn thấy đoạn ký ức về một người cha cờ bạc chuyên bạo lực gia đình, Mạnh Phồn nuốt đoạn ký ức này vào bụng, thỏa mãn liếm liếm môi.

Ký ức sợ hãi tuyệt vọng, có vị cay.

Mạnh Phồn rời khỏi ý thức, nhìn thể tinh thần vẫn chưa nhúc nhích của tên cướp, hài lòng trở về thể giới thực.

Mọi sự trong thế giới thực xảy ra rất nhanh, những người chứng kiến trong đại sảnh ngân hàng chỉ thấy một người đàn ông trẻ ưa nhìn đột ngột từ bên cạnh máy ATM đi đến bên tên cướp, thể rồi tên cướp giấy trước còn gương nanh múa vuốt giây sau bắt chợt thả con tin rồi ngất xỉu dưới đất.

“Ôi trời, chuyện gì vậy?”. Mạnh Phồn vẽ mặt vô tội, thậm chí còn tỏ ra sợ hãi vỗ vỗ ngực, giả vờ giống vô cùng.

“Cảm ơn anh”. Mạnh Phồn đang định chuẩn đi, người đàn ông vừa nãy bị tên cướp bắt giữ đột nhiên mở miệng nói cảm ơn.

Mạnh Phồn liếc nhìn hắn ta một cái, vì đối phương trông rất ưa nhìn, nên một người luôn không có sức chống cự đối với soái ca như Mạnh Phồn đây không nhận được phải liếc thêm cái thứ hai, lập tức dè dặt nói: “Tôi có làm gì đâu, không cần cảm ơn”.

Bị người ta biết mình đến đầu ngón tay cũng không chạm vào tên cướp lại có thể quét ngã gã mà được ư?

Người đàn ông nhíu mày, chỉ chỉ mắt Mạnh Phồn, kiên định nói: “Vừa rồi mắt anh màu đen, bên trong còn có chấm sáng, nhưng bây giờ là màu nâu, không còn chấm sáng nữa”.

“Là vấn đề ánh sáng”. Mạnh Phồn bình tĩnh.

“Anh nói gì?”. Người đàn ông trừng mắt, đột nhiên vẽ mặt hoang mang.

“...Tôi nói màu mắt tôi thay đổi là do vấn đề ánh sáng”. Mạnh Phồn có chút lơ mơ.

Người đàn ông nhướng mày, đột nhiên lại tỏ ra hoảng sợ che thân dưới: “Trời ơi! Sao tôi lại ở bên ngoài? Không phải tôi đang tắm sao!”.

Mạnh Phồn bình tĩnh nhắc nhở hắn: “Anh đang mặc quần”.

Người đàn ông thở phào một hơi, rồi lập tức bị hơi thở của chính mình làm ngạt: “Tiện nhân kia lại ăn tỏi!”.

Đạch? Người đa nhân cách hả? Mạnh Phồn dạt dào hứng thú mặt đối mặt với người đàn ông trong một giây, giở lại trò cũ, lên vào thể giới tinh thần của hắn.

Sau khi đi vào, Mạnh Phồn sợ tới mức nháy mắt quỳ trên mặt đất.

...Trong thể giới tinh thần của người đàn ông này vậy mà lại chen chúc những hai mươi mấy thể tinh thần, đáng vẻ giống nhau như đúc, thần sắc khác nhau, còn đang trò chuyện với nhau, vừa thấy Mạnh Phồn tới, mọi người liền lập tức im lặng, nhìn hắn chăm chăm.

Mạnh Phồn run rẩy đếm: “Một, hai, ba...hai mươi ba, hai mươi tư!”.

Người hai mươi tư nhân cách phân liệt!

“Người anh em, lưu số điện thoại đi”. Trở lại thế giới thực, Mạnh Phồn như phát hiện ra đại lục mới nhiệt tình vỗ vai đối phương.

Vì người này thật sự rất thú vị, từ sau khi đọc cuốn tiểu thuyết “The Minds of Billy Milligan” (*) Mạnh Phồn liền vô cùng khao khát có thể gặp được một người đa nhân cách, nhưng loại bệnh này thực sự rất hiếm thấy, nên trong cuộc sống thực Mạnh Phồn chưa từng gặp.

(*) Cuốn tiểu thuyết nổi tiếng của Daniel Keyes được viết dựa trên một câu chuyện có thật. William Stanley Milligan (1955-2014) biệt danh Billy Milligan là người đàn ông mang 24 nhân cách khác nhau: Adalana – một người đồng tính nữ là kẻ hãm hiếp, Ragen – một người Nam Tư cũ là tên cướp hay Arthur – một người Anh kỳ quặc...cùng nhiều nhân cách khác với sở thích, tính cách, giới tính khác nhau.

Người đàn ông ghét bỏ khoát khoát tay, nói: “Không cho, anh xấu quá”.

“Tôi đánh anh bây giờ!”. Mạnh Phồn suýt nữa muốn đập chết cái người này, anh sống hơn hai mươi năm nay, từ nhỏ đến lớn được mọi người khen ngợi, đi trên đường số người đến gần bắt chuyện xin số nhiều không đếm hết, đời này đây là lần đầu tiên bị người ta chê xấu!

“A ha, ở đây có một anh chàng đẹp trai này”. Hai người xấu hổ trầm mặc trong chốc lát, người đàn ông đột nhiên lại ngả ngớn huýt sáo, ánh mắt như sói đói hung hăng quét một lượt trên người Mạnh Phồn, lắc lư điện thoại, vẻ mặt háo sắc hỏi: “Hẹn hò không?”.

“Anh làm gì gấp vậy, chốc nữa lại ghét ông đây xấu!”. Mạnh Phồn thở phì phì với tay cướp điện thoại của hắn, nhanh chóng nhập số điện thoại của mình vào rồi gọi lại, tự giới thiệu bản thân: “Tôi họ Mạnh, là một bác sĩ tâm lý...”.

“Anh lấy đồ của tôi làm gì?”. Người đàn ông lạnh lùng cướp lại điện thoại, cất vào túi rồi bỏ đi.

Mạnh Phồn vẽ mặt kính phục ngóng nhìn bóng lưng hắn, hoàn toàn nói không nên lời...

Để tránh phiền toái, Mạnh Phồn lưu số điện thoại xong liền rời khỏi ngân hàng, bảo vệ định chặn anh lại, dù sao lát nữa có thể phải lấy lời khai. Mạnh Phồn ngẩng đầu nhìn gã mỉm cười, bảo vệ nhảy mắt bị thôi miên liền mơ màng xoay người sang chỗ khác.

Sau khi về nhà Mạnh Phồn vội vã gọi điện thoại cho người đàn ông kia, chuông reo hồi lâu bên kia mới tiếp, giọng nói lạnh như băng vang lên: “Alo?”.

“Alo, xin chào, anh còn nhớ hôm nay ở ngân hàng đã xảy ra chuyện gì không? Tôi là người đã xin số điện thoại của anh đây”. Mạnh Phồn thăm dò hỏi, vì anh cũng không chắc người nghe điện thoại có nhớ mình hay không.

“À, là cái người xấu xí đó”. Ngữ khí lạnh lùng của người nọ hình như có chút ảo não: “Chắc, là ai đưa số điện thoại cho anh...”

Mạnh Phồn hận ngứa cả răng, đang muốn cúp điện thoại lát nữa gọi lại, bên kia đột nhiên lại vang lên giọng nói ngả ngớn: “Alo, anh là ai?”.

“Ặc, anh còn nhớ chuyện xảy ra ở ngân hàng hôm nay không?”. Mạnh Phồn đoán người lúc này có lẽ là nhân cách chủ động hỏi số điện thoại của mình.

Quả nhiên hắn không đoán sai, đối phương nghe thấy giọng nói của hắn lập tức vui mừng huýt sáo, đùa cợt: “Nhớ chứ, là anh chàng đẹp trai đó, nhanh như vậy đã gọi tới, nhớ tôi rồi sao?”.

“...Là tôi, xin chào”. Mạnh Phồn chỉ sợ giây sau nhân cách này lại biến mất, liền coi nhẹ những vấn đề khác, vội vàng hỏi: “Anh có thể kiên trì được bao lâu?”.

Đối phương phát ra một tiếng cười khê: “Một giờ không thành vấn đề”.

“Vậy thì tốt quá”. Mạnh Phồn định tâm sự với người này.

“Tất nhiên là tốt, đảm bảo cứng vững ngất trời”. Đối phương dâng trào nhiệt huyết mời mọc: “Tối này mấy giờ cứng rắn?”.

Mạnh Phồn:...Mẹ nó biến thái.

Trước mắt nhân cách tiếp điện thoại thực ra cũng không bình thường lắm, vì thế Mạnh Phồn không ôm hy vọng hỏi: “Hôm nay ở ngân hàng khi tên cướp vừa bất tỉnh nhân cách nói cảm ơn tôi đâu?”. Xem ra nhân cách đó tương đối bình thường.

Bên kia im lặng một chốc, nói: “Đây”.

Mạnh Phồn hít sâu một hơi, sau đó dùng tốc độ nói nhanh nhất giải thích một lượt hôm nay mình làm sao có được số điện thoại của hắn và giới thiệu mình là bác sĩ tâm lý có hứng thú với tình huống của hắn, cuối cùng, Mạnh Phồn dùng giọng điệu thành khẩn nhất nói: “Anh có thể thử đến chỗ tôi trị liệu, phương pháp trị liệu của tôi tương đối đặc biệt, nói không chừng có thể giúp được anh”.

Bên kia im lặng hồi lâu, Mạnh Phồn gần như tưởng nhân cách lại thay đổi rồi, kết quả lại nghe thấy đối phương nói một câu: “Được, tôi tên là Yến Nhất”.

Mạnh Phồn tiện tay xé một tờ giấy nhớ viết một chữ Yến, hỏi: “Yến trong chim yến à? Nhất là Nhất nào?”.

Yến Nhất nói: “Chính là Nhất trong nhất, nhị, tam, tứ”.

Mạnh Phồn nghĩ nghĩ, hỏi: “Các nhân cách khác của anh sẽ không tên là Yến Nhị, Yến Tam, Yến Tứ đấy chứ...”.

Yến Nhất nghiêm túc nói: “Phải đấy, cứ như vậy đến hai mươi tư”.

Mạnh Phồn:...

Yến Nhất tiếp tục: “Tôi là một người nghiêm cẩn”.

Mạnh Phồn suýt nữa thì bật cười, hai mươi tư nhân cách phân liệt còn nghiêm cẩn nỗi gì.

“Khi nào tôi qua tìm anh được?”. Yến Nhất hỏi.

“Ừm”. Mạnh Phồn lật lật thời gian biểu, nói: “Hay là ngày mai luôn đi, ba giờ chiều...À, anh có thể đến đúng giờ không?”.

“Ba giờ chiều cái gì? Anh muốn làm gì?”. Yến Nhất đột nhiên đổi giọng, cũng không biết biến thành Yến mấy.

Mạnh Phồn kiên nhẫn nói: “Làm ơn để Yến Nhất nghe điện thoại”.

Nhân cách không biết là Yến mấy lạnh lùng nói: “Xấu xí”.

Sau đó nhanh chóng ngắt điện thoại.

Mạnh Phồn suýt nữa phun ra một ngụm máu, cầm phần quãng điện thoại lên giường, nghiêng răng nghiến lợi thề nhất định phải tìm cơ hội cần thận đánh thể tinh thần có khiếu thẩm mỹ kì dị này một trận!

Tiến bệnh nhân hẹn trước cuối cùng của ngày hôm nay, đồng hồ chỉ hướng 2 giờ 45 phút, Mạnh Phồn day day mắt, mệt mỏi cuộn người trong ghế tựa mềm mại.

Bệnh nhân vừa rồi là sau khi trải qua một lần nguy hiểm ngoài ý muốn, một thời gian dài tâm trạng sa sút trầm cảm, về trường hợp này, sách chuyên ngành có một loạt thuật ngữ dài ngoằng khó đọc để hình dung, nhưng Mạnh Phồn lười nhớ, anh trực tiếp đi vào ý thức của bệnh nhân tìm đoạn ký ức gây ra vấn đề, rồi làm phai nhạt nó.

Thật ra về kiến thức chuyên ngành tâm lý học nói Mạnh Phồn giỏi nửa vời (*) còn là khen anh, chính xác là trừ mấy ngón nghề học trên phim để gạt người ra Mạnh Phồn chẳng hiểu cái rắm gì.

(*) “Chẳng đầy một bình, nửa bình chao đảo”: Phương ngôn Sơn Đông, chỉ người có chút kiến thức nhưng không phong phú, có chút bản lĩnh nhưng không cao cường.

Nhưng anh có một ưu thế trời sinh...anh không phải người.

Cha anh là mị ma, mẹ anh là thú ăn mộng. Hai chủng loại sinh vật không phải người này đều có thể dùng thể tinh thần của mình trực tiếp xâm nhập vào thể giới tinh thần của sinh vật khác, khác nhau ở chỗ thú ăn mộng có thể lấy ký ức của sinh vật làm thức ăn, từ trong ý thức cắn nuốt, phong ấn, vơ vét ký ức, còn

mị ma lại có thể tạo ra hình ảnh giả, khiến sinh vật sinh ra ký ức giả tạo hoặc ảo giác, mà Mạnh Phồn đồng thời có năng lực của cả hai chủng loại này có thể dễ dàng đùa giỡn tinh thần của nhân loại trong lòng bàn tay, tìm ra chứng ngại gây ra bệnh tâm lý và tiêu diệt, làm phai nhạt, hủy bỏ, thậm chí là sửa chữa những ký ức không vui vẻ, không có một bác sĩ tâm lý nhân loại nào có thể tiến vào thế giới tinh thần để trị liệu, vì vậy cách trị liệu của bác sĩ Mạnh luôn rất hiệu quả, danh tiếng của phòng khám rất tốt, cho nên làm ăn ngày càng phát đạt.

Mạnh Phồn nghỉ ngơi một lát, tính toán một chút thu nhập của tuần này, cảm thấy vô cùng vừa lòng.

Lúc này trợ lý Phương Kỳ của Mạnh Phồn gõ cửa đi vào: “Bác sĩ Mạnh, Yến tiên sinh có hẹn trước chiều ba giờ đã đến rồi”.

Phương Kỳ này có quan hệ họ hàng xa với Mạnh Phồn, bà nội Phương Kỳ là mị ma, trong cơ thể Phương Kỳ chảy một phần tư dòng máu mị ma, di truyền thành công “mỹ mạo” thiên phú, nhưng bản lĩnh “trí huyển” của mị ma Phương Kỳ lại không tốt. Thế là tiểu mị ma hỗn huyết không chịu thua sau khi tốt nghiệp xung phong làm trợ lý cho Mạnh Phồn, có thời gian liền theo Mạnh Phồn học cái này cái kia.

Nhìn nhìn vẻ mặt ngốc moe ngâm que cay (*) của Phương Kỳ, Mạnh Phồn khinh bỉ nói: “Nhả que cay ra, mời Yến tiên sinh vào đây”.

(*) Là cái này.

Lát sau, Yến Nhất được Phương Kỳ dẫn vào.

Hôm nay hiển nhiên hần ăn mặc đàng hoàng, từ đầu đến chân một thân xa xỉ phẩm, lấy bữa một thứ ra cũng đủ để Mạnh Phồn miệt mài làm việc cả một tuần, bộ trang phục gọn gàng tao nhã càng tôn lên dáng người hoàn mỹ của hần, chất vải mềm mại vừa vặn bao lấy đường nét cơ bắp tuyệt hảo, tóc vuốt ngược ra sau, lộ ra khuôn mặt anh tuấn, vài sợi tóc dài hơi rủ xuống, bị hần đưa tay vuốt ra sau.

Bác sĩ Mạnh đại trai nhất thời cảm thấy mình bị hormone tạt thẳng vào mặt!

Vì thế Mạnh Phồn nói lỏng cà vạt, đạo mạo nghiêm túc hỏi một câu: “Anh cao bao nhiêu?”.

Yến Nhất ngẩng ra một chút, hiển nhiên không ngờ bác sĩ tâm lý lại hỏi thứ này, nhưng vẫn thành thật đáp: “Một mét tám sáu”.

“Cân nặng bao nhiêu?”. Số đo ba vòng? Mạnh Phồn đại trai vì khuôn mặt anh tuấn kia, hoàn toàn quên mất hôm qua nhân cách nào đó của hần ghét bỏ mình xấu.

Yến Nhất thay đổi vẻ mặt, mờ mịt đánh giá phòng khám này, không khách khí hỏi: “Anh là ai? Đây là đâu?”.

Mạnh Phồn:...

Không chờ hần giải thích, Yến Nhất đột nhiên cúi đầu nhìn mu bàn tay mình, đọc từng chữ: “Ba giờ chiều ngày 16, đi tìm Mạnh tiên sinh, địa chỉ trong sổ ghi chép ở điện thoại”. Yến Nhất ngẩng đầu nhìn Mạnh Phồn một cái, hỏi: “Anh là bác sĩ Mạnh?”.

“Đúng vậy”. Mạnh Phồn gật gật đầu, quả thực hơi thương cảm người này, đến đây một chuyến thực không dễ dàng, “Anh ngồi đi”.

Yến Nhất nghe lời ngồi xuống.

Mạnh Phồn mở một quyển bệnh án mới, đọc thoại: “Chúng ta bắt đầu từ đâu đây...”.

“Xin lỗi làm phiền chút, xin hỏi anh là ai?”. Yến Nhất đột nhiên thành khẩn nhìn Mạnh Phồn, hai người trầm mặc ba giây, Yến Nhất a một tiếng lại cúi đầu nhìn mu bàn tay, chậm rì rì đọc: “Ba giờ chiều ngày 16, đi tìm...”.

Hiển nhiên 24 nhân cách của hần đều biết trên mu bàn tay ghi tin tức quan trọng.

“...Đủ rồi”. Mạnh Phồn không thể chịu nổi xâm nhập vào thế giới tinh thần của Yến Nhất, 24 soái ca giống nhau như đúc về mặt khó hiểu nhìn hần.

Chính xác là, 24 khuôn mặt khó hiểu.

“Yến Nhất là người nào?”. Mạnh Phồn cao giọng hỏi.

Yến 2 đến Yến 24 nhất tề chỉ thẳng vào Yến Nhất.

Mạnh Phồn tách đám người ra đi đến trước mặt Yến Nhất, định thử tiến vào ý thức của thể tinh thần này lục lợi ký ức của hắn, nhưng thể tinh thần của Yến Nhất từ chối sự thăm dò của Mạnh Phồn.

Thỉnh thoảng cũng xảy ra tình huống này, vì một số người có năng lực ý chí mạnh hơn người bình thường, thể tinh thần của loại người này sẽ bảo vệ rất tốt ý thức của mình, nhưng thường thì có thể thừa lúc họ mệt mỏi, chán chường, ốm bệnh, hoặc năng lực tinh thần yếu ớt cường chế đột phá.

Nhưng người năng lực ý chí mạnh mẽ sẽ phân liệt ra nhiều nhân cách thể này sao? Mạnh Phồn do dự một chút, truyền cho thể tinh thần của Yến Nhất chút năng lực tinh thần, rồi hung dữ khua khua nắm đấm uy hiếp các thể tinh thần khác: “Hai mươi ba người các ngươi không được lộn xộn, không được Yến Nhất cho phép, ai đi ra tôi đánh người đó!”.

Hai mươi ba khuôn mặt hoảng sợ.

Trước đây Mạnh Phồn chưa từng gặp bệnh nhân đa nhân cách, không biết chiêu này dùng được không, nhưng anh vốn cảm thấy thú vị muốn vừa chữa vừa chơi mà thôi, không nắm chắc có thể chữa được. Thấy 23 nhân cách kia vừa dọa đã sợ đến nỗi không dám động đậy, Mạnh Phồn thở một hơi, rồi khỏi thể giới tinh thần của Yến Nhất, thể xác chứa thể giới tinh thần sẽ không chủ quan ghi nhớ những sự việc xảy ra trong này, mặc dù những việc xảy ra trong thể giới tinh thần sẽ ngầm ảnh hưởng đến tâm lý con người.

Sau khi quay về thể giới thực, Yến Nhất ngẩn người một lúc, dường như đang tranh quyền sở hữu thân thể với những nhân cách khác, sau đó vẻ mặt trở nên tỉnh táo mở to mắt nói: “Bây giờ tôi là Yến Nhất, bác sĩ Mạnh, chúng ta bắt đầu thôi”.

“Được!”. Mạnh Phồn quả thực muốn khóc, tranh thủ thời gian nói: “Trước hết hãy nói về gia đình của anh”.

Dựa vào kiến thức chuyên ngành không phong phú lắm của Mạnh Phồn, anh đại khái hiểu rằng người mắc chứng nhân cách phân liệt phần lớn thời thơ ấu đều bị ngược đãi, người bệnh khi cảm thấy thân thể hoặc tâm lý chịu đau đớn sẽ phân liệt ra nhân cách khác để thay mình chịu khổ sở...Dù sao thì tiểu thuyết chính là viết như vậy.

Yến Nhất nghĩ ngợi, thành thật nói: “Tôi là cô nhi, năm hai tuổi được nhận nuôi, cha mẹ nuôi của tôi khi đó không có con, bác sĩ kiểm tra nói họ có thể cả đời không có con. Nhưng sau đó mẹ nuôi tôi...như một kỳ tích, bà ấy mang thai, sinh ra một bé trai, em trai nhỏ hơn tôi bốn tuổi”.

Bác sĩ Mạnh đau lòng nhìn Yến Nhất, nháy mắt nào bỏ ra một vở kịch luân lý gia đình thảm thương.

Bởi vì đã có con ruột của mình nên ngược đãi đứa trẻ được nhận nuôi gì gì đó, hoàn toàn có khả năng này!

Yến Nhất trông thấy ánh mắt thương xót của Mạnh Phồn, vội giải thích: “Cha mẹ nuôi đối xử với tôi rất tốt, cho dù đã có con của chính mình, cũng không giảm bớt tình yêu thương dành cho tôi, sau khi phát hiện tôi tồn tại nhân cách phân liệt, họ vẫn luôn đưa tôi đi khắp nơi chạy chữa”.

Chắc, còn mạnh miệng, không chịu thừa nhận. Mạnh Phồn nhất thời càng đau lòng!

Yến Nhất thành khẩn nói: “Tôi nói thật đấy”.

Mạnh Phồn cúi đầu, giả vờ cực kì chuyên nghiệp nghiêm túc ghi chép tình huống vào sổ.

Đây là tiết mục cố định của anh, mỗi lần khám bệnh cho người ta đều phải giống như bác sĩ chân chính hỏi vấn đề này vấn đề kia, đáng về nghiêm túc dặn dò bệnh nhân, thậm chí còn học theo phim ảnh biểu diễn màn thôi miên cho họ, sau đó thừa dịp người bệnh không chú ý lén chui vào thể giới tinh thần giải quyết vấn đề.

Tất cả đều là bí kíp.

Nhưng cũng không có cách nào, nếu bệnh nhân tự nhiên khỏi bệnh, nhiều lần như vậy không khéo sẽ chuốc lấy phiền toái, ví dụ như bị thợ săn quái vật trong thành phố chú ý.

Mình quả là một mị ma cơ trí! Mạnh Phồn trong lòng ra sức ca ngợi bản thân một phen, ý vào việc Yến Nhất ngồi ở đầu bàn bên kia không nhìn thấy quyển sổ, hơn nữa là nét chữ “rồng bay phượng múa” đặc biệt của mình mà viết bậy viết bạ: “Tên: Yến Nhất. Bệnh trạng: mạnh miệng, thuở nhỏ chịu ngược đãi phân liệt ra 24 nhân cách, còn sống chết không nhận, chiều cao 186, cân nặng và số đo ba vòng chờ kiểm tra, eo hẹp, chân dài, dáng vẻ bị uy hiếp hôm qua rất thảm hại, hôm nay trưng diện vậy mà trông đẹp trai đáo để, là type người tôi thích, nếu hôm nay anh ta kiên quyết muốn làm tới với tôi, tôi sẽ không từ chối...”.

Yến Nhất nhìn chằm chằm tay Mạnh Phồn, bất chợt thản nhiên hỏi một câu: “Tôi là type người anh thích?”.

Mạnh Phồn: Đâu má đùa tôi à.

“Anh nói gì?”. Bác sĩ Mạnh ra vẻ bình tĩnh buông bút, đóng sổ, mặt lộ vẻ khiển trách nói: “Tôi đang ghi chép lại tình trạng của anh, xin đừng nghĩ những chuyện không đâu”.

Yến Nhất mỉm cười: “Nếu hôm nay tôi kiên quyết muốn làm tới với anh, anh sẽ không từ chối?”.

Vẻ mặt Mạnh Phồn nhất thời trở nên vô cùng đặc sắc.

Yến Nhất chớp chớp mắt: “Bác sĩ Mạnh?”.

“Đột làm sao anh nhìn thấy?”. Hiển nhiên không giấu diếm được nữa. Mạnh Phồn xấu hổ đến nổi đỏ bừng mặt, xác nhận lại khoảng cách giữa mình với Yến Nhất một lần nữa, cảm thấy bất luận thể nào hấn cũng không có khả năng nhìn thấy chữ trên sổ.

Yến Nhất nhướn mày: “Không nhìn thấy chữ, nhưng khi anh viết phương hướng ngồi bút chuyển động rất rõ ràng”.

Địch cái thể loại mắt gì đây? Mạnh Phồn sợ run, đột nhiên nhớ tới hôm qua lúc ở ngân hàng Yến Nhất cũng rất nhanh đã nhận ra màu mắt mình thay đổi. Mắt Mạnh Phồn bình thường màu nâu đậm, nhưng lúc xâm nhập vào thể giới tinh thần của sinh vật trong khoảng một giây ngắn ngủi biến thành màu đen huyền, Yến Nhất khi đó đang ở trạng thái căng thẳng vì bị uy hiếp, vậy mà vẫn có thể phát hiện ra chi tiết này...

Người này không bình thường!

Được rồi hấn vốn dĩ đã không bình thường.

Mạnh Phồn lau mồ hôi lạnh, xấu hổ quá lắp bắp giải thích: “Tôi, tôi viết bậy thôi, anh đừng để ý, ha ha ha”.

Yến Nhất nhún vai: “Không sao”.

Mạnh Phồn hơi hoảng hốt, lại giấu đầu hử đuôi nhấn mạnh một lần: “Thực ra tôi không thích type người như anh, tôi viết bậy thật đó”.

“Không sao mà”. Yến Nhất mỉm cười nho nhã, đôi mắt sáng ngời sâu sắc hơi cong cong, lại bổ sung thêm một câu: “Nhưng tôi thích type người như anh”.

Mạnh Phồn:...

Yến Nhất tao nhã cúi người: “Đùa thôi, chúng ta tiếp tục đi”.

Mạnh Phồn lau mồ hôi trán, nói: “Tiếp tục nói về chuyện hồi nhỏ của anh đi”.

Yến Nhất nghĩ nghĩ, tiếp tục nói: “Thực ra không có gì đặc biệt cả, cha mẹ nuôi của tôi thật sự rất tốt, tầm 4 tuổi tôi bắt đầu nhận ra có lúc mình đột nhiên mất hết ý thức, lúc tỉnh táo lại đã ở một nơi khác, làm một việc khác, không khớp với ký ức trước đó. Nhưng hồi nhỏ tình trạng này không xuất hiện thường xuyên, mà nó ngày càng nghiêm trọng theo thời gian, khi tôi 18 tuổi, tôi phát hiện ra trong cơ thể mình vậy mà có những 24 con người, hơn nữa các nhân cách hoán đổi ngày càng dễ dàng, đặc biệt là lúc tôi cảm thấy căng thẳng, ví dụ như hôm qua, hoán đổi rất nhanh...”. Nói đến đây Yến Nhất nhìn đồng hồ, cười khổ nói: “Đã rất lâu rồi tôi không như thế này, liên tục mười phút duy trì được ý thức của nhân cách chủ. Căn bệnh này khiến cuộc sống của tôi trở nên phiền phức, ví dụ như trưa nay trước khi ra khỏi nhà tôi chọn bộ quần áo này mất những nửa tiếng”.

“Tại sao?”. Mạnh Phồn buột miệng hỏi.

“Vì khiêu thẩm mỹ của chúng tôi không giống nhau”. Yến Nhất nhếch môi, dùng ngón trỏ ấn mạnh lên huyết thái dương, “Mỗi nhân cách đều có thứ mình thích, hơn nữa muốn thao túng thân thể này làm những việc theo ý mình, có một người vậy mà lại thích mặc váy, tôi cảm thấy thật đáng sợ”.

Mạnh Phồn:...Cái đó quả thực rất đáng sợ.

Yến Nhất lại giải thích: “Hắn ta là đàn ông, một tên nghiện dị trang”.

Mạnh Phồn:...

Nói chuyện với Yến Nhất thêm một lúc, Mạnh Phồn tin chắc rằng năng lực tinh thần vừa nãy mình lén cho nhân cách chủ có hiệu quả, bởi vì nói chuyện suốt nửa tiếng mà Yến Nhất không bị hoán đổi nhân cách, đến bản thân Yến Nhất cũng kinh ngạc vì điều này.

“Bác sĩ Mạnh, vừa rồi anh làm gì tôi phải không?”. Yến Nhất nhìn đồng hồ lần nữa, mặt lộ rõ vẻ vui mừng khó che giấu, “Đã nửa tiếng rồi”.

“Ặc, tôi...”. Mạnh Phồn ngồi nghiêm chỉnh, mặt dày hắng giọng nói: “Thật ra trong quá trình nói chuyện với anh, tôi đã không ngừng ám thị tâm lý với anh, củng cố nhân cách chủ”.

Yến Nhất cái hiểu cái không gật gật đầu: “Phương pháp trị liệu này thật sự rất hiệu quả”.

Mạnh Phồn tiếp tục mặt dày lừa gạt: “Tất nhiên phải hiệu quả rồi, phương pháp này là tôi sáng tạo ra mà...”.

Phải thu rất nhiều tiền.

“Tại sao lại là anh?”. Mạnh Phồn đang nói, Yến Nhất đột nhiên mở miệng cắt ngang, vẻ mặt ghét bỏ trừng mắt nhìn hắn, không chút lưu tình đánh giá: “Vậy mà còn xấu hơn cả hôm qua, sao anh làm được vậy?”.

Đậu má sao lại là tên này! Mạnh Phồn nghiến răng nghiến lợi giẫm lên chân hắn dưới gầm bàn cho hả giận, sau đó trước khi đổi phương phản ứng lại liền chui vào thế giới tinh thần của Yến Nhất lần nữa, bắt được nhân cách chủ truyền cho một chút năng lực tinh thần. Mặc dù biết rằng biện pháp này có hiệu quả, nhưng sức chịu đựng của thể tinh thần với năng lực tinh thần là có hạn, truyền quá nhiều sẽ nổ tung, nên Mạnh Phồn biết chừng mực, cảm thấy tương đối liền dừng lại.

Khi ra khỏi, Yến Nhất lại trở lại là Yến Nhất.

“Hình như vừa rồi rồi lại bị đổi”. Yến Nhất lắc lắc đầu.

Mạnh Phồn bày ra dáng vẻ chuyên gia: “Đúng vậy, nhưng anh xem, nhờ sự ám thị tâm lý của tôi, nhân cách chủ của anh trở về rất nhanh”.

Bác sĩ Mạnh vô cùng lợi hại, cho nên tiền khám bệnh của bác sĩ Mạnh cũng vô cùng đắt!

Về điểm này hy vọng hắn có chuẩn bị tâm lý, dù sao trông hắn cũng rất có tiền.

Yến Nhất nghi hoặc nhắc chân, nói: “Chân tôi đau”.

Mạnh Phồn quan tâm chân thành nói: “Không sao chứ? Có thể là vừa rồi đá vào chân bàn”.

Yến Nhất nhìn hắn, nhướn mày nói: “Trên giày da của tôi có một cái dấu chân”.

Mạnh Phồn:...

“Có thể là chân trái giẫm chân phải”. Yến Nhất đoán.

“Đúng vậy đấy”. Mạnh Phồn gật đầu.

“Nhưng hoa văn dưới đế giày không khớp”. Yến Nhất khổ não nói.

Mạnh Phồn đau trứng nhìn hắn.

Yến Nhất chậm rãi nói: “Tôi có một nhân cách, tôi xếp hắn là Yến Tam, bởi vì tần suất xuất hiện của hắn rất cao. Khiêu thẩm mỹ của Yến Tam rất kỳ quái, độc mồm độc miệng, người mà mọi người thấy dễ nhìn, trong mắt hắn lại xấu muốn chết, hơn nữa hắn còn luôn không nhận được châm chọc người ta...Đây là do

em trai tôi nói thế, vì em trai tôi rất dễ nhìn, nên Yến Tam thích chằm chọc thẳng bé, có một lần em trai tôi bị hấn nói đến nỗi không nhin nổi, biết rõ là thân thể của tôi, nhưng vẫn đánh nhau với hấn”.

“Ặc”. Mạnh Phồn giả vờ không hiểu, “Thế thì liên quan gì đến tôi?”.

Yến Nhất cười: “Không có gì, không phải anh bảo tôi kể chuyện về bản thân sao?”.

Mạnh Phồn không biết đáp lại thế nào, rầu rĩ nhìn hấn.

Người này, không chỉ bị bệnh tâm thần, hơn nữa còn thật phức hắc!

2. Chương 2: Lên Cân

Mạnh Phồn xấu hổ im lặng, Yến Nhất buồn cười nhìn anh.

Lúc này, Phương Kỳ đẩy cửa phòng khám ra một góc, phùng mang trộn má, trong tay cầm một hộp bánh bích quy: “Bác sĩ Mạnh, có một vị Yến tiên sinh nữa đến đón Yến tiên sinh này”.

“À, là em trai tôi”. Yến Nhất giải thích: “Nó nói hôm nay đi làm về sẽ qua đón tôi”.

Sau một lần Yến Nhất tự đi taxi ra ngoài, liên tục thay đổi năm điểm đến bị bác tài chửi té tát rồi đánh cho một trận thì người nhà cố gắng tránh việc để hấn ra ngoài một mình.

Trường hợp của Yến Nhất thực sự quá đặc biệt. Người nhà từng mời rất nhiều trợ lý sinh hoạt cho hấn nhưng cũng không được bao lâu, bởi vì tất cả trợ lý đều nói ở cùng Yến Nhất trong thời gian dài rồi cũng bị tâm thần phân liệt luôn. Mấy hôm nay trợ lý sinh hoạt kiên trì được ba tháng với Yến Nhất đã từ chức, tạm thời chưa tìm được người mới, thế là em trai hấn liền bỏ ra chút thời gian tự mình đi đón anh.

Mạnh Phồn ngẩng đầu, nhìn thấy đằng sau Phương Kỳ là một thanh niên trẻ tuổi, cao hơn Phương Kỳ một cái đầu. Mặc dù đeo kính râm và khẩu trang kín mít nhưng vẫn có thể nhìn ra dáng người rất tuyệt. Đôi chân thon dài thẳng tắp hút mắt người xem, xuyên qua cổ áo sơ mi mở một nửa còn thấp thoáng thấy sự cảm dỗ. Xương quai xanh gầy mà cứng cáp trên cơ thể như mũi tên đã lên dây.

Thấy Mạnh Phồn nhìn mình, cậu ta mở miệng xin lỗi: “Ngại quá, tôi đứng ngoài chờ vậy”.

Giọng nói của cậu ta từ tính lại dịu dàng, trong thanh điệu còn mang ý cười nhẹ, dễ nghe vô cùng, Mạnh Phồn không nhin được tưởng tượng cậu trai này mà tháo kính và khẩu trang xuống mà vẽ mặt mơ màng trong giây lát, nhưng lập tức lại đổi thành vẻ nghiêm túc: “Được, buổi trị liệu của chúng tôi còn chưa xong”.

Toàn bộ quá trình, Yến Nhất đều nhìn Mạnh Phồn không chớp mắt. Cửa vừa đóng, hấn đột nhiên cười nói: “Em trai tôi trông được đấy chứ, không kém hơn tôi đâu, nhưng hai chúng tôi là loại hình khác nhau”.

“À, chúng ta không bàn về chuyện này”. Mạnh Phồn đáp, sau đó thản nhiên lấy chiếc đồng hồ quả quýt khâu dây chuyền trong ngực áo ra, làm bộ làm tịch nói: “Bây giờ tôi sẽ thôi miên anh, sau khi thôi miên nhân cách chủ của anh sẽ ổn định một thời gian, còn khoảng thời gian này cụ thể là bao lâu thì phải xem mức độ phát triển của những nhân cách khác”.

Yến Nhất gật gật đầu, đổi một tư thế thoải mái ngồi tựa lưng vào ghế: “Chúng ta bắt đầu thôi”.

Mạnh Phồn dựa theo bí kíp, ném một con gấu teddy qua, hòa nhã nói: “Nếu như căng thẳng quá thì ôm con gấu này”.

Yến Nhất cúi đầu nhìn con gấu một chút, mỉm cười: “Tôi từng xem một bộ phim nói về bác sĩ tâm lý, nam chính trước khi thôi miên cũng đưa cho bệnh nhân một con gấu teddy, sau đó cứ lắc qua lắc lại cái đồng hồ”.

Mạnh Phồn:...Ừ đây, ông đây bắt chước phim đó, không cảm thấy như vậy rất chuyên nghiệp sao?

“Tôi chưa xem, thật trùng hợp”. Mạnh Phồn bình tĩnh lắc lư đồng hồ.

“Anh thử xem đi”. Yến Nhất cười như không cười, “Tôi mất một một ngày mới xem xong, tôi thấy nó giống phim hài hơn, vì nam chính rất hài hước”.

Mạnh Phồn im lặng một giây, cường ép thôi miên: “Yến tiên sinh, xin hãy im lặng, thả lỏng cơ thể, bây giờ anh đang cảm thấy mắt mình rất nặng...”

Mắt Yến Nhất sáng ngời tỉnh táo.

Mạnh Phồn bực mình, sử dụng năng lực của mị ma làm ảo thuật, Yến Nhất ngáp một cái, giây giụa một lúc, sau đó không chống cự nổi nhắm mắt lại.

“Đậu má, cái người này thật phiền phức”. Mạnh Phồn thở phào nhẹ nhõm, để mặc Yến Nhất ngủ như thế, còn mình lấy điện thoại ra chơi game.

Ngoài cửa, Phương Kỳ vừa ăn bánh quy rôm rốp, vừa nhiệt tình chỉ ghé xô pha đối diện mình nói: “Yến tiên sinh, mời ngồi, chờ chút nữa là xong”.

Em trai Yến Nhất lịch sự cảm ơn, đôi mắt phía sau kính râm nhìn hộp bích quy trong tay Phương Kỳ không chớp mắt.

Phương Kỳ hồn nhiên ăn tiếp: Rôm rốp rôm rốp.

Yến tiên sinh đói khát liếm môi, giọng nói cực kì nhã nhặn thân thiện: “Bánh quy Shiroi Koibito của Hokkaido, tôi cũng thích nhãn hiệu này”.

Phương Kỳ ra sức gật đầu, tiếp tục nhai rôm rốp: “Tôi thích loại này nhất, ăn rất ngon”.

Để nhìn rõ hơn, Yến tiên sinh tháo kính, rướn cổ lên tập trung quan sát trong giây lát: “Loại này có hai vị, một vị là nhân chocolate sữa, một vị là nhân chocolate trắng. Cậu đang ăn nhân chocolate trắng hả?”.

“Đúng đó đúng đó, tôi thấy chocolate trắng ngon hơn”.

Phương Kỳ tò mò nhìn đôi mắt sâu thẳm của đối phương sau khi bỏ kính xuống: “Ồ, trông anh quen quen”.

“Tôi cũng thích nhân chocolate trắng”. Yến tiên sinh bỏ qua vấn đề sau, sốt ruột thay đổi tư thế, thân thể nghiêng về phía trước, gần Phương Kỳ hơn một chút.

“Ahihi, đúng là anh hùng chung chí hướng”. Phương Kỳ gật gù khen ngợi, ngậy thơ bóc hói bánh cuối cùng, ngoạm một miếng hết sách miếng bánh bên trong.

Ánh mắt Yến tiên sinh nháy mắt trở nên u ám như mất đi cả thế giới.

Phương Kỳ lại lấy một hộp khoai tây que Jagabee trong ngăn kéo ra quơ quơ trước mặt Yến tiên sinh, nói: “Hộp này là vị bơ xì dầu”.

“A, cái này tôi biết, ăn ngon lắm”. Ánh mắt Yến tiên sinh lại lần nữa ánh lên tia hy vọng.

“Khẩu vị chúng ta giống nhau ghê”. Phương Kỳ vui vẻ bóc vỏ, ăn ngẫu nhiên, còn tươi cười với Yến tiên sinh vẻ mặt phức tạp, ngại ngần giải thích: “Tôi thích ăn vặt”.

“...Ồ”. Yến tiên sinh thèm thuồng nuốt nước miếng.

Trong phòng khách yên tĩnh, tiếng nuốt nước bọt có vẻ vô cùng vang, kéo theo là tiếng bụng sôi ục ục.

Về mặt Yến tiên sinh không còn gì luyến tiếc cuộc đời:...

Phương Kỳ chớp chớp mắt, đột nhiên tỉnh ngộ, vội vàng đưa khoai tây que ra, hỏi: “Anh đói rồi phải không?”.

Yến tiên sinh đã nửa tháng liền phải ăn cái trắng luộc với ức gà luộc nay như được ban thưởng, vội kéo khẩu trang xuống, động thủ như gió, bốc năm que khoai tây bỏ vào miệng, ậm ờ nói: “Hơi hơi”.

“Anh định lái xe kiểu gì?”. Phương Kỳ lôi một cái hộp lớn dưới bàn lên, mở ra, dâng lên như vật quý nói: “Chocolate Lục Hoa Đình nhân rượu, ăn ngon lắm”.

Yến tiên sinh bỏ hộp khoai tây que sạch bóng xuống, ánh mắt lấp lánh: “Tôi không lái, trợ lý lái”.

“Chúng ta chia mỗi người ba viên, còn thừa đúng sáu viên”. Phương Kỳ chọn ba viên, đưa ba viên cho người kia, rồi dè dặt hỏi: “Cái này...Anh có phải là Yến Tử Hoàn không?”.

“Ngon ngon ngon, ngon quá...”. Yến tiên sinh không muốn tiết lộ danh tính, nói nửa câu liền cứng họng.

Cậu đưa tay sờ mặt, nhìn kính và khẩu trang nằm lẫn lộn trên ghế sofa vì kích động nhất thời của mình, về mặt đại ra.

“Đúng là thật rồi, thảo nào tôi thấy quen quen!”. Phương Kỳ che miệng nhỏ giọng hét lên, mặt đỏ bừng, nhào qua lấy giấy bút ra: “Tôi rất thích phim của anh, anh ký tên cho tôi được không? Tôi sẽ không nói cho ai biết...”.

Anh là kẻ cuồng ăn vặt.

“Được”. Yến Tử Hoàn cầm giấy bút.

Một năm trở lại đây, dựa vào một phim truyền hình cực hot mà cậu nhanh chóng nổi tiếng, nhưng sau khi đột ngột nổi tiếng vẫn chưa ý thức được “mình là mình tinh ai ai cũng biết”, thỉnh thoảng đâu có vấn đề còn phạm phải một số sai lầm ngu ngốc, như hôm nay chẳng hạn.

Nhưng cậu thực sự dói lắm rồi, cậu bẩm sinh là người uống sừng cũng béo, từ nhỏ đã là một cục thịt mỡ, nhưng vẫn luôn ôm mộng làm mình tinh, hơn nữa, ngũ quan của cậu cũng khá đẹp, nên không cam tâm để béo phì chôn vùi ước mơ. Thế là, bắt đầu từ lúc dậy thì Yến Tử Hoàn liền làm bạn cùng những tháng ngày dói bụng, mỗi ngày đều nghiêm ngặt khống chế lượng ăn, kết hợp với vận động mạnh, cuối cùng từ cục thịt mỡ biến thành mỹ nam đầy đủ cơ bụng nhân ngư tuyến (*) đáng ngưỡng mộ. Vốn dĩ những ngày tháng như vậy cậu quen rồi, không cảm thấy khó chịu nữa, thỉnh thoảng ăn chút đồ ăn vặt cũng không béo lên, nhưng thời gian trước công ty giúp cậu nhận thông báo đóng vai nam chính trong một bộ phim, vì tạo hình của nam chính là một mỹ thiếu niên u buồn mảnh khảnh, vì thế Yến Tử Hoàn còn phải giảm thêm 15 cân (1 cân = 1/2 kg) để tạo cảm giác mảnh khảnh.

(*) Nhân ngư tuyến, hay còn gọi là hoa văn nhân ngư, chỉ hai đường cong tạo thành hình chữ V từ bụng kéo xuống xương chậu của đàn ông. Đây là một trong những chỉ tiêu về “đẹp” và “gợi cảm”. Vào đây để xem.

“Thực sự sống không bằng chết”. Yến Tử Hoàn vừa ăn đồ ăn vặt của Phương Kỳ vừa kể khổ với bạn ăn, hiển nhiên sau khi cùng nhau ăn nhiều thứ như vậy giữa hai người đã nảy sinh tình hữu nghị bền vững. Ăn ăn, Yến Tử Hoàn đột nhiên đảo mắt, hỏi Phương Kỳ: “Cậu biết Bocca có bánh pudding bong bóng (*) không?”.

(*) Là bánh này.

“Tôi từng ăn rồi!”. Mắt Phương Kỳ phát sáng, mặt đỏ thêm muốn, “Món đó đắt ghê gớm, bốn cái bánh mất những gần 100 tệ, ăn mấy miếng đã hết, tôi không nỡ mua, nhưng mùi sữa thơm nồng rất ngon”.

Yến Tử Hoàn thần bí chớp chớp mắt, nói: “Tôi mua cho cậu, thế nào? Tôi bảo người bán hàng gửi đến đây, sau đó có thời gian tôi sẽ đến đây ăn, cậu cũng cứ ăn tự nhiên, đúng lúc anh tôi đến đây chữa bệnh, tôi đi cùng anh ấy”.

“Yến tiên sinh, anh tốt quá”. Phương Kỳ hơi khó hiểu, “Nhưng sao không gửi đến nhà anh?”.

Yến Tử Hoàn sa sầm mặt, thở dài nói: “Tôi không dám, nhà tôi có một...”.

Đúng lúc này, cuối hành lang xuất hiện một bóng người cao lớn.

“Địch! Tướng Phi!”. Yến Tử Hoàn run rẩy một cái, que cay rơi xuống đất.

“Sao thế?”. Phương Kỳ nhìn chăm chú, một người đàn ông anh tuấn, sắc mặt u ám đang đi tới, trong tay còn mang theo một...bàn cân hình tròn.

Không sai, hắn mang theo một bàn cân.

“Nhà nhà nhà nhà vệ sinh ở đâu?”. Yến Tử Hoàn nhảy dựng lên.

“Trong phòng khám của bác sĩ Mạnh có”. Phương Kỳ chỉ vào phòng.

“Giúp tôi càn hắn lại!”. Yến Tử Hoàn xông vào trong phòng.

“Ặc”. Phương Kỳ ngơ ngác nhìn người đàn ông cao lớn đứng sừng sững như cây cột điện trước mặt mình, vì mục tiêu bảo vệ bạn ăn cách mạng đứng dậy chặn trước cửa phòng khám, yếu ớt nói: “Tiên sinh, anh...có hện trước không?”.

Người đàn ông hình như tên Tưởng Phi trừng mắt nhìn cậu một cái, nói: “Người vừa nãy chẳng phải cũng không hện trước sao?”.

Phương Kỳ cạn lời, nở nụ cười sáng lạn với Tưởng Phi, thử dùng ảo thuật mị ma mê hoặc hắn: “Động đất hỏa hoạn người ngoài hành tinh tập kích! Anh còn không mau chạy?”.

Tưởng Phi lạnh lùng nhìn cậu, ánh mắt nghi hoặc:...

“A, quả nhiên là vô dụng sao?”. Phương Kỳ khổ não xoa xoa khuôn mặt nhỏ của mình.

Tưởng Phi nhíu mày, nhẹ nhàng gạt Phương Kỳ ra, đẩy cửa vào.

“Oe...”. Nhà vệ sinh độc lập trong phòng khám truyền đến âm thanh nôn mửa kịch liệt.

Tưởng Phi không để ý đến kháng nghị của Mạnh Phồn, bước từng bước dài đến nhà vệ sinh, xách Yến Tử Hoàn ra ngoài, lạnh lùng chất vấn: “Ăn lén cái gì rồi?”.

“Đâu có”. Yến Tử Hoàn dùng vẻ mặt đau khổ nói láo: “Tôi say xe”.

Tưởng Phi để bàn cân xuống đây, dùng mũi chân nhấn nhấn, uy nghiêm nói: “Lên cân”.

Bác sĩ Mạnh bị hai người hoàn toàn không để ý:...

? Xin hỏi hai người đang làm gì vậy?

3. Chương 3: Một Ước Mơ Giản Đơn Bình Dị

“Không!”. Yến Tử Hoàn kiên quyết lui về sau một bước, “Trước khi lên lầu chẳng phải đã cân rồi sao, cân nữa làm gì?”.

Tưởng Phi không nói hai lời, trực tiếp xách Yến Tử Hoàn lên cân, ánh mắt sắc bén nhìn bàn cân: “Nặng hơn nửa giờ trước 100g, đây là đã trừ đi trọng lượng của kính và khẩu trang”.

“Tôi...uống nước, nước lọc”. Yến Tử Hoàn nhanh trí đáp.

Phương Kỳ thò ra khuôn mặt nhỏ từ khe cửa, nghĩa khí nguy tạo chứng cứ cho bạn ăn: “Đúng vậy, Yến tiên sinh chỉ uống nước, uống một cốc lớn, là tôi đưa cho anh ấy.”

Tưởng Phi dùng ánh mắt hoài nghi nhìn chằm chằm Phương Kỳ, Phương Kỳ tặng lại anh ta một nụ cười.

“Hừ”. Yến Tử Hoàn ngẩng đầu ưỡn ngực bước xuống cân, lén nháy nháy mắt với bạn ăn.

Không tìm được chứng cứ, Tưởng Phi thở dài: “Được rồi”.

“Chuyện của hai người giải quyết xong chưa?”. Mạnh Phồn lạnh lùng nhìn họ diễn một lúc, không nhin được hỏi, tiện thể thăm kinh ngạc – Cái tên tâm thần phân liệt 24 nhân cách kia vậy mà lại có em trai là đại minh tinh.

Thảo nào thoát nhìn rất giống người có tiền.

“Giải quyết xong rồi, xin lỗi đã làm phiền anh”. Tưởng Phi đội cho Yến Tử Hoàn một chiếc mũ lưỡi trai, kéo vành mũ thấp xuống, một tay xách cân, một tay kéo cậu ra khỏi phòng khám.

Phòng khám ồn ào nháy mắt yên tĩnh trở lại, Mạnh Phồn liếc mắt, quay đầu nhìn Yến Nhất ở đối diện.

Nhưng Yến Nhất hình như đã tỉnh lại từ lâu, ánh mắt nhìn Mạnh Phồn sắc bén, khóe môi nở nụ cười bồn bồn, không nói gì, cũng không nhúc nhích, không nhìn mắt hắn thì không thể biết hắn đã tỉnh.

“Anh tỉnh từ bao giờ vậy?”. Đột, người này có phải bị bệnh không, tỉnh rồi mà sao một chút động tĩnh cũng không có! Mạnh Phồn chưa cả thoát game liền nhanh tay nhét điện thoại vào trong áo blouse, xoay ghế ngồi

đối diện với Yến Nhất, khuỷu tay chống xuống bàn, mười ngón tay đan vào nhau đỡ cằm, ánh mắt thâm trầm, cổ ra vẻ: “Bây giờ anh cảm thấy thế nào?”.

“Em trai tôi vừa chạy vào phòng vệ sinh thì tôi tỉnh”. Yến Nhất lắc lắc đầu, giọng vui sướng: “Tôi cảm thấy rất tốt, là cảm giác bình ổn trước nay chưa từng có”.

“Vậy là tốt rồi”. Mạnh Phồn giả vờ dùng tay áo lau mồ hôi vốn không có trên trán, thở phào một hơi, mệt mỏi dựa vào ghế, nói láo: “Vừa rồi tôi tiến hành thôi miên sâu cho anh, nhân cách chủ sau khi được củng cố có thể duy trì một thời dài tương đối dài. Hôm nay sau khi về anh hãy ghi lại xem cụ thể dài bao lâu”.

Ánh mắt Yến Nhất rơi trên người Mạnh Phồn, giọng nói mang ý cười: “Được, vất vả cho anh rồi, bác sĩ Mạnh”.

“Đừng khách sáo, đều là việc nên làm”. Vẻ mặt Mạnh Phồn hòa nhã, giọng nói ân cần, quả đúng là “lương y như từ mẫu”.

“Ừ”. Yến Nhất gật đầu cười, rồi rút điện thoại ra: “Đúng rồi, trò anh vừa chơi tôi cũng chơi đấy, thêm bạn tốt nhé?”.

Mạnh Phồn cố gắng kiềm chế không nhảy lên đập Yến Nhất, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Trò đấy tôi bỏ lâu rồi, lúc này ần nhâm”.

Yến Nhất tiếc nuối cất điện thoại “Phí khám chữa bệnh...”

“Một tiếng 1000 tệ!”. Mạnh Phồn lộ ra hàm răng trắng sáng, lập tức lấy máy POS: “Tiền mặt hay thẻ?”.

“Thẻ!”. Yến Nhất mở ví, tao nhã rút ra một tấm thẻ.

Mạnh Phồn sung sướng ra sức ấn ba số không trên máy POS, đang định xác nhận thì đột nhiên Yến Nhất đi đến ấn thêm một số không nữa, giải thích: “Trả từng đợt phiền lắm, tạm ứng một phần là được. Phương pháp trị liệu của anh có hiệu quả, tôi còn đến nữa mà”.

“Được”. Chậc chậc đúng là những kẻ có tiền vạn ác! Họ Mạnh tham tiền không kìm được lộ ra nụ cười mãn nguyện, đang cười vui vẻ, vừa ngược mắt lên liền thấy ánh mắt tràn đầy thâm ý của Yến Nhất gần trong gang tấc, nhìn mình cười như không cười.

Thế là Bác sĩ Mạnh nháy mắt ngồi thẳng người, thu lại nụ cười, giữ một khoảng cách nghiêm túc nói với Yến Nhất: “Về nhà ghi chép cẩn thận thời gian duy trì ý thức của nhân cách chủ, có vấn đề gì thì cứ gọi cho tôi, hẹn thời gian trị liệu lần sau”.

“Được, cảm ơn bác sĩ”. Yến Nhất đứng dậy, chỉnh lại quần áo, mỉm cười nói: “Tôi đi đây, tạm biệt”.

“Tạm biệt”. Mạnh Phồn vội vẫy vẫy tay.

Yến Nhất vừa ra khỏi cửa, Mạnh Phồn liền lập tức lấy sổ kế toán trong ngăn kéo ra, mạnh mẽ ghi thêm một khoản dưới mục thu nhập.

Mạnh Phồn có một ước mơ vô cùng giản đơn bình dị.

Đó là góp đủ tiền mua một ngôi biệt thự lớn.

Cửa chính thiết kế kiểu thần điện Hy Lạp, có hai cây cột trắng, cực kì phong cách. Tường cũng phải sơn màu trắng, bên ngoài bức tường là cầu thang nhỏ tinh tế, từ sân thông lên ban công tầng hai, trên ban công có thể tổ chức tiệc nướng lộ thiên, tiệc trà, chơi cờ, đọc sách, uốn quanh cầu thang phải là dây leo nở hoa, trông rất nghệ thuật! Dưới tầng hầm có hầm rượu và rạp chiếu phim chuyên dụng trong gia đình, giữa sân có một bể bơi xanh biếc, bơi chán thì lên bờ nằm trên ghế dựa phơi nắng, uống nước ép, bên cạnh có tiểu thối tươi mình bao dưỡng trò chuyện cùng.

...Lại gần ước mơ thêm một bước rồi. Mạnh Phồn mãn nguyện đóng sổ, chuẩn bị kết thúc một ngày làm việc

Phường Kỳ ngâm cây kẹo mút đi vào quét tước, vừa quét vừa ảo tưởng si ngốc tán thán: “Đẹp trai quá, thực sự đẹp trai quá...”.

“Ai?”. Mạnh Phồn lo lắng nhìn tiểu mị ma.

Cho tôi xin, cậu là một tiểu mị ma đấy, đừng có đáng về ta đây bị mị ma mê hoặc được không?

Phương Kỳ ngại ngùng xoa xoa khuôn mặt nhỏ: “Ba người”.

Đúng vậy, giá trị nhan sắc của ba người vừa này đều rất cao, so ra kém hơn trợ lý mặt đen từ đầu đến cuối kia một chút, nhưng cũng anh tuấn vô cùng, rất nam tính.

Nhưng ba người đó đều có bệnh...Mạnh Phồn không thể không tiếc nuối nghĩ.

“Chìa khóa cậu cầm hả? Quét dọn xong nhớ khóa cửa”. Mạnh Phồn cởi áo blouse treo sau cửa, vỗ vỗ đầu nhỏ của Phương Kỳ: “Anh có việc, đi trước đây”.

“Vâng, tạm biệt bác sĩ Mạnh”. Phương Kỳ tràn đầy sức sống khoát tay một cái.

Sau khi rời khỏi phòng khám, Mạnh Phồn lái xe đến bệnh viện trung tâm thành phố.

Khi anh đến Ngô Liệt đã chờ ở cổng bệnh viện, Mạnh Phồn đi thẳng về phía hẻm, nhìn hẻm lười biếng dựa tường, giơ tay vuốt lại mái tóc dài màu nâu của mình ra sau, để lộ khuôn mặt anh tuấn mang theo vài phần lưu manh, sau đó châm một điếu thuốc.

Lại bị hormone tạt vào mặt! Mạnh Phồn ho nhẹ một tiếng, về mặt chính trực đi tới: “Tôi đến rồi”.

“Đi thôi”. Ngô Liệt nhổ điếu thuốc, vừa đi vừa thờ ơ nghịch chiếc bật lửa.

Ngô Liệt đây, là một thợ săn quái vật.

Mặc dù sau cuộc truy quét hai mươi năm trước, thợ săn quái vật và phi nhân loại đều tổn hại nặng nề, ngoài mặt đã đạt thành hiệp ước hòa bình, nhưng thực ra song phương vẫn lén lút đề phòng lẫn nhau, trong lòng đều có toan tính riêng. Thế nhưng Ngô Liệt này tương đối đặc biệt, hẻm làm thợ săn quái vật chỉ vì muốn lợi dụng mạng lưới tình báo của thợ săn tìm kiếm người yêu quý hút máu thất lạc nhiều năm của mình, với những chuyện khác đều mắt nhắm mắt mở, thậm chí còn âm thầm kết giao với không ít bạn bè phi nhân loại, chẳng hạn như Mạnh Phồn, vì vậy Mạnh Phồn rất yên tâm về hẻm.

Hai người đi về phía khu nội trú, trên đường đi Ngô Liệt nói rõ với Mạnh Phồn sự việc lần này, Ngô Liệt có một người bạn là người sói được đánh giá nguy hiểm cấp SS, vì cứu người mà làm trọng thương bốn tên cướp, nếu sự việc điều tra rõ ràng người sói này có thể sẽ bị bí mật giải quyết, dù sao bất luận động cơ là gì phi nhân loại làm bị thương nhân loại đều là tội nặng. Vì vậy Ngô Liệt nhờ Mạnh Phồn đến sửa đổi ký ức của bốn tên cướp, xóa đi ký ức bị người sói công kích, thay bằng một vụ tai nạn xe.

Việc này chỉ Mạnh Phồn, người có đồng thời hai thuộc tính của thú ăn mọng và mị ma làm được, mị ma có thể tạo ra ảo giác và ký ức giả, nhưng không thể xóa đi ký ức vốn có, thú ăn mọng thì có thể ăn ký ức, nhưng không thể bổ sung vào khoảng trống.

Mạnh Phồn kiêu ngạo ưỡn ngực, nháy mắt cảm thấy giá trị bản thân cực kỳ cao, vì vậy vươn hai ngón tay ra giá: “Bốn tên cướp, mỗi tên 5000, còn thôi miên hộ sĩ chăm sóc nữa phải không? Cái này miễn phí cho anh, tổng cộng là hai vạn”.

Bạn biết wuli (*) Phồn Phồn nỗ lực biết bao không, cái giá này tuyệt đối không đắt!

(*) Wuli là trong tiếng Hàn, phát âm giống nhau, nghĩa là “của chúng tôi, nhà tôi”.

Ngô Liệt dụi tắt thuốc, vươn bốn ngón tay, mỉm cười nói: “Gấp đôi, cho anh bốn vạn, chuyện này rất quan trọng, không thể có sự cố, làm việc cho cẩn thận”.

“Yên tâm, cứ tin tưởng ở tôi!”. Vừa có bữa tiệc ký ức để ăn, vừa có tiền, Mạnh Phồn cảm động đến rơi nước mắt, dường như nhìn thấy ước mơ biệt thự bể bơi tiểu thịt tươi cách mình gần hơn một bước nữa.

“Đúng rồi...Vừa này tôi cảm thấy có gì đó không ổn, trên người anh có mùi gì đó?”. Ngô Liệt đột nhiên tiến tới, ngửi ngửi người Mạnh Phồn, lẩm bẩm: “Có mùi cháy khét, vừa này anh ở cùng ai?”.

“Đâu có?”. Mạnh Phồn cũng giơ tay lên ngửi ngửi, “Không phải mùi thuốc lá của cậu ám vào sao”.

“...Thôi, có lẽ tại tôi nghĩ nhiều”. Ngô Liệt lười biếng liếc mắt nhìn anh một cái, “Không nói nữa, phòng bệnh ở phía trước”.

4. Chương 4: Nhân Cách Chủ Ở Anh Còn Ổn Chưa

Sau khi tàn nhẫn cuỗm tiền của Ngô Liệt, hôm sau Mạnh Phồn làm việc càng thêm hăng hái, toàn thân tràn ngập sức sống, còn mang cho Phương Kỳ một túi đồ ăn vặt, Phương Kỳ vui vẻ cất đồ ăn xuống dưới bàn làm việc, cẩn thận phân loại, quả thực giống như sóc nhỏ chuẩn bị cho mùa đông.

Mạnh Phồn thích thú xoa nhẹ mái tóc mềm mại của Phương Kỳ rồi vào phòng thay áo blouse.

Lịch hẹn sáng hôm nay đã kín, Yến Nhất gọi điện thoại đúng lúc Mạnh Phồn đang ra về anh trai tri kỷ tâm sự với bệnh nhân.

“Bác sĩ Mạnh, xin chào”. Giọng Yến Nhất nghe có vẻ rất vui.

“Chào anh”. Mạnh Phồn vội hỏi, “Hôm qua thế nào? Kéo dài được bao lâu?”.

Yến Nhất nhẹ nhàng đáp: “Tròn năm tiếng. Nhân cách chủ tôi từ năm mười tám tuổi chưa từng ổn định được lâu như thế, tôi rất vui, cảm ơn anh”.

“Vậy hôm nay anh có đến không? Sau một giờ chiều tôi rảnh”. Mạnh Phồn nhìn lịch làm việc, trị liệu cho Yến Nhất vậy mà lại có hiệu quả, anh cũng rất vui.

Dù sao Yến Nhất chính là một kho bạc di động, là chìa khóa quan trọng mở ra chân trời mơ ước của anh.

“Thực ra tôi đã đến rồi”. Yến Nhất cười một tiếng, “Ở ngay bên ngoài phòng khám”.

“Vậy anh chờ chút”. Mạnh Phồn nhanh chóng nhìn đồng hồ đeo tay.

“Không sao”. Giọng Yến Nhất trầm thấp ôn nhu như khiêu khích màng nhĩ, nghiêm túc nói từng chữ từng chữ: “Tôi chờ anh”.

“...Được”. Mạnh Phồn tắt điện thoại, lau mặt, da mặt dày đến độ có thể so với tường thành thể mà lại nóng lên.

Đậu má, giọng nói thật quá từ tính rồi!

Tiếc là đầu óc có vấn đề.

Ngoài phòng khám, Yến Nhất cúp điện thoại, đứng ngây ra, ánh mắt lập tức thay đổi, lấy điện thoại ra bắt đầu hát.

“Đại vương kêu tôi đi tuần núi, tôi lại xoay chuyển cả nhân gian...”. Yến Nhất vui sướng cao giọng hát.

“...”. Phương Kỳ căng thẳng co mình trên ghế sofa, trừng mắt nhìn vị nam thần đứng chuẩn cao phú soái trong chớp mắt đã biến thành nam thần kinh.

“Đánh trống rồi lại khuya chiêng! Cuộc sống tràn ngập giai điệu”. Yến Nhất nhún nhún chân, vẻ mặt rạng rỡ nhìn Phương Kỳ, tay vẫn đánh nhịp, hỏi: “Này! Anh bạn bàn bên ơi! Ra đây với tôi nào!”.

Phương Kỳ yếu ớt lắc đầu, nuốt nước bọt: “Tôi, tôi không ra đâu”.

Yến Nhất im lặng trong phút chốc, rồi đột nhiên nghiêng răng nghiêng lợi mắng: “Nghe cái gì thế? Tục không chịu nổi!”.

Sau đó lập tức chuyển sang bản giao hưởng “Bốn mùa” của Antonio Lucio Vivaldi.

Phương Kỳ quả thực không biết nên dùng biểu cảm gì để đối mặt với hắn, đành phải cúi đầu ăn khoai tây chiên.

Nghe Vivaldi được năm phút, Yến Nhất tự động tắt nhạc, nhét điện thoại vào túi, vẻ mặt hối lỗi: “Ngại quá, tôi không nên bật nhạc ở đây”.

Phương Kỳ cẩn thận giấu mặt ra sau túi khoai tây chiên, nhanh chóng khoát tay: “Không sao, không sao”. “Thật không có tổ chất”. Yến Nhất ngồi thẳng lưng, hai tay đặt trên đầu gối, đôi chân dài khép chặt, hơi nghiêng người, tư thế ưu nhã như một thực nữ đích thực: “Cái đám nhà quê kia, câu đùng chê cười”.

Phương Kỳ lắc đầu cắt lức: “Không chê, không chê mà!”.

Bác sĩ Mạnh, mau cứu em với a a a a!

Động tĩnh bên ngoài bác sĩ Mạnh ngồi trong phòng khám thật ra cũng nghe thấy hết, hơn nữa hoàn toàn không nén nổi vẻ mặt “mẹ bọn khiếm khuyết trí tuệ”, gần như không thể đóng kịch tiếp được nữa.

Tiền bệnh nhân hẹn trước cuối cùng là đúng mười hai giờ trưa, Phương Kỳ đẩy cửa đặt hộp cơm lên bàn làm việc của Mạnh Phồn, vẻ mặt đau khổ: “Bác sĩ Mạnh, vị Yến tiên sinh ngoài kia...”.

“Cho anh ta vào đây đã”. Mạnh Phồn đẩy hộp cơm sang một bên.

Phương Kỳ nửa mời nửa kéo thanh niên đang ôm cây chổi giả làm đàn guitar đánh cắt lức đem vào phòng.

Yến Nhất tăng động hét lớn: “My heart is rock!”.

“Thường thức âm nhạc của anh cũng thật phong phú”. Mạnh Phồn đau trềng tiến vào thế giới tinh thần, tìm được nhân cách chủ, truyền cho hắn rất nhiều năng lực tinh thần, sau đó đi ra.

Yến Nhất chờ đợi vài giây, vứt cây chổi ra góc tường, mệt mỏi thở phào một hơi, vẻ mặt nho nhã hơi lộ chút thần thái hư hỏng, cười với Mạnh Phồn: “Bác sĩ Mạnh, tôi quả thực rất muốn gặp anh”.

“Chúng ta bắt đầu thôi”. Mạnh Phồn vốn muốn dùng chiêu cũ dỗ hắn ngủ, nhưng nghĩ một chút, thông minh đột xuất nói: “Hôm nay chúng ta có thể thử làm suy yếu hoặc tiêu diệt từng nhân cách một. Anh thấy thế nào?”.

Yến Nhất gật đầu: “Tôi thấy rất tốt”.

Mạnh Phồn chống cằm suy tính, thấy ý tưởng của mình quá hay. Nếu có thể truyền năng lực tinh thần cho nhân cách chủ, tất nhiên cũng có thể hút năng lực tinh thần của nhân cách phụ đi, như vậy nếu có thể giảm hoặc làm mất lực lượng tinh thần của thể tinh thần đến một mức nhất định thì giống như người bị mất máu, có khi dần dần sẽ mai một.

Tiền nhất định phải đào, nhưng bệnh nhân cũng phải chữa trị cho tốt.

Trong lòng Mạnh Phồn trào dâng cảm giác đạo đức cao thượng.

Thế là anh lập tức tự cho mình một like, hỏi Yến Nhất: “Chúng ta hãy thử xem sao, nhưng tôi không hoàn toàn nắm chắc, không bảo đảm được 100% thành công”.

“Không sao”. Yến Nhất nở nụ cười sáng lạn mà kiên định, “Tôi tin anh, nếu ngay cả bác sĩ Mạnh cũng không làm được, vậy thì không ai trên thế giới này làm được”.

...Kỹ năng rù quấy max, tiếc là đầu óc có vấn đề.

Mạnh Phồn tiếc nuối cảm thán một chút, rồi lập tức lấy đồng hồ quả quýt ra bắt đầu diễn: “Tôi bắt đầu thôi miên đây...Phải rồi, nếu có thể lựa chọn, anh muốn nhân cách nào biến mất đầu tiên?”.

Yến Nhất không cần nghĩ nói: “Yến Thất, hắn ta là tên nghiện dị trang”.

Nhân cách khác còn miễn cưỡng chịu được, còn tên này thực sự đáng sợ.

“Được, nào, anh hãy nhìn chiếc đồng hồ này, thả lỏng thân thể...”. Bác sĩ Mạnh diễn một hồi, đau trứng nhăn gọng nói: “Là nhìn đồng hồ, không phải nhìn tôi thưa Yến tiên sinh”.

Bởi vì mắt Yến Nhất hình như vô cùng sắc bén, mà khi xâm nhập vào thế giới tinh thần, đôi mắt nâu của Mạnh Phồn sẽ có thay đổi cực nhỏ, anh muốn cố gắng tránh lộ ra trước mặt Yến Nhất.

“Xin lỗi”. Yến Nhất nhếch mày, ánh mắt đặt trên đồng hồ.

Mạnh Phồn nhìn chăm chăm mắt của hắn, xâm nhập vào thế giới tinh thần của hắn, giờ bài cũ lớn tiếng hỏi: “Yến Thất là người nào?”.

Hai mươi ba thể tinh thần về mặt ghét bỏ chỉ vào một “công túa nhỏ” (*) đứng một mình một góc.

(*) Nguyên văn là – xiǎo gōngjǔ, còn công chúa nhỏ là – xiǎo gōngzhǔ. Đây là cách gọi ông ọ của “công chúa nhỏ”, về sau dần trở thành cách xưng hô dân mạng dành cho một số nam giới, đặc điểm rõ nhất của loại đàn ông này chính là có tâm hồn thiếu nữ, điệu bộ thiếu nữ.

Hiển nhiên công túa nhỏ bị xa lánh, dù sao mọi người đều rất sợ một ngày nào đó mở mắt ra lại phát hiện mình đang mặc váy đứng giữa đường cái đông người qua lại.

Mạnh Phồn đi đến trước mặt Yến Thất, đầu tiên là thử tiên vào ý thức của hắn lực lợi, nhưng lại bị từ chối, có vẻ bất kể là nhân cách chủ hay nhân cách phụ năng lực ý chí đều rất mạnh, có khả năng chống chọi lại trùng kích tinh thần của Mạnh Phồn. Thế là Mạnh Phồn từ bỏ ý nghĩ vào biển ký ức kiếm ăn, giữ chặt cổ tay Yến Thất bắt đầu hấp thu năng lực tinh thần của hắn.

Thể tinh thần ngơ ngác đứng tại chỗ mặc Mạnh Phồn muốn làm gì thì làm, năng lực tinh thần như thủy triều rút ngược vào cơ thể Mạnh Phồn, cùng với sự giảm đi của năng lực tinh thần, hình dáng của Yến Thất ngày càng trở nên mơ hồ, gần như là trong suốt, nhưng đúng lúc năng lực tinh thần sắp đạt đến giới hạn thấp nhất, thể tinh thần của Yến Thất chợt bắn ra một luồng khí đen đặc, lập tức năng lực tinh thần vốn khô kiệt chạm đáy của Yến Thất lại bất chợt cuộn trào mãnh liệt, như biển cả vô cùng vô tận, mang sức mạnh hung ác liên tục rót vào cơ thể Mạnh Phồn, Mạnh Phồn cả kinh, phát hiện mình vậy mà không thể ước đoán được hàm lượng năng lực tinh thần của Yến Thất lúc này, thế là liền dứt khoát thả tay Yến Thất. Toàn thân thể tinh thần của Yến Thất tản ra luồng khí đen, nhảy mất đã cướp đoạt vị trí của nhân cách chủ.

...Hai mươi ba khuôn mặt thất kinh.

Sau đó, Mạnh Phồn bị Yến Thất cưỡng ép trục xuất khỏi thế giới tinh thần, đột ngột rơi về thân thể chính mình, Mạnh Phồn choáng đầu hoa mắt, buồn nôn, hai tay chống bàn khó chịu nửa ngày không nói ra lời.

“Anh không sao chứ?”. Công túa nhỏ chiếm cứ thân thể Yến Thất cong ngón tay lan hoa chỉ, lo lắng hỏi.

“...”. Mạnh Phồn hít thở bình thường, lại tiến vào thế giới tinh thần lần nữa thử lời nhân cách chủ ra, vừa vào đã bị năng lực tinh thần mạnh không thể tin nổi của Yến Thất không chút lưu tình đánh bật ra ngoài.

“Anh không thoải mái sao?”. Yến Thất chạy bước nhỏ đến bên Mạnh Phồn đang quỳ cạnh thùng rác nôn lấy nôn để, đưa cho anh một chiếc khăn tay.

Mạnh Phồn bị năng lực tinh thần của Yến Thất trùng kích đến thất điên bát đảo, nửa ngày mới lấy lại tinh thần.

Hai người nhìn nhau ba giây, Yến Thất e thẹn chớp chớp mắt.

Mạnh Phồn sụp đổ kêu to: “Đậu – má – !”.

Không biết về được rồi làm sao đây a a a!

Người này rốt cuộc là thần thánh phương nào!

Nhân cách chủ ơi anh còn ổn chứ!?

5. Chương 5: Yến Tiên Sinh Điểm Anh Chú Trọng Thật Kỳ Quái

Đùa à! Trong lòng Mạnh Phồn lòng như lửa đốt nhìn Yến Thất, hận không thể tự sát chết chính mình.

Nhưng năng lực tinh thần của Yến Thất vẫn đang mạnh, Mạnh Phồn không dám tùy tiện tiến vào nữa, chỉ có thể không cam lòng trừng mắt quan sát.

“Hai mươi ba cái tên nhà quê kia thật đáng ghét”. Yến Thất vung vẩy cánh tay khỏe đẹp, ông ọ oán trách: “Tập kiểu gì nhiều cơ bắp thế, tôi phải mặc váy kiểu gì đây? Trông kì muốn chết”.

Không có mới là kì ấy, mà trọng điểm không phải cơ bắp! Mạnh Phồn thầm nói tục trong bụng, nhưng vì lo rằng tình huống năng lực tinh thần bạo phát lần nữa, Mạnh Phồn không dám kích động đối phương, đành phải hòa theo, nói: “Đúng vậy, bọn họ thật đáng ghét”.

“Lại còn đem vấy với mỹ phẩm của người ta giấu vút vào thùng rác nữa, hừ”. Yến Thấy giận dữ dậm dậm chân, nền nhà rung rầm rầm: “Ai nha, không nói chuyện với anh nữa, vất vả lắm mới chui ra một chuyện, tôi phải đi dạo phố”.

Mạnh Phồn lau mồ hôi lạnh: “...Anh chờ chút!”.

Yến Thất nhìn anh khó hiểu: “Làm gì? Anh là bác sĩ tâm lý phải không? Nhưng tôi không thích chữa, tôi cảm thấy thấy mình thế này rất tốt”.

Tốt cái rắm, ăn nói thì ảo lả thành như vậy rồi! Mạnh Phồn sợ Yến Thất thật sự mặc váy đi dạo phố, thế là cởi áo blouse, kiên quyết nói: “Tôi đi dạo với anh”.

“Được nha, anh đúng là người tốt”. Yến Thất thân mật khoác tay Mạnh Phồn, chùng gối, tạo thành hiệu quả chim nhỏ nép người.

“...”. Mạnh Phồn thống khổ che mặt ra khỏi phòng khám, dặn dò Phương Kỳ đang trốn mắt há miệng: “Quét dọn xong thì về đi, hôm nay cho cậu tan sớm”.

“...”. Miếng thịt bò khô trong miệng Phương Kỳ lặng lẽ rơi xuống đất.

Theo yêu cầu của Yến Thất, hai người đến trung tâm thương mại sầm uất nhất thành phố, nhìn người đàn ông đang khép nép dán vào mình như chim nhỏ, Mạnh Phồn thấy mình như đang mơ.

“Tôi thấy như đang nằm mơ ấy!”. Yến Thất nở nụ cười hạnh phúc, “Rất lâu rồi không xuất hiện được thời gian dài thế này”.

Về mặt Mạnh Phồn lạnh lùng: “À, vâng”.

Yến Thất bấm ngón tay tính toán: “Lần trước chiếm được thân thể liên tục một giờ là năm lớp 11, bởi vì ăn trộm váy đồng phục của đàn chị nên bị xem là biến thái, hại cơ thể này bị đình chỉ học”.

Về mặt Mạnh Phồn phức tạp vô cùng: “...”.

Từ sau khi ra khỏi phòng khám đến giờ, anh cảm thấy năng lực tinh thần của Yến Thất đang giảm dần, nếu như không xảy ra tình huống bạo phát như vừa nãy thì Mạnh Phồn dự tính khoảng mấy giờ nữa năng lực tinh thần của Yến Thất sẽ giảm đến mức anh có thể đối phó được, thế là Mạnh Phồn quyết định nhẫn nại quan sát tình hình.

Tốt nhất là có thể biến trở lại...Trong lòng Mạnh Phồn sợ hãi, trước đây tình huống này đừng nói là thấy, đến nghe còn chưa từng nghe qua.

“Thật ra tôi thực sự không phải biến thái đâu. Tôi chỉ định mượn mặc thử thôi, không có ý gì khác”. Yến Thất bĩu môi đầy oan ức.

Mạnh Phồn về mặt thành khẩn phụ họa: “Đúng vậy, không hề biến thái, rất bình thường”.

Mới là lạ!

Yến Thất tiếp tục kể chuyện về thân thể này: “Sau lần ấy, cha mẹ không dám để chúng tôi đến trường nữa, vì vậy về sau luôn mời gia sư về dạy tại nhà, nhưng rồi đến gia sư cũng không dạy nổi, bởi vì vừa giảng một ít kiến thức, thay đổi nhân cách khác liền không nhớ nữa, dạy một người mà bằng hai mươi tư người, gia sư sắp phát điên hết cả”.

Mạnh Phồn:...Không giấu gì anh tôi cũng sắp điên lên rồi đây.

Sau đó, Mạnh Phồn kiên trì cùng Yến Thất quét sạch một vòng khắp cả trung tâm thương mại, không chỉ mua rất nhiều nữ trang mà còn đi làm móng, lúc Yến Tử Hoàn gọi điện cho Yến Thất, Yến Thất nũng nịu đòi bác sĩ Mạnh đưa về.

Mạnh Phồn ở một bên chốt dạ điên cuồng lau mồ hôi lạnh, định chờ sau khi Yến Nhất trở lại mới đưa hân về.

Vì không dám kích động đối phương, khi dạo phố Mạnh Phồn thậm chí còn cho Yến Thất ý kiến, sắm vai bạn bè khuê mật đích thực.

Chẳng hạn như “So với váy ngắn thì anh vẫn hợp với quần dài hơn”, hay “Nhiều ren quá, sao anh không thử phong cách đơn giản xem”, và “Màu xanh hợp với khí chất của anh hơn màu hồng”.

Hai giờ trôi qua, dáng vẻ Mạnh Phồn sống không còn gì luyến tiếc.

Một vạn hôm qua kiểm dễ lắm sao?

“Tôi mời anh đi uống cà phê nhé?”. Công túa nhỏ một tay mảnh mai kéo Mạnh Phồn, một tay khí thế ngắt trời xách hơn mười túi đồ, kéo anh vào quán cà phê mèo.

Hai cô gái đứng ở cửa chiêu khách vừa nhìn thấy họ vẻ mặt nháy mắt trở nên đặc sắc, một người trên mặt viết “Oa nhìn hai anh gay kìa”, một người mặt viết “Người thấp hơn hình như là công”.

Mạnh Phồn:...Không như các cô nghĩ đâu.

Yến Thất tao nhã ăn bánh ngọt uống cà phê, hăng hái mở ví tiền của Yến Nhất ra xem, nói: “Còn rất nhiều tiền mặt, lát nữa đi làm tóc, rồi thay quần áo mới, quá xinh”.

“Đừng!”. Xinh con mẹ anh! Mạnh Phồn bị dọa nhảy dựng lên, đầu gối đập vào thành bàn.

Yến Thất oán trách: “Tại sao?”.

Mạnh Phồn sụp đổ lấy cớ: “Anh...chưa cạo lông chân, mặc váy không đẹp.”

Yến Thất vén ống quần lên xem thử, tức giận nói: “Đúng rồi, cái đám què mùa kia đến lông chân cũng không cạo”.

Mạnh Phồn nằm lên bàn, mệt mỏi, không muốn mở miệng.

Yến Thất bắt mẫn bĩu môi: “Hừ, đã thế hôm nào đó nửa đêm nhân lúc bọn họ không chú ý tôi sẽ lén mặc rồi chuồn ra ngoài, chờ bọn hân phản ứng kịp còn không phải bị dọa chết hay sao! Hi hi”.

Mạnh Phồn:...Anh thật xảo quyệt.

Thế là một giờ sau, hai người từ chuyện mốt mùa hè năm nay bàn đến vận mệnh các chòm sao, từ mỹ phẩm dưỡng da tám đến bát quái giới giải trí, nghiêm nhiên thành một đôi bạn khuê mật, Mạnh Phồn còn bị ép chụp cùng Yến Thất mấy tấm ảnh cu tồ, Yến Thất vui vẻ mở app chụp ảnh, biến hai người trở nên vừa trắng vừa mềm, còn chỉnh cảm mình nhon đi một chút, thực vô cùng xảo quyệt.

Mạnh Phồn lơ đãng khuấy cà phê đã lạnh trong cốc, cân nhắc xem liệu đã có thể vào thế giới tinh thần được chưa, nhưng tinh thần mạnh mẽ lúc trước tròng kích khiến anh có bóng ma trong lòng, đang do dự có phải chờ năng lực tinh thần suy yếu thêm chút nữa hay không, Yến Thất đột nhiên chống cằm, vẻ mặt thiếu nữ huê mộng thở dài nói: “Ai nha, thật muốn yêu quá đi”.

Thìa cà phê trong tay Mạnh Phồn rơi xuống đất.

“Hai mươi tư người chúng tôi từ trước đến nay chưa từng yêu bao giờ”. Yến Thất ưu thương, “Bởi vì không ai chịu được chúng tôi”.

Mạnh Phồn lúng túng gật gật đầu: “Tình trạng của các anh thật sự có hơi...”.

Lúc này mắt Yến Thất đột nhiên bừng sáng, long lanh lấp lánh nhìn Mạnh Phồn nói: “Anh không cảm thấy chúng ta có thể thử chút sao? Ở cùng anh một buổi chiều tôi cảm thấy rất vui nha, hơn nữa anh cũng không ghét bỏ tôi mà?”.

Về mặt Mạnh Phồn như bị sét đánh:...

“Có muốn thử chút không?”, Yến Thất nựng nịu, “Tôi còn có rất thiện cảm với anh đó”.

“Tôi?”, Mạnh Phồn đau trứng tạm thời quên việc tìm nhân cách chủ, thuận miệng nói có lệ: “Thôi...Mặc dù anh rất tốt, nhưng trước mắt tôi chưa có ý định yêu đương”.

Đối phương trầm mặt trong chốc lát, sau đó cười nhẹ một tiếng, giọng nói trầm thấp từ tính vang lên: “Thế nào mà vừa mở mắt ra đã được anh phát cho tấm thẻ người tốt vậy?”.

“...Anh biến về rồi?”. Mạnh Phồn như bị sét đánh x2

“Ừ”. Yến Nhất cúi đầu nghiên cứu móng tay trắng nõn phát sáng của mình.

Mạnh Phồn nhân lúc Yến Nhất nghiên cứu móng tay nhanh chóng chui vào thế giới tinh thần của hắn kiểm tra một vòng, lúc này thể tinh thần của Yến Thất đã hồi phục nguyên trạng, khí đen hoàn toàn tiêu tán, không nhìn ra có gì khác thường, thế là Mạnh Phồn giữ chặt nhân cách chủ, truyền cho hắn một chút năng lực tinh thần rồi lập tức đi ra ngoài.

Yến Nhất giơ tay bày bộ móng của mình ra trước mặt Mạnh Phồn, ý vị thâm trường nhíu mày nói: “Yến Thất làm?”.

“Hắn ta vốn dĩ còn muốn đánh lông tơ và lột xoàn lên cơ!”. Mạnh Phồn lau mồ hôi lạnh, vội vàng thanh minh: “Tôi bảo hắn ta là màu sắc đơn giản có khí chất hơn! Đánh lông trông như cái càng cua!”.

Yến Nhất đồng tình gật gật đầu: “Đúng thế”.

Mạnh Phồn nhiệt tình giới thiệu: “Cái này anh chỉ cần dùng nước rửa móng lau là sạch ngay”.

Yến Nhất cười tủm tỉm: “Được, lát nữa mua một lọ”.

Hai người im lặng nhìn nhau một lúc, Mạnh Phồn đột nhiên rũ vai, rầu rĩ nói: “Tôi không tiêu diệt được nhân cách phụ của anh, nếu làm mạnh tay ngược lại còn lợi hại hơn”.

“Không sao, tôi vốn dĩ cũng không ôm hy vọng quá lớn”. Yến Nhất chân thành nói.

“Ừ”. Mạnh Phồn mặt ủ mày chau hạ tầm mắt, trong lòng cảm thấy khó chịu không nói rõ.

Dù sao nếu ngay cả anh cũng không làm được, có lẽ người này cả đời đều phải trải qua dưới bóng ma của hai mươi tư nhân cách, mặc dù về mặt Yến Nhất tỏ ra không sao cả, nhưng sống cuộc sống như vậy dù sao cũng rất thống khổ.

“Thực sự không cần để ý đâu, anh đã làm hết sức rồi”. Yến Nhất đặt cánh tay lên bàn, gần Mạnh Phồn hơn một chút, chuyển chủ đề câu chuyện, đột nhiên hỏi một câu không đầu không cuối: “Có phải Yến Thất muốn yêu đương với anh không?”.

Mạnh Phồn:...

Yến tiên sinh, điểm anh chú trọng thật kì quái!

6. Chương 6: Anh Không Thèm Diễn Nữa Sao

Mạnh Phồn lắc đầu như trống bỏi: “Không phải hắn ta muốn yêu đương với tôi, ý hắn là đến bây giờ anh ta vẫn chưa từng yêu, rất muốn thử một lần, nhưng không phải nhất định phải là tôi”.

Yến Nhất nhìn Mạnh Phồn thích thú, ung dung ngắt lời: “Thực ra tôi cũng muốn”.

Mạnh Phồn lúng túng mím môi, nhắc lại: “Ngại quá, trước ba mươi tuổi tôi không định yêu đương”.

Đặt sự nghiệp lên đầu, khi nào ở ngôi biệt thự có bể bơi đã rồi tính tiếp.

“Hình như tôi không hỏi anh”. Yến Nhất ngớ người cười.

“...”. Bác sĩ Mạnh chưa tỉnh táo sau khi nghe Yến Thất tỏ tình nháy mắt chìm vào yên lặng.

Yến Nhất hạ mắt, lơ đãng nghịch móng tay, dịu dàng nói: “Bác sĩ Mạnh, anh thật đáng yêu”.

Mạnh Phồn cười gượng: “Cũng thường thôi”.

“Nếu tôi là một người khỏe mạnh, nhất định sẽ theo đuổi anh”. Yến Nhất nháy nháy mắt cực kì quyến rũ: “Nhưng tiếc là tôi mãi mãi cũng chỉ thể này thôi”.

Mạnh Phồn bị hormone tạt thẳng vào mặt kích thích lỗ tai ửng hồng, miệng lưỡi khô khốc, dùng cách động viên muôn thuở của bác sĩ: “Anh phải tin tưởng vào bản thân, chỉ cần tích cực phối hợp điều trị, bệnh tình nhất định sẽ có chuyển biến tốt. Cách này không ổn chúng ta lại thử cách khác, vẫn còn khả năng chữa khỏi”.

“Sau đó tôi có thể theo đuổi anh rồi?”. Yến Nhất chuẩn xác bất được trọng điểm, mỉm cười nhìn anh.

Bác sĩ Mạnh vẫn luôn nhanh trí bị quấy nhiễu đến tắc tị, nâng cốc cà phê uống ực một ngụm nói: “Không, tôi không có ý đó...”.

Yến Nhất cười vui sướng: “Câu vừa nãy tôi đùa thôi”.

Mạnh Phồn thở phào nhẹ nhõm.

Yến Nhất thu lại nụ cười: “Nhưng những câu trước đó là thật”.

“...Tôi thấy chúng ta nên thôi miên ngay đi”. Mạnh Phồn không bình tĩnh nổi, vội vàng lấy đồng hồ quả quýt ra xem giờ, “Muộn lắm rồi, thôi miên xong đưa anh về luôn”.

“Thôi miên ở quán cà phê? Anh chắc chắn?”. Yến Nhất bật cười, kinh ngạc tròn tròn mắt, ngụ ý là anh không thêm diễn nữa sao?

“Đúng vậy, anh đang cảm thấy mắt rất nặng, anh rất buồn ngủ, ngủ đi ngủ đi...”. Ngủ đi cho ông nhờ! Mạnh Phồn không có thành ý nhanh chóng dùng thuật thôi miên, ba giây đã làm Yến Nhất ngủ. Trong lúc vô ý đã lập kỷ lục thôi miên nhanh nhất ghi vào kỷ lục Guinness, Mạnh Phồn nằm sấp trên bàn đá cẩm thạch lạnh lẽo hòng hạ nhiệt khuôn mặt của mình.

Tên này rốt cuộc muốn làm gì? Rải hormone khắp nơi thật phiền phức. Mạnh Phồn làm mát xong má trái lại sang má phải, đầu nhỏ cứ lặn qua lặn lại trên bàn.

Hai mươi phút sau, Mạnh Phồn lấy lại tỉnh táo đánh thức Yến Nhất.

Yến Nhất có chút bất đắc dĩ nhìn anh: “...Vừa rồi anh thôi miên nhanh quá”.

Mạnh Phồn mặt dày nói: “Làm nhiều thành quen thôi”.

“Có lý”. Yến Nhất cười ra tiếng, trong đôi mắt đen thăm thăm xẹt qua một tia ám muội, môi hần mấp máy, dường như muốn nói rồi lại thôi, nhưng cuối cùng cũng không nói gì.

Mạnh Phồn khụ một tiếng, đứng dậy chỉnh vạt áo, nói: “Vậy cứ thế đi, tối nay anh sẽ không sao đâu, 9 giờ sáng mai lại đến gặp tôi được không?”.

“Không được cũng phải được”. Yến Nhất ra hiệu bảo anh ngồi xuống, “Nhưng bác sĩ Mạnh này, tôi có một đề nghị”.

Mạnh Phồn hơi cảnh giác: “Đề nghị gì?”.

Yến Nhất phiền não nói: “Ngày nào cũng đi đi lại lại lãng phí thời gian quá, thời gian từ nhà đến phòng khám mất gần hai tiếng, thế nhưng hiệu quả thôi miên chỉ duy trì được năm tiếng”.

“Cho nên?”. Mạnh Phồn chớp chớp mắt.

“Cho nên, anh làm bác sĩ riêng của tôi được không?”. Yến Nhất thành khẩn nhìn anh, dùng miệng lưỡi như người môi giới nói: “Tiền lương hậu hĩnh, môi trường làm việc thoải mái”.

Mạnh Phồn cấp tốc vận hành bộ não làm giàu của mình, cảm thấy đây quả là một ý kiến hay, nhưng vẫn ra vẻ dè dặt một chút nói: “Được, để tôi suy nghĩ đã”.

Yến Nhất tiếp tục dụ dỗ: “Tiền khám mỗi tiếng là 1000 tệ, tính ra làm việc tám tiếng một ngày, trên lý thuyết cả năm không có ngày nghỉ, nhưng trên thực tế trừ thời gian trị liệu cho tôi ra, anh hoàn toàn tự do. Nếu anh đồng ý, anh sẽ có một căn phòng riêng, bình thường vừa có thể nghỉ ngơi ở nhà, vừa có thể ra

ngoài giải khuây bất cứ lúc nào, đưa trợ lý của anh tới cũng không sao, nhà tôi rất rộng, đồ ăn vặt của em trai tôi rất nhiều”.

...Yến Tử Hoàn bắt tri bất giác bị anh trai bán đứng, đang chạy trên máy chạy bộ hắt xì một cái.

“Sao thế, lạnh à?”. Tưởng Phi đứng một bên.

“Hộc – hộc – “. Yến Tử Hoàn chạy đến không thở nổi, mồ hôi đầm đìa, căn bản không còn sức mà nói chuyện.

“Chạy nhanh nữa lên cho ầm”. Tưởng Phi tự ý quyết định, thân thiết chỉnh tốc độ chạy nhanh hơn một chút.

Yến Tử Hoàn trong nháy mắt giống như chó chạy: “Hô! Hô! Hô! Hô!”.

Về mặt Tưởng Phi lạnh lùng: “Cố lên, Yến tiểu béo, còn cách mục tiêu cân nặng 3.7 kg nữa”.

Mắt Yến Tử Hoàn bùng lên sát khí: “Hộc! Tôi! Hộc! Liều mạng với anh!”.

Tưởng Phi: “Với ai?”.

Yến Tử Hoàn: “...Mỡ ạ”.

“Thế nào, có đến không?”. Ở bên kia, Yến Nhất đang thúc giục.

Em trai đang trong quá trình giảm cân nước sôi lửa bỏng, vậy mà anh lại thanh thoi ngồi uống cà phê của trai.

Quả thực không biết rốt cuộc người nào mới là anh trai ruột.

“...Tôi, tôi đồng ý”. Mạnh Phồn từ trạng thái chết máy khôi phục lại bình thường, trong lòng nháy mắt nở hoa.

Thực ra bình thường tiền khám bệnh của anh cũng không đắt đến 1000 tệ một giờ, nhưng là thấy Yến Nhất vừa ngốc vừa có tiền nên ôm lòng đào cái mổ này trong quá trình trị liệu, nhưng hoàn toàn không ngờ tới!

Đậu má, phen này phát tài rồi, về mặt phải thần nhiên, kiềm chế...Mạnh Phồn oán thầm, về mặt thần nhiên dùng thìa cà phê khuấy cốc cà phê trống không, còn không yên lòng bưng lên uống một ngụm.

“Ngon không?”. Yến nhất nhếch khóe miệng.

“Cũng được”. Mạnh Phồn hồn vía lên mây, nhân dân tệ bay đầy đầu, ánh mắt long lanh lấp lánh, thậm chí đã bắt đầu dự kiến bày sofa màu gì trong phòng khách của biệt thự trong mơ.

“Vậy quyết định thế nhé?”. Ánh mắt Yến Nhất sáng như hai ngôi sao.

Mạnh Phồn hung hăng cẩu một phát lên bấp đùi dưới gầm bàn, về mặt vô dục vô cầu, giống như một vị cao nhân đắc đạo, thâm trầm nói: “Được, vấn đề anh nói trước đây tôi cũng nghĩ qua rồi, tình huống của anh đặc biệt như vậy, để tôi làm bác sĩ riêng của anh đúng là phương án giải quyết tốt nhất”.

Yến Nhất nở nụ cười chân thành: “Thế thì tốt quá, bác sĩ Mạnh, anh là cứu tinh của tôi”.

Thế là ba ngày sau.

“Uống nước chanh không? Mới ép đấy”. Yến Nhất cầm cốc chanh ép bỏ đá trên bàn thấp đưa cho Mạnh Phồn, rồi đeo kính râm ngồi trên ghế mây thích ý duỗi dài cơ thể, cặp chân dài tùy tiện gác lên nhau, trong bể bơi cạnh đó Yến Tử Hoàn đang khổ sở không ngừng bơi từ đầu này sang đầu kia, Tưởng Phi cầm điện thoại bấm giờ: “Còn mười lượt nữa, đẩy nhanh tốc độ”.

Yến Tử Hoàn nhô đầu lên khỏi mặt nước, lắc đầu vẩy nước, tức giận nói: “Tôi đếm chỉ còn tám lượt”.

“Đừng để ý tiểu tiết”. Tưởng Phi đen mặt, vô tình nói.

Mạnh Phồn mách mớ uống một ngụm nước chanh.

Bên phải của anh, là biệt thự kiểu Âu hoa lệ, cửa chính có hai cây cột giống thân điện Hy Lạp, tường thống nhất sơn màu trắng, một chiếc cầu thang tinh tế dẫn thẳng từ sân lên ban công tầng hai, lan can cầu thang

bò đầy những dây leo xanh tươi, màu xanh của bể bơi làm nổi bật mây trắng trên bầu trời, đẹp đến không chân thực. Còn Mạnh Phồn, ngồi trên ghế mây uống nước ép, ở bên cạnh có một tiểu thít tươi anh tuấn đang nằm...

Trên mặt Mạnh Phồn tràn ngập vẻ mờ mịt: Đây chẳng phải ước mơ cả đời của ông sao?

Yến Nhất quan sát vẻ mặt của hắn, giọng nói mang theo ý cười hỏi: “Đang nghĩ gì vậy?”.

“À, tôi đang nghĩ một số vấn đề liên quan đến tâm lý học”. Mạnh Phồn ra vẻ đạo mạo nghiêm túc xoay mặt nhìn Yến Nhất, nghĩ thầm, người cha tốt.

7. Chương 7: Có Phải Ông Xã Rất Lợi Hại Không

Ước mơ về cơ bản đã thực hiện được rồi, giống nhau đến từng chi tiết, duy chỉ có vai bao dưỡng và bị bao dưỡng là thay đổi!

Nhưng kể cả bị bao dưỡng thì làm sao, dù sao bình thường chỉ thôi miên chứ cũng không lên giường, Mạnh Phồn bề ngoài như không hề bận tâm, nhưng thực ra tâm tư đang lơ lửng chín tầng mây, suy nghĩ vô cùng sâu xa.

“Bác sĩ Mạnh”. Lúc này Yến Nhất đột nhiên kéo khăn tắm trên người ra, tiện tay vứt xuống đất, rồi mặc quần bơi vào, bước hai bước đến bên cạnh Mạnh Phồn.

Không có quần áo che, từng khối cơ bắp trên người Yến Nhất đều bại lộ rõ ràng, mặc dù dáng người hắn cao và khung xương tương đối lớn nhưng nhìn tổng thể trông hơi gầy, dáng người khỏe đẹp không phô trương, cơ bắp nhấp nhô góc cạnh vừa đủ, hoàn mỹ như một tác phẩm điêu khắc tỉ mỉ, quần bơi bó sát bao lấy một vật thoát nhìn nặng trĩu.

“Làm gì đấy?”. Mạnh Phồn cuống quýt nói, quay đầu nhìn bể bơi không chớp mắt, ngậm ống hút hút mạnh nước chanh, đây cốc chỉ còn lại đá vụn, hút ra âm thanh ròn rột.

“Có muốn xuống bơi không?”. Yến Nhất nhếch môi cười xấu xa.

“Tôi không biết bơi”. Mạnh Phồn xua xua tay.

“Anh muốn học không?” Yến Nhất lại hỏi.

Mạnh Phồn cắn ống hút lắc đầu “Không muốn”.

Yến Nhất thất vọng nhếch mày nói: “Nhưng tôi muốn dạy”.

“...Vậy được”. Anh là bố tôi là con, nghe theo anh hết! Mạnh Phồn đặt cái cốc rỗng không lên bàn, cởi áo choàng tắm, thậm chí còn bị tráng chuẩn bị tâm thế bị sờ mông.

Nhưng nhiều nhất chỉ cho sờ hai cái, nhiều hơn ông đây sẽ trở mặt.

Mạnh tiểu thít tươi dùng phương thức bị bao dưỡng thực hiện lý tưởng cuộc đời lạnh lùng nghĩ, cẩn thận trảm mình xuống nước.

“Nước hơi lạnh”. Yến Nhất nhảy xuống theo, tự nói một mình rồi hắt một vốc nước lên người Mạnh Phồn.

Play té nước vẫn có thể chấp nhận được, dù sao lương một năm cũng trăm vạn chứ ít! Mạnh Phồn vô cùng có tự giác của người bị bao dưỡng quyết đoán phối hợp té lại, đồng thời tặng kèm tiếng cười vui vẻ mà giả dối, hai người té qua té lại một lúc, Yến Nhất lau nước trên mặt, cầm tay Mạnh Phồn kéo anh đến bên cạnh mình, hơi cúi đầu nhìn anh.

Nước nhỏ giọt trên hàng mi dài, đôi mắt Yến Nhất tràn ngập gợn sóng như ý cười dịu dàng, bầu không khí dường như thoáng chốc bay đầy bong bóng hồng.

Trong khoảnh khắc Mạnh Phồn hoang mang mở to mắt, Yến Nhất đột nhiên chậm rãi cúi người.

“Ấy ấy ấy, chờ chút!”. Cảm giác dường như chỉ một giây nữa thôi đối phương sẽ hôn xuống, Mạnh Phồn vụt che miệng lại.

Mông có thể sờ nhưng nụ hôn đầu thì không thể cho.

Yến Nhất cười tủm tỉm áp gần tai Mạnh Phồn nhẹ giọng hỏi: “Bác sĩ Mạnh, thích ứng với nhiệt độ nước chưa?”.

“...À”. Mạnh Phồn ngại ngần thả tay xuống: “Cũng được”.

Yến Nhất đứng thẳng người, vẻ mặt chính trực nói: “Trước khi bơi vẩy nước lên ngực để tim thích ứng, như vậy tốt cho cơ thể hơn”

Mạnh Phồn xấu hổ giật giật khóe miệng, cười lớn: “Ha ha, được”.

“Bác sĩ Mạnh vừa che miệng làm gì thế?.” Yến Nhất biết rõ còn hỏi.

Mạnh Phồn hận không thể thôi miên Yến Nhất ngay tại chỗ, nhưng không có cơ hội nên không dám, đành nghiêng răng nghiêng lợi đáp: “...Tôi bị đau răng!”.

Yến Nhất ồ một tiếng sâu xa, nắm cổ tay Mạnh Phồn dẫn anh tới bên thành bể bơi, để anh vịn tay, nói: “Thử nổi trước nhé!”.

“...”. Mạnh Phồn thành thật làm theo.

Thế là Yến Nhất liền nghiêm túc dạy bơi một tiếng đồng hồ, không sờ mó gì cả.

Tinh thần cảnh giác cao độ của Mạnh Phồn dường như sắp trở thành chờ mong được hấn sờ.

Sờ sớm siêu sinh sớm, sao vẫn còn chưa sờ?

Bởi vì cứ miên man suy nghĩ, Mạnh Phồn học bơi chẳng ra sao, sắc mặt đồng nước, uống đến no, còn ợ mấy tiếng.

“Hôm nay tới đây thôi, chúng ta lên bờ nghỉ đi!”. Yến Nhất nín cười.

Mạnh Phồn đau khổ gật gật đầu: “Ồ”.

Lúc này, Phương Kỳ trên danh nghĩa là trợ lý của bác sĩ Mạnh, lại đang cùng linh vật Tiểu Phương Kỳ chạy bình bịch tới thông báo đã dọn cơm, vô cùng quen việc.

“Cuối cùng cũng được ăn cơm. Nào, bạn ăn, kéo tôi lên”. Yến Tử Hoàn từ bể bơi vươn một cánh tay, uể oải nói.

Phương Kỳ kéo cậu lên bờ, đồng tình nói: “Phần ăn của cậu hình như không giống với mọi người”.

Yến Tử Hoàn đau xót nói: “Không sao, tôi đói sắp thăng thiên rồi, cho dù là ức gà luộc tôi cũng ăn tuốt”.

Tướng Phi: “Ha ha”.

Phương Kỳ đau lòng nhìn đại minh tinh, muốn nói lại thôi.

Thế là trong lúc mọi người đều ăn bò bít tết, Yến Tử Hoàn bị thống dùng nĩa chọc chọc đĩa xà lách trước mặt mình, căm giận nói: “Cái gì đây?”.

Tướng Phi chẳng thèm nâng mắt: “Sa lát xà lách”.

“Sa lát xà lách?”. Yến Tử Hoàn ngửa mặt lên trời thét dài: “Thế sa lát đâu!”.

Tướng Phi nhú mào: “Lượng calo trong sa lát quá cao”.

Mặt Yến Tử Hoàn còn xanh hơn rau xà lách: “Vậy thà nói thẳng là đĩa rau xà lách còn hơn”.

Tướng Phi nghe lời: “Được, một đĩa rau xà lách”.

Đây không phải là kết quả tôi muốn a a, có phải anh nhầm chỗ nào rồi không! Yến Tử Hoàn phẫn nộ đập bàn: “Có phải anh muốn bỏ đói tôi không hả?”.

Tướng Phi thở dài: “Còn một tháng rưỡi nữa là khai máy rồi, cách mục tiêu cân nặng là 3.7 kg, cậu lại khó giảm cân nữa, mà bên dưới rau xà lách có trứng gà luộc đấy, đủ dinh dưỡng”.

“Chẳng phải chỉ 3.7 kg thôi sao”. Yến Tử Hoàn mắt ngấn lệ cầm quả trứng luộc nhét vào miệng, lăm bằm tự an ủi: “37 kg còn giảm được tôi lại sợ 3.7 kg sao?”.

Tướng Phi lắc đầu: “Chính là cơ số càng nhỏ càng khó giảm, hơn nữa gần đây cậu toàn ăn vụng lúc nửa đêm”.

Yến Tử Hoàn đỏ mặt: “Đệch, chuyện nửa đêm làm sao anh biết?”.

Mặt Tướng Phi càng đen hơn: “...Tôi gạt cậu thôi, ăn vụng thật à?”.

Yến Tử Hoàn phát huy kỹ thuật diễn xuất: “Đâu có”.

“Hừ”. Tướng Phi ném qua một ánh mắt uy hiếp “cậu hãy tự biết lo liệu”.

Yến Tử Hoàn cắn nĩa lặng lẽ rơi lệ, ông phải đối trợ lý a a a a!

Phương Kỳ yếu ớt ngẩng đầu lên nhìn Tướng Phi.

Người này luôn không cho Yến tiên sinh ăn gì, thật đáng sợ.

Tướng Phi nghi ngờ nhìn vẻ mặt hoảng sợ của Phương Kỳ một cái.

Hi! Phương Kỳ lấy lòng cười ngây ngô với hấn một chút, sau đó căng thẳng cúi đầu ăn ăn ăn, hàm bệnh ra, như một chú sóc đang dự trữ lương thực, sợ Tướng Phi cướp mất.

Tướng Phi:...

Ăn cơm xong, Yến Nhất tự nhiên hỏi Mạnh Phồn: “Buổi chiều muốn làm gì?”.

Mạnh Phồn bị bầu không khí như hẹn hò này làm cho xoắn xuýt: “Tôi thế nào cũng được, anh không cần lo cho tôi”.

“Xem phim với tôi thì sao?”. Yến Nhất ưu nhã dùng khăn ăn lau miệng, “Rất lâu rồi chưa từng xem một bộ phim hoàn chỉnh, với tôi đây là một loại hưởng thụ”.

“Được”. Mạnh Phồn gật đầu, xem thì xem, anh là bố anh quyết hết!

Thế là trong rạp phim mini ấm áp, hai người xem phim “Identity” (*), mỗi người ôm một bịch bỏng ngô.

(*) Bộ phim kinh dị, hình sự trinh thám của Mỹ. Xem thêm ở đây.

“Người này cũng là nhân cách phân liệt”. Yến Nhất chỉ chỉ nam chính, “Mười một nhân cách”.

“Thế à”. Mạnh Phồn rất nghiệm thể loại này.

Yến Nhất ăn một nắm bỏng ngô, giọng nói tràn ngập cảm giác ưu việt: “Tôi nhiều hơn hấn gấp đôi có lẽ”.

Tục ngữ nói rất hay, đồng hành tương khinh (*)

(*) Nguyên văn , lấy ý từ câu , chỉ những người cùng nghề thường khinh thường lẫn nhau, Yến Nhất và một nhân vật trong bộ phim đều đa nhân cách, nhưng anh vẫn tỏ ra hơn người ta:)

Mạnh Phồn: “...Cho nên?”.

“Cho nên có phải ông xã rất lợi hại không?”. Yến Nhất nói nhanh.

“Phụ – “. Mạnh Phồn phun một ngụm CocaCola ra đất, sợ hãi nói: “Anh nói gì?”.

Yến Nhất vừa kinh ngạc vừa vô tội nhìn anh: “Tôi hỏi anh có phải tôi rất lợi hại không...Bác sĩ Mạnh sao phản ứng dữ dội thế?”.

Mạnh Phồn rơi vào trầm mặc, mặc dù rất muốn hỏi, nhưng hỏi không ra miệng, nén đến mức mặt đỏ bừng, may mà ánh sáng trong phòng rất tối nên không nhìn thấy.

8. Chương 8: Để Dưới Gầm Giường Tôi Mới Yên Tâm

Vì bị một câu ông xã của Yến Nhất làm đầu óc rối tinh rối mù, suốt cả bộ phim Mạnh Phồn cứ ngẩn người. Nhạc nền kết thúc bộ phim vang lên, Yến Nhất đến gần Mạnh Phồn hơn một chút, áp sát tai anh khẽ gọi: “Bác sĩ Mạnh”.

“Sao?”. Mạnh Phồn bị hấn gọi đến mức cả người mềm nhũn, trấn định bản thân đáp.

“Hung thủ rốt cuộc là người nào?”. Đôi mắt Yến Nhất dưới ánh sáng màn hình lộ vẻ gian xảo, “Tôi không hiểu”.

Mạnh Phồn nheo mắt nhìn hấn: “...Tôi cũng không hiểu”.

Yến Nhất cười: “Anh căn bản đâu có xem”.

Còn nói tôi! Còn không phải anh trêu chọc tôi sao! Mạnh Phồn hận nghiến răng, nhưng vẫn không quên giả ngu: “Hôm qua tôi thức đêm tra cứu tài liệu y học liên quan đến nhân cách phân liệt, vì thế vừa này buồn ngủ không mở nổi mắt”.

Yến Nhất mờ ám nói: “Thì ra đều là vì tôi, tôi cảm động lắm”.

“Đừng khách sáo, đều là việc nên làm thôi”. Mạnh Phồn ngoài cười trong không cười.

“Thế lát nữa chúng ta làm gì?”. Yến Nhất sờ cằm suy nghĩ, trông giống như anh bạn trai đang hao hết tâm tư chuẩn bị tiết mục hẹn hò, “Bác sĩ Mạnh có biết cười ngửa không?”.

“Không biết”. Mạnh Phồn lắc đầu.

“Đánh golf thì sao?”. Yến NHất không buông tha.

Mạnh Phồn muốn khóc: “Cũng không biết”.

Yến Nhất nghĩ nghĩ: “Vậy tôi dẫn anh đi tham quan hầm rượu nhé?”.

“Tôi không hiểu về rượu, cũng không biết uống”. Mạnh Phồn bất lực nói.

Sở thích của những kẻ lăm lăm tiền các người thật sự không thể chịu nổi mà! Đánh LOL cũng không tệ mặc dù tôi chơi rất gà (*).

(*) Nguyên văn: - keng. Đây là một từ lóng trong game, có thể hiểu là người chơi có kỹ năng kém, thường hay treo máy, kéo chân tổ đội, không ngừng hiến mạng cho phe địch.

“Đừng vội, để tôi nghĩ đã”. Yến Nhất an ủi.

“Không phải...”. Hai người cùng nhau đi ra khỏi rạp mini, Mạnh Phồn đau trứng, “Anh không cần lo cho tôi đâu, lát nữa tôi giúp anh cường hóa nhân cách chủ, khoảng năm tiếng sau đó anh có thể tự do hoạt động rồi không phải sao?”.

“Nhưng tôi muốn ở cùng anh”. Vai Yến Nhất hơi chùng xuống, mang chút cô đơn nói: “Anh không muốn à?”.

“Tôi muốn”. Đệt mẹ sao giống thẻ nguyên kết hôn thế! Lời vừa ra khỏi miệng Mạnh Phồn liền muốn cho mình một cái tát, thế là nhanh chóng nói thêm một câu: “Nhưng tại sao?”.

Anh không thể vì dáng vẻ siêu đáng yêu của tôi mà dễ dàng yêu tôi chứ, chúng ta còn chưa quen nhau được mấy ngày, tôi không phải loại bác sĩ tùy tiện như thế...Trong lòng Mạnh Phồn luyện tập một số lời thoại.

Về mặt Yến Nhất nghiêm túc không gì sánh được, nói: “Một giờ anh lấy 1000 tệ, không ở cùng anh cảm thấy rất lãng phí”.

Lời thoại của Mạnh Phồn nháy mắt ghen ở cổ họng:...

Mà ngay lúc này, Yến Tử Hoàn đang khốn khổ trốn trong phòng vệ sinh gọi điện thoại cho người đại diện nói: “Chị Dương em muốn đổi trợ lý a a a!”.

Người đại diện là một chị gái khôn khéo có năng lực, bình tĩnh nói: “Tại sao?”.

Yến Tử Hoàn âm ỨC nhai một miếng bánh quy: “Tưởng Phi không cho em ăn cơm, đối xử với em không tốt! Anh ta ngược đãi em”.

Chị Dương nghe thấy điện thoại bên kia có tiếng nhai đồ ăn rôm rốp, mặt đầy hắc tuyến khuyên: “Đây là công việc, không còn cách nào khác, đối người khác không dám quẫn em, bản thân em có thể giảm cân sao?”. Tưởng Phi trước kia là một huấn luyện viên thể hình có biệt danh là “Kẻ diệt mỡ”, về sau đổi nghề làm trợ lý minh tinh, chuyên được điều đi cùng những minh tinh dễ mập mà không quẫn được cái miệng của mình, mặt đen, tính tình cương quyết, công ty muốn minh tinh gầy đi mấy cân minh tinh phải gầy đi từng đó, không được qua loa.

Yến Tử Hoàn chun mũi: “Chắc gì, với thể chất của em, muốn giảm nữa khó lắm”.

Chị Dương nói tiếp: “Vậy thì phải chấp nhận, hơn nữa Tưởng Phi là do Giang tổng chỉ đích danh anh ta trông chừng em, em cố nhịn đi”.

Yến Tử Hoàn liền cảm thấy như mơ như ảo: “...Giang tổng sao lại quẫn mấy chuyện nhỏ nhặt này chứ!.

Chị Dương thở dài: “Tầm ảnh em 100 kg hồi học trung học bị lan truyền trên mạng, mọi người đều thấy cả rồi, bao gồm cả mấy ông tổng trong công ty”.

Yến Tử Hoàn đau lòng tới đỉnh: “...Chuyện em béo làm kinh động cả hội đồng quản trị rồi sao?”.

Chị Dương hít sâu: “Ừ, cho nên em còn không mau tranh thủ giảm cân”.

Lúc này bên ngoài WC truyền đến tiếng gõ cửa của Tưởng Phi: “Cậu đã vào đó mười phút rồi, đang ăn cái gì?”.

“Ai lại ăn vụng trong nhà vệ sinh chứ! Anh nói như thế là quá đáng lắm có biết không”. Yến Tử Hoàn vội vàng cúp điện thoại, đem hết túi bánh quy Shiroi Koibito vùi vào sọt rác, sau đó hùng hổ mở cửa ra, dùng ánh mắt trách cứ nhìn thẳng Tưởng Phi

“...”. Tưởng Phi lạnh lùng nhìn chằm chằm vụn bánh quy trên mép Yến Tử Hoàn, bất động thanh sắc nói: “Đến lúc tập mấy rồi”.

“Biết rồi biết rồi, đi ngay đây”. Yến Tử Hoàn chột dạ chạy đến phòng tập thể hình.

Ánh mắt Tưởng Phi sắc bén như sói, đi qua đi lại trong biệt thự rộng lớn, tìm những nơi có thể giấu đồ ăn.

Kẻ địch ngày càng gian xảo, không chỉ không lộ sơ hở mà còn phòng bị chặt chẽ, phải tìm được kho lương tiêu diệt sạch.

Lúc đi ngang qua phòng Phương Kỳ, cửa phòng mở toang, vì thế theo thói quen Tưởng Phi nhìn thoáng qua bên trong.

Phương Kỳ đang sắp đồ, quỳ bên cạnh giường vĩnh mông liên tục đẩy mười mấy cái hòm vào gầm giường, hơn nữa để đẩy vào sâu thêm, nửa người trên của Phương Kỳ đều lọt cả vào gầm giường, một đoạn eo thon nhỏ trắng mềm lộ ra từ áo T shirt màu đen, màu sắc tương phản càng làm nổi bật màu trắng nõn, quần jean xanh đậm bó sát bao lấu cặp mông tròn, ánh mắt Tưởng Phi dừng lại trên người Phương Kỳ ba giây, sau đó đi vào phòng thấp giọng hỏi: “Có cần giúp không?”.

“Không cần không cần!”. Phương Kỳ kinh hoàng rút người ra từ dưới gầm giường, vì động tác vội vàng, lúc ngẩng đầu bị va vào mép giường rắn chắc, đau đến nổi nước mắt lưng tròng nhưng vẫn không quên xoa tay tỏ vẻ từ chối.

Tưởng Phi không nói gì nhìn cậu, giơ tay giúp cậu xoa xoa đầu.

“Mấy cái hòm này có thể để trong tủ, gầm giường nhiều bụi”. Tưởng Phi nhắc nhở.

“Không cần đâu”. Phương Kỳ vội lắc đầu, “Để dưới gầm giường tôi mới yên tâm”.

Tưởng Phi nhìn mười mấy cái hòm kia, đều không trong suốt, có màu sắc các loại kẹo, liền thuận miệng hỏi một câu: “Thứ gì mà quan trọng thế?”.

Phương Kỳ nghĩ nghĩ, nhanh trí đáp: “Dù sao cũng không phải đồ ăn”, vì vậy anh dừng cướp!

Tướng Phi:...

Hoàn toàn không biết đối phương đã kết thành đồng minh ăn hàng kiên định với Yến Tử Hoàn, Tướng Phi tốt bụng giúp Phương Kỳ đem từng hòm nhỏ đẩy sâu vào gầm giường, cánh tay hắn dài hơn Phương Kỳ, đẩy vào tương đối dễ dàng.

“Cảm ơn”. Phương Kỳ rất sợ kế hoạch bại lộ, nên sau khi đẩy hết hòm vào liền vội đuổi khách: “Tướng tiên sinh có thể ra ngoài rồi”.

Tướng Phi:...

Phương Kỳ chột dạ đến đỏ cả mặt, không dám nhìn thẳng vào mắt Tướng Phi, hạ tầm mắt bịa chuyện: “Tôi phải thay quần áo”.

Tướng Phi ngó người, khóe miệng vạm vỡ năm nặng như chì chợt hơi nhếch lên một chút: “Được”.

Ban đêm, bị Yến Nhất trêu chọc cả ngày, bác sĩ Mạnh tưởng như cũng sắp bị chọc thành bệnh thần kinh, đang thoải mái ngâm nước nóng trong phòng tắm, mặc áo ngủ về phòng chuẩn bị đi ngủ.

Phòng cho khách của anh được trang hoàng với phong cách cực kì lạ lùng, một chiếc giường lớn chạm trổ kiểu Âu với bốn cột trụ, màn rèm màu tím lay động, Mạnh Phồn lao lực quá độ nằm dài trên giường, cảm thấy mình vô cùng giống một nàng công chúa.

Mạnh Phồn đang muốn ngủ, điện thoại lại vang lên.

“Đã ngủ chưa?”. Giọng nói lười biếng Yến Nhất truyền đến.

“Sắp”. Mạnh Phồn trả lời có lệ.

“Tức là vẫn chưa ngủ”. Yến Nhất mang giọng điệu hơi làm nũng nói, “Bác sĩ Mạnh, tôi mất ngủ”.

9. Chương 9: Thăm Du Cùng Picasso

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Mạnh Phồn biến thành anh trai tri kỉ kiểu mẫu: “Không nghĩ những chuyện linh tinh, để tâm trạng bình ổn, hoặc đi ngâm nước nóng, uống cốc sữa nóng đi”.

“Những thứ đó không có tác dụng”. Sau đó là một tiếng động nhỏ, cửa phòng ngủ của Mạnh Phồn mở ra, thân thể Yến Nhất chắn hết ánh sáng từ ngoài vào, tạo thành hình ảnh phản quang, âm thanh trong điện thoại và âm thanh trong phòng hợp lại làm một, “Tôi muốn anh nói chuyện với tôi”.

Tim Mạnh Phồn mạnh mẽ nảy hai cái, ngắt điện thoại nhìn Yến Nhất nói: “Tôi đã tan làm rồi”.

Đã nói là một ngày làm việc tám tiếng mà!

Yến Nhất đi vào, trở tay đóng cửa, phòng ngủ tối om: “Nhưng anh cũng nói tôi có bất cứ vấn đề gì cứ tìm anh”.

Trong bóng tối Mạnh Phồn trợn trắng mắt, lập tức dùng giọng ôn hòa đầy kiên nhẫn nói: “Đúng thế, vậy phiền anh bật đèn lên, tôi thôi miên cho anh được không?”.

Khi Mạnh Phồn xâm nhập vào thế giới tinh thần phải nhìn vào mắt đối phương, nếu không nhìn rõ đôi mắt thì không đi vào được.

Vì vậy mới nói đôi mắt là cửa sổ tâm hồn, hoàn toàn đúng với thực tế.

Yến Nhất cười run cả vai: “Bác sĩ Mạnh, về mặt và giọng điệu của anh không khớp nhau”.

Mạnh Phồn rơi vào trạng thái trầm mặc lúng túng: Địch, tôi thế mà vẫn nhìn thấy ông trợn trắng mắt, anh là cú mèo à?

“Khụ, anh bật đèn lên, tôi có cách làm anh ngủ”. Mạnh Phồn lập tức chuyển chủ đề.

“Tôi không muốn ngủ”. Yến Nhất tự ý đến bên giường ngồi xuống, một tay chống bên người Mạnh Phồn, mùi sữa tắm đàn ông khiêu khích thần kinh yếu ớt của Mạnh Phồn.

“Thế anh muốn làm...làm gì?”. Mạnh Phồn dè dặt thay đổi một chữ (*), tránh cho tên ma quỷ cuồng trên chóc này thuận tiện tiếp lời “làm anh”, rồi lập tức bất động thanh sắc lấy chăn quấn mình thành một con nhộng, vô cùng có cảm giác an toàn.

(*) Nguyên văn câu nói của Mạnh Phồn “ ?”. – gān và – zuò đều là động từ có nghĩa là “làm”, nhưng dùng với sự việc cụ thể, như làm cơm, làm bài tập, nhưng hoạt động này không thể dùng . Còn đối với những việc mang tính trừu tượng, khái quát, như làm việc, làm “chuyện đó”... Và Mạnh Phồn sợ Yến Nhất lợi dụng sơ hở từ ngữ nên phải đổi chữ “làm” ẩn ý thành chữ “làm” trong sáng

Yến Nhất nghiêng người ra trước, hơi áp lên người Mạnh Phồn, bao cả người anh vào lòng, giọng nói mê hoặc, kéo dài từng chữ nói: “Tôi muốn làm – tình với anh”. (*)

(*) Chỗ này dùng , mặc kệ Mạnh Phồn đã thay đổi một chữ nhưng anh vẫn cứ cố

“Đậu má”. Mạnh Phồn thấy không ổn, quấn chặt hơn nữa, hỏi “Anh còn là Yến Nhất không?”.

Đối phương lắc đầu, ngả ngón nói: “Tôi là Yến Nhị, anh cũng có thể thân mật gọi tôi là ông xã”.

Mạnh Phồn:...Biết ngay, là tên cuồng tình đó.

“Anh đừng làm vậy”. Mạnh Phồn lui người ra sau, nhưng không quá căng thẳng, bởi vì anh đoán nhân cách của đối phương rất nhanh sẽ lại thay đổi lần nữa, kể cả thực sự muốn làm gì đó thì đến quần áo cũng không kịp cởi, nghĩ vậy nhưng anh vẫn thấy đau trướng.

“Ai muốn làm vậy với anh”. Trong bóng tối, Yến Nhị đột nhiên cười lạnh một tiếng, không khí bỗng chốc đã thay đổi, lật người xuống giường, giọng điệu chua ngoa mỉa mai nói: “Anh lại làm tôi xấu lây, đúng là âm hồn bất tán!”.

“Yến Tam?”. Mạnh Phồn tức giận đập giường, “Tại sao lại là anh nữa?”, anh xuất hiện với tần suất cao như thể này rất dễ bị ăn đòn.

Yến Tam cười lạnh: “Tôi còn muốn hỏi anh đấy, ha ha, thôi, tôi đi ngấm nam thần để rửa mắt đây”.

Mạnh Phồn nháy mắt liên chán kinh: Tên này vậy mà còn có nam thần?

“Nhìn anh tiếp chắc tôi “mềm” mắt”. Yến Tam giận dữ oán hận đi ra khỏi phòng, ngụ ý chính là bây giờ đang “cứng”.

Mạnh Phồn bị lòng hiếu kỳ thôi thúc, kiểm chế ham muốn đánh Yến Tam một trận, lặng lẽ theo sau hắn.

Biệt thự lớn mà trống trải, đèn treo tường phát ra ánh sáng âm u, hắt lên bức tranh sơn dầu mơ hồ trên tường, bầu không khí y như phim kinh dị, Yến Tam đi mãi đi mãi đến cuối hành lang thì dừng lại.

Trên bức tường trước mặt hắn, treo một bức tranh tự họa của Picasso.

“Thật đẹp”. Giọng Yến Tam hơi run rẩy, chất chứa tình cảm mãnh liệt, ngón tay thon dài lưu luyến xoa khuôn mặt trong bức tranh tự họa, “Dù có nhìn bao nhiêu lần, đều vẫn rung động trước vẻ đẹp của chàng, hơi nam thần của ta”.

Mạnh Phồn quần quéo vô cùng: Đệt mẹ, đúng là thẩm mỹ của người ngoài hành tinh, thảo nào chê ông xấu!

“Ưm a”. Yến Tam hơi ngưỡng đầu, cổ họng bật ra một tiếng rên gợi cảm. Chao, lại còn vén áo ngủ lên cao, cặp chân dài trắng tấp cân xứng hơi tách ra, cùng cả thân thể nhanh chóng run rẩy.

Mạnh Phồn vẽ mặt kinh hoàng: Mẹ nó, tên này bệnh thật rồi, thẩm du với Picasso!

Giờ phút này bác sĩ Mạnh gần như hận không thể phân liệt ra hai mươi ba nhân cách hoảng sợ cùng với mình, bởi vì chỉ một vẻ mặt hoảng sợ hiển nhiên đã không đủ dùng rồi!

Nhưng Yến Tam hoàn toàn ngây ngất trong dự vọng không hề chú ý đến động tĩnh phía sau, chơi đến say mê, tiếng rên trầm thấp êm ái. Từng tiếng từng tiếng thở nhẹ truyền vào tai Mạnh Phồn, Mạnh Phồn trốn đằng sau một chiếc bình hoa nghệ thuật cao bằng một người, bị âm thanh của Yến Tam làm cho mặt đỏ tím đập. Anh do dự có nên qua đó bây giờ đem nhân cách chủ ra hay không, nhưng vấn đề là nếu nhân cách chủ đột nhiên xuất hiện trong tình cảnh này Mạnh Phồn có một trăm cái miệng cũng không thanh minh được, thế là liền quyết định lảng lạng trốn ở đằng sau bình hoa chờ người này thăm du xong...

Nhưng mà Mạnh Phồn hiển nhiên đã đánh giá thấp thời gian kéo dài của thân thể Yến Nhất.

Ba phút sau, Yến Tam đang tự đắm chìm với Picasso đột nhiên gào lên một tiếng kinh thiên động địa: “Mẹ nó bệnh à!!!”.

Mạnh Phồn ở sau bình hoa điên cuồng gật đầu: Đúng là bệnh thật!

Đây không biết là Yến mấy, xem ra vô cùng nóng nảy, mắng xong vẫn chưa hết giận, kéo bức tranh tự họa của Picasso từ trên tường xuống hung hăng đập lên, cùng với một tiếng rắc, khung tranh vỡ toác, khuôn mặt Picasso bị bóp méo càng ghê hơn. Không biết người này là Yến mấy, ném vỡ nam thần của Yến Tam còn chưa đủ, lại vớ được một bức khác treo bên cạnh đập mạnh lên tường, khung tranh vang lên tiếng nứt vỡ, nền đất toàn là mảnh vụn.

“Mẹ nó! Mẹ nó! Chết hết đi! Chết đi đi cho ông!”. Đây hiển nhiên là nhân cách có khuynh hướng cuồng bạo, hấn đập lên hai bức tranh, nghiền đồ trang trí bên trên thành mảnh vụn nát, sau đó đổ ngẫu hai mắt, vẻ mặt dữ tợn, tư thế hùng hổ đi về phía Mạnh Phồn nấp sau bình hoa.

Mạnh Phồn sợ hãi người, cuống quýt nhảy ra từ sau bình hoa, không nói hai lời trực tiếp tiến vào thế giới tinh thần của đối phương, nhanh chóng cường hóa nhân cách chủ rồi lui ra ngoài.

Yến Nhất vừa được cường hóa ngây người một lát, nhẹ nhàng đặt bình hoa xuống đất, ánh mắt đảo qua một đồng hồ bừa bộn trên mặt đất, suy nghĩ chốc lát rồi nói: “Là Yến 24 đi ra phải không?”.

“...Nhân cách kia hình như có tính nóng nảy”. Mạnh Phồn nói.

Nói đến đây, Mạnh Phồn đột nhiên phát hiện ra một vấn đề.

Mặc dù anh chỉ là một bác sĩ tâm lý dỏm, chưa từng đọc qua sách chuyên ngành, cũng chưa từng tiếp xúc với bệnh nhân nhân cách phân liệt nào trừ Yến Nhất, nhưng kể cả nghĩ theo lý thuyết, người bệnh nhân cách phân liệt cũng không hẳn mỗi nhân cách đơn độc đều không bình thường, theo lý thuyết những nhân cách bị phân liệt ra phần lớn cũng là người bình thường nhưng khác nhau về thân phận tính cách mà thôi, nhưng trước mắt mấy nhân cách từng xuất hiện của Yến Nhất đều rất kỳ quái, Yến Nhị là kẻ háo sắc không hơn không kém. Kẻ cuồng tình, Yến Tam ngạo mạn, độc miệng, thâm mỹ kì dị, Yến Thất nghiện dị trang, Yến 24 nóng tính...Thực ra cẩn thận nghĩ lại, duy nhất một người có vẻ bình thường là Yến Nhất.

“Tính tình của Yến 24 đúng là rất nóng nảy, bị một chuyện nhỏ kích động cũng phát điên”. Yến Nhất nhẹ thở ra một hơi, “May mà số lần hấn xuất hiện ra ít nhất”.

“Tôi cảm thấy không đúng lắm...”. Mạnh Phồn vì ý nghĩ vừa rồi mà cúi đầu trầm tư.

“Đúng vậy”. Yến Nhất chỉ chỉ cái lều nhỏ trên người mình, lộ ra nụ cười mê hoặc.

10. Chương 10: Bị Moe Thành Kẻ Thiếu Năng Rồi

“Làm sao giờ?”. Yến Nhất chỉ thứ lỗi ra dưới hạ thân hỏi.

Mạnh Phồn lạnh lùng: “Đề nghị anh tự mình giải quyết, nếu không có thể làm thế nào?”

Lẽ nào anh không có tay sao?

Ánh mắt Yến Nhất dần dần tối lại, trích lời tổng giám đốc bá đạo kinh điển: “Chẳng lẽ không phải là ai châm lửa người đó phải đập sao?”.

Mạnh Phồn bình tĩnh: “Là Picasso châm...”.

Anh đi mà tìm ông ta đập.

Khóe miệng Yến Nhất khẽ nhếch, cười nói: “Thôi, tôi không thưởng thức nổi”.

“Vậy anh còn không bình tĩnh lại rồi nhanh về phòng ngủ đi?”. Giằng co với Yến Nhất cả ngày, Mạnh Phồn mệt lắm rồi, cũng lười suy nghĩ, bây giờ anh chỉ muốn nhảy lên giường ngủ một giấc thật ngon mà thôi.

“Không cần giúp tôi thôi miên cường hóa nhân cách chứ à?”. Yến Nhất cười như không cười nhắc nhở, “Nếu không nửa đêm nhân cách khác sẽ thức tỉnh làm bậy khắp nơi thì sao”.

Mạnh Phồn trấn định nói: “Cần chứ”.

Mặc dù thật ra đã cường hóa rồi nhưng việc này không thể nói ra, vẫn phải diễn thêm lần nữa, Mạnh Phồn ngáp một cái, uể oải theo Yến Nhất vào phòng ngủ của hắn, lấy đồng hồ quả quýt trong túi áo ngủ ra, giở bài cũ: “Nào, nhìn vào chiếc đồng hồ này”.

Yến Nhất nhẹ nhàng cười: “Bác sĩ Mạnh, anh mệt à?”.

“Ừ, còn buồn ngủ nữa”. Mạnh Phồn hung dữ, “Cho nên phiền anh mau mau phối hợp”.

“...Được.” Về mặt Yến Nhất như đang cưng chiều đùa cùng bạn nhỏ: “Vậy chúng ta bắt đầu thôi”.

Sáu giờ sáng hôm sau.

Ánh sáng mặt trời buổi sớm xuyên qua cửa sổ thủy tinh hắt tia nắng rực rỡ như vàng ròng.

Phương Kỳ rón rén lên vào phòng ngủ của Yến Tử Hoàn đưa cho cậu một túi bánh matcha.

“Cách mạng cần những chiến sĩ như cậu”. Yến Tử Hoàn nước mắt lưng tròng nhận lấy, suýt nữa thì rót nước miếng.

“Hi hi”. Phương Kỳ hồn nhiên cười, bóc vỏ túi xuống cầm trong tay, “Vậy tôi đi đây”.

“Chiều gặp”. Yến Tử Hoàn tình quái nháy nháy mắt, “Tôi muốn ăn thịt heo khô”.

Phương Kỳ gật mạnh đầu: “Được, cứ tin ở tôi”.

Làm như đại hội đảng ngầm đang bàn bạc không bằng.

Phương Kỳ lại rón rén rời khỏi phòng ngủ của Yến Tử Hoàn, nhưng ở chỗ quẹo của hành lang lại chạm mặt Tưởng Phi đang định đi đánh thức Yến Tử Hoàn dậy chạy bộ buổi sáng.

Tưởng Phi mặc áo ba lỗ với quần short thể thao, cơ bắp khỏe đẹp nổi rõ đập thẳng vào mắt.

Phương Kỳ giật mình, cấp tốc giấu tay đang cầm đồ ra sau người, đứng áp lưng vào tường, lắp bắp nói: “Tưởng, Tưởng tiên sinh, chào buổi sáng”.

“Chào”. Tưởng Phi gật gật đầu, cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay: “Sớm thế này cậu đã dậy rồi à”.

“Không phải...”. Phương Kỳ lấy cớ: “Tôi đi vệ sinh”.

“Nhà vệ sinh không ở đây”. Tưởng Phi tưởng cậu mới đến chưa biết đường, không chút nghi ngờ giơ tay chỉ: “Đi hướng kia, phòng tắm cùng bên trong”.

“Vâng, cảm ơn”. Phương Kỳ căng thẳng nuốt nước bọt, nếu bây giờ quay người đi thì túi bánh matcha cầm trong tay sẽ bị phát hiện, nhưng nếu cầm ra trước cũng dễ dàng bị nhìn thấy, thế là Phương Kỳ nẩy ra một ý, chớp chớp đôi mắt to tròn nhìn Tưởng Phi, đổ mặt chắp tay sau lưng, giống như con cua dán lên tường bò ngang mà chạy vội đi.

Trên người còn đang ngặc bộ ngủ gấu con moe moe.

“...”. Tưởng Phi bối rối đứng nguyên tại chỗ, bị sự đáng yêu bất ngờ tấn công dồn dập, triệt để bị moe thành kẻ thiếu năng luôn rồi, vậy mà không phát hiện ra chỗ nào không ổn!

Đến lúc Tưởng Phi tỉnh táo lại đi vào phòng Yến Tử Hoàn kiểm tra, Yến Tử Hoàn đã ăn hết sạch bánh ngọt, không thừa một mẩu vụn, đang bình tĩnh buộc dây giày.

Lần đầu tiên đạt được thắng lợi hoàn toàn của liên minh ăn hàng!

Ăn sáng xong, Yến Nhất dẫn Mạnh Phồn vào thư phòng.

Cha nuôi của Yến Nhất là người yêu sách, dành hẳn ra một căn phòng lớn để lưu trữ sách trong biệt thự, thư phòng được thiết kế lịch sự tao nhã, có bàn đọc sách viết chữ, còn có ghế sofa dài làm nơi nghỉ ngơi, một ban công nhỏ ngoài trời, trên ban công bày ghế mây và bàn kính tinh xảo, có thể ngồi bên ngoài hóng gió uống cà phê.

Yến Nhất lấy một quyển sổ ghi chép từ trên giá sách xuống đưa cho Mạnh Phồn: “Toàn bộ thông tin liên quan đến hai mươi tư nhân cách của tôi đều ghi trong này, thời gian đại khái, thân phận, sở thích, tính cách, và những sự việc đặc biệt đã xảy ra từ lần đầu tiên nhân cách khác xuất hiện, nếu bên trong có gì không đề cập tới anh có thể hỏi tôi”.

“Được”. Mạnh Phồn nhận quyển sổ, ngồi trước bàn sách mở ra, “Một mình tôi ở đây từ từ đọc, anh cứ làm việc đi”.

Yến Nhất lấy một quyển tiểu thuyết từ giá sách xuống, ngồi đối diện Mạnh Phồn, dịu dàng nói: “Tôi cũng muốn ngồi đây đọc sách một lát”.

“À, cũng được”. Mạnh Phồn đáp lại một tiếng, cúi đầu nghiên cứu quyển sổ ghi chép. Chữ Yến Nhất rất đẹp, giống như vẽ ngoài của hân vậy, nét chữ ngay ngắn mang chút tinh tế mà nhu hòa, nhuốm vẻ hoa lệ thâm sâu u ám.

“Bởi vì mỗi lần khám bệnh bác sĩ sẽ hỏi những việc này, nên tôi liền ghi hết ra”. Yến Nhất lơ đãng lật một trang sách, đôi mắt gắn chặt trên người Mạnh Phồn, “Đối với tôi đây là một công trình lớn”.

“Ừ”. Mạnh Phồn gật gật đầu.

“Nhưng bác sĩ Mạnh lại chưa từng hỏi tôi những việc này”. Yến Nhất hứng thú quan sát vẻ mặt Mạnh Phồn, “Tại sao vậy?”.

Vì tôi có công năng đặc dị không cần hỏi những thứ đó cũng có thể chữa bệnh đó đồ gốc! Mạnh Phồn vừa oán thăm vừa tỏ vẻ nghiêm trọng bịa chuyện: “Vì phương pháp trị liệu của tôi là tôi tự sáng tạo ra, không giống với những bác sĩ khác, vì vậy những thông tin này đối với tôi không quan trọng lắm”.

“Đúng vậy, bác sĩ Mạnh không giống bất cứ ai”. Yến Nhất đồng tình phụ họa, “Nhưng hôm nay tại sao đột nhiên lại hỏi?”.

Mạnh Phồn phát rầu nhìn hân:...Mẹ nó sao anh lăm chuyen thế?

“Tất nhiên là vì tôi muốn dành cho bệnh nhân sự trị liệu tốt hơn”. Mạnh Phồn cười như gió xuân ấm áp, “Hiểu rõ những thông tin này, nói không chừng có thể phát hiện đột phá mới cũng nên”.

Khóe mắt Yến Nhất đều là ý cười: “Anh quả là một bác sĩ tốt”.

Có thể dừng đồn ép để yên cho tôi đọc một lúc không! Mạnh Phồn cười lộ ra hàm răng trắng sáng, giống như đang quảng cáo kem đánh răng: “Yến tiên sinh quá khen, đây đều là việc tôi nên làm mà”.

Yến Nhất xì cười thành tiếng.

Mạnh Phồn:...

“Cuốn tiểu thuyết này thú vị thật”. Yến Nhất vẽ mặt tự nhiên cúi đầu đọc sách.

Nghiên cứu quyển sổ ghi chép của Yến Nhân cả buổi sáng, Mạnh Phồn khẳng định kết luận đêm qua của mình, chính là hai mươi ba nhân cách phụ của Yến Nhất không một ai là người bình thường.

Trừ Yến Nhị, Yến Tam, Yến Thất và Yến 24 tương đối nổi bật ra, còn có vài người kì quái sau đây:

Ví dụ như Yến 12, hình như là một người mắc bệnh cuồng ăn uống, tất cả ý nghĩa tồn tại của nhân cách này chính là ăn, hơn nữa sau khi ăn no còn nôn, nôn hết lại ăn; hay là Yến 16, là một kẻ mê tiền gần giống Mạnh Phồn, hơn nữa hình như nghiện ăn cắp, vì chân tay không sạch sẽ còn từng bị tổng vào cục cảnh sát; Yến Cửu, là một thanh niên rock and roll có khuynh hướng tự ngược; Yến 11, là kẻ mê nhạc cổ điển mắc

bệnh sạch sẽ nghiêm trọng; Yến 22, là tên cuồng đồ kị với dực vọng chiếm hữu mạnh mẽ; Yến 18, lười như con heo, tần suất xuất hiện không cao và lần nào cũng ngủ...

Người này rốt làm thế nào sống được đến tận bây giờ vậy? Mạnh Phồn đóng quyển sổ ghi chép, nhìn Yến Nhất ngồi đối diện mình đang lật cuốn tiểu thuyết, quả thực không kìm được mà kính phục hẳn.

“Sao vậy?”. Yến Nhất nâng mắt.

11. Chương 11: Bé Hamster Kinh Hãi

Mạnh Phồn nhìn khuôn mặt anh tuấn không chút khuyết điểm của Yến Nhất, rơi vào trầm tư.

Đầu tiên, là hai mươi ba nhân cách phụ tồn tại những thiếu sót nghiêm trọng...

Tiếp theo, là thị giác siêu thường có thể nhìn thấy rõ ràng trong bóng tối, một đôi mắt thậm chí có thể thông qua sự chuyển động của ngòi bút mà đoán được chữ viết ra...

Còn có, vào thời khắc cận kề hủy diệt bộc phát ra năng lực tinh thần như vô cùng vô tận của Yến Thất, Mạnh Phồn khẳng định từ trước đến giờ anh chưa từng gặp thể tinh thần của nhân loại nào có năng lực tinh thần mạnh mẽ đến vậy...

Quan trọng nhất là, luồng khí đen thể tinh thần của Yến Thất tản ra...

Đủ loại manh mối chồng chéo lên nhau, dường như có một tia sáng cắt rách bóng tối!

Sau đó Mạnh Phồn liền mơ hồ lẫn lộn.

Đây rốt cuộc là gì chứ a a a a!

“Cạch” một tiếng, Mạnh Phồn nhẹ nhàng đặt cây bút trong tay lên bàn, nhìn Yến Nhất chăm chú, Yến Nhất cũng nhìn lại anh, màu đen đặc chính giữa đồng tử như miệng giếng huyền diệu gợn sóng.

“Tôi hỏi một câu này nhé”. Mạnh Phồn hít một hơi thật sâu, cố gắng khiến giọng điệu của mình nghe như đang nói đùa: “Anh là người đúng không?”.

Màu đen trong mắt Yến Nhất tức khắc rút lại giống như một cây kim nhọn, hắn cười một chút, chậm rãi nói: “Không phải”.

“Vậy anh là gì?”. Mạnh Phồn chấn kinh rồi, không chỉ lập tức chuẩn bị sẵn lời bộc lộ thân phận con lai giữa mị ma và thú ăn mộng của mình, thậm chí còn chuẩn bị cả tinh thần ngẩng đầu ưỡn ngực kiêu ngạo nhận ánh mắt hâm mộ của đối phương!

“Tôi là...”. Yến Nhất thè lưỡi liếm liếm môi, rồi mở hai hai cánh môi mỏng ưu mỹ, dùng giọng nói từ tính êm tai kêu một tiếng: “Meow – “.

Mặt Mạnh Phồn thoát cái đỏ bừng.

...Cái đồ bệnh này!

Chọc chọc chọc, ngày nào cũng chọc người ta, chọc nữa phải trả tiền!

“Ha ha”. Đôi mắt sáng ngời của Yến Nhất cong lên, “Đùa thôi”.

“Ha ha”. Mạnh Phồn cũng cười theo, “Tôi cũng chỉ đùa thôi”.

“Mà trò đùa này có vẻ hơi kì đấy, bác sĩ Mạnh”. Yến Nhất nói, trong mắt xẹt qua một chút mờ mịt không hợp với tính tình của hắn, “...Nếu không phải người, tôi có thể là gì đây?”.

Anh hỏi tôi á? Mạnh Phồn không biết nói gì cào cào tóc, càng khẳng định thân phận Yến Nhất không đơn giản.

Như vậy hiện tại có hai khả năng, một là Yến Nhất vì nguyên do nào đó nên phải che giấu thân phận, hai là bản thân Yến Nhất cũng không biết rốt cuộc mình bị làm sao.

Liên hệ với biểu hiện cụ thể của Yến Nhất, Mạnh Phồn hơi nghiêng về khả năng thứ hai.

Mặc dù chính Mạnh Phồn cũng là một phi nhân loại, nhưng trên thực tế khái niệm về phi nhân loại quá rộng, từ xưa đến nay phi nhân loại vẫn luôn phát triển trong lịch sử nhân loại, mà lấy hình thức thần thoại hoặc truyền thuyết để lưu truyền phổ biến thực ra chỉ là một bộ phận trong quần thể phi nhân loại khổng lồ, có những chủng tộc tuân thủ nghiêm ngặt quy tắc tị thế (ở ẩn), có những chủng tộc bị năm tháng dài đằng đằng đào thải hết toàn bộ, còn có những chủng tộc không ngừng ra đời, vì vậy mặc dù Mạnh Phồn là phi nhân loại, nhưng anh cũng không hiểu rõ về những chủng tộc khác, ít nhất từ trước đến giờ anh chưa từng nghe qua có chủng tộc nào bẩm sinh tự mang nhân cách phân liệt.

Xem ra phải thỉnh giáo nhân sĩ chuyên nghiệp rồi, Mạnh Phồn nghĩ.

“...Tôi cũng chưa từng nghe nói về loại sinh vật này”. Trong phòng riêng của quán cà phê, thợ săn quái vật Ngô Liệt buồn cười ngậm điều thuốc, nhún mày: “Tự mang nhân cách phân liệt? Còn những hai mươi tư nhân cách?”.

“Đúng vậy”. Mạnh Phồn nghiêm túc gật đầu, “Trở về dùng mạng lưới tình báo của anh giúp tôi điều tra một chút, cảm ơn”.

“Hai mươi tư...”. Ngô Liệt không phụ lòng bộ não úng nước (*) của mình: “Là đồng hồ đeo tay?”.

Mạnh Phồn trừng mắt nhìn hắn, chậm rãi nói: “Trên đồng hồ thực ra chỉ có mười hai con số, có phân cũng chỉ phân liệt thành mười hai thôi”.

Ngô Liệt bật ngón tay: “Là hai mươi tư vị thần tiết khí (*)? Không đúng, bọn họ là hai mươi tư người phân biệt...Chẳng lẽ là khối đa diện hai mươi tư mặt ha ha ha ha ha ha!”

(*) Hai mươi tư vị thần tiết khí lần lượt là: Lập Xuân, Vũ Thủy, Kinh Trập, Xuân Phân, Thanh Minh, Cốc Vũ, Lập Hạ, Tiểu Mãn, Mang Chủng, Hạ Chí, Tiểu Thử, Đại Thử, Lập Thu, Xử Thử, Bạch Lộ, Thu Phân, Hàn Lộ, Sương Giáng, Lập Đông, Tiểu Tuyết, Đại Tuyết, Đông Chí, Tiểu Hàn, Đại Hàn.

Ngô Liệt vui sướng vỗ đùi đen đét!

Mạnh Phồn dùng ánh mắt quan tâm kẻ thiếu năng trí tuệ hiền lành nhìn Ngô Liệt:...

“Ha ha ha ha ha ha không đoán không đoán nữa, cười đau cả bụng”. Ngô Liệt như bệnh thần kinh cười một hồi, rồi nghiêm mặt nói, “Trở về tôi điều tra được sẽ gửi tài liệu cho anh qua email”.

Mạnh Phồn lạnh lùng ừm một tiếng bằng giọng mũi.

Ngô Liệt hít hít mũi, mắt nhú lại, đột nhiên hỏi: “À, anh có nhớ lần trước lúc ở bệnh viện, tôi nói trên người anh có mùi cháy khét không?”.

Mạnh Phồn cúi đầu nghĩ tới nghĩ lui trên người mình: “Vẫn nhớ, nhưng tôi thực sự không nghĩ thấy gì cả, là mùi thuốc lá hay mùi đốt cháy?”.

“Là...mùi đốt cháy lưu huỳnh, lần này nghĩ thấy càng thêm nồng nặc”. Ngô Liệt ngừng một chút rồi giải thích, “Tôi từng trải qua huấn luyện nhắm mục tiêu, cảm giác tương đối nhạy bén”.

Mạnh Phồn mờ mịt: “Lưu huỳnh?”.

Ngô Liệt cười xấu xa một chút: “Đúng. Mà nói thật, những thứ người khác không cảm nhận được tôi lại cảm nhận được, bình thường đều chẳng phải thứ gì tốt”.

Mạnh Phồn cứng người: “Đệt mẹ, đừng có dọa tôi”.

Nhưng dọa tôi cũng không có tác dụng đâu, ai quan tâm hắn là thứ gì, dù sao một tiếng vẫn 1000 tệ! Cùng lắm thì “liều mạng bồi quân tử” (bất chấp tất cả đi theo đối phương).

Ngô Liệt cười sung sướng: “Anh cũng là một nhân vật lợi hại mà, đừng tỏ vẻ kinh sợ như vậy được không?”.

Mạnh Phồn nghe vậy, lập tức kiêu ngạo ưỡn ngực: “Tôi đâu có sợ, cảm ơn, trở về nhớ điều tra giúp tôi, lần sau tôi làm việc miễn phí cho anh”.

“Được”. Ngô Liệt khoái trí chớp chớp mắt, uống một hơi cạn sạch cà phê trong cốc, đứng dậy nói: “Vậy tôi đi trước, mấy hôm nay khu tôi phụ trách không biết trúng thứ tà gì, chuyện dị thường nhiều vô kể, đêm qua còn có người báo cảnh sát là nhìn thấy một con chó ba đầu chạy trên đường”.

“Chó ba đầu địa ngục?”. Mạnh Hồn sáng mắt, tâm hồn bát quái rần rần, “Đầu năm nay còn có thứ đó cơ à?”.

Ngô Liệt lắc lắc đầu, châm một điếu thuốc đi ra cửa phòng: “Tôi cảm thấy có khả năng là trời tối nên nhìn nhầm thôi, từ sau lần truy quét hơn hai mươi năm trước, quái vật địa ngục cơ bản đều đã tuyệt tích cả rồi”.

“Ồ”. Mạnh Phồn hết hứng thú dùng khăn ăn gấp hạc chơi, trước khi Ngô Liệt đi ra lại không yên tâm nhắc thêm một câu: “Đừng quên giúp tôi điều tra đó”.

Mình quả là một bác sĩ tốt có trách nhiệm với bệnh nhân mà, hoàn toàn xứng đáng với phí bao dưỡng một tiếng 1000 tệ...Không phải, là phí khám chữa bệnh.

Mạnh Phồn chìm đắm trong cảm giác thỏa mãn dâng trào mãnh liệt, gần như hận không thể phát cho mình một lá cờ khen thưởng.

Trong phòng tập thể hình ở biệt thự, Tưởng Phi đang luyện tập với Yến Tử Hoàn.

“Cẳng chân chưa đủ thẳng”. Tưởng Phi sắc mặt âm trầm, lạnh giọng nói, “Nâng cũng chưa đủ cao, cao nữa lên”.

Yến Tử Hoàn cố gắng đứng thẳng một chân, một chân ra sức nâng ra sau.

Bởi vì cuối tuần phải quay quảng cáo nội y, nghe nói sẽ quay đặc tả phần eo và mông, vì vậy bây giờ phải tập trung củng cố trọng điểm huấn luyện.

“Được rồi”. Tưởng Phi nói.

Yến Tử Hoàn vừa định hạ chân xuống, liền nghe Tưởng Phi nói thêm một câu: “Giữ nguyên tư thế tiêu chuẩn này 30 giây là có thể nghỉ ngơi rồi”.

“...”. Yến Tử Hoàn khốn khổ nâng chân, mệt đến nổi nổi cả gân xanh, mặt sạch khí chất.

Tưởng Phi dịch chuyển tầm mắt, phát hiện ở cửa phòng tập Phương Kỳ lộ ra nửa cái mặt nhỏ nhìn về phía này, ánh mắt hai người chạm nhau, Phương Kỳ liền cuống quýt rút về, như một chú hamster nhỏ kinh hãi.

Tưởng Phi tiếp tục nhìn cửa không chớp mắt.

Quả nhiên, năm giây sau, Phương Kỳ lại rón rén thò nửa mặt ra, kết quả bị Tưởng Phi đợi sẵn ở đó dọa giật cả mình, lại lần nữa rút về.

Tưởng Phi phát ra một tiếng cười khê ngẩn ngui, quay đầu nói với Phương Kỳ, “Đến giờ rồi, nghỉ ngơi năm phút rồi chúng ta tiếp tục”.

Yến Tử Hoàn bịch một tiếng ngồi bệt xuống đất.

“Nền đất lạnh”. Tưởng Phi nhắc nhở.

“Tôi không muốn bước một bước nào nữa”. Yến Tử Hoàn mệt đến nổi run cả bắp đùi, giọng điệu vô cùng âm ức, vẻ mặt vạn phần bi thảm, tính dùng kỹ năng diễn xuất của mình gợi lên một chút nhân tính của trợ lý nghiêm khắc kiêm huấn luyện viên ma quỷ.

Mặc dù cậu biết thể chất của mình bẩm sinh uống nước sông cũng béo, muốn giữ dáng nhất định phải chịu khổ nhiều hơn người bình thường...

Nhưng mà cũng không thể luyện tập đến chết a a a!

“Tôi đi vệ sinh”. Tưởng Phi không thèm nhìn cậu nữa, đi thẳng ra cửa.

Phương Kỳ đứng ở cửa dè dặt chào hỏi Tưởng Phi: “Tưởng tiên sinh”.

Tưởng Phi nhìn Phương Kỳ, lại nhìn Yến Tử Hoàn, thăm dò hỏi một câu: “Cậu là fan của cậu ta?”.

“Cũng không hẳn”. Phương Kỳ thành thật lắc lắc đầu.

“Là fan cũng được, không sao đâu”. Tưởng Phi nói tiếp.

“Không phải thật mà, tôi chỉ nhìn chút thôi”. Phương Kỳ sốt ruột, không phải anh muốn đi vệ sinh sao, còn không mau đi đi?

12. Chương 12: Bụng Nhỏ Trông Vừa Trắng Vừa Mềm

Tưởng Phi vừa mới rời đi, Phương Kỳ liền vội vàng chạy vào, đứng trước mặt Yến Tử Hoàn, lấy túi thịt heo khô từ trong áo ra.

Quả thực giống như quần chúng cách mạng anh dũng vượt qua mặt trận quân địch, lén vận chuyển lương thực cho chiến sĩ tiền tuyến.

“Mau mau mau! Thịt đây rồi!”. Mắt Yến Tử Hoàn sáng rực, nhanh chóng xé túi rồi cắn một miếng thật to.

Mùi thịt ngon lành nhanh chóng lan ra trong miệng, Yến Tử Hoàn nhất thời như tìm được ý nghĩa tồn tại của sinh mệnh, hạnh phúc suýt khóc.

Nhìn Yến Tử Hoàn dùng tư thế gió cuốn mây tan càn quét sạch sẽ cả túi thịt heo khô xong, Phương Kỳ lại lấy trong túi áo ra một hộp chocolate, đổ hai viên vào lòng bàn tay Yến Tử Hoàn, nghiêm túc nói: “Ăn mặn xong rồi thì ăn ngọt trắng miệng đi”.

Yến Tử Hoàn cảm động rưng rưng nước mắt, hùng hồn nói: “Đại ân đại đức, không có gì để báo đáp, chẳng bằng chúng ta uống máu ăn thề, kết làm huynh đệ...”.

“Cái đó, anh ta sắp về rồi”. Phương Kỳ nhìn Yến Tử Hoàn ăn gần hết, vội cắt lời cậu, nhét túi chocolate vào túi áo, hoảng hốt chạy ra ngoài.

Thế là lúc Tưởng Phi quay lại liền chạm mặt bé hamster đang kinh hoàng.

Phương Kỳ nhìn thấy Tưởng Phi theo phản xạ có điều kiện mềm nhũn chân, gật đầu với hắn rồi chạy một mạch về phòng ngủ, dọc đường mấy viên chocolate lộ bộp rơi vãi.

Thế là hamster hoảng sợ chạy càng nhanh hơn, đang chạy còn bị vấp dép.

“Chạy chậm thôi kẻo ngã...”. Tưởng Phi bị sự moe làm mất bình tĩnh, suýt nữa không nhận được muốn đuổi theo, nhưng chưa nói hết câu hamster đã chạy mất dạng rồi

“...Anh vẫn ổn chứ?”. Yến Tử Hoàn đi tới cửa, sợ hãi nhìn trợ lý cười dâm.

Tưởng Phi nháy mắt lạnh mặt: “Rất ổn, chúng ta tiếp tục”.

Phù phù, phù phù, phù phù.

Thật ra Tưởng tiên sinh cảm thấy mình không ổn chút nào.

Thế là đêm hôm ấy, Tưởng tiên sinh mất ngủ, nằm trên giường trần trọc không ngủ nổi.

Là một người đàn ông giữ mình trong sạch, lúc này hiển nhiên muốn “thăm du” một phát.

“Hô...”. Tưởng Phi bắt đầu ép nước dưa chuột, trong đầu hiện lên khuôn mặt đáng yêu của Phương Kỳ.

Nhóc con này hình như lần nào thấy mình cũng căng thẳng, đôi mắt to tròn đen láy nhìn mũi chân, khuôn mặt đỏ hồng, nói chuyện lắp ba lắp bắp, còn luôn muốn chạy trốn.

...Có lẽ nào?

Tưởng tiên sinh nháy mắt liền lên đỉnh, đang sắp phun ra thì đột nhiên phía hành lang truyền đến một tiếng hét thảm thiết, ngay sau đó một bóng người xông vào phòng ngủ của Tưởng Phi, a a a a hét chói tai chui vào chăn hắn.

Sau khi chui vào chăn còn không ngừng liều mạng bò lên người Tưởng Phi.

Tướng Phi bình tĩnh nhìn kỹ, vậy mà lại là Phương Kỳ.

Người mà mình vừa mới ý dâm nửa đêm canh ba đột nhiên chui vào chăn, Tướng tiên sinh thừa nhận không kiềm chế được chính mình, đặc biệt là đối phương còn mặc bộ đồ ngủ gấu mèo cực kì moe, trong lúc vô ý để lộ cái bụng nhỏ trông vừa trắng vừa mềm.

“A a a a a! Có ma!”. Mặt Phương Kỳ trắng bệch, hai cánh tay sống chết ôm chặt Tướng Phi.

“Có ma?”. Tướng Phi thuận thế ôm Phương Kỳ vào lòng, vỗ lưng cậu hai cái lưng trấn an: “Đừng sợ, cậu nhìn thấy gì?”.

Ánh mắt Phương Kỳ hơi thất thần, sợ hãi nuốt nước bọt, giọng nói run rẩy: “Vừa nãy tôi bất chợt tỉnh dậy, nhìn thấy bên ngoài cửa sổ có sáu con mắt đỏ ngầu đang nhìn mình, làm tôi sợ muốn chết”. Thế là không còn lựa chọn nào khác lập tức chạy đến căn phòng gần nhất!

“Để tôi đi xem sao...”. Tướng Phi ngồi dậy, im lặng một lúc rồi lúng túng nói: “Nhưng tôi phải thay quần đã”.

Vì vừa rồi bị Phương Kỳ ôm đến bắn ra, nhưng chuyện này quá thô tục, không thể nói ra được.

“Sao phải thay quần?”. Phương Kỳ vẫn chưa hoàn hồn, sau khi bị sáu con mắt đỏ ngầu khủng bố nhìn chằm chằm hiện tại thấy Tướng Phi không những không sợ nữa thậm chí còn vô cùng thân thiết. Thế là Phương Kỳ tiếp tục ôm chặt Tướng Phi không buông, cơ thể rắn chắc khiến bé hamster vô cùng có cảm giác an toàn.

“Cái này...”. Tướng Phi nghẹn họng.

Lúc này, từ hướng phòng của Phương Kỳ đột nhiên truyền đến tiếng kính vỡ, tựa hồ là có vật gì xông vào, thế là Tướng tiên sinh đau khổ không để ý đến việc thay quần, nhẹ nhàng gạt cánh tay Phương Kỳ rồi nhanh chóng nhảy xuống giường, chạy đi xem xét tình hình.

Phương Kỳ vớ lấy chiếc tạ tay trong góc phòng, cẩn thận chạy theo.

“Cậu trốn đi”. Tướng Phi liếc cậu một cái, rất không đúng lúc lại bị moe hấp dẫn, nhưng lúc này trong phòng Phương Kỳ truyền đến tiếng gầm khủng bố, Tướng Phi cầm tạ tay nắm cửa, thông qua khe cửa nhìn vào.

Trong bóng tối, có con vật hình thể gần giống chó kéo xe Alaska, đang cong mông khó khăn bò vào gầm giường Phương Kỳ, toàn thân thứ này phủ bộ lông đen nhánh bóng loáng, cái đuôi to khỏe đang hưng phấn vẫy tơi vãy lui, trong phòng truyền đến âm thanh hít ngửi cấp thiết và tiếng thè lưỡi hỗn hển đặc thù khi chó con đánh hơi thấy đồ ăn.

Có lẽ là một con chó lớn đang đói muốn chết, đi vào tìm đồ ăn, Tướng Phi thở phào một hơi, định nhẹ nhàng đóng cửa sau đó báo cảnh sát.

“Grừ – “. Đường như con chó phát hiện ra động tĩnh đằng sau, khó khăn rút đầu ra khỏi gầm giường.

Tướng tiên sinh nháy mắt sợ ngây người, chửi tục một câu.

Bởi vì con chó lớn này vậy mà có ba cái đầu! Sáu con mắt đỏ ngầu trong bóng đêm phát sáng rực rỡ, giống như ngọn lửa di động, mỗi cái đầu đều ngậm một túi đồ ăn vặt, nước dãi chảy xuống theo túi đồ ăn, hiển nhiên đã đói lắm rồi.

“Chạy mau! Đi gọi người! Báo cảnh sát!”. Tướng Phi một tay vội đóng cửa, một tay đẩy Phương Kỳ đang ngây người.

Phương Kỳ như vừa tỉnh lại từ trong mơ giật mình một cái, nhét tạ tay vào lòng Tướng Phi, thét chói tai chạy về phía phòng ngủ của Mạnh Phôn: “Bác sĩ Mạnh, cứu mạng a a a!”.

“...”. Tướng Phi đỡ khóc đỡ cười cầm lấy tạ tay.

Cùng với một tiếng ỳnh vang dội, một cái đầu của con chó đụng nát cánh cửa, suýt nữa quét qua mặt Tướng Phi, Tướng Phi linh hoạt nghiêng người né sang, xem xét thời cơ vung tạ tay hung hăng đập lên đầu con chó.

Chó ba đầu chịu một đòn nặng nề, trừ việc trở nên càng hung hăng hơn dường như hoàn toàn không bị ảnh hưởng, ngay cả da cũng không rách, phần nộ gầm gào về phía Tưởng Phi: “Gâu gâu grừ”.

“Con mẹ nó đây là cái thứ gì vậy!”. Công kích vô hiệu, Tưởng Phi cũng hơi luống cuống, chó ba đầu thu cái đầu vươn ra về, lui về sau vài bước, tăng tốc lấy đà rồi lại tông mạnh vào cánh cửa! Cánh cửa bị tông đến mức lồi hẳn ra bên ngoài, Tưởng Phi không dám đến gần, đành phải dựa lưng vào tường, một chân ra sức đạp lên cánh cửa.

Cùng lúc đó, Phương Kỳ chạy đi tìm viện binh hốt hoảng chạy vào phòng Mạnh Phồn, hét lớn: “Bác sĩ Mạnh mau tới đây! Trong phòng có một con chó ba đầu!”.

“Chó ba đầu?”. Mạnh Phồn ngái ngủ mông lung, lắc lắc đầu xốc chăn xuống đất, “Đưa anh qua đó”.

“Chó ba đầu là sao?”. Yến Nhất đứng dậy từ ổ chăn, nửa người trên không mặc gì, mái tóc dài rối bù.

Khuôn mặt vừa nẩy sợ đến trắng bệch của Phương Kỳ nháy mắt đỏ lựng như quả táo: “Yến tiên sinh?”.

Mạnh Phồn về mặt gặp quỷ: “...Đâu má sao anh lại ở trên giường tôi!?”.

Vào từ hồi nào! Sự trong sạch của ông a!

“Bác sĩ Mạnh mau đi thôi!”. Tưởng tiên sinh sắp không chống đỡ được rồi, hamster rất nôn nóng.

“Đi đi đi!”. Mạnh Phồn mang về mặt trong sạch bị bôi nhọ theo Phương Kỳ chạy nhanh về nơi chó ba đầu xuất hiện, Yến Nhất cũng hiếu kì theo sau, vừa chạy vừa truy hỏi: “Cậu ta vừa mới nói là chó ba đầu địa ngục?”.

“Câm miệng”. Đồ lưu manh nhà anh! Mạnh Phồn thực nóng nảy, có thể lắp cái khóa cho phòng ngủ được không?

“Chạy đi! Đứng qua đây”. Lúc này, Tưởng Phi vừa thét vừa dùng tốc độ chạy nước rút 100 mét chạy về phía ba người, một con chó ba đầu lớn màu đen đang theo sát phía sau.

Màu mắt Mạnh Phồn đen lại, đúng lúc mảnh chỉ treo chuông xâm nhập vào cái đầu chính giữa của con chó, trùng kích thể tinh thần trong đầu chó địa ngục đến bất tỉnh, sau đó mọi người liền trở mắt nhìn thấy cái đầu chính giữa của chó ba đầu nháy mắt gục xuống, phát ra một chuỗi tiếng ngáy khò khò vui thích, còn hai cái đầu khác vẫn sống chết đuổi theo Tưởng Phi không tha, một trong số đó còn suýt cắn được mông của Tưởng Phi!

Ba thể tinh thần của chó địa ngục tồn tại riêng biệt trong ba cái đầu, vì vậy phải làm ba lần mới được, Mạnh Phồn đời này vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy quái vật chó ba đầu của địa ngục, căn bản không biết sự xếp đặt kì diệu này, vừa ra khỏi thể giới tinh thần thứ nhất liền lập tức bắt đầu xâm nhập vào cái thứ hai.

“Kiên trì một chút nữa! Mười giây thôi!”. Mạnh Phồn hét lớn với Tưởng Phi, Tưởng Phi khổ không chịu nổi, quay người bật lên đá con chó địa ngục bắn xa ba mét, chó địa ngục lông tóc vô thương phát ra tiếng gầm gừ, không chịu bỏ qua lại nhào lên.

“Cẩn thận!”. Yến Nhất đi lên muốn chặn giúp Tưởng Phi, nhưng chó địa ngục ngược mắt nhìn thấy Yến Nhất, ngậy ra một chút, rồi đột nhiên bất động.

13. Chương 13: Vết Trắng Đục Còn Sót Lại

Nhưng lúc này Mạnh Phồn đã thu phục được thể tinh thần trong cái đầu thứ hai của chó địa ngục rồi, hai cái đầu của nó lập tức gục xuống ngủ, ngáy vang trời, tuy nhiên cái đầu thứ ba lại đột nhiên hướng về phía Yến Nhất kêu một tiếng vừa ảm ức vừa yếu đuối.

Lập tức bốn người liền trừng mắt nhìn chó địa ngục đột nhiên vẫy đuôi mừng rỡ chạy quanh Yến Nhất.

Bốn khuôn mặt ngơ ngác.

“Bác sĩ Mạnh anh khoan hãy đối phó với nó”. Yến Nhất khoát khoát tay với Mạnh Phồn.

Mạnh Phồn vốn đang chuẩn bị xâm nhập vào thế giới tinh thần thứ ba vô tội buông tay, giả ngu nói: “Tôi có làm gì đâu?”. Wuli Phồn Phồn chỉ là một bác sĩ tận tâm, không phải mị ma không phải thú ăn mọng được chứ?

Yến Nhất cười ôn hòa: “Tốt”.

Mạnh Phồn:...Thà không nói gì còn hơn.

“Grừ ~ grừ”. Chó địa ngục dùng cái đầu duy nhất còn tỉnh táo nịnh nọt cọ vào chân Yến Nhật, kêu khê.

“Lạ thật, không phải vừa rồi nó dữ lắm sao?”. Yến Nhật chần chờ một chút, mặt không đổi sắc vươn tay xoa đầu chó địa ngục, “Chó địa ngục ba đầu trong truyền thuyết vậy mà lại thực sự tồn tại? Thật thần kì”.

Phương Kỳ cẩn thận di chuyển ra phía sau Mạnh Phồn, tỏ vẻ không hiểu gì nói: “Đúng thế đúng thế, thật thần kì”.

Mạnh Phồn trái lương tâm gật đầu phụ họa: “Wow, quả thực rất thần kì”.

Tướng Phi thực sự đứng ngoài cuộc còn chưa định hồn thở gấp, ngực kịch liệt phập phồng, trợn mắt nhìn ba người miệng nói là thần kì nhưng nét mặt lại hết sức bình tĩnh.

...Sao lại có cảm giác hình như mấy người này biết gì đó.

“Câu không sao chứ?”. Tướng Phi ổn định hô hấp, quay đầu hỏi Phương Kỳ.

Phương Kỳ lắc đầu: “Tôi không sao, còn anh? Có bị cắn trúng không?”.

“Tôi cũng không sao”. Tướng Phi thở phào nhẹ nhõm.

“Vừa rồi cảm ơn anh”. Phương Kỳ nhu thuận nói cảm ơn, “May mà có anh ở sau cản nó”.

“Không có gì”. Tướng Phi thụ sủng nhược kinh, âm thầm cứng nửa người trên, vô cùng gian xảo khoe cơ bắp khỏe mạnh của mình.

...Tướng tiên sinh này có cơ thể đẹp ghê. Phương Kỳ rất nể mặt thầm khen trong bụng, sau đó lảng lảng nhìn xuống đũng quần Tướng Phi, trông thấy vết trắng đục còn sót lại, liền rơi vào trầm tư.

Tướng Phi: “...”.

“Gâu gâu ~” Chó địa ngục nịnh nọt sủa, hai chân sau đứng thẳng, hai chân trước khoác lên vai Yến Nhật, cái đầu duy nhất còn tỉnh táo thè lưỡi điên cuồng liếm mặt Yến Nhật, kích động thở hổn hển, quả thực y như vừa tìm thấy chủ nhân thất lạc nhiều năm của mình.

“Hình như nó đặc biệt tốt với anh thì phải?”. Mạnh Phồn cũng không hiểu nổi, “Rốt cuộc là có chuyện gì?”.

“Có thể là trông tôi khá thân thiết”. Yến Nhật bình tĩnh giải thích.

“Thứ cho tôi nói thẳng, trông anh một chút cũng không thân thiết”. Mạnh Phồn thô bạo vạch trần, rõ ràng là loại hình tà mị.

Yến Nhất bắt đắc dĩ buông tay, hai má bị chó địa ngục liếm đầy nước dãi: “Tôi cũng không biết tại sao”.

Mạnh Phồn hí mắt nhìn hẩn chăm chăm, Yến Nhất thản nhiên nhìn lại, vẻ mặt quả thực không giống đang nói dối.

“...Người bình thường có thể chấp nhận loại chuyện này nhanh đến thế sao?”. Mạnh Phồn đỡ trán, thì thầm với Phương Kỳ.

Phương Kỳ lắc đầu như trống bỏi: “Không thể nào, anh nhìn Tướng tiên sinh xem”.

Mạnh Phồn ngẩng đầu nhìn, thấy mắt Tướng Phi trợn trừng như sắp rớt ra ngoài, trên mặt viết “Mẹ nó đang đùa mình à”.

Mạnh Phồn:...Đúng vậy, đây mới là phản ứng nên có của người bình thường! Yến tiên sinh có phải anh quá bình tĩnh rồi không?

Nếu Yến Nhất không hề hay biết về thế giới phi nhân loại thì bây giờ không thể bình tĩnh như thế này được.

Nếu chuyện liên quan đến thế giới phi nhân loại Yến Nhất thực sự không biết một chút gì, vậy hiện tại không nên bình tĩnh như thế này mới phải.

Mạnh Phồn đầy bụng hoài nghi, cảm thấy người này chắc chắn có chuyện giấu mình.

Lúc này, Yến Tử Hoàn bị âm thanh huyền ảo ở hành lang đánh thức, dụi dụi mắt ngồi dậy từ trên giường, mơ mơ màng màng đi ra khỏi phòng.

Dựa vào kinh nghiệm của cậu, nửa đêm trong nhà ồn ào thành như vậy cơ bản đều là anh trai cậu đang phát bệnh.

Ví dụ như thời gian trước có một lần nửa đêm anh trai tỉnh dậy, tình cờ đổi thanh Yến 12 có bệnh cuồng ăn uống, nhân lúc người trong nhà ngủ say Yến 12 như cá gặp nước, lén chạy vào bếp đem tất cả những thứ có thể nhét vào miệng ăn sạch sẽ, đến cả hành gừng rau thơm và tỏi dì nấu ăn để trong rổ cũng không bỏ qua! Đúng lúc Yến 12 định đem cả chai tương ớt nuốt xuống, công túa nhỏ Yến Thất tỉnh lại, sau khi tiếp quản thân thể liền phát hiện trong miệng toàn là mùi tỏi, nhất thời gào rú kinh thiên động địa, khóc hu hu kéo Yến Tử Hoàn và cha mẹ dậy cáo trạng...

Sau chuyện này, cha Yến quyết đoán gọi người đổi khóa cửa phòng bếp thành khóa mật mã, mỗi lần trước khi vào bếp còn phải ấn một lần mật mã, vô cùng đẳng cấp.

Đăng cấp...

“Nhất định là mình chưa tỉnh ngủ...”. Yến Tử Hoàn đi qua khúc quẹo hành lang, ngó người ba giây, sau đó ra sức chớp chớp mắt lắc lắc đầu.

Nhưng hình ảnh trước mắt vẫn không chút thay đổi!

– Một con chó ba đầu lớn màu đen đang vẫy đuôi chạy tới chạy lui dưới chân anh trai cầu cứng nệm, còn ba người Mạnh Phồn, Phương Kỳ và Tưởng Phi đứng một bên, vui vẻ hòa thuận vây xem.

Nhất định là mình bị tên Tưởng Phi khốn nạn này bỏ đói đến mức thần kinh rồi, Yến Tử Hoàn đau khổ nghĩ, nhìn hình ảnh đều trùng lặp cả! Hơn nữa còn có ba hình ảnh trùng lặp! Ngày mai phải yêu cầu bữa sáng thêm một quả trứng gà!

“Ấy, anh tỉnh rồi”. Phương Kỳ vừa quay đầu liền nhìn thấy Yến Tử Hoàn đứng ở góc hành lang, vẻ mặt mờ mịt, vui vẻ vẫy vẫy tay nói, “Qua đây xem chó địa ngục này!”.

Chó địa ngục trong truyền thuyết, đang nằm lật ngửa trên mặt đất, lộ ra cái bụng mềm mại, phe phẩy đuôi cầu cứng nệm, Yến Nhất quay đầu nhìn em trai, sau đó cười rồi ngồi xuống bên cạnh chó địa ngục, đuôi nó nhất thời vẫy càng thêm hăng hái, đôi mắt đỏ tươi híp lại thành hai đường chỉ.

Yến Tử Hoàn vội đỡ tường để đứng vững: “...Đậu má, mình đang mơ đúng không, tại sao giống thật thế này”.

14. Chương 14: Bây Giờ Tôi Rất Muốn Hét Lớn Làm Sao Đây?

Đây không phải là mơ”. Yến Nhất xoay người gọi cậu, “Ban nãy nó xông vào tìm đồ ăn, vốn rất hung dữ, không hiểu sao nhìn anh liền trở nên ngoan ngoãn”.

Mạnh Phồn tức tối nhìn hần.

Anh chắc chắn biết tại sao. Còn giả vờ giả vịt!

Yến Tử Hoàn tự véo mặt mình, thấp thỏm đi qua đó, đứng sau lưng anh trai, không dám tin nhìn chó địa ngục, hết sức kinh ngạc, không ngừng lải nhải bên tai Yến Nhất: “Thực sự có ba đầu này! Em còn tưởng em bị hoa mắt! Đậu má! Ba đầu a a a! Sao nó có thể mọc ra ba cái đầu được?”.

Yến Nhất thành thạo giới thiệu: “Bởi vì đây là chó địa ngục trong truyền thuyết, có ba cái đầu”.

“... Anh, sao anh bình tĩnh thế! Anh còn dám sờ nó! Anh còn sờ nữa!”. Yến Tử Hoàn không những không thể bình tĩnh lại mà còn muốn hét to, nhưng đảo mắt đã thấy Mạnh Phồn và Phương Kỳ đều có vẻ điềm

nhien, chỉ có sắc mặt của Tưởng Phi là hơi kinh sợ, nhưng cũng không lên tiếng. Thế là Yến Tử Hoàn cũng ngại không dám hét, đành phải hung hăng véo má mình một cái, muốn tỉnh dậy khỏi giấc mơ!

Nhưng véo xong cũng phát hiện đây quả thực không phải mơ!

Thế là Yến tiểu béo khổ sở đâm vào tường, la hét: “Không đúng, em nói sao mọi người đều bình tĩnh như thế? Chó! Địa! Ngục! Đệt mẹ! Đây chính là chó địa ngục! Sao em thấy mọi người một chút cũng không kinh ngạc hả?”.

Kỳ thực Yến tiểu béo vốn còn muốn đi vệ sinh, bây giờ kinh ngạc đến nỗi suýt tè ra quần ngay tại chỗ, hình thành sự đối lập rõ rệt so với bốn người bên cạnh.

Mạnh Phồn lạnh nhạt: “Chỉ là tôi kinh ngạc đến nỗi không nói nên lời”.

Phương Kỳ hằng hái gơ tay bắm gót bác sĩ Mạnh, nở nụ cười cười ngây thơ nói: “Tôi cũng rất kinh ngạc! Tôi cũng không nói nên lời!”.

Tưởng Phi thành thật nói: “Vừa rồi cũng rất kinh ngạc, nhưng giờ thì đỡ rồi”.

Nghe nói cảm xúc có thể lây truyền, Tưởng tiên sinh hiển nhiên bị ba người kia lây truyền rồi.

“...Anh đỡ cũng nhanh quá rồi đấy!”. Yến Tử Hoàn cảm thấy so với họ mình như bị đũa thừa năng liên tục hô to gọi nhỏ vậy! Nhưng cậu thực sự không kiềm chế nổi, “Hiện tại tôi rất muốn hét lớn, làm sao đây?”.

Mạnh Phồn vẫn trưng vẻ mặt lạnh nhạt: “Hét đi, kìm nén không tốt cho cơ thể”.

Yến Tử Hoàn vận đủ hơi: “A a a a a đầu má nó con chó ba đầu địa ngục a a a a a!”.

Chó địa ngục bị tiếng kêu của cậu làm giật mình, trở mình đứng dậy, hung hãn trừng mắt nhìn Yến Tử Hoàn, nhe hàm răng trắng sáng sắc nhọn gầm một tiếng đe dọa.

“Không được hung dữ, ngoan nào”. Yến Nhất ra lệnh.

“Gâu ~ “. Chó địa ngục nháy mắt lại phớt bưng ngoan ngoãn cầu cưng nựng.

Yến Nhất vừa sờ nó vừa lẩm bẩm: “Cạnh hầm rượu có một căn phòng vốn dĩ định làm phòng chứa đồ, nhưng bây giờ là phòng trống, bình thường nhốt nó trong đó, dần dần giúp việc không vào quét dọn căn phòng đó, khi nào trong nhà không có người ngoài thì thả nó ra chơi”.

Yến Tử Hoàn thở ra một hơi lạnh: “Anh, anh muốn làm gì?”.

Yến Nhất lông mày cũng không thèm nhíu, thản nhiên đáp: “Nuôi chó”.

Yến Tử Hoàn lại lần nữa che mặt thét chói tai: “A a a a a!”.

Ba người khác ở hiện trường đều không nói gì, bởi vì đây là nhà của Yến Nhất và Yến Tử Hoàn, chuyện này đương nhiên chỉ có chủ nhà mới có quyền lên tiếng, vì vậy mặc dù trong lòng Mạnh Phồn cảm thấy rất không ổn nhưng cũng cố kiềm chế mình không chửi bậy, diễn tròn vai tiểu thị tước được bao...bác sĩ tận tâm.

“Đừng sợ”. Yến Nhất đứng dậy, thân thiết vỗ vai em trai, “Nếu như không để ý số đầu, thực ra nó cũng chỉ là một con chó thôi mà”.

Sao có thể không để ý! Anh nói em làm sao có thể không để ý! Yến Tử Hoàn lắc đầu như điên, gần như sắp hôn mê bất tỉnh: “Không được không được, mấy ngày nữa cha mẹ đi nghỉ về nhìn thấy nó thì sao? Hơn nữa đây còn là chó địa ngục đó, ngộ nhớ...ngộ nhớ...”.

“Cha mẹ cũng thích chó”. Yến Nhất dùng giọng nói tràn ngập dịu dàng hỏi tưởng: “Còn nhớ không, hồi em học trung học, nhốt về một con chó hoang ở ven đường, cha mẹ cho em nuôi nó ở nhà, còn khen em có lòng nhân ái nữa”.

“Anh! Con chó hồi đó em nhốt là chó Chihuahua!”. Yến Tử Hoàn như sắp khóc đến nơi, vừa sốt ruột vừa buồn tiểu, quả thực là không ổn chút nào.

Yến Nhất yêu thương gọi chó địa ngục: “Chihuahua”.

“Gâu gâu”. Con chó vẫy đuôi vù vù, vui mừng nhận lấy cách gọi mới.

Yến Tử Hoàn buồn tiểu kinh khủng, hai chân khép lại thành hình chữ X, vẫn đấu tranh bất khuất: “Anh mà nuôi nó thật thì em sẽ...em sẽ tuyệt thực! Em chết cho anh xem”.

Bởi vì cũng không có cách uly hiếp nào tốt hơn.

Tướng Phi vẫn luôn im lặng đột nhiên mở miệng ủng hộ: “Nuôi đi!”.

Mắt Yến Nhất ngời sáng: “Quyết định vậy nhé”.

Vô cùng lạnh lùng mà coi nhẹ tiếng gào khóc thảm thiết của em trai, Yến Nhất dẫn chó địa ngục xuống căn phòng trống dưới tầng hầm, còn chuẩn bị một mâm cơm thừa và một chậu nước.

Nhân lúc hai cái đầu khác còn say ngủ, cái đầu bên trái của chó địa ngục lập tức tranh thủ cơ hội một mình ăn mảnh, vô cùng xảo quyệt.

“Ngoan ngoãn chờ ở đây, không được xô cửa, không được sủa bậy, sáng mai tao xuống thăm mày”. Yến Nhất xoa đầu chó địa ngục.

Chó địa ngục nịnh nọt không ngừng gật đầu vẫy đuôi, đáng vẻ nghe hiểu lời hấn nói.

Nhưng người khác đều đã giải tán, chỉ còn một mình Mạnh Phồn đứng tựa cửa, nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của Yến Nhất: “Yến tiên sinh, anh không cảm thấy chuyện này rất kì lạ sao?”.

“Đúng là rất kì lạ”. Yến Nhất đứng thẳng người, cười như không cười đi về phía Mạnh Phồn, “Hai cái đầu của nó hình như ngủ quá nhanh rồi”.

Kẻ địch quá xảo quyệt, vậy mà lại dờ dặt trọng điểm! Mạnh Phồn nghiêm mặt nói: “Nhất định là vì đã đến giờ ngủ của chúng nó”.

“Thật sao?”. Hai tay Yến Nhất vô cùng tự nhiên luồn vào túi áo ngủ của Mạnh Phồn, vừa lục lọi vừa cười nói: “Đồng hồ quả quýt của anh đâu?”.

Mạnh Phồn vẻ mặt chính trực: “Không mang, đã bảo tôi không làm gì rồi mà”.

Anh không nói cho tôi biết, sao tôi phải nói cho anh, hừ!

“Được thôi”. Yến Nhất quay người đóng cửa phòng chứa đồ, dùng chìa khóa khóa lại, “Chúng ta cũng nên về ngủ tiếp thôi”.

Nhắc đến việc này Mạnh Phồn liền tức giận: “Tôi còn chưa hỏi anh! Vừa nãy làm sao lại chạy lên giường tôi?”.

Yến Nhất sờ sờ cằm, gian xảo nói: “Có thể là Yến Nhị, hấn rất thích anh”.

Mạnh Phồn trợn trắng mắt: “Không thể nào”.

Yến Nhất cười khê, đột nhiên dùng hai cánh tay chống lên bức tường phía sau Mạnh Phồn, mái tóc rối rử xuống, che khuất nửa khuôn mặt, một chút chán nản ngược lại khiến khuôn mặt anh tuần càng thêm hấp dẫn.

Tại sao người này ngay cả lúc tóc chưa chải, mặt cũng chưa rửa mà vẫn đẹp trai vậy? Mẹ nó! Mạnh Hồn mắng thầm, mặt đỏ bừng.

“Tôi không ngủ được, tôi thường xuyên mất ngủ...Thực ra trước khi quen anh, tôi cảm thấy cuộc sống thật vô vọng”. Yến Nhất nhỏ giọng rì rầm, giọng điệu dịu dàng như đang làm nũng, “Bác sĩ Mạnh, chỉ khi ở cạnh anh, tôi mới có cảm giác an toàn, anh là chúa cứu thế của tôi...”.

Mạnh Phồn hít thở dồn dập, trái tim như bị những lời này của Yến Nhất hòa ra nước, anh hồi hộp liếm liếm môi, vẻ mặt chính trực nói: “Yến tiên sinh, xin anh hãy tự biết vị trí của mình, giữa chúng ta chỉ có quan hệ bao dưỡng và bị bao dưỡng, anh đừng suốt ngày trêu chọc tôi nữa”.

Yến Nhất ngẩn ra một chút, vô cùng kinh ngạc nói: “Quan hệ giữa chúng ta không phải là bác sĩ và bệnh nhân sao?”.

Đệt mẹ đệt mẹ đệt mẹ! Vừa rồi mình nghĩ gì vậy a a a a a! Bác sĩ Mạnh bị trêu chọc đến mức não đính như tương, mặt nhất thời nóng có thể rần trứng được, nhưng giọng điệu vẫn bình tĩnh vô cùng: “Tôi nói nhầm, chúng ta là quan hệ bác sĩ và bệnh nhân”.

“Không”. Yến Nhất cười sung sướng, “Từ giờ trở đi, là quan hệ bao dưỡng và bị bao dưỡng”.

Mạnh Phồn:...Anh đợi chút.

15. Chương 15: Mẹ Nó Quá Tầm Thường

Mạnh Phồn hận không thể cắn đứt lưỡi chính mình: “Vừa nãy tôi lỡ lời, anh đừng có đùa”.

“Lỡ lời nghiêm trọng như vậy, lưỡi bác sĩ Mạnh có phải bị xoắn không?”. Yến Nhất dùng hai ngón tay nắm cằm Mạnh Phồn nâng lên, ngón cái vuốt ve môi dưới đầy đặn, giọng điệu mập mờ nói: “Tôi xoa cho anh nhé?”.

Mạnh Phồn nháy mắt miệng khô lưỡi khô, nói: “Nói sai rồi, không phải lỡ lời...”.

“Không phải lỡ lời, vậy là nói thật?”. Yến Nhất chậm rãi dựa sát lại, hai mắt tối đen trầm tĩnh, giống như hai hồ nước thần bí, dễ dàng nhân chìm con người.

Người này một khi vừa đẹp trai vừa có khí chất, kể cả nửa đêm canh ba đầu tóc rối bù, cánh tay để trần, chỉ mặc độc một chiếc quần ngủ, đứng ở cửa phòng chứa đồ tầng hầm tán tỉnh ai, đều khiến người ta không chống đỡ nổi.

Hiển nhiên bác sĩ Mạnh đã không chống đỡ nổi mà đỏ mặt tía tai quay đầu đi, cổ và xương quai xanh tỉnh tể trắng nõn bị nhìn không sót gì: “Tôi nói linh tinh mà, tôi nào tàn được chưa?”.

Hiển nhiên bác sĩ Mạnh đã nói năng lộn xộn rồi!

Yến Nhất cười run cả vai, sau khi cười đủ mới nghiêm túc nói: “Không được, tôi không muốn bao dưỡng một kẻ nào tàn”.

Mạnh Phồn cũng không biết là mình hồi hộp hay thế nào, đến đầu ngón tay cũng hơi run run: “Đã bảo không phải bao dưỡng rồi mà”.

Yến Nhất khom người ôm cả người Mạnh Phồn lên, khẽ cười nói: “Có phải bao dưỡng hay không, kim chủ quyết định”.

“Thả tôi xuống!”. Mạnh Phồn gương nanh múa vuốt giãy dụa.

Yến Nhất cúi đầu cắn tai Mạnh Phồn, từng chữ từng chữ nói rõ ràng: “Một tiếng 1000 tệ, hiện tại coi như là tặng ca”.

Bác sĩ Mạnh ham tiền lập tức bắt đầu ra sức an ủi bản thân – đại trượng phu có được dẫn được, ôm một chút cũng chẳng mất miếng thịt nào!

Yến Nhất ôm Mạnh Phồn về phòng ngủ, đặt người lên trên giường, sau đó cũng xốc chần nằm xuống theo, vây chặt Mạnh Phồn trong lồng ngực rắn chắc của mình, cách một lớp áo ngủ mỏng Mạnh Phồn có thể cảm nhận được cơ bắp cường tráng nóng bỏng của Yến Nhất dính sát sau lưng mình.

Thế Là nào Mạnh Phồn liền xì một tiếng, chập mạch rồi.

“Chờ chờ chờ một chút! Anh muốn ôm tôi thế này mà ngủ sao?”. Tim Mạnh Phồn đập thành thịch, như là bệnh tim phát tác!

“Ừ”. Yến Nhất dùng chóp mũi đụng vào tóc Mạnh Phồn, “Ôm anh tôi mới yên tâm”.

Mạnh Phồn hít sâu một hơi: “Không được, anh ôm thế này tôi không ngủ được”.

“Ồ?”. Yến Nhất thấp giọng nói, “Bởi vì anh hưng phấn?”.

“Không hề!”. Mạnh Phồn kịch liệt phản bác, mặc dù thân thể đã sắp hưng phấn đến hôn mê bất tỉnh rồi, “Yến tiên sinh! Hoặc là anh trở về ngủ, hoặc là ngoan ngoãn nằm sang bên kia giường”.

“Không”. Yến Nhất vươn tay nghịch tóc Mạnh Phồn, khẽ cười nói: “Nói nữa trừ lương, mỗi chữ 100 tệ”.

Mạnh Phồn:...

Sao người này từ sáng đến tối chỉ biết có tiền tiền tiền? Mẹ nó quá tầm thường!

Mạnh Phồn vừa mắng thầm trong lòng, vừa ngậm chặt miệng không dám nói tiếp nữa, đôi mắt to tròn trong bóng đêm lấp lánh tia sáng kiên cường bất khuất, thanh cao kiêu ngạo.

Cánh tay Yến Nhất siết càng thêm chặt, một tay nhẹ nhàng vuốt ve eo Mạnh Phồn, khẽ nói: “Bác sĩ Mạnh, eo của anh nhỏ quá, thức ăn ở đây không hợp khẩu vị sao?”.

“...”. Mạnh Phồn không nhịn được nữa, giãy dụa ngồi dậy mở đèn đầu giường, cũng không thèm quan tâm Yến Nhất có phát hiện hay không, quay đầu liền thôi miên Yến Nhất.

Yến Nhất liền ngã đầu xuống gối ngủ, ánh sáng nhu hòa của đèn giường phác họa đường nét khuôn mặt hắn vô cùng rõ nét, dung nhan anh tuấn khi ngủ khiến lòng người run rẩy.

Mạnh Phồn phát ra tiếng thở dài từ đáy lòng.

Đẹp trai thế này, đáng tiếc lại là một kẻ biến thái!

Hôm sau Mạnh Phồn cùng Yến Nhất đến siêu thị mua đồ dùng cho thú cưng.

Đồ ăn cho chó chất đống thành ngọn núi nhỏ trong xe đẩy đồ, vì chó địa ngục ăn rất khỏe.

Buổi sáng lúc Yến Nhất cho nó ăn, ba cái đầu của chó địa ngục suýt thì đánh nhau, tranh ăn hết sạch chỗ cơm thừa canh cặn.

Sau khi ăn xong hình như ba cái đầu còn cãi nhau một trận, đầu bên trái và đầu bên phải điên cuồng sủa cái đầu chính giữa, bởi vì cái mâm để ở giữa nên đầu chính giữa ăn được nhiều nhất, khiến hai cái đầu còn lại rất không vui!

“Không phải đều ăn cho một cái bụng sao, đứa nào ăn thì có khác gì?”. Mạnh Phồn ở bên cạnh trợn mắt há miệng.

“Nhưng quá trình mĩ vị đi qua đầu lưỡi mới là quan trọng”. Phương Kỳ tỏ vẻ vô cùng hiểu tâm tình này, còn chưa ăn gì mà đã no bụng rồi, thực sự rất là không vui.

Yến Tử Hoàn ở một bên vây xem cũng gật mạnh đầu: “Đúng vậy!”.

Hai kẻ ăn hàng nhìn nhau cười, trao đổi ánh mắt anh hùng tiếc anh hùng.

“Anh, anh nhất định phải nuôi nó ở đây sao?”. Yến Tử Hoàn vừa nhìn thấy chó địa ngục liền buồn tiêu, nhưng lại không thể nhìn được việc không nhìn, bởi vì chuyện này thực sự quá thần kì, suýt nữa muốn chụp một tấm post lên Weibo.

“Ừ, em xem nó ngoan thế cơ mà”. Yến Nhất thân thiết gọi, “Chihuahua”.

Yến Tử Hoàn nháy mắt rơi vào tuyệt vọng, bám tường đi nhà vệ sinh.

Đầu bên trái phẫn chấn thè lưỡi liếm tay Yến Nhất, hai cái đầu khác lơ mơ một lúc, rồi lập tức đầu ở giữa cũng không cam lòng rút lại phía sau mà liếm theo, đầu bên phải thì kiêu ngạo nhìn đi chỗ khác, một lúc sau đột nhiên kêu khe khẽ một tiếng, nhanh chóng quay đầu liếm một miếng lên mặt Yến Nhất, rồi lại tỏ vẻ dừng có qua đây.

“Đứa bên phải thích làm mình làm mẩy”. Yến Nhất đưa ra kết luận.

Mạnh Phồn:...

Cái quái gì? Vậy mà còn có một cái đầu thuộc tính ngạo kiều? Chỉ là một con chó mà thôi, có cần phải thiết kế tỉ mỉ như vậy không!

Yến Nhất nghiêng mặt sang, cười tủm tỉm liếc nhìn Mạnh Phồn: “Giống Phồn Phồn ghê”.

“Chẳng giống chỗ nào được chứ?”. Mạnh Phồn đầu tiên là lạnh nhạt trợn trắng mắt, sau đó đột nhiên mặt xanh mét! “Yến tiên sinh! Anh vừa gọi tôi là gì đó?”.

A a a a a Phồn Phồn em gái anh chỉ có cha tôi mới gọi tôi như vậy!

“Hiện giờ chúng ta là quan hệ này rồi, gọi bác sĩ Mạnh nữa không cảm thấy rất kì quái sao?”. Yến Nhất vẽ mặt vô tội.

Mạnh Phồn đỏ bừng mặt nhấn mạnh: “Chúng ta chỉ là quan hệ bác sĩ và bệnh nhân”.

“Đêm qua là chính anh nói mà”. Yến Nhất nhũu mày, vẻ mặt không vui, “Anh mà nuốt lời thì tôi phải trừ lương”.

Phồn Phồn lập tức im lặng ngậm miệng, dùng ánh mắt thuần khiết trong sáng kịch liệt lên án kim chủ thần kinh!

Yến Nhất bị ánh mắt của anh làm cho cười ra tiếng, nâng tay vuốt tóc Mạnh Phồn: “Hôm nay, tôi muốn anh...”.

“Cái đó nhất định không được, anh nghĩ cũng đừng nghĩ!”. Mạnh Phồn tan nát cõi lòng, tưởng như nhìn thấy vô số 1000 tệ theo gió bay đi, “Không cần anh bao nữa”.

Cúc non không thể tùy tiện giao ra, đây là vấn đề nguyên tắc.

“Cùng tôi đi dạo siêu thị mua một ít đồ dùng thú cưng”. Một hồi lâu sau, Yến Nhất chậm rãi nói nốt nửa câu sau.

Mạnh Phồn xấu hổ muốn chết: “...À, ừ”.

Yến Nhất vô tội mở to mắt, biết rõ còn hỏi: “Vừa rồi anh nghĩ gì thế?”.

“Không có gì”. Mạnh Phồn nghiêng răng nghiêng lợi.

Ông nghĩ muốn đánh anh!

Thế là lúc này hai người đẩy xe đồ đi dạo trong siêu thị.

Để không khiến ba cái đầu của chó địa ngục đánh nhau, Yến Nhất mua ba chậu thức ăn, đồ chơi cũng mua cho ba đứa ba món.

“Nhìn này, thật đáng yêu”. Yến Nhất cầm ba con gà chíp chíp (*), trong mắt tuôn trào tình cha như núi, “Chihuahua nhất định sẽ thích, mỗi cái đầu cần một con”.

(*) Chính là con này đây.

Mạnh Phồn bất lực ghé lên tay đẩy xe.

Người hai mươi tư nhân cách phân liệt, nuôi chó ba “cấu cách” phân liệt, thực sự không thể thích hợp hơn.

16. Chương 16: Hôn Xong Rồi Muốn Chối Hả?

Những thứ cần mua đều đã mua đủ, lúc ở quầy thu ngân chờ tính tiền Yến Nhất vô cùng tự nhiên lấy một hộp bao cao su từ trên giá hàng ném vào xe đẩy.

“Anh mua cái này làm gì?”. Mạnh Phồn vươn tay muốn cướp, nhưng Yến Nhất nhanh hơn anh một bước cầm hộp bao cao su lên giờ cao qua đầu, vốn dĩ đã cao 1m85 nay lại kiễng chân lên, chiếc hộp nhỏ bị giờ lên rất cao, nháy mắt thu hút ánh mắt của mọi người!

“Anh để về chỗ đi, không cho mua”. Mạnh Phồn đã đánh mất lý trí nhảy lên cướp.

“Không với tới ~ lêu lêu lêu ~”. Ngỡ khí Yến Nhất nhẹ nhàng chọc ghẹo Mạnh Phồn, thân thể hơi ngửa ra sau.

“Anh không có việc gì sao lại cao như vậy hả?”. Mạnh Phồn nổi giận ùng ùng kiễng chân với tay tiếp tục cướp, nửa người trên bám lên người Yến Nhất đang ngửa ra sau, mắt thấy sắp cướp được, Yến Nhất đột nhiên thẳng eo, thuận thế hôn nhẹ lên trán Mạnh Phồn.

“A a a a – !”. Mạnh Phồn hét lớn vội lùi ra sau ba mét, mặt đỏ tím đập giận dữ gào lên: “Yến Nhất! Anh làm gì đó?”.

“Chịu gọi tên của tôi rồi à?”. Yến Nhất cười nhẹ chớp chớp mắt nhìn anh, thừa cơ quay người cầm bao cao su tính tiền.

“Anh làm thế này vô cùng không thích hợp, Yến tiên sinh”. Mạnh Phồn căn bản không dám đi qua, đành phải đứng xa xa bày tỏ sự kháng nghị.

Yến Nhất ưu nhã lấy ví trả tiền, không hề có thành ý giải thích: “Tôi không cố ý”.

“Vậy còn không phải là cố ý ư?”. Mạnh Phồn trợn mắt há miệng, mẹ nó hôn xong rồi còn muốn chối hả?

Yến Nhất chỉ chỉ môi mình, cười đến là gian xảo: “Không cẩn thận bị trượt môi”.

Mạnh Phồn quả thực bị sự trơ trẽn của hắn làm cho sợ ngây người: “...Tôi chỉ nghe nói có trượt tay!”.

Yến Nhất xem nhẹ vấn đề này, xách hai túi đồ lớn: “Ngoan, đi thôi”.

Mạnh Phồn tức giận đuổi theo, không cam lòng định tiếp tục tranh luận.

Quần chúng vây xem cuối cùng thở phào một hơi:...

Vì sao đầu năm nay đi siêu thị đều phải xem gay ân ái vậy?

Chỉ số ân ái rõ ràng đã chọc mù mắt chó FA tại hiện trường, hôn có xú mà còn giả vờ ngây thơ, không thấy chán à! Thú vị lắm phải không!

Trên đường đi xuống bãi đỗ xe ở tầng hầm, bác sĩ Mạnh sắp bị bệnh nhân của mình bức ra bệnh thần kinh vẫn không ngừng lải nhải: “Yến tiên sinh, tôi không thể không nói thẳng, kể cả anh mua bao cao su tôi cũng...”.

Yến Nhất cúi đầu lục ra hộp bao cao su trong túi đồ, nói: “Gợn sóng xoắn ốc siêu khoái cảm...”.

Mạnh Phồn dậm chân: “Cấm miệng!”.

Yến Nhất tiếp tục: “Đây là hương dâu, xem ra tôi có thể...”.

Mạnh Phồn sụp đổ cào tóc: “Anh không thể!”.

Yến Nhất bình tĩnh tiếp tục: “Thổi ra bóng bay hương dâu”.

Mạnh Phồn một giây liền bình tĩnh: “À, thổi bóng bay thì được”.

Hiển nhiên bác sĩ Mạnh cũng sắp phân liệt rồi.

Yến Nhất vô tội nhướn mày: “Vừa rồi anh tức giận gì vậy?”.

Mạnh Phồn:...

“Hay là Phồn Phồn của chúng ta nghĩ đến chuyện thô tục nào đó?”. Yến Nhất đột nhiên ấn Mạnh Phồn lên cửa xe, ánh mắt nguy hiểm, như một con báo đang săn mồi.

“Đương nhiên không có”. Cảm giác miệng khô lưỡi khô lại tập kích một lần nữa, Mạnh Phồn hồi hộp nuốt nước bọt.

Tài xế vừa bắt đầu đi làm từ hôm kia đứng một bên, yên lặng hóa đá...

Hai người nhìn nhau một lúc, Yến Nhất cười khẽ một tiếng, buông lỏng kim hãm với Mạnh Phồn, vươn tay chỉ hai túi đồ lớn trên mặt đất quay đầu phân phó tài xế: “Để vào cốp sau”.

Tài xế lau mồ hôi: “Vâng”.

Mạnh Phồn tinh thần rối loạn vội vàng mở cửa xe gần nhất chui vào trong xe, vẻ mặt mơ màng vuốt nhẹ vô lăng, vô ý thức nhấn còi hai phát, đầu óc rối tinh rồi mù, đầy bụng tâm sự.

Tài xế không nói gì gõ gõ cửa sổ xe:...

“Ngại quá”. Mạnh Phồn cơ bản không biết lái xe đi xuống, giống như thiếu năng đi một vòng ngồi vào ghế phó lái.

Sau khi lên xe Mạnh Phồn lập tức quay đầu cầm tức nhìn Yến Nhất.

Còn cười! Còn có mặt mũi mà cười!

Một người bình thường, bị anh chọc ngu luôn rồi!

Trong lúc anh trai và chị dâu đang ngọt ngào tán tỉnh nhau, Yến Tử Hoàn đáng thương đang lướt Taobao mua đồ ăn vặt, người nhận hàng, số điện thoại, tên đều điền của Phương Kỳ.

Vì đêm qua tất cả đồ ăn vặt giấu dưới gầm giường của Phương Kỳ đều đã hy sinh, các túi đều bị cắn rách, còn dính nước dãi, vì vậy phải mua hàng mới.

Sau khi thức dậy Phương Kỳ dọn dẹp gầm giường một chút, vứt hết những túi bị cắn rách, các thứ bên trong thì đổ ra gom vào mấy túi đựng thực phẩm cỡ lớn, chuẩn bị làm đồ ăn vặt cho chó địa ngục. Còn Tưởng Phi hôm qua bị chó địa ngục đuổi theo cắn móng, hôm nay vậy mà còn cầm bánh quy cho nó ăn, đầu ở giữa vì vị từng bị hấn đánh nên không thèm để ý tới hấn, nhưng đầu bên trái và đầu bên phải đều lập tức nhìn chăm chăm bánh quy, xóa bỏ hiềm khích với Tưởng Phi.

...Cả thế giới chỉ có một mình tôi không thích chó địa ngục làm thú nuôi sao?

Yến Tử Hoàn bị thương nghĩ, lẽ nào mình là người đặc biệt?

Việc này nhất định không thể được! Yến Tử Hoàn không cam lòng, sau khi mua đồ ăn vặt xong liền dùng di động mở một diễn đàn tên là “Nam thần quốc dân Yến Tử Hoàn”.

Diễn đàn này mỗi ngày Yến Tử Hoàn đều phải vào lướt lướt, thường xuyên trơ trên post những tấm ảnh đẹp trai của mình lên diễn đàn, sau đó cầm đầu comment khen mình đẹp trai quá, có khí chất quá, muốn gả đi quá, ai nói nam thần từng nặng 100 kg thì tôi không tin nam thần của tôi từ nhỏ đã gầy đã gầy rồi!

Nhưng càng trơ trên hơn là, diễn đàn này do chính Yến Tử Hoàn lập ra...

Âm thầm xoa xoa tay đăng ký một nick mới, Yến Tử Hoàn post bài ở góc tám chuyện, kể về anh trai của mình khẳng khái nuôi một con chó ba đầu địa ngục trong nhà như thế nào, mà những người khác trong nhà lại làm như không thấy ra sao, còn hết người này đến người khác cho chó địa ngục đồ ăn, cuối cùng than thở khóc lóc hỏi mọi người, người bình thường duy nhất trong gia đình kì quái này rốt cuộc phải đi con đường nào?

Diễn đàn rất đông đảo, bài post sau khi đăng lên mới vài phút, comment trả lời đã lên đến 99+, Yến Tử Hoàn tràn ngập hy vọng mở ra, chuẩn bị xem mọi người khuyên mình như thế nào, nhưng mà...

Lầu 1: Mẹ nó thiếu năng.

Lầu 2: Mẹ nó thiếu năng.

...

Lầu 98: Mẹ nó thiếu năng.

Lầu 99: Chủ thốt đừng sợ, lập tức đến chợ thú nuôi mua một con rắn chín đầu, đối đầu chính diện với chó ba đầu của anh trai thốt.

Lầu 100: Lầu trên bảo vệ đội hình, mẹ nó thiếu năng.

Không thể sống nổi, thực sự không có đường sống rồi, Yến Tử Hoàn hai mắt trống rỗng tê liệt ngã xuống giường, hoàn toàn không thể hiểu các fan bình thường vô cùng ngoan ngoãn đáng yêu moe moe của mình tại sao lại đối xử với mình hung tàn như vậy.

Đúng rồi, vì bọn họ không biết chủ thớt chính là mình!

Thế là, Yến Tử Hoàn nhanh trí, nảy ra ý tưởng...

Chủ thớt: Tôi là Yến Tử Hoàn! Các bạn có thể nghiêm túc trả lời vấn đề của tôi được không? Đừng nói “Mẹ nó thiếu năng” nữa, please!

Lầu 102: Mẹ nó tên thiếu năng này giả mạo ông xã tôi, lôi ra ngoài đánh chết ngay!

Lầu 103: Mẹ nó tên thiếu năng này giả mạo ông xã tôi, lôi ra ngoài đánh chết ngay!

...

Yến Tử Hoàn âm ức, hốc mắt đỏ hồng, cảm thấy thế giới này tràn ngập ác ý đối với mình, hoàn toàn không tốt, thế là Yến tiểu béo âm ức, nhân lúc Tướng Phi không ở trong phòng, dùng tốc độ nhanh nhất thay đổi bộ dạng, kính râm, khẩu trang, mũ vũ trang đầy đủ.

“Tôi đã tuyệt vọng với thế giới này rồi! Anh trai không thương tôi! Fan không thương tôi! Đồ ăn vặt bị chó ăn! Trợ lý thì hung dữ! Không ai thương tôi hết!”. Yến Tử Hoàn dạng chân khóc hu hu tông cửa xông ra ngoài.

A a a a tôi phải ăn thịt nướng!

17. Chương 17: Chiếm Lĩnh Thế Giới Vẫn Phải Dựa Vào Ta

Yến Tử Hoàn vừa chạy ra ngoài liền gặp Phương Kỳ đang bê một rổ quả anh đào từ trong bếp ra.

“Ném thử xem, ngọt lắm”. Phương Kỳ hồn nhiên ăn anh đào.

“Tôi ra ngoài một chuyến, giúp tôi giữ chân Tướng Phi”. Tiếng bước chân của Tướng Phi từ cầu thang dưới tầng hầm truyền đến, Yến Tử Hoàn bình tĩnh bốc một nắm anh đào, nhanh nhẹn không một tiếng động chạy ra cửa chính.

Bởi vì quanh năm phải đấu trí đấu dũng với trợ lý ma quỷ, vì vậy tố chất tâm lý Yến tiểu béo vô cùng tốt, kẻ địch trước mặt mà trấn định như thường!

Phương Kỳ lập tức bình bịch bình bịch chạy đến cầu thang trước chặn Tướng Phi ở dưới, vừa vịn che được bóng lưng Yến Tử Hoàn chạy trốn.

“Có việc à?”. Tướng Phi thích thú nhìn cậu nhóc lúng túng trước mặt.

“Anh, anh ăn anh đào không?”. Phương Kỳ hể căng thẳng liền không kìm được phải ăn gì đó, một tay cầm rổ, một tay vội vàng nhét hết quả này đến quả khác vào miệng, càng nhìn càng thấy giống hamster.

Tướng Phi suýt bị chọc cho bật cười: “Ăn”.

Phương Kỳ đưa rổ ra phía trước, đôi mắt to tròn chớp chớp nhìn Tướng Phi, Tướng Phi cũng bình tĩnh nhìn cậu, không nhúc nhích, hoàn toàn không có ý định vươn tay ra.

“Vậy anh ăn đi”. Phương Kỳ nào tàn, tiện thể vươn tay, đem quả anh đào định bỏ vào miệng mình nhét vào miệng Tướng Phi.

Môi và đầu ngón tay vô ý chạm vào nhau, xúc cảm mềm mại man mát, hai người cùng lúc lạng người.

...Hả? Mình đang làm gì thế này?

Não hamster đình một tiếng đập mạch.

Bụng dưới của Tướng tiên sinh nóng ran.

Mà lúc này, Yến Tử Hoàn đã chạy thẳng ra khỏi khu biệt thự, thành công bắt một chiếc taxi, nhanh như chớp lao đến nhà hàng thịt nướng cậu thích nhất.

Kế hoạch thành công! Yến Tử Hoàn ngồi trong xe kích động nắm chặt tay, phát ra tiếng kêu áu áu áu kì quái.

Tài xế quý dì nhìn cậu thêm một lần.

Yến Tử Hoàn không nhận được chia sẻ niềm vui cùng tài xế: “Bác tài, cháu muốn đi ăn thịt nướng”.

Tài xế vô cùng lạnh lùng: “Ồ”.

Mọi người không hiểu, không hiểu! Yến Tử Hoàn hưng phấn rung chân theo tiếng nhạc trong xe, cả người tràn ngập niềm vui sướng.

Trời cao vời vợi! Mặt đất bao la! Tình ta phơi phới! Tim ta rộn ràng!

“...”. Tài xế lặng lẽ nhún chân ga.

Tướng Phi và Phương Kỳ đứng ở đầu cầu thang nhìn nhau năm giây, Tướng tiên sinh chuyên nghiệp không muốn chậm trễ công việc, thế là lắc đầu tỉnh táo lại, nhìn xung quanh tìm tung tích Yến Tử Hoàn: “Cậu ta đâu rồi?”.

“Không biết”. Phương Kỳ cuống quýt lắc đầu, lo Yến Tử Hoàn vẫn chưa chạy xa, thế là đơn giản mà thô bạo chuyển chủ đề, định dời sự chú ý: “Cái đó, Tướng tiên sinh...Hôm nay anh có thời gian không?”.

“Xin lỗi, hôm nay e là tôi phải làm việc”. Tướng Phi lắc đầu, nhẹ nhàng đẩy Phương Kỳ đi lên tầng 1, lục soát từng phòng tìm Yến Tử Hoàn. Yến Tử Hoàn lén lút chạy đi ra ngoài cũng không phải lần một lần hai, vì vậy Tướng Phi biết chắc, chỉ là nghĩ đến nỗ lực nhiều ngày của Yến Tử Hoàn lại bị hủy hoại vì một bữa ăn, Tướng Phi khó tránh được thay cậu buồn rầu. Huống hồ một người có ý chí kiên định như Tướng Phi, hoàn toàn không thể hiểu nổi tại sao một người trưởng thành lại vì chuyện con con như thèm ăn mà hành động ấu trĩ như thế, cho nên tâm trạng của Tướng tiên sinh lúc này rất nôn nóng, sắc mặt ngày càng khó coi, xem ra bất cứ lúc nào cũng có thể đập phòng!

Ầy ầy ầy, Tướng tiên sinh thật đáng sợ! Dự là Yến Tử Hoàn nhất định đã chạy xa rồi, Phương Kỳ căng thẳng bỏ một quả anh đào vào miệng, định chuồn êm về phòng mình.

Đúng lúc ấy, Tướng Phi đột nhiên xuất hiện sau lưng Phương Kỳ như âm hồn, bắt đắc dĩ nói: “Xem ra hôm nay tôi có thời gian”.

“Hả?”. Phương Kỳ mờ mịt.

Sắc mặt u ám của Tướng Phi nhanh chóng dịu xuống: “Không phải vừa rồi cậu hỏi tôi hôm nay tôi có thời gian không à, có chuyện gì thế?”.

Đó chỉ là vì muốn dời sự chú ý của anh thôi! Phương Kỳ vội vàng xua tay, mở to mắt: “Tôi chỉ hỏi vậy thôi, không có gì đâu”.

“Cậu không có việc gì?”. Tướng Phi híp mắt.

“Không có”. Phương Kỳ cúi đầu.

“Nhưng tôi có”. Tướng Phi lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, “Gần đây có một bộ phim tôi rất muốn xem, nhưng không muốn xem một mình, cậu đi cùng tôi”.

Hamster vẽ mặt mông lung:...Tiền triển cái kiểu gì vậy?

Thấy Phương Kỳ không nói gì, Tướng Phi thản nhiên thêm một câu: “Bạn tôi thời gian trước vừa mới mở một quán lẩu phô mai (*), ăn rất ngon, xem phim xong tôi mời cậu đi ăn, thế nào?”.

(*) Tên tiếng Anh là Fondue. Đây là một món ăn đến từ Thụy Sĩ, được làm từ phô mai nấu chảy, ăn kèm với các loại rau củ hoặc bánh mì.

Nháy mắt trong đầu tràn ngập hình ảnh món lẩu phô mai, vui sướng nói: “Để tôi mời anh đi xem phim!”.

Có qua có lại, mới toại lòng nhau!

Nhìn nụ cười đơn thuần rực rỡ của Phương Kỳ, tâm trạng Tướng Phi lập tức vui vẻ, khóe miệng hơi nhếch lên: “Được, chúng ta đi thay quần áo”.

“Được!”. Phương Kỳ vô vùng mong chờ chạy về phòng, vừa chạy vừa hô to khẩu hiệu: “Lẩu phô mai, lẩu phô mai...”.

Vị trí nhà hàng thịt nướng Yến Tử Hoàn thường hay lui tới tương đối khuất, thiết kế tinh tế mà phong cách, phục vụ đến nơi đến chốn, nhưng giá quá đắt đỏ, đồ ăn cũng ít cho nên không đông khách. Yến Tử Hoàn chọn một góc ngồi xuống, nhanh chóng gọi một đồng đồ nướng, mắt nhìn chăm chăm menu phát ra ánh sáng xanh lét, may mà có kính râm nên không nhìn thấy.

“Tiên sinh, ngài đi mấy người”. Phục vụ hỏi.

“Ba người”. Yến Tử Hoàn bình tĩnh giơ ba ngón tay, “Bọn họ đến muộn, có thể mang đồ ăn lên trước”.

“Vâng, xin ngài chờ chút”. Phục vụ không chút nghi ngờ, bởi vì những thứ Yến Tử Hoàn gọi hoàn toàn đủ cho ba người ăn.

Yến Tử Hoàn mắt tự nhiên gật gật đầu, ưu nhã chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ, y như đang chờ hai người bạn.

Í hi hi hi phần thịt nướng ba người...

Rất nhanh sau đó đồ nướng đã được đưa lên, Yến Tử Hoàn kích động gấp mấy miếng thịt thăn bò xếp lên khay nướng, miếng thịt bị lửa nướng bắn ra tiếng xèo xèo, lớp mỡ sáng óng ánh, mùi vị thơm ngon mê người tỏa ra, Yến Tử Hoàn gấp gấp gấp một miếng chấm vào nước tương, miếng thịt vừa chạm đến môi, ngoài trời đột nhiên vang lên một tiếng sấm đình tai nhức óc!

Yến Tử Hoàn sợ run cả tay.

Không phải vì cậu nhát gan, mấu chốt là dự báo thời tiết hôm nay là trời nắng, hơn nữa vừa rồi ngoài cửa sổ rõ ràng vẫn rực rỡ ánh mặt trời không có lấy một gợn mây, sấm đến từ nơi nào?

“...Đệt mẹ”. Yến Tử Hoàn ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, chân trời mây đen cuộn cuộn, tựa hồ lập tức sẽ đổ mưa lớn, “Thời tiết thay đổi nhanh quá rồi đấy”.

Nhưng thời tiết thay đổi có nhanh hơn nữa cũng không thể chậm trễ ăn thịt, Yến Tử Hoàn thở một hơi, cúi nhét miếng thịt đang gấp trên đũa vào miệng.

“Đùng đoàng – “. Lại một tiếng sấm chấn động.

Yến Tử Hoàn nhai thịt.

“Ầm ầm – Ầm ầm – Ầm ầm – !”. Hết tiếng sấm này đến tiếng sấm khác, mây đen phía chân trời cuộn cuộn, sấm sét đùng đùng, quả thực có thể dọn bàn rồi lấy ngay cái máy chụp ảnh ra chụp một tấm ngày tận thế!

Yến Tử Hoàn ngớ lơ, lại gấp tiếp một miếng thịt nướng chín nhét vào miệng.

“Đùng đùng đùng đùng đùng – “. Tiếng sấm dữ dội đến mức làm Yến Tử Hoàn dường như có ảo giác rằng một giây sau sẽ bị sét đánh chết!

Yến Tử Hoàn kinh hồn bạt vía lại nướng một khay thịt...

Cái đêch tôi chỉ lên đi ăn một bữa thịt nướng thôi có cần nhất thiết phải giáng sấm sét xuống không!?

“Ôi trời! Mây trên trời làm sao thế!”. Một nhân viên phục vụ trong nhà hàng đột nhiên hét lên, “Mọi người nhìn kia nhìn kia!”.

Yến Tử Hoàn nhìn theo hướng chỉ của ngón tay cô ta.

Chân trời, trong tầng mây đen dày đặc khiến người không biết từ lúc nào đã hiện ra một khuôn mặt cực đại, cả khuôn mặt ấy đều hợp lại từ đám mây cuộn cuộn, hình dáng không ngừng phát sinh những thay đổi nhỏ, nhưng ngũ quan lại rõ ràng vô cùng!

“Đậu má! Thật hay giả vậy?”.

“Chắc là trùng hợp thôi nhỉ? Chẳng may đám mây hình thành như vậy”.

“Như vậy cũng giống quá rồi, anh nhìn đôi mắt kia, cả mũi và miệng nữa!”.

Các thực khách trong nhà hàng nhao nhao chen nhau ra cạnh cửa sổ, vừa chụp ảnh vừa chỉ trỏ khuôn mặt người đám mây tạo thành trên bầu trời, có vài người nhát gan nhìn một lần liền không dám nhìn tiếp nữa.

Yến Tử Hoàn cũng khiếp sợ nhìn về hướng chân trời, miệng vẫn không ngừng nhai.

Lúc này, khuôn mặt người trên bầu trời đột nhiên há to miệng, đồng thời, tiếng sấm đình tai như óc lại lần nữa vang lên...

Trong quán thịt nước liên tục truyền đến những tiếng hét chói tai.

A a a a đám mây quỷ quái thật quá đáng sợ! Yến Tử Hoàn bị cảnh tượng này dọa trắng bệch cả mặt, thế là vội vàng ăn liên tiếp ba miếng thịt nướng cho đỡ sợ!

Lúc này, thế giới địa ngục –

Một người đàn ông trẻ tuổi tóc bạc đang cố gắng nhét nửa người trên của mình vào một cái chảo sắt lớn bốc lên khói đen, cặp chân dài khó chịu treo ở thành chảo.

“Gừ!”. Người đàn ông tóc bạc mở to miệng.

“Bệ hạ, được chưa...”. Một người đàn ông tóc đỏ không nỡ nhìn thẳng đứng một bên.

“Shhh – Nóng quá!”. Người đàn ông tóc bạc xoa xoa mặt đứng thẳng dậy, “Hydra, ta đẹp trai không?”.

“Hydra xoay xoay quả cầu thủy tinh trong tay, bắt đầu nói: “Đẹp trai, rất đẹp trai”.

“Cerberus đi đâu rồi?”. Người đàn ông tóc bạc hỏi.

“Mấy hôm trước phong ấn xuất hiện vết rách, có thể nó chạy ra ngoài chơi rồi”. Hydra vung vẩy dây xích chó trên tay, dây xích có ba cái vòng cổ liên tiếp, tạo hình vô cùng kì dị.

“Không phải đi chơi, Cerberus đi tiên phong trước cho chúng ta”. Người đàn ông tóc bạc lãnh ngạo nói, “Ha ha, nhân loại ngu xuẩn sắp phải trả nợ máu vì hành động tàn bạo 25 năm trước!”.

“Ừ ừ, một cái giá lớn...”. Hydra lơ đãng đáp, uể oải ngồi trên ghế sofa dùng quả cầu thủy tinh mở web, bắt đầu xem phim dài tập.

Người đàn ông tóc bạc: “Mẹ nó người làm cái gì thế?”.

Hydra: “Phim cung đấu, xem cùng không?”.

Người đàn ông tóc bạc: “Đấu con mẹ người, người có thể thể hiện một chút phong thái...tà ác, cường đại, kiệt ngạo của rắn chín đầu không! Phối hợp với ta!”.

Hydra không có ý chí chiến đấu ngáp một cái: “Bệ hạ...”.

Trong quả cầu thủy tinh truyền đến tiếng kêu thê lương của một cô gái: “Thần thiếp không làm được!”.

Hydra nhún nhún vai: “Cô ta nói giúp thần rồi”.

Người đàn ông tóc bạc trầm mặc một lát, vèo một cái lại nhét đầu mình vào trong cái chảo lớn bốc ra khói đen: “Rống – Rống – Rống – !”.

Mẹ nó tất cả đều là thiếu năng! Chiếm lĩnh thế giới vẫn phải dựa vào ta! Long Dực bị phần nghĩ.

“A a a a a!”. Yến Tử Hoàn nhìn ra ngoài cửa sổ không nhìn được hết chói tai.

Bởi vì khuôn mặt vừa mới biến mất trong tầng mây vậy mà lại hiện ra nữa rồi!

Đậu má có phải thế giới sắp hủy diệt rồi không? Vậy còn quay phim cái rắm gì nữa, giảm cân làm cái rắm gì nữa?

Yến Tử Hoàn hoảng sợ gọi thêm một đĩa lưỡi bò, ăn đến là đúng lý hợp tình!

18. Chương 18: Đủ Loại Kế Hoạch Bắt Nạt Hamster

Cách giờ chiếu phim còn gần một tiếng nữa, thế là Tưởng Phi và Phương Kỳ đến khu trò chơi điện tử bên cạnh rạp phim giết thời gian.

“Tôi chơi trò này giỏi lắm đó”. Phương Kỳ cắn một que bánh quy (*), chỉ vào máy ném rổ nói.

(*) Pocky.

“Thế à?”. Tưởng Phi vui vẻ cúi đầu nhìn cậu.

Đúng là...Không lúc nào không ăn.

Phương Kỳ nóng lòng muốn tỉ thí: “Muốn đấu thử không?”.

“Được”. Tưởng Phi cười một tiếng, cởi áo khoác vắt lên thành ghế, lớp vải mỏng bao chặt cơ bắp cuộn cuộn và đầy mỹ cảm bên trong.

Phương Kỳ không nhìn được mở to mắt hâm mộ nhìn hấn.

“Hay là chúng ta cược gì đó đi?”. Tưởng Phi có dự tính trước, thời đi học hấn đã là tay ném xuất sắc trong đội bóng rổ của trường, mỗi lần thi đấu đều có người tự phát tổ chức đội cổ động viên cổ vũ trợ uy, quả thực giống y như Rukawa Kaede (*).

(*) Rukawa Kaede là một nhân vật trong bộ manga Slam Dunk sáng tác bởi tác giả Takehiko Inoue. Anh là một thiên tài thầm lặng nhưng không kém phần cá tính. Anh có đội cổ vũ riêng, tài năng chơi bóng được khẳng định khi xuyên suốt bộ truyện chưa từng trượt bất cứ cú ném nào. Xem thêm ở đây .

“Được, cược gì?”. Phương Kỳ lau tay lung tung lên quần áo.

Tưởng Phi nghĩ ngợi, cực kì xảo quyệt nói: “Người thắng có thể làm một việc bất kì với người thua, người thua không được phản kháng”.

Phương Kỳ lập tức rơi vào bẫy, ngây thơ gật đầu: “Được thôi!”.

“Vậy bắt đầu đi”. Trong đầu Tưởng tiên sinh nháy mắt tràn ngập đủ loại kế hoạch bắt nạt hamster.

Trò chơi bắt đầu, Phương Kỳ ngậm pocky bình tĩnh ném một quả lại một quả, tỉ lệ chuẩn xác cao đến 100%, hơn nữa tốc độ tay cũng cực kì nhanh!

Thế là, Tưởng tiên sinh bị hamster hoàn toàn đánh bại...

“...Cậu ném rổ thật lợi hại”. Tâm trạng Tưởng tiên sinh quả thực giống y như ngày gặp chó địa ngục.

Phương Kỳ giơ hai ngón tay thành hình chữ V, cười rạng rỡ như ánh mặt trời: “Tốc độ tay của người độc thân 22 năm”.

“Ồ?”. Tưởng Phi nhếch mày, “Tốc độ tay độc thân 26 năm của tôi tại sao không bằng tốc độ tay độc thân 22 năm của cậu?”.

“Có thể là anh ít luyện tập”. Phương Kỳ ngây thơ đáp.

“Luyện gì?”. Tưởng tiên sinh suýt cười ra tiếng.

“Ném rổ ấy”. Phương Kỳ vẽ mặt mờ mịt, còn có thể luyện gì nữa?

Tưởng Phi không dám đùa quá trớn, ho nhẹ một tiếng nghiêm mặt nói: “Tôi thua rồi, như đã nói, cậu có thể làm một việc bất kì với tôi”.

“Ồ...”. Phương Kỳ cắn pocky, khuôn mặt ửng đỏ, không chắc chắn chỉ chỉ cơ ngực cuộn cuộn khỏe khoắn của Tưởng Phi, hỏi: “Có thể sờ chút không?”.

Quả thực không thể được hơn! Tưởng Phi cố gắng kìm chế biểu cảm, căng cứng cơ bắp nửa người trên, bình tĩnh nói: “Có thể”.

Phương Kỳ dè dặt sờ tay lên, vừa sờ vừa cảm thán: “Thì ra cơ bắp thực sự có thể luyện tới cứng như thế này, cứng quá, đêm qua lúc ôm anh tôi đã cảm thấy cứng rồi...”.

Bụng dưới của Tưởng tiên sinh nháy mắt rần rần:...

Tay Phương Kỳ lướt thẳng xuống, giống như phát hiện ra đại lục mới lắm lắm một mình: “Cơ bụng thực sự có nhiều đến tám khối à, một, hai, ba,...bảy, tám! Ai nha, cứng như đá vậy”.

Tưởng tiên sinh cảm thấy một nơi khác trên cơ thể cũng sắp cứng thành đá rồi, thế là vội vàng giữ chặt móng vuốt nghịch ngợm của bé hamster, hơi khàn giọng nói: “Đi thôi, phim sắp chiếu rồi”.

“Ừ”. Đôi mắt to của Phương Kỳ trong suốt như hai viên hổ phách.

Tiếng nhạc âm ỉ trong khu trò chơi hoàn toàn át đi tiếng sấm âm âm ở bên ngoài, không có cửa sổ nên cũng không nhìn thấy khuôn mặt người khổng lồ trên trời, thế là trong bầu không khí ẩm áp, hai người đi vào rạp chiếu phim, không hẹn mà cùng đi sát bên cạnh đôi phương, kết quả không cẩn thận đụng vào vai nhau, Phương Kỳ le lưỡi, ngại ngùng cười, Tưởng tiên sinh nhất thời bị cạ nửa cột HP, trong lòng dậy sóng, cuộn trào mãnh liệt!

Tình yêu, chính là hung tàn như vậy!

Bên kia, Cerberus “đi tiên phong chiếm lĩnh thế giới loài người” trong truyền thuyết đang hăng hái bùng bùng cắn con gà chíp chíp, hơn nữa mỗi đầu cắn một con, đầu bên phải ban đầu còn kiêu ngạo một chút, nhưng thấy hai cái đầu khác chơi vui quá liền tỏ vẻ “phục hai đứa người rồi” ngậm một con gà chíp chíp lên, sau đó cắn nhiệt tình hơn cả hai đứa kia! Sau khi chơi được một lúc, ba cái đầu đột nhiên đem ba con gà chíp chíp quăng ra ba hướng khác nhau, sau đó định đồng thời đuổi theo, ba thể tinh thần thể lực ngang nhau cùng kiểm soát một cơ thể, kết quả là đứa nào cũng không thể giành được quyền kiểm soát, cơ thể chó địa ngục như bị dừng hình đứng yên tại chỗ, chỉ có ba cái đầu bắt mẫn sữa hai cái đầu khác, đều muốn đuổi theo gà chíp chíp của mình trước.

“Chihuahua”. Yến Nhất gọi, “Đừng nghịch, ăn cơm thôi”.

Chó địa ngục lập tức kích động vẫy đuôi, đem gà chíp chíp và cái tên Cerberus lăm lăm vút lên chín tầng mây.

“Ngoan lắm”. Yến Nhất cười khê, đổ thức ăn chó vào ba cái bát ăn trên mặt đất.

Bên ngoài truyền đến tiếng sấm âm vang, Mạnh Phồn đứng tựa cửa, nhìn động tác của Yến Nhất thơ ơ nói: “Hình như trời mưa”.

Hai người đang ở dưới tầng hầm, hoàn toàn không biết bầu trời bên ngoài hiện ra một khuôn mặt người quỷ dị.

“Nếu trời mưa, ở nhà đọc sách là thích hợp nhất rồi”. Yến Nhất đổ đầy ba bát rồi ra hiệu cho chó địa ngục đến ăn, sau đó đứng trước mặt Mạnh Phồn, dùng ánh mắt tràn ngập ý cười dịu dàng nhìn anh, “Hai người làm tổ trên ghế sofa dài thoải mái, cùng đắp một tấm chăn, trên bàn trà bày đầy đồ ăn vặt, nghe tiếng mưa đập vào cửa sổ thủy tinh...Sau đó cùng nhau thổi bong bóng”.

Mạnh Phồn vốn dĩ cảm thấy nửa đoạn đầu nghe có vẻ rất tuyệt dứt khoát tròn mắt...

Mẹ nó một việc trong sáng như thổi bóng bay sao lại bị một tên biến thái làm cho trở thành sắc tình như vậy!

“Phồn Phồn”. Yến Nhất khê gọi một tiếng.

Mạnh Phồn hừ lạnh, tôi sẽ không đồng ý đâu!

“Hình như tôi...”. Âm cuối mềm mại biến mất trong cổ họng, cả cơ thể Yến Nhất đột nhiên áp về phía trước, bịch một tiếng mạnh mẽ đè ngã Mạnh Phồn xuống đất! Mạnh Phồn trong nháy mắt ngã xuống đã nhanh trí giơ tay che miệng, kiên quyết ngăn chặn tình huống cầu huyết vì té ngã nên không cẩn thận hôn nhau!

Trên mu bàn tay quả nhiên truyền đến xúc cảm mềm mại, Mạnh Phồn không khỏi nhấn một like cho vì sự thông minh của mình, nghiêm túc lên án: “Yến tiên sinh, anh không biết thủ đoạn này đã dùng đến mồn rồi sao?”.

“Ừ...”. Yến Nhất phát ra một tiếng ý vị không rõ, trọng lượng toàn bộ cơ thể đều đè trên người Mạnh Phồn, Mạnh Phồn gần như sắp bị hấn đè đến hộc máu, giây dựa hỏi: “Anh không sao chứ? Anh sao rồi?”.

“Tôi không cử động được”. Yến Nhất nghiêng răng ken két, trán nổi gân xanh, dường như đang dùng sức lực rất lớn, toàn bộ thân thể hấn nhanh chóng run nhẹ, tiếng thở của Yến Nhất như một con thú bị giam trong chuồng, “Rất nhiều âm thanh...”.

Mạnh Phồn cảm thấy không ổn, lo lắng hỏi: “Âm thanh gì?”.

“Rất nhiều người đang nói chuyện với tôi...”. Từng giọt mồ hôi theo thái dương Yến Nhất lăn xuống...

“Đừng sợ, cố chịu...”. Ý thức được là có thể thể tinh thần xảy ra vấn đề, Mạnh Phồn vội vàng xâm nhập vào thế giới tinh thần của Yến Nhất. Nhưng sau khi nhìn rõ tình hình bên trong, Mạnh Phồn liền giống như lần đầu tiên xâm nhập, sợ tới mức quỳ sụp xuống đất!

19. Chương 19: Vô Cùng Thê Thảm

Bởi vì lúc này hai mươi tư thể tinh thần trong thế giới tinh thần của Yến Nhất giống như Yến Thất lần trước bị Mạnh Phồn cưỡng chế hấp thu năng lực tinh thần mà bạo phát, mỗi một nhân cách đều tỏa ra khí đen kì dị, hơn nữa sức mạnh của năng lực tinh thần cũng bùng nổ.

Năng lực tinh thần cuộn trào mãnh liệt như một tấm lưới vô hình mà bền chắc, đè ép xuống nặng trĩu, mỗi góc trong thế giới tinh thần đều tràn ngập năng lực tinh thần mạnh mẽ. Điểm chết người là hai mươi tư luồng năng lực tinh thần tưởng như vô hạn lại đang đánh nhau, cắn nuốt lẫn nhau, tranh đấu quyết liệt để giành được quyền sở hữu thân thể Yến Nhất, mỗi thể tinh thần đều tỏ rõ ham muốn không chế của mình, muốn thân thể thuộc về mình, trong thế giới tinh thần tràn ngập tiếng hò hét ồn ào, hơn hai mươi cái miệng cùng phát ra tiếng, làm Mạnh Phồn ong cả đầu, hơn nữa trong đó kêu gào vui vẻ nhất chính là Yến Nhị.

“Bây giờ không làm liệu có còn là đàn ông không? Mau hôn anh ta đi, cúi đầu xuống là hôn được rồi, tôi sốt ruột chết mất thôi!”. Yến Nhị nôn nóng đến độ vô đầu bứt tai, “Đạch, làm xử nam hơn hai mươi năm rồi mà vẫn không bứt phá lên được!”.

Yến Thất e thẹn gơ tay: “Đồng ý, người ta cũng muốn hôn bác sĩ Mạnh”.

Yến Tam gắt gỏng: “Ai dám hôn? Mẹ nó, xấu mù mắt tôi rồi. Lần trước là ai phá nát bức tranh tự họa của nam thần nhà tôi?”.

Yến 24 dậm chân tức tối: “Cầm miệng! Cầm miệng hết cho ông! Bọn mày điên hết rồi phải không? Đệt mẹ, ồ ồ muốn chết”.

Yến Tam chỉ thẳng mặt Yến 24 chất vấn: “Có phải chính là tên bạo lực nhà anh không?”.

Yến 24 càng tức giận: “Đừng có ép tao phải đánh mày!”.

Mạnh Phồn trợn mắt há miệng:...

Lúc này, thể tinh thần của nhân cách chủ Yến Nhất có khí đen mạnh nhất, nhưng dưới tình huống hai mươi ba nhân cách khác đang tranh đấu, mặc dù nhân cách chủ mạnh hơn cũng vẫn không thể độc lập không chế cơ thể, vì vậy toàn bộ cơ thể cứ thế lâm vào trạng thái đình trệ, giống như vừa nãy chó địa ngục muốn cùng lúc chạy về ba hướng.

“Trời ạ...”. Mạnh Phồn tỉnh táo lại từ trong khiếp sợ, vừa phun ra hai chữ đã bị các thể tinh thần phát hiện đuổi ra ngoài.

Bị ép quay về thế giới hiện thực, Mạnh Phồn đầu đầy mồ hôi, choáng váng khó chịu, hoảng hốt trên người còn bị Yến Nhất đè, suýt thì bất tỉnh tại chỗ, vô cùng thê thảm!

“Tôi nghe thấy tiếng anh...”. Thân thể Yến Nhất vẫn không thể động đậy, nhưng may mà vẫn giữ được khả năng nói chuyện, Mạnh Phồn đoán là do nhân cách chủ đã dùng hết toàn bộ năng lực tinh thần lực để làm điều này.

“Tiếng tôi?”. Mạnh Phồn yếu ớt hỏi.

“Tiếng anh vừa vang lên trong đầu tôi, anh nói một câu ‘Trời ạ’...” Yến Nhất mồ hôi chảy ròng ròng, “Tôi chắc chắn mình không nghe nhầm”.

Mạnh Phồn sợ ngây người: “Không thể nào”.

Đối với con người, thể giới tinh thần và thể giới hiện thực là hai thể giới tách biệt, những việc xảy ra trong thể giới tinh thần có thể ngấm ngấm ảnh hưởng tới hành vi và ý thức con người, nhưng con người không thể cảm ứng được chính xác việc xảy ra trong thể giới tinh thần, vì vậy từ trước đến nay Mạnh Phồn mới dám quang minh chính đại xâm nhập vào tinh thần bệnh nhân để chữa bệnh...

Tên này quả nhiên không phải con người! Mạnh Phồn đau trứng nghĩ, sinh vật phi nhân loại với năng lực tinh thần vượt xa nhân loại có thể cảm ứng được thể giới tinh thần của mình, nhưng bây giờ anh vẫn không biết Yến Nhất rốt cuộc là thứ gì.

“Anh vừa tiến vào đầu của tôi à?”. Yến Nhất gắng gượng nở nụ cười, “Tôi biết mà, Phồn Phồn của chúng ta không phải người thường”.

Mạnh Phồn giận quá hóa cười, đến lúc này rồi mà vẫn không quên chọc mình! Dứt khoát đổi tên thành Yến Liêu Liêu (*) là được rồi!

(*) Nguyên văn – yānliǎoliǎo. Liêu nghĩa là chọc ghẹo.

“Anh giữ sức đi, đừng nói chuyện nữa”. Mạnh Phồn khó khăn hít sâu một hơi, điều hòa trạng thái, sau đó lại tiến vào thể giới tinh thần của Yến Nhất, lần này vừa vào Mạnh Phồn lập tức giơ hai tay đầu hàng, dùng tốc độ nhanh nhất nói: “Đừng đuổi tôi ra vội! Tôi có thể giúp các anh”.

Tập đoàn thể tinh thần im lặng trong chốc lát, rồi đồng loạt quay đầu nhìn Mạnh Phồn.

Giao tiếp hiệu quả, Mạnh Phồn thở phào nhẹ nhõm, đe dọa nói: “Nếu các anh cứ tiếp tục tranh giành không kiểm soát thế này thì cả cơ thể và thể giới tinh thần này đều sẽ sụp đổ, kết quả là hai mươi tư người các anh đồng quy vu tận”.

“Anh là ai?”. Một nhân cách Mạnh Phồn chưa từng gặp hỏi.

Công túa nhỏ Yến Thất lập tức giải thích cho hắn vị này là bác sĩ Mạnh đáng yêu, vô cùng nhân hậu vô cùng dịu dàng, tôi rất muốn yêu đương với anh ấy.

Yến Nhị lại nhanh chóng bày tỏ mình muốn thượng bác sĩ Mạnh từ rất lâu rồi, mục tiêu của hai chúng tôi không có gì mâu thuẫn.

Thế là Yến Thất và Yến Nhị nháy mắt đã kết thành đồng minh bền vững!

Mạnh Phồn vẻ mặt hoang mang:...

“Bây giờ chúng tôi nên làm gì?”. Một thể tinh thần đặt câu hỏi.

Kết hợp với cảnh tượng nhìn thấy lúc trước, Mạnh Phồn suy nghĩ một lát rồi hỏi: “Mặc dù hiện tại các anh không khống chế được thân thể này, nhưng lại có thể cảm nhận được thân thể phải không?”.

“Có thể”, “Có”, “Cảm nhận được”...Các thể tinh thần nhao nhao đáp.

...Tất cả thể tinh thần cùng hưởng chung một ký ức và cảm giác? Mạnh Phồn suy tư, nhưng vì năng lực tinh thần của nhân cách chủ là mạnh nhất, nên người thực sự khống chế thân thể vẫn là nhân cách chủ. Nhưng trong trường hợp các nhân cách khác không phối hợp, nhân cách chủ không thể tự do sử dụng thân thể...Mạnh Phồn nhíu mày, vậy há chẳng phải giống kiểu chó địa ngục sao? Đây căn bản không phải phân liệt hai mươi tư nhân cách, đây chính xác là chó địa ngục hai mươi tư đầu á! Mạnh Phồn nghĩ, xác nhận lại lần nữa, “Có ai không cảm nhận được thân thể không?”.

“Không”, “Không có”, “Đều cảm nhận được”...Các thể tinh thần lại mồm năm miệng mười đáp.

Chuyện quan trọng không chỉ nói ba lần, mà phải nói những hai mươi tư lần!

“Sau này không cần mỗi người đều phải trả lời tôi”. Mạnh Phồn cạn lời.

“Được”, “Hiểu rồi”, “Ok”...Các thể tinh thần ngốc nghếch đáp.

“Hiện tại thân thể của các anh vẫn đang đề lên người tôi, hay là trước hết cứ đứng dậy đã nhé?”, Mạnh Phồn bất đắc dĩ đưa ra phương án đầu tiên, “Tôi sắp bị đè chết rồi”.

Các thể tinh thần kêu một tiếng bắt đầu mỗi người một câu thảo luận.

Mạnh Phồn bắt lực khua tay: “Mọi người bỏ phiếu quyết định được không? Từng người một”.

Bỏ phiếu kết thúc, lựa chọn “Bất kể thể nào cũng phải đứng lên trước” dựa vào ưu thế mang tính áp đảo 22 chọi 2 thắng lựa chọn “Không đứng dậy mà phải hôn ngay”.

Yến Nhị và Yến Thất thất vọng thở dài.

Thế là lần đầu tiên hai mươi tư nhân cách họp hội nghị chính thức xem xét thông qua quyết định – trước hết cho thân thể đứng dậy.

Mẹ nó mệt tim quá. Mạnh Phồn lao lực quá độ trở về thế giới hiện thực.

“Được rồi, có thể cử động rồi”. Yến Nhất như trút được gánh nặng lau mồ hôi trên trán, nhanh chóng đứng dậy, Mạnh Phồn bị đè đến thất điên bát đảo cũng vội đứng lên theo.

Đứng lên thôi mà đã khó khăn như vậy, những ngày tháng sau này phải trải qua thế nào đây! Mạnh Phồn nghĩ mà nóng lòng thay cho Yến Nhất.

“Phù...Thú vị”. Yến Nhất vuốt chỗ tóc vuốt mồ hôi trên trán, khoe môi nhếch lên, vậy mà còn cười nhẹ, “Tôi nghe thấy mọi người mở hội nghị trong đầu tôi”.

Mạnh Phồn nghiêm túc: “Anh biết bây giờ tình hình là thế nào không?”.

Đầu mà anh còn cười! Đã thế này rồi còn cười được! Tôi phục anh rồi!

20. Chương 20: Yến Liêu Liêu Đặc Biệt Từ Nhỏ

Yến Nhất mệt mỏi dựa người vào tường, hiển nhiên vì vừa rồi cố gắng cưỡng ép khống chế thân thể dẫn đến thể lực tiêu hao, dù trong tình huống quý kì như vậy nhưng giọng nói của hắn vẫn điềm tĩnh: “Tôi cũng đoán được đại khái, hiện giờ hai mươi ba nhân cách khác của tôi hình như đều ở trạng thái tỉnh táo”.

“Đúng vậy...”. Mạnh Phồn cắn môi đến trắng bệch, do dự một chút nhưng vẫn không nói ra chuyện thể tinh thần của hai mươi tư nhân cách đang bốc lên khí đen, thế giới tinh thần giờ như hiện trường hỏa hoạn, sợ sẽ dọa Yến Nhất, thế là Mạnh Phồn giải thích đơn giản: “Hiện tại thân thể của anh bị hai mươi tư luồng ý thức đồng thời khống chế, vừa rồi bọn họ tranh giành quyền khống chế thân thể nên anh mới không thể động dậy.”

“Nhưng người nói chuyện với anh lúc này vẫn là tôi, Yến Nhất”. Yến Nhất nhướng mày, chỉ chính mình.

Mạnh Phồn gật đầu: “Nhân cách chủ của anh có năng lực tinh thần mạnh nhất trong hai mươi tư nhân cách, nhưng hai mươi ba nhân cách khác vẫn có thể phản đối quyết định của nhân cách chủ, làm nhân cách chủ mất đi phần lớn quyền chi phối, bây giờ họ cùng nhân cách chủ hưởng chung một ký ức và cảm giác, vì vậy đương nhiên muốn thân thể hoạt động theo ý họ...Hơn nữa vấn đề lớn nhất là hình như tôi không thể làm khó bọn họ được nữa rồi”.

Yến Nhất ồ một tiếng sâu xa, nháy mắt trái với Mạnh Phồn nói: “Dáng vẻ nghiêm túc của anh nghiêm túc thật đáng yêu”.

Mạnh Phồn mất cá chết: “À”.

Yến Liêu Liêu này xin hỏi anh từ bỏ việc điều trị rồi phải không?

Chó địa ngục ăn sạch thức ăn cho chó, làm nũng nhào đến bên Yến Nhất cọ tới cọ lui, Yến Nhất giơ tay lần lượt xoa ba cái đầu, nghiêm mặt xác nhận với Mạnh Phồn: “Vừa rồi anh nói là tất cả ‘cùng hưởng chung một ký ức và cảm giác’, nghĩa là tất cả những thứ tôi cảm nhận được lúc này các nhân cách khác cũng cảm nhận được, giống như họ đã không chế được thân thể?”.

“Đúng vậy”. Mạnh Phồn chỉ chỉ chó địa ngục: “Ví dụ như khi anh đang xoa đầu con chó này, tất cả nhân cách khác cũng cảm nhận được nhiệt độ và cảm xúc của lớp lông, giống như chính họ đang sờ, hơn nữa họ sẽ nhớ chuyện mình từng sờ chó”.

Yến Nhất sờ sờ, đột nhiên nhếch mép, nhẹ nhàng đẩy chó địa ngục ra, giơ tay đầu hàng: “Được rồi được rồi, không sờ nữa, mọi người đừng làm loạn”.

Mạnh Phồn:...

“Bọn họ đều nói Chihuahua trông rất đáng sợ”. Yến Nhất chau mày nói, “Yến Thất kêu như lợn chọc tiết... Yến Thất, bình tĩnh chút đi được không? Không sờ nữa rồi...”. Yến Nhất bắt đầu chuyển hướng sang chó địa ngục, “Mày cách tao xa một chút”.

Chó địa ngục mang ba khuôn mặt khó hiểu ngoan ngoãn ngồi xuống.

Chủ nhân quả là một tên tâm trạng thất thường.

Tủi thân.

Yến Nhất suy nghĩ một lát rồi cười khê: “Nói cách khác, nếu bây giờ tôi hôn anh, như vậy trên lí thuyết tương đương với việc anh bị hai mươi tư người hôn cùng lúc.”

Mạnh Phồn đau trứng gật đầu: “Trên lí thuyết là như thế, nhưng anh đổi ví dụ khác không được à?”.

“Tôi cũng đoán vậy”. Yến Nhất thở phào, “May mà vừa rồi tôi không chọn hôn”.

“Anh yên tâm, kể cả anh chọn hôn cũng không hôn được”. Mạnh Phồn nhanh trí nói, “Chỉ là sự khác biệt giữa 22 chọi 2 và 21 chọi 3 mà thôi”.

Yến Nhất mỉm cười nhìn anh: “Cũng đúng”.

Mạnh Phồn nhìn chăm chăm nụ cười hoàn mỹ không tìm vết của Yến Nhất một lúc, quyết định ngả bài: “Tôi nói này Yến tiên sinh, đột nhiên xảy ra chuyện nghiêm trọng như vậy, anh có phải là bình tĩnh quá mức rồi không?”.

“Vậy tôi nên phản ứng thế nào?”. Yến Nhất lười biếng đút tay vào túi áo, cười tự giễu: “Nếu không bình tĩnh, e là tôi đã chẳng sống nổi đến bây giờ”.

Hình như anh ta nói cũng có lý, Mạnh Phồn không nói gì.

“Nhưng mà...”. Yến Nhất chuyển chủ đề, “Bây giờ có vẻ cũng không nhất thiết phải giấu diếm nữa, đúng là tôi còn một chuyện chưa nói cho anh biết”.

Mạnh Phồn hung hăng dùng ánh mắt lên án hành vi giấu diếm bệnh sử với bác sĩ của Yến Nhất: “Vậy anh mau nói đi, có lẽ anh nói ra rồi sẽ có cách giúp anh!”.

“À, đừng nóng vội”. Yến Nhất dựng ngón trỏ lắc qua lắc lại, trong mắt xẹt qua một tia xảo quyệt, “Chúng ta nói rõ đã, tôi cho anh biết bí mật của tôi, anh cũng phải cho tôi biết bí mật của anh”.

Mạnh Phồn chính trực nghiêm nghị cảm tức nhìn hắn: “Rốt cuộc anh có muốn chữa bệnh không hả?”, vậy mà lại cò kè mặc cả với bác sĩ.

“Dù sao tôi cũng sớm đoán được kha khá rồi, anh đồng ý thì có làm sao?”. Yến Nhất cười xấu xa.

Mạnh Phồn: À.

“Vậy anh nói trước đi”. Mạnh Phồn đồng ý.

“...Các anh có thể yên tĩnh năm phút được không, tôi không thể suy nghĩ được”, Yến Nhất thở dài một hơi, nhìn trần nhà trầm giọng nói, “Chẳng lẽ các anh muốn mãi mãi thế này?”.

“Có tác dụng không?”. Năm giây sau, Mạnh Phồn hỏi.

Yến Nhất đỡ khóc đỡ cười: “Người khác thì được, Yến Thất nói tôi hung dữ với hần, khóc rồi”.

Mạnh Phồn quả thực không biết nên dùng vẻ mặt gì để nhìn hần.

“Mặc kệ hần, hần quá tùy hứng rồi”, Yến Nhất cực kì vô tình, để mặc công túa nhỏ ầm ức gào khóc, “Bắt đầu nói từ đâu đây...”.

“Tùy anh”. Mạnh Phồn nôn nóng.

Hai mắt Yến Nhất hơi híp lại, từng chữ từng chữ rõ ràng nói: “Thực ra, tôi từng gặp ác ma”.

Không khí trong phòng dường như bị câu nói nhẹ bẫng này nén xuống mặt đất.

“...Tiếp tục”. Mạnh Phồn nói.

“Lúc đó tôi 4 tuổi”. Yến Nhất chậm rãi hồi tưởng lại, “Hôm đó tan học nhà trẻ về nhà, khi tôi bước vào phòng mình, liền nhìn thấy một người kì quái...Hần có mái tóc dài đỏ rực, đỏ như máu vậy, một đôi cánh màu đen cao cỡ một người vươn ra từ sau lưng hần, hần còn có một cái đuôi màu đen, đỉnh đầu mọc hai cái sừng, trên bụng thì có một cái lỗ lớn, máu không ngừng chảy ra từ trong đó, dính đầy lên nền phòng tôi, nhưng hần ta vẫn sống, hần nhìn thấy tôi bước vào phòng, liền vẫy tay gọi tôi lại...”.

Mạnh Phồn trợn mắt há miệng.

Nếu những gì Yến Nhất nói là thật, vậy hần đúng là đã nhìn thấy ác ma không thể nghi ngờ, nhưng phi nhân loại hệ địa ngục sớm đã bị tiêu diệt từ hơn hai mươi năm trước, phong ấn hết dưới thế giới địa ngục, đến phi nhân loại như Mạnh Phồn cũng chỉ được nghe kể những truyền thuyết liên quan đến ác ma và phi nhân loại hệ địa ngục khác từ các trưởng bối phi nhân loại mà thôi, nhưng Yến Nhất lại từng tiếp xúc gần với ác ma.

Yến Nhất nói tiếp: “Hần gọi tôi, tôi liền đi qua, sau đó hần nói với tôi là hần rất đói, bảo tôi giúp hần lấy chút đồ ăn, tôi nói vâng thưa chú, rồi chạy vào bếp lấy, lúc đó để giày của tôi toàn là máu, dọc đường còn để lại dấu chân dính máu, may mà cha mẹ đều đang ở trong phòng ngủ nên không ai chú ý”.

Còn “vâng thưa chú” nữa! Lại cả dấu chân dính máu! Cảnh tượng đột nhiên trở nên thật khủng bố! Mạnh Phồn dường như muốn quỳ lạy Tiểu Yến 4 tuổi, từ nhỏ mà đã bình tĩnh như vậy thật sự bình thường sao!?

“Tôi xới hết chỗ cơm thừa trong nồi, cũng không tìm được gì khác, liền bưng về phòng cho hần, kết quả vừa vào phòng liền phát hiện hần đang nằm trên bệ cửa sổ ăn cây xương rồng của tôi...”. Yến Nhất vẻ mặt đau lòng, “Lúc đó tôi sợ muốn chết, bởi vì chậu xương rồng đó tôi trồng lâu rồi, cô giáo ở nhà trẻ còn yêu cầu viết báo cáo quan sát nữa, kết quả lại bị hần ta ăn cả gốc”.

“...Điểm anh sợ hãi hình như không đúng lắm”. Mạnh Phồn cuối cùng không nhịn được chen miệng.

Yến Liêu Liêu đặc biệt từ nhỏ rồi!

21. Chương 21: Chiêu Gậy Ông Đập Lưng Ông Quả Thực Tuyệt Không Thể Tả

Yến Nhất thất vọng nói: “Điểm tôi quan tâm hình như không đúng lắm?”.

Là cực kì không đúng được chứ? Mạnh Phồn gật đầu như điên.

“Nhưng lúc đó tôi thực sự không sợ chút nào, tôi cũng không hiểu tại sao, dường như tất cả mọi việc xảy ra trước mắt đều thật bình thường”. Yến Nhất cười vuốt tóc trên trán, “Nói tiếp, hần lấy cơm thừa trong tay tôi nuốt vào, sau đó xoa xoa miệng vết thương trên bụng, vẻ mặt tiếc nuối thở dài nói ‘Ấy da, chảy ra hết rồi’, sau đó liền biến mất”.

“Biến mất?”. Mạnh Phồn hỏi.

Yến Nhất gật đầu: “Toàn thân hần dấy lên ngọn lửa màu xanh nhạt, thiêu cháy cả cơ thể, không chỉ bản thân hần, đến máu hần chảy trên mặt đất cũng bị thiêu cháy, từ phòng tôi đến bếp, dấu chân dính máu trên đường đều cháy trong ngọn lửa xanh, nhưng quá trình này rất nhanh, có thể chỉ vài giây, sau khi thiêu

cháy không khí trong phòng nháy mắt tràn ngập mùi gay mũi, nhưng mùi này cũng nhanh chóng biến mất, căn phòng sạch sẽ như chưa từng xảy ra chuyện gì”.

Khi đốt phát ra ngọn lửa màu xanh nhạt và mùi gay mũi, nói không chừng là lưu huỳnh, Mạnh Phồn cúi đầu suy tư.

Bác sĩ Mạnh học môn hóa cực kì giỏi!

“Không lâu sau khi xảy ra chuyện này, cha mẹ tôi bắt đầu phát hiện tôi không ổn, vì có lúc tôi đột nhiên trở nên ăn uống vô độ, hơn nữa khó giao tiếp, thậm chí không nhớ họ là ai, về sau họ mới ý thức được...”. Yến Nhất hơi nghiêng đầu, dùng ngón trỏ day day huyệt thái dương của mình, “Trong đầu tôi có nhiều hơn một người”.

“...Vậy là nói Yến 24 mắc bệnh cuồng ăn kia, thực ra không phải phân liệt ra từ nhân cách chủ của anh, mà là nhân cách của ác ma?”. Mạnh Phồn sợ ngây người!

Chuyện quan trọng như vậy mà lại giấu bác sĩ, quả thực không thể nhẫn nhịn!

Mặc dù có biết đi nữa hình như cũng không có tác dụng lớn lắm...

Vì bác sĩ Mạnh vẫn không đối phó được với hai mươi ba năng lực tinh thần mạnh đến nghịch thiên của các nhân cách phụ.

“Tôi cảm thấy có lẽ là thế này, thân xác của ác ma bị vùi lấp trong ngọn lửa, nhưng linh hồn lại chui vào đầu tôi. Nhưng chuyện này không thể nói với người khác, bọn họ sẽ chỉ cảm thấy tôi bệnh nặng hơn mà thôi”. Yến Nhất cười khổ, “Những chuyện tương tự về sau lại xảy ra một lần, là lúc tôi 15 tuổi...Hôm đó tôi tan học về nhà, lại nhìn thấy nền phòng toàn là máu, một ác ma hấp hối nằm trên giường tôi, vẻ ngoài của hắn hơi giống ác ma tôi gặp hồi 4 tuổi, nhưng khuôn mặt đẹp hơn, nói chính xác, là mị ma, tôi chưa từng gặp ai đẹp như hắn vậy...”.

Mạnh Phồn vẫn luôn không chen miệng đột nhiên “À” một tiếng tẻ ngắt.

Yến Nhất cười nhẹ, nhanh chóng bổ sung: “Trừ anh ra”.

“Cái đó liên quan gì đến tôi chứ?”. Mạnh Phồn lạnh lùng nghiêm nghị, mặt không biểu cảm.

“Được, tôi nói tiếp”. Yến Nhất dịu dàng nhìn anh, “Vì trước đó từng trải qua chuyện tương tự nên lần này tôi càng không sợ...”.

Bác sĩ Mạnh mặt không biểu cảm đột nhiên lộ ra nụ cười vừa xấu hổ vừa ngọt ngào!

Yến Nhất tức khắc cười ra tiếng: “Anh đang cười gì?”.

Mạnh Phồn lập tức thu lại nụ cười, nhú mày khó hiểu nói: “Rõ ràng chính anh mới cười”.

“Anh cũng cười”. Yến Nhất không chịu buông tha.

“Không cần thận trọng môi một chút”. Mạnh Phồn vô sỉ cãi cùn.

Chiều gậy ông đập lưng ông quả thực tuyệt không thể tả.

“Thật hay giả?”. Yến Nhất nhích lại gần, mắt lờ lờ sáng, “Tôi kiểm tra một chút”.

Đệt mẹ! Anh định kiểm tra thế nào!

Bị hai mươi tư nhân cách hôn cùng một lúc nghe có vẻ rất hung tàn, thế là Mạnh Phồn căng thẳng lùi về sau một bước, nhưng cùng lúc đó động tác của Yến Nhất cũng dừng lại.

Hiển nhiên là bị các nhân cách khác ngăn cản.

“Vừa rồi chỉ đùa thôi, còn lâu tôi mới để các anh hôn hắn được chứ?”. Yến Nhất giải thích với hai mươi ba nhân cách khác.

Mạnh Phồn:...Này.

Yến Nhất nhú mày lăm bằm: “Không hôn Picasso, Van Gogh cũng không được, kêu lớn hơn nữa cũng không có tác dụng đâu, Yến Tam!”

Quá đủ rồi!

Đang kể chuyện nghiêm túc tự nhiên sao lại biến thành tán tỉnh rồi, rất không có hiệu suất, thế là Yến Nhất sắp xếp lại mạch suy nghĩ, đem những chuyện còn lại một hơi nói hết sạch.

Nói đơn giản thì, cuộc đối thoại giữa Yến Nhất 15 tuổi và ác ma nằm trên giường như thế này —

Ác ma mê đắm: “Bảo bối à, người đẹp trai quá”.

Yến Nhất mặt than: “Cảm ơn, anh cũng vậy”.

Ác ma mê đắm: “Muốn làm với ta một phát không?”.

Yến Nhất yên lặng nhìn thoáng qua phần cổ đầy máu của ác ma, lạnh lùng từ chối: “Không”.

Ác ma mê đắm: “Một phát thôi, làm xong đi ngay tuyệt đối không dây dưa”.

Yến Nhất mặt than: “Không”.

Ác ma mê đắm: “Kỹ thuật của ta rất tốt, sẽ cho người sướng ngắt trời”.

Yến Nhất mặt than: “Không”.

Thế là ác ma và vết máu hằn để lại giống như lần trước bị ngọn lửa màu xanh nhạt thiêu cháy hết sạch, không khí nháy mắt tràn ngập mùi gay mũi, rồi nhanh chóng biến mất.

Là một ác ma vô cùng huyền khóc, di ngôn cuối cùng để lại trên thế giới lại là “Kỹ thuật của ta rất tốt, sẽ cho người sướng ngắt trời”, thực sự làm mất mặt địa ngục quá.

Mà sau khi chuyện này xảy ra, y như Yến Nhất dự liệu lại nhiều thêm một nhân cách nữa, không biết có phải vì sự thay đổi trong tuổi dậy thì không, nhân cách liên tục nảy sinh dự vọng xuất hiện ngày càng thường xuyên, dần dần vượt qua cả Yến Tam kiêu căng độc miệng, trở thành nhân cách không chế thân thể với thời gian dài nhất, bắt được ai liền muốn thượng người đó, giống y như một con chó Teddy thành tinh (*).

(*) Chó Teddy thường xuyên động dục.

Nhưng từ trước đến nay Yến Nhị chưa từng thượng được ai, bởi vì hắn thường xuyên chưa kịp nắm tay đối phương đã bị Yến Tam quấy rối rồi, hai nhân cách như nước với lửa, thậm chí còn để lại lời mắng chửi nhau trong một quyển nhật kí, rõ là thần kinh, màn mắng nhau kinh điển chính là như vậy —

Yến Nhị: Hôm nay lại đang thời khắc máu chốt nhảy ra quấy rối, có phải anh ngứa đít không?

Yến Tam: Tên đó xấu chảy mớ.

Yến Nhị: Anh mù à, người ta đẹp trai như thế.

Yến Tam: Anh mới mù!

Yến Nhị: Đừng ép tôi phải “hiếp” anh.

Yến Tam: How?

Dựa vào hai sự việc này Yến Nhất dự đoán nhân cách phân liệt của mình có lẽ là sản phẩm của ác ma, mặc dù phần lớn nhân cách của Yến Nhất đều xuất hiện dưới tình huống bất tri bất giác, nhưng Yến Nhất cảm thấy rất có thể là vì có ác ma khác biến mất ở một nơi mình không biết.

“Nói không chừng tôi là trạm thu hồi linh hồn ác ma gì đó cũng nên”. Yến Nhất nửa đùa nửa thật cười nói, quay sang Mạnh Phồn, “Hiện tại tôi không có gì giấu anh nữa rồi, sao, anh có manh mối gì không?”.

“...Tôi trở về kiểm tra xem thế nào đã”. Mạnh Phồn không chắc chắn nói.

Nếu như các nhân cách phụ của Yến Nhất thực sự là linh hồn của ác ma, vậy thì năng lực tinh thần vượt mức bình thường của họ có thể hiểu được. Ác ma là sự tồn tại hùng mạnh nhất trong giới sinh vật phi nhân

loại, khác hẳn với tất cả sinh vật phi nhân loại khác, ác ma là tấm gương phản chiếu tâm hồn nhân loại, thân xác của ác ma sẽ tiêu tan, nhưng chỉ cần nhân loại không diệt vong, ác ma cộng sinh với nhân loại cũng không thực sự biến mất, linh hồn ác ma bất diệt, chỉ có thể bị suy yếu hoặc phong ấn, trong bóng tối dài đằng đằng tích góp sức mạnh, rồi kéo nhau trở lại lần nữa.

Nhưng đối với những phi nhân loại trẻ như Mạnh Phồn, ác ma chỉ là những câu chuyện xưa cũ mà thôi, trước khi bọn họ ra đời ác ma đã bị trục xuất ra khỏi xã hội loài người, có thể suốt đời bọn họ cũng không thấy ác ma hiện thế.

Nhưng mà...

“Tôi nói hết bí mật của mình rồi”. Yên Nhất vươn tay khua khua trước mặt Mạnh Phồn đang ngẩn người, khoe môi nhếch lên, “Đến lượt anh, không được ăn quỵt”.

22. Chương 22: Tôi Bị Mê Hoặc Rồi!

“Ai thèm quỵt, tôi sợ nói ra dọa anh sợ thôi”. Mạnh Phồn hừ lạnh, anh vốn dĩ cũng không thích giấu giấu diêm diêm, Yên Nhất đã nói hết ra rồi thì anh cũng vui vẻ ngã bài, như vậy sau này sẽ không phải diễn kịch nữa! Diễn kịch thật là phiền, nhất là khi đối phương có thể đã nhìn thấu cả rồi mà mình vẫn không thể không tiếp tục diễn...Quả thực không thể xấu hổ hơn! “Nói đi, tôi không sợ”. Yên Nhất cười ung dung. Mạnh Phồn kéo kéo cổ áo, hắng giọng nói: “Khụ...nói thẳng nhé, anh biết mì ma chứ?”. “Đương nhiên”. Giọng nói của Yên Nhất dịu dàng như đang tâm tình, “Hồi nhỏ từng đọc trong một quyển sách kể về những truyền thuyết dân gian thời trung cổ, trong sách nói mì ma sẽ dùng ma pháp mê hoặc con người trong lúc đối phương đang ngủ, thông qua việc giao —— hợp với con người mà hấp thụ năng lượng...”. “Câm miệng!”. Mạnh Phồn tức giận dậm chân, “Đó đều là nhảm nhí!”. Hờn nữa tại sao phải nói hai chữ “giao hợp” chậm như vậy! Có phải giả trò lưu manh không hả, có phải không! Yên Nhất vô tội xòe tay, cười đến là thiếu đòn: “Anh hỏi tôi có biết không, tôi liền nói nội dung trong sách với anh mà”. Mẹ nó giả trò lưu manh lại còn lý luận, thế là Mạnh Phồn tức tối đổi giọng: “Thế nào mà từ nhỏ anh đã đọc ba cái thứ bát nháo đó hả?”. Chẳng trách sau này lớn lên thành một tên biến thái! “Sau khi trải qua những việc đó tôi liền bắt đầu tò mò, vì vậy tôi đọc rất nhiều sách liên quan đến phương diện này”. Yên Nhất về mặt thuần lương an ủi, “Đừng kích động, mì ma bé nhỏ của tôi”. “Cũng không kích động lắm...”. Mạnh Phồn ngẩn ra một chút, sau đó lúng túng lặp lại một lần, “À, thực ra tôi là mì ma”. “Ồ”. Yên Nhất hơi híp mắt nhìn khuôn mặt Mạnh Phồn, ánh mắt như ngọn lửa cháy âm ỉ, vừa nóng vừa sáng, “Thảo nào đáng yêu như vậy”. Mạnh Phồn không tự chủ đỏ mặt. “Anh dùng năng lực của mình mê hoặc tôi rồi, phải không?”. Yên Nhất dịu dàng hỏi. “Đâu có”. Mạnh Phồn cuống quýt xua tay, lại không tự chủ tim đập dồn dập. “Nhưng tôi cảm thấy mình bị mê hoặc rồi, ở đây”. Yên Nhất dùng ngón trỏ ưu nhã chỉ lên ngực mình. “...”. Mạnh Phồn không thể hít thở. Nhưng mà ba giây sau anh ý thức được không khí ngả bài vốn phải nghiêm túc vậy mà lại bị dẫn dắt lệch quỹ đạo rồi! Trong tưởng tượng của Mạnh Phồn từ trước đến nay, khi mình phơi bày thân phận thực sự với bệnh nhân, đối phương phải vô cùng chấn động, đồng thời tỏ ra ngưỡng mộ năng lực thao túng thế giới tinh thần của anh, thần phục và bùng tình kiểu như —— “Chẳng trách bác sĩ Mạnh lợi hại như vậy! Thì ra bác sĩ Mạnh có năng lực thần kì! Trời ơi vậy mà mì ma lại thực sự tồn tại, có thể cho tôi chữ kí được không?”. ...Kết quả Yên Liêu Liêu này, chỉ có nghiệm trên chọc đến phát cuồng. Mạnh Phồn lập tức từ trạng thái mặt đỏ tim đập đổi thành trạng thái mất hứng, dùng ánh mắt khiển trách quát Yên Nhất. Yên Nhất thích thú quan sát vẻ mặt biến đổi nhanh chóng của Mạnh Phồn, chủ động trở lại chủ đề chính: “Như vậy sở dĩ anh có thể chữa bệnh cho tôi, hoàn toàn không phải vì anh là bác sĩ tâm lý, mà vì anh là mì ma?”. Ấp ủ lâu như vậy cuối cùng cũng có thể khoe khoang (*) rồi, thế là bác sĩ Mạnh lập tức đứng thẳng tắp, dùng ngón trỏ chỉ chỉ thái dương của mình, đẹp trai ngời ngời nhìn Yên Nhất nói: “Đúng vậy, tôi có thể thông qua tiếp xúc ánh mắt mà xâm nhập vào thế giới tinh thần của bất cứ sinh vật nào, tạo ra ảo giác hoặc ký ức giả, hấp thụ hoặc truyền năng lực tinh thần cho sinh vật khác...Sau khi xâm nhập vào thế giới tinh thần của anh, thể tinh thần của tôi sẽ ở trong đó tìm được nhân cách chủ, rồi dùng năng lực tinh thần của mình cường hóa cho hắn, nhân cách chủ đã được cường hóa có thể duy trì trong một thời gian tương đối dài, phản ứng lại với thế giới hiện thực cũng chính là anh, Yên tiên sinh, có thể giữ được ý thức của Yên Nhất trong thời gian dài, tôi nói như vậy anh có hiểu không?”. (*) Nguyên văn – zhuāngbī (hay là B). Hình dung những người làm việc, nói chuyện luôn cố ra vẻ để thỏa mãn lòng hư vinh của mình.

Câu này thực ra có hai nghĩa, giải thích ra thì dài dòng nên chúng mình cứ hiểu như vậy trong trường hợp này. Dứt lời, bác sĩ Mạnh lập tức dành 101 điểm cho màn khoe khoang của mình. Thần thái, giọng điệu, động tác, nội dung, đều vô cùng hoàn hảo! Cộng thêm một điểm vì đẹp trai! “Hiểu rồi”. Năng lực tiếp thu của Yến Nhất rất mạnh, “Còn gì nữa không?”. “Đương nhiên là còn”. Ánh mắt Mạnh Phồn cực kì sâu xa, “Tôi không chỉ là mị ma, tôi còn có 1/2 dòng máu thú ăn mộng đến từ mẹ tôi, nói theo kiểu loài người thì, chính là con lai đó”. Con lai nghe có vẻ thực sự rất đẳng cấp cao quý, cuối cùng cũng có thể khoe ra, bác sĩ Mạnh rất vui sướng! Yến Nhất suy nghĩ một lát rồi hỏi: “Thú ăn mộng...lấy giấc mộng làm đồ ăn sao?”. “Đúng thế!”. Mạnh Phồn ôm ngực, vô cùng kiêu ngạo mà giới thiệu, “Thú ăn mộng cũng có năng lực xâm nhập vào thế giới tinh thần, nhưng sở trường của thú ăn mộng nằm ở việc cắn nuốt và phong ấn ký ức, tôi có thể dùng ký ức hoặc mộng cảnh làm thức ăn, giống như con người ăn cơm vậy. Đối với tôi, ký ức khác nhau có mùi vị khác nhau, ví dụ như ký ức tình yêu rất ngọt, giống chocolate, ký ức đau buồn khá là chua, chua loét như chanh ấy, đương nhiên, vì có cả huyết thống của mị ma nên tôi có thể ăn được thức ăn của con người nữa...”. Mà ký ức sợ hãi nếm có vị y như LAOGANMA (*)! Trộn thêm chút ký ức đời thường như cơm trắng rồi ăn chung, quả thực ngon không thể tả, ngon cực kì! (*) Nguyên văn – lǎogānmā. Đây là một nhãn hiệu sản xuất tương, xì dầu, mắm,...của Trung Quốc. Nhưng ký ức sợ hãi rất hiếm gặp, vì vậy những thú ăn mộng thích ăn cay thường châu chực ở cổng rạp phim có chiếu phim kinh dị, như vậy có thể ăn cay tới bến luôn! Yến Nhất sờ cằm lẩm bẩm: “Thì ra là như vậy...”. “Anh có gì muốn hỏi không?”. Mạnh Phồn hăng hái bừa bừa, chuẩn bị kể lại lần đầu tiên mình và Yến Nhất gặp nhau, mình đã anh dũng xông vào thế giới tinh thần của tên cướp như thế nào, đánh cho thế tinh thần của hắn thất điên bát đảo ra sao... “Cho nên nói đồng hồ thôi miên gì đó đều là giả sao?”. Yến Nhất hừ hống chớp chớp mắt, “Thực ra cường hóa nhân cách chủ không cần phải thôi miên hả?”. “À, ặc...”. Mạnh Phồn lúng túng, nói bừa: “Việc này cũng không thể hoàn toàn nói là giả được, mục đích của tôi là tạo cho bệnh nhân cảm giác “bác sĩ đúng là đang nghiêm túc trị liệu”, khiến tinh thần bệnh nhân thả lỏng, như vậy tôi mới có thể dễ dàng xâm nhập vào thế giới tinh thần của đối phương hơn”. “Ồ — Cho nên nói ghi chép bệnh tình của bệnh nhân vào bệnh án cũng chỉ vì tạo bầu không khí mà thôi”. Yến Nhất cười gian xảo. Đâu má cái người này thật phiền phức! Mạnh Phồn lau mồ hôi lạnh, nói láo: “Khiến đối phương cảm thấy thư giãn là bước đầu tiên để xâm nhập vào thế giới tinh thần, Yến tiên sinh”. “Thế à”. Yến Nhất cười êm dịu, “Tôi nhớ là anh còn viết lên đó rằng tôi là type người anh thích, nếu tôi đề nghị làm với anh một phát, anh sẽ không từ chối”. “...”. Mạnh Phồn nghiêng răng ken két. Vị tiên sinh này! Rốt cuộc anh có hiểu đạo lý để lại cho người ta một con đường sống, sau này gặp nhau để nói chuyện không!? “Đúng rồi”. Yến Nhất nhướn mày, “Vừa nãy anh nói mình có thể dùng ký ức làm thức ăn?”. Mạnh Phồn dứt khoát mặc kệ hắn: “Hừ”. Yến Nhất chặc chặc sờ trán mình, lo lắng nói: “Nói thật đi, anh đã từng lén ăn ký ức của tôi bao giờ chưa?”. Mạnh Phồn vội vàng xua tay: “Chưa mà, từ trước đến giờ tôi không ăn bất kỳ ký ức của người khác đâu”. Yến Nhất nghiêm túc lo lắng: “Vừa nãy anh nói ký ức tình yêu rất ngọt, giống chocolate, đúng lúc tôi có một chút vừa mới ra lò, sợ anh sẽ thèm...”. Mạnh Phồn mở to hai mắt, nghi hoặc hỏi lại: “Ký ức tình yêu mới ra lò ư?”. “Ừ”. Yến Nhất vẽ mặt nghiêm túc, “Không được ăn vụng đấy, rất quan trọng”. Mạnh Phồn đột nhiên phản ứng lại lạnh lùng nói: “...Anh căn bản không có ký ức đó, cảm ơn”. Chưa! Từng! Có! Ai! Yêu! Đương! Với! Anh!

23. Chương 23: Cọp Tóc Ngố Trên Đỉnh Đầu Đung Đưa

Tôi từng”. Yến Nhất thông thả nói, “Yêu thâm”.

Mạnh Phồn liền cảm thấy đầu óc sôi sục, phản bác: “Loại anh mà cũng từng yêu thâm sao?”.

Trêu đùa tới bến rồi được chứ, quả thực không thể rõ ràng hơn!

“Không được à?”. Yến Nhất tỏ vẻ thất vọng, vội hỏi lại: “Vậy lẽ nào phải như anh mới được yêu thâm?”.

Mạnh Phồn buột miệng: “Đúng vậy”.

Cả phòng im lặng ba giây.

Yến Nhất không nhịn được, bật cười phì.

Mạnh Phồn hận không thể chui vào đầu Yến Nhất ăn sạch ký ức vừa rồi của hắn, nhưng lúc này năng lực tinh thần của Yến Nhất mạnh đến nghịch thiên, căn bản là không thể nào ăn nổi!

Thế là bác sĩ Mạnh chỉ có thể lo lắng lên án: “Anh đây là đang quấy rối tôi!”.

“Quấy rối đến mức anh không cần thận mà nói thật?”. Yến Nhất cười cười hỏi.

“Tôi không hiểu anh đang nói gì, tôi phải đi tra tài liệu”. Mạnh Phồn căn bản không dám ở cùng một chỗ với kẻ khiến chỉ số IQ của mình bị tuột dốc nữa, bèn hừ lạnh một tiếng quay đầu bỏ đi, vừa đi vừa tức tối oán giận, “Tình hình nghiêm trọng thế này còn không nghiêm túc suy nghĩ đối sách, chỉ biết yêu đương...”.

Bệnh thành ra như vậy căn bản là không thể vui vẻ mà yêu đương nổi chứ!

Sự việc giữa cơn mưa giông trên bầu trời xuất hiện khuôn mặt người cực đại nhanh chóng lan truyền trên mạng, cư dân mạng bàn tán sôi nổi, thế nhưng ý kiến rộng rãi nhất không phải là tận thế sắp giáng xuống đại ma vương khủng bố sắp đến nhân gian, mà là “Mẹ nó sương mù thành tinh”.

Còn có một số cư dân mạng lý trí thì cho rằng đây chẳng qua chỉ là một hiện tượng thiên nhiên, là trùng hợp mà thôi.

Sau khi mọi người trêu đùa rầm rộ một trận, độ hot của sự việc khuôn mặt người nhanh chóng giảm xuống, dù sao đầu năm nay, mỗi ngày đều có rất nhiều chuyện thú vị xảy ra, mây đen kết thành mặt người cũng chẳng đẹp trai bằng Song Joong Ki!

Không ai biết rằng ngay lúc này kẻ chủ mưu trong sự việc mặt người này đang âm thầm lập mưu chiếm lĩnh thế giới...

“Ha, chắc hẳn hiện giờ loài người ngu xuẩn đã rơi vào khủng hoảng rồi”. Long Dục ngồi ngay ngắn trên vương vị, thần sắc lạnh lùng nghiêm nghị: “Ma lực đang dần khôi phục, phong ấn sắp rạn nứt, đến lúc đó ta dẫn đầu đội quân tiên phong đột nhập nhân giới, đánh tan tác loài người chia năm xẻ bảy, nhân gian rồi sẽ chìm trong biển lửa địa ngục, ha ha ha ha...”.

“Ừ ừ, đánh tan tác, loài người vô cùng hoảng sợ”. Hydra vừa đáp lại cho có lệ vừa dùng quả cầu thủy tinh lướt Weibo, đồng thời mặt không biểu cảm hung hăng nhấn một like cho top comment “Mẹ nó sương mù thành tinh”.

Thật là một chút cũng không cho lão đại của mình thể diện.

Ánh mắt Long Dục lập lòe nhìn về phía Hydra: “Đội quân tiên phong chuẩn bị thế nào rồi?”.

Hydra phất tay một cái, quả cầu thủy tinh chiếu cảnh một đám đại ác ma đang vây quanh bàn tròn nghiên cứu bản đồ, Hydra lơ đãng nói: “Bệ hạ, chúng đang nghiên cứu bản đồ, chuẩn bị tác chiến”.

“Tốt”. Long Dục gật đầu, uy nghiêm nói: “Chắc hẳn chúng vẫn chưa quên nỗi nhục mà loài người mang đến cho chúng ta”.

Đại ác ma số một: “Trạm thứ nhất của chúng ta, là Bắc Kinh, đi thăm Cố Cung và Trường Thành, còn phải ăn thử vịt quay Toàn Tụ Đức nữa”.

Đại ác ma số hai: “Tôi muốn đi khu 798 Art Zone, còn muốn ăn phô mai Văn Vũ, nhịn hơn hai mươi năm rồi, tôi phải một hơi ăn hết 10 bát”.

(*) Vịt quay Toàn Tụ Đức và phô mai Văn Vũ có thể coi là đặc sản của Bắc Kinh. Còn khu 798 Art Zone là một điểm dừng chân được nhiều nghệ sĩ và nhiếp ảnh gia yêu thích. Được xây dựng vào những năm 1950 với vai trò như một nhà máy công nghiệp, hiện tại nó đã được chuyển đổi thành xưởng nghệ thuật, phòng trưng bày và nhiều cửa hàng thời trang.

Đại ác ma số một: “Được, thêm vào, mọi người còn có ý kiến gì không?”.

Hydra nhanh chóng thu lại hình ảnh.

Long Dục vẻ mặt hoang mang: “Chúng đang nói gì thế?”.

Hydra mặt không biến sắc: “Chúng nói, đầu tiên phải phá hủy Cố Cung và Trường Thành, khiến loài người ngu xuẩn chịu đả kích lớn về mặt tinh thần”.

Một trợ lý xuất sắc nhất định phải biết làm thế nào để làm yên lòng ông chủ!

Long Dực vẫn duy trì trạng thái hoang mang:...

Không đúng! Hình như có chỗ nào đó không đúng!

“Lẽ nào chỉ có mình tôi cảm thấy cái mặt người cực đại kia là điềm báo tận thế sắp đến sao?”. Yến Tử Hoàn uể oải lướt Weibo, đối với đám cư dân mạng chỉ biết xếp hàng lướt “Mẹ nó sương mù thành tinh” cậu quả thực không thể hiểu nổi.

“Chẳng qua cậu muốn tìm cớ ăn thịt nướng thôi”. Tưởng Phi lạnh lùng nói.

“Nhưng thật sự rất giống mặt người mà!”. Yến Tử Hoàn khua tay múa chân miêu tả, “Ảnh chụp và video hoàn toàn không tái hiện được cảm giác sợ hãi như lúc ở hiện trường! Anh không biết nhìn tận mắt sợ thế nào đâu!”.

Tưởng Phi ngó lơ, cúi đầu xác nhận số đo trên thước dây, sắc mặt âm trầm như muốn ăn thịt người: “Vòng eo của cậu vậy mà lại to ra 3cm”.

Đường như hận không thể lập tức xuống bếp lấy ngay con dao phay gọt eo Yến Tử Hoàn luôn cho xong!

Yến Tử Hoàn đỏ mặt, vội vàng che cái bụng nhỏ phình ra sau một đêm của mình, la hét: “Tận thế đến nơi rồi mà anh còn quan tâm đến việc eo tôi to ra 3cm sao!?”.

Tưởng Phi chắc như đinh đóng cột: “Quan tâm”.

“Anh hết thuốc chữa rồi!”. Yến Tử Hoàn đau lòng nói, “Ma vương khủng bố sắp tới rồi, nhân gian sắp chìm trong biển lửa địa ngục, anh không những không quý trọng những ngày cuối cùng tranh thủ yêu đương, vậy mà còn kì kèo chuyện nhỏ nhặt như vòng eo 3cm...”.

Yêu đương ư...

Tưởng Phi bị mấy chữ nào đó chọc trúng vẽ mặt nháy mắt lên level dịu dàng.

Lúc này Phương Kỳ ôm một chồng tài liệu dày đi qua, trên đỉnh đầu có một cọng tóc ngổ bị gió thổi dựng đứng, trông như anten bảo bối (*) vậy!

(*) Teletubbies.

Tưởng Phi lúc này tức giận bay biến hết, thản nhiên nói với Yến Tử Hoàn: “Hôm nay phải huấn luyện tập trung vào phần bụng, cậu làm nóng người trước đi”.

Không chỉ đổi sắc mặt rất nhanh mà giọng điệu cũng mềm mỏng muốn chết! Yến Tử Hoàn nhất thời cảm thấy hình như mình gặp quỷ!

Tưởng Phi quay người đuổi ra ngoài cửa, gọi Phương Kỳ, đỡ một chồng tệp tài liệu như ngọn núi nhỏ trên tay cậu nói: “Đến thư phòng à? Để tôi bê giúp”.

“Cảm ơn anh”. Phương Kỳ ngẩng đầu cười với Tưởng Phi, đôi mắt sáng ngời cong cong, cọng tóc ngổ trên đỉnh đầu đung đưa.

Tưởng Phi bị moe đến nổi con tim rỉ máu, nghĩ nghĩ, liền đem chồng tệp tài liệu vừa nhận lấy nhét hết về tay Phương Kỳ, nói: “Cậu cầm trước một chút đã”.

“...”. Phương Kỳ mờ mịt nhận lại.

“Tóc rồi rồi, anten bảo bối”. Tưởng Phi vươn tay sờ cọng tóc ngổ trên đỉnh đầu Phương Kỳ, lại không kì lòng được xoa nhẹ sợi tóc mềm mại trong tay, sau đó lấy lại chồng tệp tài liệu, ân cần nói: “Tôi qua không ngủ ngon à?”.

“Vâng, chỉ ngủ được 4 tiếng”. Phương Kỳ ngại ngần giơ tay sờ sờ tóc.

“Tôi cũng vậy”. Tưởng Phi thấp giọng nói, “Có chút hưng phấn, không ngủ được”.

Bởi vì vừa nhắm mắt liền nhìn thấy dáng vẻ bé hamster mở to hai mắt tập trung tinh thần vót xương sườn từ nồi lẩu phô mai ra, còn có cái miệng nhỏ xinh xắn cứ nhai đồ ăn nhem nhếp, lại còn chủ động cõng áo khoác giường cao che mưa cho hai người, kết quả Tưởng Phi cao quá nên Phương Kỳ phải vươn thẳng hai

tay và kiếng chân cổ găng giương áo khoác...Đương nhiên cuối cùng vẫn là Tưởng Phi dùng ác khoác của mình.

Tưởng tiên sinh nhớ lại tình cảnh buổi hẹn hò, trên mặt hiện ra nụ cười mê say.

Thực sự là ngọt ngào mắt ngủ!

Phương Kỳ ngáp một cái, rất không có tinh thần nói: “Tôi là vì thức đêm sắp xếp tài liệu cho bác sĩ Mạnh nên mới ngủ muộn, Tưởng tiên sinh sao lại hưng phấn tới mất ngủ thế? Có chuyện gì vui à?”

Chuyện này quá xấu hổ.

Thế là Tưởng Phi ngó ra một chút, lắc đầu nói: “Không có gì, có thể là trước khi ngủ vận động quá độ”.

Phương Kỳ ngơ ngác: “À”.

Tưởng tiên sinh trầm mặc không nói gì giúp Phương Kỳ bê tài liệu đến cửa thư phòng.

Trong thư phòng, Mạnh Phồn đang bận rộn tra cứu những tài liệu rất quý giá mà Ngô Liệt lợi dụng quyền hạn của thợ săn quái vật điều tra được, Mạnh Phồn nghi ngờ Ngô Liệt có thể đã phục chế một phần kho tài liệu của Cục điều tra những sự việc bất thường gửi cho mình, bao nhiêu thứ loạn thất bát tao có tác dụng hay không có tác dụng đều đủ cả, Mạnh Phồn đọc đến xanh cả mắt.

“Bác sĩ Mạnh, em đã in, phân loại và đóng tệp tất cả xong rồi”. Phương Kỳ chỉ chỉ tệp tư liệu chất cao như núi, “Đây là nhóm cuối cùng”.

“Ừ, anh biết rồi...”. Mạnh Phồn day day mắt, cảm thấy đời này mình chưa từng chăm chỉ như thế này.

Yến Nhất ngồi đối diện Mạnh Phồn, cũng cầm một phần tài liệu nhón nhơ tự đắc xem xét, vừa xem vừa đọc: “Trong ‘Kinh Thánh’ nói, địa ngục là nơi nóng cháy và lửa đỏ, dung nham chảy thành sông, lưu huỳnh vàng rực như núi. Nơi ác ma xuất hiện, tràn ngập mùi vị tà ác...Chỗ này chắc là nói đến mùi lưu huỳnh nhỉ? Lưu huỳnh đốt cháy trong không khí có màu xanh nhạt, mùi gay mũi, phù hợp với chuyện tôi gặp phải”.

“Chắc là vậy”. Mạnh Phồn xoa mặt, “Hiện giờ anh cảm thấy thế nào?”.

“Cũng được”. Yến Nhất cười nhún nhún vai, “Bọn họ đang trò chuyện sôi nổi với nhau, có người đang hát, có người kể chuyện, còn có người đang kêu gào với tôi, muốn tôi đi làm chút chuyện vui vẻ, đừng chỉ ngồi ở đây đọc sách, nhưng may là đa số đều đồng ý để tôi ở đây tra cứu tài liệu, làm rõ ràng mọi chuyện...Thực ra trạng thái hiện giờ cũng ổn, chỉ là phải thuận theo ý muốn của phần lớn các nhân cách mà hành động, hơn nữa trong đầu ồn vô cùng, nhưng nhìn chung tốt hơn nhiều so với trước khi gặp anh”.

Mạnh Phồn thở dài: “Tạm thời đành phải như vậy, anh đừng sốt ruột, tôi nhất định có thể tìm thấy cách giải quyết”.

“Không sốt ruột, tôi tin anh”. Yến Nhất dịu dàng tình tứ nhìn Mạnh Phồn, hơi hơi ngả người về phía trước, chậm rãi nói: “Yến Nhị đang học thuộc lòng trong đầu tôi, anh có cách gì làm hẩn im miệng không?”.

“Trước mắt không có cách gì”. Mạnh Phồn khoanh tay.

Hiện tại năng lực tinh thần của các nhân cách phụ mạnh đến nghịch thiên, bác sĩ Mạnh không dám đối kháng chính diện với bọn họ.

“À, thế thì tôi yên tâm rồi”. Yến Nhất ưu nhã nháy nháy mắt.

Mạnh Phồn lơ mơ: “Logic gì vậy? Anh yên tâm cái gì?”.

“Anh biết hẩn đang học thuộc sách gì không?”. Yến Nhất khề nói.

Mạnh Phồn cảnh giác: “Tôi không muốn biết, cảm ơn”. Nhất định lại là thứ bát nháo gì đó!

Nhưng Yến Nhất nói nhanh: “Cuốn ‘Làm chết bác sĩ’, anh từng đọc chưa?”.

Nói thừa! Sách cấm kinh điển như vậy chưa đọc mà dám mặt dày nói mình là gay sao? Hai gò má Mạnh Phồn nháy mắt đỏ bừng, cứng rắn phủ nhận: “Chưa từng, hơn nữa không có hứng thú, chúng ta tiếp tục tra tài liệu thôi”.

24. Chương 24: Fan Nã Tàn Của Picasso

Yến Nhất nhướn mày: “Chưa từng đọc? Vậy thì đúng lúc quá, tôi đọc cho anh nghe”.

“Không nghe”. Mạnh Phồn ra vẻ đạo mạo trang nghiêm khiển trách: “Lưu manh!”.

Nhưng Yến Nhất đã bắt đầu đọc, Yến Nhị học thuộc một câu, hần liền nói theo một câu: “Bác sĩ Mạnh mị nhân như tợ, không kìm được rên rĩ...”.

A a a a mị nhân ông nội anh! Mạnh Phồn như bị sét đánh bên tai, da đầu tê dại, hét lớn: “Câm miệng!”.

“Cặp lông trắng như tuyết của bác sĩ Mạnh bị vỡ đến...”. Yến Nhất tiếp tục nói.

Mạnh Phồn sụp đổ vò tóc: “Bác sĩ trong đó đâu phải họ Mạnh!”. Đừng có tự tiện sửa tiểu thuyết của người ta chứ đồ khốn!

“Yến Nhị học thuộc như vậy mà”. Yến Nhất kinh ngạc ngược mắt, “Không phải anh chưa từng đọc à, sao anh biết không phải họ Mạnh?”.

“...”. Mạnh Phồn giữ sự trầm mặc lạnh lùng.

Yến Nhất khẳng định: “Anh đọc rồi”.

Mạnh Phồn trợn trắng mắt, mạnh miệng nói: “Tôi đoán thế, người họ Mạnh không nhiều, sao có thể trùng hợp như vậy được”.

Yến Nhất ồ một tiếng sâu xa, đang định mở miệng, Mạnh Phồn chọt chỉ vào đồng hồ hộp chất như núi trên mặt đất nói: “Mùi thức ăn nặng quá, làm phiền Yến tiên sinh dọn dẹp chỗ này một chút”.

“Được rồi”. Yến Nhất hơi lộ vẻ tiếc nuối, khom lưng dọn dẹp đồng hồ hộp đầy đất.

Món ăn trong đồ hộp có rất nhiều loại, gần như loại nào cũng có, đây là vì lúc ăn cơm trưa tất cả hai mươi tư nhân cách sau nửa tiếng giăng co với mười lăm lần hội nghị bỏ phiếu, thuận lợi dựa vào tỉ số 3 chọi 3 chọi 3 chọi 3 chọi 3 chọi 3 chọi 3 cho ra kết quả hòa tám phe, theo thứ tự là lỗ, xuyên, việt, tô, mân, chiết, tương, huy.

Tám thái hệ chính (*):

(*) Thái hệ là hệ thống những phong cách đặc thù về lý luận, phương thức, phong vị và những kiểu chế biến thức ăn của các địa phương khác nhau. Tám thái hệ tác giả nói đến là lần lượt thức ăn các vùng Sơn Đông (lỗ), Tứ Xuyên (xuyên), Quảng Đông (việt), Giang Tô (tô), Phúc Kiến (mân), Chiết Giang (chiết), Hồ Nam (tương), Huy Châu (huy).

Tám phe khí thế ngất trời, không ai nhường ai!

“Tôi cũng chọn món cay Tứ Xuyên”. Yến Nhất giơ tay lên tiếng, nhìn như đang tự nói một mình, “Đúng rồi, tôi chính là nhân cách chủ, nhân cách chủ một phiếu chấp hai phiếu có được không?”.

Ngoài trừ hai người cùng phe ra tất cả những nhân cách khác đều tỏ ra anh hùng hòng!

Yến Nhất thất vọng thở dài: “Tôi làm nhân cách chủ cũng bằng không”.

Mạnh Phồn suýt học máu: “Sao cả anh cũng làm loạn theo vậy?”.

“Tôi muốn ăn cá lược”. Yến Nhất lười biếng cười cười, “Hay là gọi cả tám loại đi, mỗi loại ăn một chút, còn thừa tôi lại ăn tiếp”.

“...Tùy anh”. Mạnh Phồn thực sự phục sát đất, quả thực từ trước đến giờ chưa từng gặp người tốt tính như vậy, hai mươi tư người đang mở cuộc họp trong đầu vậy mà còn có thể bình tĩnh mua vui trong cái khổ!

Vì vậy cuối cùng Yến Nhất gọi đủ các loại thái hệ, còn bảo Phương Kỳ và Tưởng Phi đến, mấy người cùng nhau ăn, Yến Tử Hoàn như một u linh nặng nề oán niệm bay qua bay lại sau lưng bọn họ, cực kì không hiểu nổi tác phong phóng túng của anh trai!

Mẹ nó ăn cơm trưa thôi vậy mà gọi ra tám thái hệ chính, có muốn để người giảm béo sống nữa hay không!?

Chúng ta có còn là người một nhà tương thân tương ái không!?

Vì trước khi làm rõ mọi chuyện Yến Nhất không muốn nói chuyện thân thể của mình có biến đổi cho người nhà làm họ lo lắng, nên đành thần nhiên mang tiếng xấu, mặc kệ em trai về mặt oán niệm bay qua bay lại sau lưng mình.

Đồ ăn bên ngoài gọi tới Yến Nhất ăn mỗi thứ một ít, lúc không cẩn thận ăn phải rau thơm, trong đầu Yến Nhất thoáng cái nổ tung, phe rau thơm và phe không ăn rau thơm cãi nhau long trời lở đất, vì phe không ăn rau thơm chiếm thế thượng phong nên là một phần tử ôn hòa trong phe rau thơm, Yến Nhất đành phải nhổ rau thơm trong miệng ra.

Ăn một bữa cơm cũng không dễ dàng gì.

Đem vỏ đồ hộp trong thư phong dọn xong, Yến Nhất lại pha hai cốc cà phê bùng vào thư phòng, để một cốc cạnh tay Mạnh Phồn, dịu dàng nói: “Anh vất vả rồi”.

Mạnh Phồn cúi đầu xem tài liệu, không để ý khoát khoát tay: “Việc nên làm”. Dù sao tiền lương cũng rất cao!

Yến Nhất uống một ngụm cà phê, cà phê vừa vào miệng trong đầu lập tức hò hét loạn xạ, có người chê nhiều đường, có người chê ít đường, người này muốn uống Cappuchino, người kia muốn uống Latte...

“Phù”. Yến Nhất lộ vẻ buồn phiền thở ra một hơi, “Nếu cứ thế này mãi quả thực hơi đau đầu”.

“Tôi còn tưởng anh không biết đau đầu chứ”. Mạnh Phồn nhanh chóng xem lướt qua tài liệu.

Yến Nhất cười cười, cầm một tệp tài liệu vừa uống cà phê vừa tiếp tục lật xem, đang xem đột nhiên nói một câu không đầu không đuôi: “Lucifer là fan của Picasso”.

Mạnh Phồn đang hết sức chăm chú nghiên cứu tài liệu trong tay: “Cái quỷ gì?”.

“Trên này viết như vậy”. Yến Nhất phỉ phỉ tờ giấy in trong tay, “Giới thiệu về bảy Ma quân địa ngục, không giống với những gì tôi đọc được ở tất cả những quyển sách khác, truyền thuyết tôi đọc được về Lucifer là vì hấn kiêu căng ngạo mạn mà phản bội Chúa, sau khi Chúa sáng tạo ra Adam, các thiên thần đã thần phục Adam, còn Lucifer, vì quá kiêu ngạo nên bị cự tuyệt, đồng thời chống lại Tổng lãnh thiên thần và Chúa, cuối cùng bị đày xuống địa ngục”.

“Tôi cũng nhớ đại khái là như vậy”. Mạnh Phồn dụi dụi mắt, tiến tới nhìn tờ giấy trong tay Yến Nhất, “Trên này nói thế nào?”.

Yến Nhất vẽ mặt phức tạp: “Trên này nói, sự kiêu ngạo của Lucifer thực ra bắt nguồn từ thẩm mỹ quan kì dị của hắn, Lucifer si mê phong cách hội họa chủ nghĩa lập thể, không thể hiểu được thưởng thức thẩm mỹ của mọi người...Picasso là một trong những nhà sáng lập ra chủ nghĩa lập thể, cũng là họa sĩ Lucifer thích nhất, Lucifer tuyên bố Picasso là thiên tài duy nhất từ cổ chí kim có thể cho thấy nghệ thuật trừu tượng, năm 1973 sau khi Picasso qua đời Lucifer từng đến hoa viên lâu đài Vauvenargues tham gia tang lễ, đồng thời cố gắng mang linh hồn của ông ta đi, khiến ông ta trở thành ác ma bất tử, nhưng bị thợ săn quái vật nghe tin cấp tốc chạy đến ngăn cản”.

Mạnh Phồn trợn mắt há miệng: “Lucifer? Đây chẳng phải Yến Tam sao!”. Lẽ nào Lucifer chê Adam xấu? Đây là lí do quái quỷ gì vậy

Nhưng tính tình Yến Tam chính là như vậy không sai được!

“Tài liệu này có đáng tin không?”. Yến Nhất cân nhắc gờ tờ giấy trong tay, nhấm nháp uống một ngụm cà phê, “Trên đây còn nói Lucifer từng dùng ma lực để đánh cắp bức danh họa ‘Guernica’ (*) của Picasso trong Bảo tàng mỹ thuật Prado, sau đó bị thợ săn quái vật tìm về...Phần tài liệu này miêu tả Lucifer y như một tên fan nào tàn”.

(*) Bức danh họa Lucifer đánh cắp đây.

“Fan nào tàn của Picasso à!”. Mạnh Phồn phát điên vò vò tóc, “Đây đều là tài liệu nội bộ của Cục điều tra những sự việc bất thường, bên ngoài không có ghi chép cũng rất bình thường, độ đáng tin rất cao”.

Yến Nhất gõ gõ đầu mình, thoải mái hỏi: “Yến Tam, anh là Lucifer phải không?”.

Mạnh Phồn im lặng nhìn hần:...

Một lát sau, Yến Nhất quay sang nói với Mạnh Phồn: “Yến Tam nói ‘Nói thừa, nếu phải đã nói với anh từ lâu rồi’, nhưng hần nói sau khi đọc tài liệu này hần cảm thấy rất thương thức Lucifer, bọn họ quả thực là bạn bè tâm giao”.

“Không đúng, trong này có vấn đề, nếu không có chút quan hệ nào sao có thể giống nhau như vậy”. Dù sao loại thẩm mỹ quan này toàn thế giới cũng không tìm ra người thứ hai được chứ! Mạnh Phồn chống cằm, nghiêm túc suy nghĩ, “Nào, chúng ta sắp xếp lại một chút, nếu suy đoán từ đầu mỗi Lucifer, có lẽ nên xét đến bảy Ma quân địa ngục, giả thiết là tượng trưng cho Lucifer ngạo mạn ứng với Yến Tam, vậy thì tượng trưng cho Asmodeus dâm dục có thể ứng với Yến Nhị...”.

Yến Nhất nghiêm túc gật gật đầu, rồi lập tức lộ ra nụ cười mờ ám.

Mạnh Phồn nhất thời đau trứng một trận: “...Cười gì?”.

“Yến Nhị nói hần không biết Asmodeus là con quỷ gì, nhưng tôi nên lập tức cho anh biết một chút cái gì gọi là dâm dục”. Yến Nhất nháy nháy mắt, vô tội nhấn mạnh, “Yến Nhị nói vậy”.

Bình tĩnh! Kiểm chế! Hiện giờ không đánh lại! Mạnh Phồn vội vàng hít thở sâu, tức giận nói tiếp: “Tượng trưng cho Beelzebub tham ăn là Yến 12, tượng trưng cho Mammon tham lam là Yến 16, tượng trưng cho Belphegor lười biếng là Yến 18, tượng trưng cho Leviathan đồ kị là Yến 22, tượng trưng cho Satan thù hận là Yến 24...”.

Công túa nhỏ Yến Thất trong thế giới tinh thần lập tức giơ tay bưng mặt hét to: “Yến 24 là Satan ư!”.

Yến 24 khịt mũi khinh bỉ: “Mày nghe lời thằng bác sĩ rởm đó à!”.

Yến Thất mắt sáng ngời, đáng vẻ thiếu nữ hường huệ: “Nhưng mà Satan thật là khốc nha”.

Yến 24: “...”.

“Ừ, những điều này trước đây tôi từng nghĩ đến rồi”. Mắt Yến Nhất xẹt qua một chút mờ mịt, “Nhưng ngoài ra còn có mười sáu nhân cách nữa, hơn nữa, có cả tôi, mười bảy người chúng tôi là sao đây?”.

“Đừng nghĩ chuyện này vội”. Mạnh Phồn xua xua tay, mở một bức ảnh trong điện thoại, đó là khuôn mặt người cực đại do mây đen tạo thành trên bầu trời, anh lưu từ trên mạng, “Tôi tra một chút, khuôn mặt người cực đại này khi xuất hiện trên trời cơ bản là cùng thời điểm các nhân cách phụ mất khống chế, tôi cảm thấy hai việc này nhất định có liên quan”.

Yến Nhất một tay chống lên mặt bàn bên tay trái Mạnh Phồn, một tay lấy điện thoại trên tay phải của Mạnh Phồn, giống như vô ý ôm cả người vào lòng mình, giọng nói mang ý cười nói: “Vậy là anh cũng cảm thấy đây là điểm báo Đại ma vương sắp hiện thế?”.

Mạnh Phồn cứng ngắc gật gật đầu: “Đúng”. Mặc dù nghe có vẻ rất thiếu năng!

“Lẽ nào các nhân cách phụ trong cơ thể tôi thông qua con đường nào đó nhận được tác động, vì vậy liên thức tỉnh?”. Yến Nhất suy đoán như thần.

“Thực ra rất có khả năng...”. Thực ra bọn họ đều đang bốc khói đen và mạnh đến nghịch thiên! Chỉ là anh không biết mà thôi! Mạnh Phồn nhớ lại cảnh tượng đáng sợ trong thế giới tinh thần của Yến Nhất, vẫn còn nghĩ mà rùng mình.

Năng lực tinh thần mạnh mẽ như vậy, nếu như nói thực sự xuất phát từ nguyên nhân nào đó nên ác ma bị phong ấn trong thân thể Yến Nhất, vậy thì hoàn toàn rõ ràng rồi.

25. Chương 25: Thành Viên Mới Của Fandom Thực Sự Vô Cùng Điên Cuồng

Ngón tay thon dài của Mạnh Phồn gõ nhịp trên mặt bàn, đưa tài liệu trong tay cho Yến Nhất xem, phân tích: “Anh xem, đầu tiên là chó địa ngục xuất hiện, sinh vật này thuộc đẳng cấp thấp nhất trong ác ma,

theo như ghi chép trên tài liệu, 25 năm trước cánh cổng địa ngục bị kết giới phong tỏa, nếu hiện tại vẫn hoàn toàn trong trạng thái phong ấn thì chó địa ngục không thể nào chạy ra được, vì vậy có thể cho rằng sức mạnh của kết giới đang yếu đi...”.

Kết giới của địa ngục và nhân gian do người am hiểu về kết giới trong những thợ săn quái vật tạo ra, kết giới giống như phong ấn bằng lưới, các sinh vật nhỏ và ma lực yếu kém có thể qua khe hở kết giới lén lút đi qua đi lại, nhưng sinh vật to lớn hoặc ma lực mạnh thì sẽ bị ngăn cách đằng sau kết giới.

“Nói cách khác...”. Ánh mắt Yến Nhất hơi tỏa sáng, lộ ra chút hưng phấn không rõ, “Có sinh vật lớn nào đó muốn ra ngoài?”.

“Chắc là vậy, hơn nữa có liên quan mật thiết đến các nhân cách phụ của anh”. Mạnh Phồn xoa xoa vành mắt khô khốc, vứt cho Yến Nhất một xấp tài liệu dày, “Đây là ghi chép trận chiến truy quét ác ma 25 năm trước, anh tự xem đi”.

Mặc dù vì vấn đề quyền hạn của Ngô Liệt nên trong ghi chép hình như có một số tin tức quan trọng bị giấu đi, nhưng cũng có thể hiểu được đại khái, Mạnh Phồn đỡ phải phí lời giải thích với Yến Nhất từ đầu đến cuối một lượt.

“Nói không chừng thực ra tôi là Đại ma vương cũng nên”. Yến Nhất nhận tài liệu, dán lên tai Mạnh Phồn thấp giọng nói, “Mất đi kỷ ức từ 25 năm trước, trở thành người bình thường”.

“Nếu thế thật anh định làm gì? Chiếm thế giới hả?”. Mạnh Phồn lập tức trợn trắng mắt.

“Không, thế giới tính là gì”. Yến Nhất cười, cố ý đè thấp giọng nói từ tính khiến con tim run rẩy, “Chiếm được anh là đủ rồi”.

Mẹ nó một ngày không chọc tôi cả người ngứa ngáy phải không? Mạnh Phồn khí huyết sôi trào, đứng phắt dậy bưng hai cốc cà phê rồng đi ra ngoài cửa, muốn tỏ vẻ không quan tâm nhưng nói chuyện đã không còn lưu loát: “Yến tiên sinh, anh, anh... mau xem tài liệu!”.

Yến Nhất nhìn theo bóng lưng rõ ràng đã xù lông của đối phương, trong mắt tỏa ra ánh sáng nhu hòa.

Mà đầu sở Long Dực hại hai người phải nát óc nghiên cứu, lúc này đang uy nghiêm ngồi trên ngai vàng, cùng Hydra dùng quả cầu thủy tinh xem phim truyền hình.

Quả cầu thủy tinh ma pháp đặc chế chiếu hình ảnh rõ nét trên tường, hiệu quả có thể so với màn hình lớn trong rạp phim!

Bọn họ đang xem một bộ phim hài hồi trước nổi tiếng khắp mọi nơi — “Cô ấy là rồng”.

Phim kể về một công chúa rồng hóa thành người ẩn nấp trong nhân gian mưu đồ dẫn đầu đoàn con rồng cháu rồng chinh phục thế giới, kết quả không những liên tục xảy ra biến cố mà cuối cùng còn bị nam chính gây ngộ chính phục lại, từ đó hai người sống hạnh phúc ngọt ngào mãi mãi về sau, bởi vì tình tiết cực kỳ thú vị thoải mái, hơn nữa nam nữ chính đẹp đôi muốn chết, vì vậy bộ phim truyền hình chuyển thể từ tiểu thuyết mạng này nhanh chóng nổi tiếng, kéo theo nam chính từ một ngôi sao hạng ba vô danh trở thành tiểu thịnh tươi nhà nhà đều biết!

“Ha ha, ngu xuẩn”. Long Dực ôm ngực, vẻ mặt coi thường cô công chúa rồng ngu ngốc trong phim bình phẩm, “Vừa thấy tên đàn ông đẹp trai một chút đã mê như điên rồi, vậy mà cũng vọng tưởng chiếm thế giới?”.

“Công nhận”. Hydra đáp cho có lệ, “Đúng là vọng tưởng”.

Lúc này nam chính lên sân.

Vì cảnh phim là một bãi biển, vì vậy nam chính vừa lên sân đã bắt đầu khoe cơ ngực cơ bụng, thoải mái duỗi cặp chân dài thẳng tắp nằm trên tàu đệm khí phơi nắng, lúc này công chúa rồng ngu xuẩn từ thời không khác đến với nhân gian đột nhiên nhô lên từ trong nước, bám chắc vào chiếc tàu đệm khí dưới thân nam chính, định trèo lên trên, nam chính bị dọa sợ tỏ ra cự tuyệt, trong lúc hai người vật lộn nước biển bắn lên người nam chính, giọt nước trong suốt theo đường nét cơ bắp xinh đẹp chảy xuống...

“Khụ...”. Long Dực uy nghiêm hắng giọng, nói: “Tua lại chút”.

“...”. Hydra yên lặng tua video lại đoạn nam chính mặc quần bơi lên sàn.

Hai mắt Long Dực sáng chói.

Hydra dường như nghe thấy âm thanh vỗ mặt:...

“Tu lại lần nữa”.

“... ”.

“Tu lại chút nữa”.

“... ”.

“Tu lại lần cuối”.

“... ”.

Long Dực hài lòng dựa lưng vào ghế, lạnh lùng đưa ra kết luận: “Ha ha, đúng là nhân loại ngu xuẩn”.

Hydra:...

Long Dực cao ngạo chỉ vào nam chính: “Nhân loại ngu ngốc này tên là gì?”.

Hydra không cần nghĩ liền nói: “Yến Tử Hoàn, gần đây cậu ta rất hot”.

Long Dực chế giễu không thương tiếc: “Lũ nhân loại ngu xuẩn, vậy mà đến thẩm mỹ cũng tầm thường như vậy, ta không thích cái loại tướng mạo tầm thường thế này, ta chỉ thưởng thức Picasso, nhất là bức ‘Hoa hướng dương’ “.

“Thế rốt cuộc ngài có muốn xem nữa không?”. Hydra cực kì mất kiên nhẫn.

Má vừa mới bắt đầu xem một bộ phim truyền hình đã tua lại mười mấy lần, còn học theo Lucifer thích Picasso!

‘Hoa hướng dương’ là của Van Gogh được chứ, chó theo đuôi (*).

(*) Nguyên văn – gēnfēnggǒu. Đây là từ lóng trên mạng, chỉ những người không có chủ kiến, chuyên đi hùa theo những người khác kể cả không biết hay biết không rõ.

Long Dực lạnh lùng: “...Muốn xem”.

Hydra bưng một đĩa bánh ngọt lưu huỳnh đến, hai người vừa ăn vừa xem, trong lúc đó Long Dực không ngừng tỏ ra khinh bỉ cô công chúa rồng ngu xuẩn, nhất là khi xem đến đoạn lũ rồng dưới trướng cô ta vì một bữa ăn ngon mà bỏ kế hoạch công chiếm, ánh mắt xem thường của Long Dực gần như vọt lên trời! “Ha, chỉ có thuộc hạ như vậy mà cũng muốn chiếm thế giới”.

Hydra: “Phải đấy”. Nhưng thuộc hạ của ngài còn không phải như vậy sao...

Long Dực khí thế bá vương bắn tứ phía nói: “So ra ta vẫn thích nam chính hơn, đợi chúng ta đánh chiếm nhân giới rồi, ta phải bắt cậu ta làm nô lệ”.

Hydra đau lòng nhìn lão đại nhà mình biến thành fanboy mà không biết.

Xem một mạch năm tập, Long Dực từ bảo tọa đứng thẳng dậy, duỗi thắt lưng, hơi ngửa đầu lên.

Đằng sau dung nham sôi ùng ục như sông và lưu huỳnh chất thành núi dưới địa ngục, trôi nổi một cửa động đen ngòm như miệng con thú lớn, đó vốn dĩ là lối đi giữa địa ngục và nhân giới, nhưng lúc này bị từng chùm tia sáng đỏ cam đan xen ngang dọc tạo thành một tấm lưới lớn, nhưng mức sáng của tấm lưới này đang dần dần suy yếu.

“Nhanh thôi...”. Long Dực nắm tay, “Chỉ cần kiên nhẫn thêm vài ngày cuối cùng nữa”.

Hydra đột nhiên vỗ đùi cười như điên.

Long Dực sáng mắt, khen ngợi: “Cười rất tốt! Chính là cảm giác tà ác, cuồng vọng này...”.

“Ha ha ha ha buồn cười quá!”. Hydra đã bắt đầu xem tập 6.

Long Dực vèo cái bay về, không vui ra lệnh: “Tua lại, xem từ đầu!”.

Sau hai ngày tiến hành huấn luyện tập trung vùng bụng cực kì bi thảm, Yến Tử Hoàn đúng hẹn thuận lợi nhận quảng cáo nội y trước khi quay phim, mặc dù eo và bụng đều cực kì đau, nhưng dấu vết của tội ăn thịt nướng đã biến mất hoàn toàn trong cuộc huấn luyện tập trung cường độ mạnh, hoàn toàn không ảnh hưởng đến hiệu quả quay phim

Thế là Yến tiểu béo nhớ ăn không nhớ đồn lại nổi lên suy nghĩ lệch lạc.

Cậu cảm thấy chuyện này thực sự không thể hoàn toàn trách mình được, chủ yếu là bởi vì gần đây anh trai không biết đột nhiên nổi điên cái gì, ba bữa sáng trưa tối đều xa hoa cứ như là mãn hán toàn tịch, đến bữa sáng cũng bày ra bánh bao nhân thịt tươi chiên + sữa đậu nành, bánh crepe kiểu Pháp + cà phê, cháo Đỉnh Tử + bánh bao xá xíu, óc đậu ngọt, óc đậu mặn, óc đậu nhạt đủ các loại, hơn nữa mỗi loại chỉ ăn một miếng, lãng phí đến mức khiến người ta giận sôi!

Đây là khiêu khích trắng trợn, Yến tiểu béo lệ rơi đầy mặt ngồi trên bàn đối diện, vừa tội nghiệp nhìn anh trai, vừa uống sữa không béo vừa ăn trứng gà luộc.

Căn bản là không có tình anh em! Yến tiểu béo căm giận nghĩ.

Thế là hôm nay Phương Kỳ mượn danh do thám, chạy đến trường quay lên đưa đồ ăn cho Yến Tử Hoàn.

Sau khi hai người giao nhận hoàn tất, Yến Tử Hoàn bình tĩnh khóa mình trong phòng hóa trang, chỉ mặc một chiếc quần lót dùng để quay hình, mỗi miếng một cái bánh bao xá xíu, ăn vội ăn vàng, vừa ăn vừa ngắm cặp mông mặc quần lót cao cấp trong gương, mượt mà, cong vênh, trắng nõn, một trăm cái nâng chân mỗi ngày quả thực không phí công! Yến tiểu béo thỏa mãn giờ ngón tay hình chữ V vào gương, hồn nhiên không biết hành động lúc này của mình đã đồng bộ truyền tới quả cầu thủy tinh của Hydra, được phóng to gấp mười lần chiếu trên bức tường đối diện Long Dực.

Long Dực nhìn chằm chằm quần lót của Yến Tử Hoàn, chống cằm, vẻ mặt nghiêm túc rơi vào trầm tư.

Hydra:...

Thành viên mới của fandom thực sự vô cùng điên cuồng.

“Có người không?”. Thời gian nghỉ ngơi Yến Tử Hoàn đột nhiên biến mất, Tưởng tiên sinh cảnh giác cao độ đang định kiểm tra phòng hóa trang, bỗng vai bị ai vỗ một cái, vừa quay đầu đã thấy Phương Kỳ đứng sau lưng mình, cười hiện ra hai má lúm đồng tiền, cực kì ngọt ngào.

Tưởng tiên sinh nháy mắt bị ngọt tới mức không cưỡng lại được sững người ba giây, ho nhẹ một tiếng hỏi: “Sao cậu lại đến đây?”.

“Tôi đến...xem”. Phương Kỳ vô cùng chột dạ.

“Xem ai?”. Tưởng Phi rút bàn tay đang đặt trên cửa phòng hóa trang.

Không thể nói là xem Yến Tử Hoàn được, như vậy quá rõ ràng, thế là cái đầu nhỏ của hamster đình một tiếng chập mạch rồi: “...Không biết”.

Không biết? Tưởng Phi trầm mặc một chốc, bỗng nhiên lộ ra nụ cười vui vẻ: “Cậu chờ ở đây, quay xong tôi đưa cậu đi ăn ngon”.

Mặc dù không biết tại sao đối phương lại muốn đưa mình đi ăn đồ ngon nhưng ăn ngon quả thực không thể tốt hơn, mà bạn ăn còn có thể thoát giám thị tự do một lát, thực sự là một công đôi việc, thế là Phương Kỳ ngốc nghếch gật đầu: “Được”.

Tưởng tiên sinh hoàn toàn không khống chế được ham muốn trong mình, giờ tay xoa nhẹ lông trên đầu hamster.

26. Chương 26: Kẻ Yếu! Rác Rưởi! So Weak!

Thế là sau một ngày quay chụp kết thúc, Tưởng tiên sinh đưa Yến Tử Hoàn về nhà rồi dẫn bé hamster đi ăn cơm Tây.

Trước khi đi còn cẩn thận căn dặn Yến Tử Hoàn biết kìm chế miệng mình.

“Tôi là loại người không có triển vọng như vậy sao?”. Yến Tử Hoàn không vui nhú mày.

“Đúng vậy”. Tưởng Phi thẳng thắn đáp.

“Anh biến đi!”. Yến Tử Hoàn tức giận chỉ tay ra cửa.

Thực ra giảm béo chủ yếu phải dựa vào tự giác, dù có canh chừng nghiêm ngặt như thế nào cũng không thể nhìn chòng chọc suốt hai mươi tư giờ, hơn nữa hện hò quan trọng hơn, thế là Tưởng tiên sinh yên tâm mà đi.

Nhìn đối phương vừa ra khỏi cửa, Yến Tử Hoàn không chậm một giây chạy ào vào phòng Phương Kỳ, chui đầu vào gầm giường dự trữ đồ ăn.

Căn bản chính là chẳng có chút triển vọng nào!

Hu áu áu áu áu trợ lý ma quỷ và bạn ăn hện hò rồi!

Hện! Hò! Đại! Pháp! Tuyệt! Vời!

Yến Tử Hoàn vỗ đùi, mắt sáng rực như phát hiện ra đại lục mới.

“...Nhân loại ngu xuẩn này đang làm gì vậy?”. Long Dực xem không hiểu.

“Đang ăn lén đó”. Hydra ngáp một cái, cảm thấy buồn chán hết sức.

Long Dực không hiểu: “Ha ha, ăn mà cũng phải lén lén lút lút?”.

Hydra kiên nhẫn giải thích: “Đúng vậy, người ta là đại minh tinh, phải giữ dáng, trợ lý sợ tám khối cơ bụng của cậu ta mất đi một khối, luôn canh chừng không cho cậu ta ăn gì, cậu ta liền ăn lén”.

Long Dực vén áo lên nhìn qua tám khối cơ bụng bẩm sinh đã có của mình, càng nghi hoặc: “Thứ này không phải là trời sinh sao?”.

“Ác ma chúng ta có chủng tộc thiên phú”. Hydra lắc đầu, “Con người thì khác, con người phải ăn uống điều độ và vận động mới giữ được”.

“Ha!”. Long Dực vẽ mặt khinh thường, “Kẻ yếu! Rác rưởi! So weak!”.

Hydra nhân cơ hội đề cử một bộ phim truyền hình cho Đại ma vương: “Vậy chúng ta đừng ngắm cậu ta nữa, xem ‘Thái tử thăng chức ký’ được không?”.

“Trong phim có cậu ta không?”. Long Dực chỉ chỉ Yến Tử Hoàn.

“...Không có”. Hydra thành thật nói.

“Thế thì ta không muốn xem”. Long Dực kiêu ngạo ngoảnh đầu, tiếp tục rình xem Yến Tử Hoàn ăn đồ ăn, vừa xem vừa cười lạnh nói, “Sự ngu xuẩn của nhân loại này ngược lại khá hợp khẩu vị của bản vương, cậu ta còn bộ phim nào nữa không?”.

Hydra nhớ lại một chút nói: “Không có”.

Long Dực mất mát: “Sao chỉ quay mỗi một bộ phim vậy? Chẳng phải người nói cậu ra rất hot sao?”.

Tâm hồn bát quái của Hydra lập tức rần rần, phổ cập thông tin cho Long Dực: “Yến Tử Hoàn vốn dĩ debut chưa được bao lâu, gia đình lại có tiền, biểu diễn chỉ mang tính chất chơi bời, phim quá nổi người ta không được nhận, trước khi quay bộ phim này hình như chỉ đóng vài quảng cáo, nhưng có người nói sắp tới cậu ta sẽ đóng phim, hiện giờ rất hot không có sai đâu”.

Long Dực xụ mặt: “Vậy quảng cáo cậu ta quay đâu? Ta xem xem”.

Hydra đành phải kiên nhẫn lục tìm quảng bím cho trẻ sơ sinh của Yến Tử Hoàn, trong đó cậu đóng vai một ông bố trẻ.

Long Dực thúc dục: “Nhanh lên”.

Hydra:...

Ma vương bệ hạ của chúng ta có khác gì một fanboy phát rồ không?

Tướng Phi đưa Phương Kỳ đến một nhà hàng cơm Tây ẩm áp, lãng mạn. hữu tình, nhà hàng này luôn giữ vị trí đầu bảng trên bảng xếp hạng diễn đàn phê bình ẩm thực, hương vị cực kì ngon.

Phương Kỳ vừa nhấc đến ăn đã vô cùng vui vẻ, trên đường đi tinh thần hăng hái, đồng thời thường lộ ra nụ cười hạnh phúc từ đáy lòng, hại Tướng tiên sinh thầm diễn tập mấy kịch bản đôi bên thầm mến trong lòng.

“Xem xem thích ăn gì?”. Tướng Phi đẩy thực đơn về phía Phương Kỳ,

Phương Kỳ lật thực đơn một lượt, vui vẻ nói: “Chọn ‘Phần ăn tình nhân tình nồng ý mật’ được không?”.

“...Tất nhiên là được”. Tướng Phi suýt thì phun ngụm nước chanh ra ngoài.

Ấm chỉ trực tiếp như vậy thực sự không có gì sao!

“Vậy thì món này”. Phương Kỳ đáng yêu xác nhận với nhân viên phục vụ.

Đây hoàn toàn là vì trên thực đơn in ba hàng chữ thật to —— Phần ăn tình nhân tình nồng ý mật! Tiết kiệm 42 tệ! Mỹ vị không giảm!

Bốn mươi hai tệ, có thể mua được rất nhiều gói khoai tây lát, mặc dù là Tướng tiên sinh mời, nhưng cũng phải tính toán cho đôi phương mới được.

Bé hamster cực kì hiểu công việc quản gia ra sức gật gật đầu, cọng tóc ngổ trên đỉnh đầu phát lên phát xuống.

Tướng Phi nhìn cậu không chớp mắt, giơ tay giúp cậu vuốt lại tóc.

Phương Kỳ chớp chớp mắt, cười ngốc nghếch với Tướng Phi.

...Đệch, không chịu nổi nữa.

Tướng Phi bị moe tới nổi máu nóng xông đầu lập tức hít sâu một hơi, hung hăng cầu mạnh vào đùi mình dưới gầm bàn, kìm chế nhiệt huyết sôi trào trong cơ thể.

Sau khi thỏa thích hưởng thụ một bữa tiệc lớn, trên nguyên tắc có qua có lại, Phương Kỳ dùng khăn ăn lau miệng, tràn đầy sức sống hỏi: “Tôi dẫn anh lên tháp truyền hình ngắm cảnh đêm nhé?”. Mặc dù vé vào cửa hơi đắt nhưng có thể từ trên cao quan sát hơn nửa thành phố, cảnh đêm đẹp vô cùng”.

“Được”. Ánh mắt Tướng Phi rất dịu dàng, chậm rãi nói từng chữ như suy ngẫm, “Cậu đưa tôi đi”.

Mới lên đèn, thành phố chìm trong sắc màu cầu vồng rực rỡ, xe cộ qua lại tụ thành từng dòng sông ánh sáng, tấp nập không ngớt.

“Oa, đẹp quá! Anh nhìn vòng quay mặt trời kia!”. Phương Kỳ giơ cao hai tay, bình bịch đi tới đi lui, thỉnh thoảng còn quay đầu lại xem Tướng tiên sinh có còn đi theo sau mình không, “Có phải đẹp lắm đúng không?”.

“Ừ, rất đẹp”. Tướng Phi đồng ý gật gật đầu, nhưng mắt lại không hề nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Ở đây có kính viễn vọng!”. Phương Kỳ vội bỏ một đồng tiền xu vào, hơi khom người dán mắt lên nhìn, “Dùng kính này có thể nhìn thấy dòng sông bên kia...”.

Tướng Phi khụ một tiếng, hai tay cực kì nhẹ nhàng đỡ vòng eo tinh tế của Phương Kỳ, sau đó cẩn thận áp thân thể về phía trước một chút, lại áp chút nữa, giữ nguyên tư thế vây bọc mờ ám, Phương Kỳ ngắm cảnh vui vẻ, căn bản không nhận ra, còn đang riu rít nói cho Tướng Phi mình nhìn thấy du thuyền cực kì xa hoa”.

“Phương Kỳ”. Tưởng Phi nhếch khóe miệng, gọi một tiếng Phương Kỳ, cánh tay gian xảo cùng lúc dần dần siết chặt...

Bé hamster khôn lanh, sắp sửa sa lưới!

“Tưởng tiên sinh, anh cũng đến xem thử đi!”. Nhưng lúc này Phương Kỳ đột nhiên đứng thẳng lưng, đỉnh đầu nhanh chuẩn ác dụng phải cằm của Tưởng tiên sinh!

“Au...”. Tưởng tiên sinh bị dụng cho nổ đom đóm mắt, hàm răng bị thắm cắn phải môi chính mình.

“A a a a anh không sao chứ!”. Phương Kỳ nước mắt lăn chã xoa đầu mình, “Shh —— đều tại tôi...”.

Tưởng Phi liếm liếm môi, trong miệng có vị máu:...

“Không sao”. Tưởng tiên sinh mạnh mẽ dờ khóc dờ cười, giơ tay xoa đầu nhỏ của Phương Kỳ, “Còn cậu? Đập đau rồi hả?”.

“Tôi vẫn ổn”. Phương Kỳ lúc lắc đầu, cảm thấy IQ của mình bị đập đầu tụt năm điểm, “Không đau lắm”.

Không khí lúc này hoàn toàn không thích hợp dụ dỗ tiểu thụ, vì vậy Tưởng tiên sinh đành gắng gượng nuốt lời đã lên đến miệng xuống, giả vờ hào hứng ghé vào kính viễn vọng theo hướng Phương Kỳ chỉ nhìn du thuyền, nhìn mặt trăng, nhìn vòng quay mặt trời.

27. Chương 27: Không Phải Bác Sĩ Mạnh Uống Nhầm Thuốc Chứ?

Yến Nhất mang một thân hơi nước bước ra từ phòng tắm, trên đầu phủ một chiếc khăn lông, vừa lau vừa đi vào phòng ngủ mở ngăn kéo, nửa buồn cười nửa bất đắc dĩ lầm bầm: “Muốn mặc cái nào? Bỏ phiếu đi”.

Trong một thân thể có hai mươi tư người, đến chọn quần lót cũng phải họp, thực sự không dễ dàng.

Yến Thất phát rồ không bỏ lỡ thời cơ đòi mặc loại có ren màu hồng phấn đính thổ nhỏ, kết quả bị vây công thảm thương.

Yến Nhất bình tĩnh khoát khoát tay: “Đừng kích động, dù sao trong nhà cũng không có”.

Yến Thất khóc nức nở: “Có, tôi giấu ở góc xếp, các anh thực sự không thể suy xét một chút sao?”.

Yến Nhất:...

Cuối cùng ý kiến “Vẫn là màu đen gọi gấm hơn” vượt qua một nửa, thế là Yến Nhất móc một chiếc quần lót đen treo trên đầu ngón tay lắc lư qua lại: “Cái này?”.

Các nhân cách phụ lập tức này tỏ không thích cái này, cái này bó trứng bó chặt lắm anh quên rồi sao? Mặc dù kể cả trứng anh bị bó anh cũng vẫn có thể không đổi sắc mặt mà trên chộc bác sĩ Mạnh nhưng chúng tôi đều không thích cảm giác bó chặt đó, anh mau vứt cái này đi!

Yến Nhất cười xì một tiếng, rút ra một chiếc quần lót màu đen kiểu khác, đi ra cửa vứt chiếc quần lót bó trứng vào sọt rác, sau đó vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy Mạnh Phồn đang dùng ánh mắt nhìn biến thái đứng ở cửa nhìn mình chăm chú.

“Có chuyện gì sao?”. Yến Nhất thoải mái hỏi.

“Tôi đi ngang qua thôi!”. Khuôn mặt Mạnh Phồn đỏ đến nỗi có chút không bình thường, quả thực hơi giống như vừa uống rượu, “Anh tắm xong sao chưa mặc đồ đã ra ngoài rồi!”.

Yến Nhất khoanh tay, hết sức vô tội: “Bây giờ tôi mặc gì cũng phải mở cuộc họp bỏ phiếu cùng mọi người, cũng không thể chuyển tủ quần áo vào phòng tắm được”.

Quả thực lý lẽ hùng hồn vô cùng.

“Vậy sao anh cũng không đóng cửa!”. Ánh mắt Mạnh Phồn lơ lửng, liếc qua liếc lại, lát sau nhanh chóng quét mắt nhìn Yến Nhất, miệng nói không muốn không muốn nhưng đôi mắt lại rất thành thực!

“Để cho anh xem đây”. Yến Nhất vô cùng tự nhiên giở trò lưu manh, nhưng vẫn ngoan ngoãn mặc quần lót vào.

“Hạ lưu!”. Hai chân Mạnh Phồn như mọc rễ tại chỗ, tiếp tục trông trời trông đất trông không khí, “Mau mặc cả đồ ngủ vào!”.

Yến Nhất buông tay, cười bỉ ổi nói: “Hơn một nửa trong số bọn họ không thích mặc đồ ngủ đi ngủ, tôi cũng không có cách nào”.

Dù sao nếu không hợp với ý muốn của đại đa số nhân cách thân thể sẽ cứng đờ bất động.

Mạnh Phồn nhặt nhèo “À” một tiếng, tiếp tục đứng bất động ở cửa, vẻ mặt vừa ngơ ngẩn vừa mơ màng, dường như hơi giống đang mộng du.

Thực ra bình thường Yến Nhất cũng không có thói quen tập thể hình, nhưng vóc dáng lại vẫn hoàn mỹ, quả thực giống như tạo hóa ban ơn, cơ bắp rắn chắc khỏe đẹp nhưng không thô kệch, bên dưới cặp xương quai xanh mê người cơ ngực phồng lên, bên trên còn vương giọt nước nhỏ chưa lau sạch. Đường cong cơ bụng rõ ràng, hai đường nhân ngư tuyến gợi cảm kéo một đường xuống nơi Mạnh Phồn không nhìn thấy, chất vải màu đen co giãn bao chặt lấy một vật rõ ràng rất có phân lượng. Thấy Mạnh Phồn đang nhìn mình chằm chằm không chớp mắt, khoe miệng Yến Nhất nhếch lên, cười xấu xa, ưu nhã quay người, nói: “Đằng sau cũng rất đẹp”.

“Tôi có nhìn đâu”. Mạnh Phồn như đói khát dùng ánh mắt quét qua tấm lưng với rần rỏi ưu nhã của Yến Nhất, vô cùng giả dối.

Yến Nhất ngừng cười, quay người lại đột ngột không nặng không nhẹ áp Mạnh Phồn lên tường, hít thở nặng nề, hầu kết lặn lộn: “Anh đứng đây, là muốn khiêu khích tôi đứng không?”.

“Tất nhiên là không, tôi đang lên án hành vi biến thái của anh...”. Ánh mắt Mạnh Phồn mơ màng, bắt đầu hít thở dồn dập, nhưng miệng nói không muốn, thân thể lại rất thành thật: “Anh không được làm vậy”.

“Yên tâm, tôi không cử động được rồi”. Yến Nhất cười khổ, vì trừ Yến Thất và Yến Nhị không ai muốn làm chuyện gì đó với Mạnh Phồn cả, vì vậy thân thể của Yến Nhất dứt khoát cứng đờ rồi.

Mạnh Phồn nhìn Yến Nhất thật lâu, ngực không ngừng phập phồng kịch liệt, khuôn mặt tuần tú tinh xảo ngày thường hôm nay không biết tại sao lại nhiều thêm một chút ý tứ khó tả không thể nói rõ, đầu mày khóe mắt hiện ra vẻ êm dịu như xuân thủy hiền hòa mê hoặc, từ gò má đến vành tai, từ cổ xuống xương quai xanh, làn da trắng sứ dùng tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được phủ lên màu hồng nhạt, nhưng con ngươi vốn có màu nâu đậm lại dần dần trở nên tối tăm, cuối cùng hoàn toàn biến thành màu đen huyền, những chấm sáng li ti hiện ra, trông như hai vũ trụ thu nhỏ...

“Anh sao vậy?”. Nhận ra đối phương bất thường, Yến Nhất nhíu mày hỏi, thân thể vẫn cứng ngắc vẫn giữ nguyên tư thế ép Mạnh Phồn vào tường.

“Không sao...”. Mạnh Phồn mở miệng, giọng nói hơi ảm ách, lộ ra ý vị bị dục vọng ngấm dần.

Nhưng cả người rõ ràng chính là đáng về ăn phải xuân dược chuẩn bị phát tình!

Yến Nhất còn muốn nói gì, Mạnh Phồn lại như vừa mới tỉnh mộng, thân thể run lên, bất ngờ đẩy mạnh hắn, quay đầu chạy vào phòng mình rồi vội vàng đóng cửa.

Anh vừa đi, thân thể Yến Nhất lập tức liền khôi phục tự do, thế giới tinh thần xôn xao.

Yến Thất lo lắng: “Không phải bác sĩ Mạnh uống nhầm thuốc chứ?”.

Yến Nhị xoa xoa tay: “Uống nhầm thì tốt chứ sao! Mẹ nó Yến Nhất anh mau lên đi! Tôi và Yến Thất giúp anh cản bọn họ!”.

Yến Thất kinh sợ: “Tôi không cản được đâu”.

Yến Nhị:...

“Không, trước hết phải mặc đồ ngủ, sau đó qua xem thế nào, đồng ý không?”. Yến Nhất giơ hai tay tỏ vẻ thuần khiết, “Không làm gì khác”.

Vừa đi tới cửa phòng Mạnh Phồn, Yến Nhất liền nghe thấy bên trong truyền ra âm thanh không hài hòa.

Tiếng rên rĩ chộc người của mị ma, hình như bị chủ nhân của âm thanh cố gắng kìm nén, nhưng không thể che giấu được, từng sợi nhẹ nhẹ xuyên qua cánh cửa chui vào tai Yến Nhất, giống như móng vuốt mèo mềm mại, cào tim Yến Nhất ngứa ngáy.

“Mạnh Phồn?”. Yến Nhất gõ cửa, “Anh đang làm gì vậy”.

“Ừ...”. Mạnh Phồn khỏ sở kêu một tiếng, “Anh đi đi!”.

“Anh làm sao rồi?”. Yến Nhất lo lắng, “Có cần giúp không?”.

Rầm một tiếng, là âm thanh vật gì đó ném lên cánh cửa, ngay sau đó giọng nói khàn khàn mê người của Mạnh Phồn vô lực vang lên: “Anh đừng nói gì cả!”.

Yến Nhất không hiểu ra sao, đứng ở cửa nghe một lúc, dựa vào tiếng động xác định Mạnh Phồn chỉ là đang ở trong làm việc đó, mặc dù Yến Nhất không hiểu tại sao Mạnh Phồn đột nhiên vội vàng chạy về phòng mình làm việc đó, nhưng vẫn tương đối yên tâm, quay đầu đi về phía thư phòng.

Trước đó Ngô Liệt không chỉ truyền tới tài liệu về hệ địa ngục, vì thợ săn quái vật này rất lười, nên hắn đem tất toàn bộ kho tư liệu nằm trong quyền hạn của mình phục chế lại hết rồi gửi cho Mạnh Phồn, Yến Nhất đoán trong đó chắc chắn cũng có tài liệu liên quan đến mị ma, chẳng qua hai ngày trước liên tục tra xét những chuyện liên quan đến địa ngục nên vẫn không kịp đọc.

Yến Nhị tê tâm liệt phế kêu to: “Ây ây ây, sao lại bỏ đi? Cơ hội tốt như vậy mà không xông vào? Tôi cảnh báo họ cho anh bằng không à, anh là đồ tiểu tử nam!”.

Yến Nhất:...

28. Chương 28: Thích Anh, Chỉ Có Thôi

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Yến Nhất lật tìm trong đồng tài liệu chất cao như núi ở thư phòng, Yến Nhị thì không ngừng cắn nhai lái nhải trong thế giới tinh thần, con vịt đến miệng rồi còn bay mất, Yến Nhị quả thực không thể chịu nổi!

“Ồn quá”. Yến Nhất gõ gõ đầu mình.

“Ồn chết anh càng tốt, ông đây làm nhân cách chủ!”. Yến Nhị mừng khắp khởi tưởng tượng về tương lai tươi đẹp, “Cơ hội tốt như vậy mà anh đến hôn cũng không hôn được, vẫn là phải để tôi thay trời hành đạo, thu phục yêu nghiệt kia!”.

“Đừng hòng”. Yến Nhất hừ nhẹ, rũ mắt xuống, “Hắn là của một mình tôi, không cho các anh chạm vào”.

Yến Nhị cắn giận chất vấn: “Nhưng nếu sau này chúng ta chỉ có thể giữ mãi trạng thái này thì sao?”.

“Sẽ có cách”. Yến Nhất lắc đầu, “Tôi có dự cảm như vậy”.

Yến Nhị không chịu bỏ qua nói: “Ngộ nhờ thì sao?”.

Yến Nhất nhún nhún vai, bình tĩnh nói: “Vậy chúng ta làm xử nam cả đời vậy”.

Thực ra kể cả không có dự vọng chiếm hữu tác quái, lúc chít chít chít trong thân thể còn có hai mươi ba người vây xem cũng là một chuyện cực kì đáng sợ, đến lúc đó làm không tốt, đến lực độ tốc độ góc độ đều phải bỏ phiếu một vòng, có người muốn sâu một chút, có người muốn nông một chút, có người muốn chín nông một sâu! Có người muốn nhanh, có người muốn chậm, có người muốn lúc nhanh lúc chậm! Có người muốn dùng tư thế lão hán đẩy xe, có người muốn tư thế đèn treo Italy, có người thích kiểu giáo sĩ truyền đạo! Công túa nhỏ Yến Thất không khéo còn đòi ở dưới...

Mới tưởng tượng một chút cảnh tượng đó, cả người Yến Nhất đã rất khó chấp nhận.

“A a a a hãy nói với tôi anh không nghiêm túc đi!”. Yến Nhị kêu rên, “Làm xử nam cả đời ư!”.

“Tôi đang rất nghiêm túc”. Nụ cười của Yến Nhất hoàn mỹ như giả tạo, trong tiếng quỷ khóc sói tru tê tâm liệt phế của Yến Nhị thần nhiên rút ra vài tệp văn kiện nhìn tiêu đề tương đối phổ quát, thoải mái ngồi vào ghế xoay, tốc độ đọc và lật trang nhanh như gió. Nội dung trong tệp tài liệu rất phong phú, có đủ mọi thông tin liên quan như những truyền thuyết, điều tra phân tích, hồ sơ ví dụ về mị ma.

“Truyền thuyết về mị ma khắp nơi trên thế giới”...

“Báo cáo về sự khác nhau giữa năng lực của thú ăn mộng và mị ma”...

“Phân tích năng lực tinh thần biến dị của đời sau giữa mị ma và sinh vật khác”...

“Mỗi tháng một lần —— Bàn về quan hệ giữa hormone sinh dục trong cơ thể mị ma và sự thay đổi của mặt trăng”...

Yến Nhất nhếch mi, rút mấy tờ giấy ra đang định xem, Mạnh Phồn đột nhiên hấp tấp xông vào thư phòng, trên mặt còn chút ửng hồng chưa phai hết, đầu mày đuôi mắt còn sót lại sự quyến rũ mệt mỏi, dáng vẻ vừa mới tự xử xong.

Vô cùng mê người, nhưng mà không thượng được, vì vậy cũng chẳng có tác dụng gì.

Yến Nhất thở một hơi nặng nề, màu mắt tối đen: “Sao vậy?”.

“A a a a anh không được xem những thứ này!”. Phát hiện ra trước mặt Yến Nhất bày một chồng báo cáo phân tích liên quan đến mị ma, Mạnh Phồn cả kinh thất sắc, lập tức vọt tới ôm lấy đồng tệp văn kiện lộn xộn chạy như bay ra khỏi thư phòng.

“...”. Yến Nhất bình tĩnh phui phui tờ giấy vừa rút ra trong tay, nhờn nhơ tự đắc bắt đầu đọc.

Một lúc sau, Mạnh Phồn tự cho là đã thành công hủy thi diệt tích toàn bộ tài liệu liên quan đến mị ma đi vào thư phòng, rần rật bình tĩnh giải thích: “Yến tiên sinh, chuyện vừa rồi là ngoài ý muốn, có thể là tôi uống nhầm thuốc, bởi vì hôm nay hơi cảm cúm...”. Lời giải thích này thực sự vô cùng phù hợp với quy luật y học, bản thân bác sĩ Mạnh tưởng như cũng sắp tin luôn rồi.

Nhưng Yến Nhất không chỉ đứng yên bất động, còn giơ tài liệu trong tay lên, ngâm nga: “Sau khi mị ma tiến vào thời kì trưởng thành, sự thay đổi hormone trong cơ thể sẽ bị ảnh hưởng bởi sự thay đổi của mặt trăng ở mức cực đại, từ khi trăng non đến khi trăng tròn, nồng độ hormone trong máu mị ma sẽ dần dần tăng lên, hôm trăng tròn nồng độ đạt đến giá trị cao nhất, còn từ khi trăng tròn đến lúc trăng non, nồng độ dần dần giảm xuống, lúc trăng non đạt mức thấp nhất...”.

“Yến Nhất!”. Vừa rồi Mạnh Phồn không dễ gì mới bình tĩnh lại được, bị hấn đọc lên như vậy gai gò má nháy mắt lại ửng hồng, tôn lên dung mạo xinh đẹp không gì sánh được, dường như đến cả tiếng kêu giận dữ cũng mang ý vị nũng nịu dụ dỗ, “Không cho xem! Anh đưa đây cho tôi!”.

Yến Nhất cười ra tiếng, biết rõ còn hỏi kéo dài âm cuối: “Anh muốn tôi đưa cái gì cho anh?”.

Mạnh Phồn nhất thời cảm thấy mỗi mạch máu trong cơ thể mình đều đang bốc cháy: “Tờ giấy trong tay anh đó!”. Mẹ nó rút ra từ lúc nào mà vừa nãy ông lại không nhìn thấy chứ!

Hơn nữa còn là tờ quan trọng nhất!

“Không đưa”. Yến Nhất nghiêm mặt, “Lẽ nào trong này có gì không muốn cho tôi xem sao? Nếu có, lúc trước sao không cất cho kĩ?”.

Mạnh Phồn bị vấn đề này làm cho á khẩu, cảm tức trừng mắt nhìn Yến Nhất không nói.

Yến Nhất quan sát vẻ mặt của anh, sáng tỏ nói: “Cho nên nói mãi vừa rồi anh mới biết thứ này không thể cho tôi xem hả?”.

“Đệt mẹ anh nói nhiều quá!”. Mạnh Phồn tức đến dậm chân, dứt khoát nhào qua cướp.

Tổ chất thân thể Yến Nhất tốt hơn Mạnh Phồn, thân cao, chân tay dài, Mạnh Phồn hoàn toàn không cướp được, hai người lúi lét tranh giành một lúc, đều thành dáng vẻ quần áo xộc xệch, Mạnh Phồn hít thở ngày càng dồn dập, lúc trước khi bị Yến Nhất chống vào tường, cảm giác xương khớp yếu mềm lúc ấy lại bốc lên

lần nữa, làn da trắng nõn phủ màu hồng phấn, từ sợi tóc trên đầu đến đầu ngón chân, mỗi lỗ chân lông trên cơ thể dường như đều đang tản ra hơi thở nhiễm xuân được mê người.

Lúc này, Yến Nhất vẫn luôn đùa giỡn với Mạnh Phồn đột nhiên một tay đập mạnh tài liệu lên mặt bàn, tay khác kẹp chặt hai cổ tay Mạnh Phồn, cố định nửa người trên của anh trên bàn làm việc không thể động đậy, thấp giọng nói: “Hôm nay là trăng tròn, hửm?”.

“Phải thì sao? Chẳng qua là nồng độ hormone cao chút mà thôi!”. Mạnh Phồn cắn răng nghiêng lợi, thân thể không tự chủ cọ tới cọ lui trên bàn làm việc, muốn dập tắt bớt ngọn lửa thiêu đốt trong cơ thể, rõ ràng là đáng về thiếu thao...

Tay Yến Nhất giữ cổ tay Mạnh Phồn tăng thêm sức lực, mang theo ý tứ kìm nén, âm trầm hỏi: “Mỗi đêm trăng tròn anh đều như thế này?”.

“Sao có thể lần nào cũng thế này!”. Mạnh Phồn thở hổn hển như cá bị vớt ra khỏi nước, trán rịn mồ hôi, nóng nảy thanh minh: “Lúc trước tôi có thể khống chế được chứ”.

“Kết quả hôm nay đột nhiên lại không khống chế được?”. Ánh mắt Yến Nhất tựa như con dao hung hăng cạo Mạnh Phồn một lượt từ trên xuống dưới.

Mạnh Phồn không chút lo lắng lạnh lùng hừ một tiếng, coi như ngầm thừa nhận, sau đó giấu đầu lòi đuôi nhún mạnh: “Nói trước là việc này không liên quan gì đến anh đâu”.

“Không cần anh nói, lừa đảo, tôi tự xem”. Yến Nhất một tay đè Mạnh Phồn khiến anh không thể cử động, một tay khác cầm tờ tài liệu mỏng dính tiếp tục đọc, “Trong lúc trăng tròn nồng độ hormone cao nhất, mị ma trưởng thành sẽ xuất hiện kích thích mãnh liệt tương ứng, phần lớn mị ma trưởng thành có thể khống chế hành vi của mình một cách lý trí, hormone trong cơ thể thay đổi chi phối, nhưng cũng có trường hợp ngoại lệ...Khi đã là vợ/chồng mà mị ma nhận định từ trong lòng, nói thông tục tức là sau khi nảy sinh tình cảm yêu thương ai đó, kích thích mà trăng tròn mang tới sẽ mãnh liệt đến mức không thể không chế...”.

“Đừng đọc nữa!”. Mạnh Phồn thở hổn hển nhắc chân đạp Yến Nhất một cái, theo sau động tác nhắc chân này, bầu không khí thoáng chốc tràn ngập hương vị ngọt ngào mê người, ướt át triền miên, cảm dỗ không nói thành lời.

Yến Nhất bất ngờ không kịp đề phòng hít một hơi, bị kích thích đến nổi hai mắt hơi đỏ.

Yến Nhị khó khăn lắm mới yên tĩnh được một lúc, lập tức phát ra tiếng kêu gào như sói tru ở trong thế giới tinh thần: “Áu áu áu áu hương vị này ——! Đây quả thực chính là một cuốn sách cấm thể loại ABO mà! Còn không mau thượng đệt mẹ đệt mẹ đệt mẹ! Chẳng phải ông quá hiểu lũ xử nam các người sao!”.

Yến Tam: “Lẽ nào anh thì không phải xử nam?”.

Yến Nhị: “...Mẹ nó, tôi cũng là xử nam”.

A a a đây là chuyện ngoài ý muốn! Mạnh Phồn hoảng sợ, lập tức ngoan ngoãn khép chặt hai chân, dán khuôn mặt nóng chấy lên mặt bàn hạ nhiệt, lúc này ngón tay mát lạnh của Yến Nhất nhẹ nhàng đặt lên cái gáy nóng hầm hập của Mạnh Phồn, ngay sau đó, là tiếng cười khê đột nhiên vang lên bên tai, mang theo âm điệu lười biếng và bất cần đời như thói quen của Yến Nhất: “Mạnh Phồn, anh thích tôi à?”.

Ngọn lửa nóng rực nhất mắt thiêu đốt Mạnh Phồn từ trên xuống dưới một lượt, Mạnh Phồn cắn môi, bướng bỉnh nói: “Không hề”.

“Nói thật đi, nếu không tôi sẽ đau lòng”. Yến Nhất hít một hơi thật sâu, từng chữ từng chữ nói thật rõ ràng: “Bởi vì tôi thích em”.

Mạnh Phồn nhắm mắt, lông mi hơi run, khê nói: “Tôi chỉ thích anh...một chút thôi”.

“Thế à?”. Giọng Yến Nhất hơi run lên, “Một chút là bao nhiêu?”.

“Rất ít!”. Mạnh Phồn dùng ngón cái và ngón trỏ ước chừng một khoảng cách nhỏ xíu, giọng điệu bị dục vọng biến thành khàn khàn, đỏ mặt giải thích: “Chỉ có một phần hai mươi tư thôi”.

Yến Nhất ngẩn người, rồi cười, cúi người ôm cả người Mạnh Phồn vào lòng, “Nói vậy là chỉ thích mình tôi rồi”.

“Nếu anh cứ muốn hiểu như vậy...”, cũng không phải là không được! Mạnh Phồn mất tự nhiên được Yến Nhất ôm trong lòng, mũi hít vào toàn là hơi thở thơm tho quen thuộc trên người đối phiowng, mặc dù vừa nãy đã phát tiết một lần, nhưng lúc đụng phải người này cơ thể lại bị ảnh hưởng của trăng tròn làm cho hormone kích động trở lại, khiến hai chân Mạnh Phồn mềm đến nỗi như sắp trượt xuống mặt bàn. Mặc dù theo lý thuyết, thời điểm giống đực động tình thường biểu hiện mang tính xâm lược hơn, dũng mãnh hơn, nhất định không nên yếu đuối mềm chân, nhưng sinh vật mị ma không giống bình thường, nồng độ hormone trong cơ thể và tính chất hoàn toàn quyết định bởi việc xác định vị trí của mình trong tâm lý, vì vậy kiểu thiên về nằm dưới như bác sĩ Mạnh ở thời điểm động tình, dưới ảnh hưởng của hormone sẽ trở nên thích hợp ở dưới hơn, vô cùng khoa học!

Vốn dĩ mỗi lần đối diện với Yến Nhất mà mặt đỏ tim đập, Mạnh Phồn sẽ hung dữ chất vấn chính mình cái kẻ này rốt cuộc có điểm nào đáng để thích! Nhưng về sau vấn đề này dần dần biến thành rốt cuộc còn điểm nào khiến mình không thích?

Đáp án là hoàn toàn không có.

...Chỉ là có hơi nhiều nhân cách thôi.

“Anh thả tôi ra đã, tôi...”, cách gần như vậy căn bản chịu không nổi! Mạnh Phồn khóc không ra nước mắt, dưới sự bao vây của Yến Nhất cả người dường như sắp biến thành một vũng xuân thủy.

À, ai muốn biết thêm về các tư thế Yến Nhất tưởng tượng thì tìm các từ này nhé

Lão hán đẩy xe:

Đền treo Italy:

Giáo sĩ truyền đạo:

29. Chương 29: Đại Ma Vương Địa Ngục Bị Giội Thành Tên Thần Kinh

“Xin lỗi”. Yến Nhất thả tay, lấy trán mình thân mật đụng vào trán của Mạnh Phồn, trầm giọng nói: “Tôi không thể làm gì được, vì tôi không muốn chia sẻ em với bất kì ai”.

“Không sao!”. Mạnh Phồn vẻ mặt nghiêm túc vội xua tay, cố gắng khiến mình trông không có vẻ quá cơ khát, lộn xộn nói: “Vốn dĩ tôi cũng không muốn làm gì với anh được chứ, tôi có thể tự giải quyết! Chúng ta vẫn chưa bắt đầu qua lại mà, tôi đâu phải cái loại mị ma tùy tiện như vậy...”.

Yến Nhất đỡ trán bật cười, lộ ra hàm răng trắng nõn như dã thú, vừa nôn nóng vừa bất đắc dĩ nói: “Nếu không có bọn họ ở đây nhất định tôi sẽ hung hăng, hung hăng...”.

“Câm miệng!”. Mạnh Phồn chặn đứng lời Yến Nhất.

“Nhưng hai chúng ta sẽ có ngày đó sao?” Yến Nhất trầm mặc trong chốc lát, thấp giọng hỏi, bỗng nhiên vẻ mặt trở nên lo sợ và bất lực như một đứa trẻ, sự ung dung vững vàng dù trời có sụp xuống từ trước đến nay dường như biến mất trong chớp mắt.

“Đương nhiên sẽ có, tôi lợi hại thế này cơ mà!”. Mạnh Phồn cảm thấy trái tim mềm yếu của mình nháy mắt bị đánh trúng, anh ngẩng đầu nghiêm túc nhìn thẳng vào hai mắt Yến Nhất, ánh mắt vừa sáng vừa kiên định, “Vì vậy anh phải phối hợp với bác sĩ Mạnh ngoan ngoãn trị liệu”.

“Vâng, bác sĩ Mạnh”. Yến Nhất nháy nháy mắt, khí chất bình tĩnh thoáng cái lại trở về.

“Tôi về phòng ngủ trước đây”. Mạnh Phồn che mũi lùi từng bước từng bước về phía sau, cảm giác ướt át giữa khe mũi khiến anh ngượng đến nỗi hận không thể biến đi ngay lập tức! “Hôm nay anh đừng tìm tôi, cũng đừng nói gì với tôi hết”. Bởi vì thời điểm trăng tròn nhìn thấy người mình thích căn bản không kìm chế được, bị chính mình làm cho tỉnh táo nhân vong nghe có vẻ quá bi thảm!

“Tuân lệnh, bảo bối”. Yến Nhất khép năm ngón tay lại lưỡi biếng đặt lên thái dương, cười híp mắt chào kiểu quân đội, dịu dàng nói: “Em thơm lắm”.

Mẹ nó còn chọc ghẹo! Mạnh Phồn chửi thầm lùi ra cửa, vèo một cái quay người lại, chạy vụt đi như một chú thỏ.

Yến Nhất đi đến bên cửa sổ mở cánh cửa ra, để gió đêm thanh mát làm dịu cơn nóng trên đầu, cảm giác nhìn thấy mà không ăn được quả thực rất...

Nhưng Yến tiên sinh trêu chọc người ta đến miệng rồi không nuốt xuống được cũng là đáng đời thôi.

Các nhân cách phụ đều tỏ ra không đồng tình với con người này!

Mà trong lúc Mạnh Phồn bị nồng độ hormone cao vượt mức hành hạ đến dục hỏa đốt người, Phương Kỳ với 1/4 dòng máu mị ma đang vui vẻ chỉ lên vầng trăng tròn trên bầu trời nói với Tưởng tiên sinh: “Nhìn kia! Tròn quá!”.

Hiển nhiên là không hề chịu bất kì ảnh hưởng nào!

“Ừ, thật tròn”. Tưởng tiên sinh dịu dàng nhìn cậu chăm chú.

Bé hamster bình bịch bình bịch chạy đến hàng hoa quả bên đường, dâu tây chính vụ vừa to vừa đỏ, vừa nhìn đã biết ngọt cực kì.

Đèn đường đổ bóng hai người dài và nhạt, gió đêm mát rượi yên ả.

Chạng vạng hôm nay, sau bữa tối, Yến Nhất theo thường lệ ăn một bữa tiệc lớn xa hoa có thể so với mansion toàn tịch, ngồi trên sofa nhàn nhã xem TV.

Hắn giữ tốc độ trung bình hai phút một kênh, đổi qua đổi lại giữa các kênh thời sự, trực tiếp trận đấu bóng rổ, phim kháng Nhật, trên bàn trà trước mặt đặt song song ba máy iPad, một cái chiếu phim Hàn, một cái chiếu show truyền hình thực tế, một cái chiếu anime.

Bên này oppa đang sinh lý tử biệt cùng nữ chính, bên kia ngũ hiệp truyền kì lại đang tung chưởng ào ào.

Anh trai hình như thực sự thần kinh rồi! Yến Tử Hoàn đang chạy bộ trên máy tập, mồ hôi rơi như mưa xoắn xuýt nghĩ, không hề phụ sự đặc biệt của hai mươi tư nhân cách phân liệt!

“Còn hai mươi phút nữa”. Tưởng Phi đứng một bên giám sát cổ vũ, “Cân nặng cơ bản đã đạt tiêu chuẩn, bây giờ chúng ta chỉ cần duy trì thôi”.

“Phù! Phù!”. Yến Tử Hoàn mệt như chó chết, vừa chạy vừa kháng nghị, “Nếu mục tiêu chỉ là duy trì, tại sao lại phải tập nặng hơn bình thường!”.

Tưởng Phi công chính nghiêm minh: “Đó là vì dạo gần đây cậu ăn vùng tương đối nhiều”.

“Làm gì có!”, Yến Tử Hoàn vô sỉ chối bay chối biến, “Chứng cứ đâu!”.

Tưởng Phi không thèm nói lời vô ích với cậu nữa, huyết sáo, rải một chút thức ăn cho chó xuống đất.

Chihuahua lập tức từ một phòng khác chạy tới, ba cái đầu tranh nhau ăn, cái đuôi to khỏe vút qua vút lại, dường như sắp sửa vào chân Yến Tử Hoàn.

“A a a a a ——!”. Yến Tử Hoàn lệ rơi đầy mặt, vô cùng hy vọng ngay lúc này mình có một con rắn chín đầu có thể đối kháng chính diện với chó ba đầu! “Anh mau đuổi nó đi a a a! Tôi ngoan ngoãn chạy không được sao!”.

Mẹ nó dê tiện!

“Đi đi”. Tưởng Phi ném một con gà chíp chíp ra xa, Chihuahua vui vẻ đuổi theo, suýt nữa xô ngã Mạnh Phồn đang bưng một mâm trái cây to đi ngang qua.

“Đến ăn hoa quả này”. Mạnh Phồn đặt mâm trái cây đã cắt gọt cẩn thận xuống bàn trà, ân cần căn dặn Yến Nhất: “Anh phải bổ sung nhiều dinh dưỡng, tốt cho việc đấu tranh với bệnh tật”.

Bệnh thần kinh cũng phải bổ sung dinh dưỡng sao? Yến Nhất bị anh chọc cười, gật đầu nói: “Được”.

Thấy khuôn mặt tươi cười của Yến Nhất, Mạnh Phồn lập tức rục rịch ngồi không yên, nhú mồm nói: “Không cho anh cười”.

Cười lên rất đẹp trai đó anh có biết không?

Yến Nhất nhếch nhếch mồm, nghe lời thu lại nụ cười: “Ừ, bảo bối”.

“Đừng gọi tôi là bảo bối!”. Mạnh Phồn nghiêm mặt.

Hôm nay mặc dù chỉ là ngày trăng lưỡi liềm, hormone trong cơ thể chỉ bằng một nửa ngày trăng tròn, nhưng bị chọc quá tiểu mị ma cũng sẽ bốc lửa đó.

Nhóm lửa lại không thể dập, còn phải DIY (*).

(*) DIY: Do it yourself – Tự xử.

“Ừ, không gọi ra miệng nữa”. Yến Nhất cứng chiều gật gật đầu, “Anh gọi trong lòng”.

“Hừ!”. Mạnh Phồn rất không có triển vọng tim đập dồn dập, đành phải bày ra vẻ mặt thối hoắc để cân bằng.

Từ lần trước thăng thần bày tỏ với nhau, để không bị trêu chọc cho phát hỏa Mạnh Phồn luôn giữ một khoảng cách an toàn với Yến Nhất, rất không tự nhiên, đáng vẻ như là điển hình của “Thụ khó tính phải bị thô bạo đè lên giường mạnh mẽ X một phen mới có thể đằng hoàng” vậy!

“À đúng rồi...”. Yến Nhất ăn một quả dâu tây, đột nhiên mở miệng.

“Anh đừng nói chuyện”. Mạnh Phồn cố gắng chống lại hormone trong cơ thể, không biết có phải vì dục cầu bất mãn thời gian dài hay không mà chẳng đạt được phóng thích thực sự, hormone càng ngày càng không nghe lời, mơ hồ có xu thế tập trung lại phản công.

Yến Nhất bất đắc dĩ cười nói: “Anh định bảo là buổi chiều Phương Kỳ giúp em nhận một bưu kiện chuyển phát nhanh, đặt ở cửa”.

“À, chắc là sách tôi mua chuyển đến rồi”. Mạnh Phồn ngẩng đầu ưỡn ngực, cực kì trang nghiêm đạo mạo đi ra cửa cầm bưu kiện lên, sau đó vào một cái chuồn về phòng mình, cơ khát xé giấy bọc bằng tay không, rồi lấy một cây JJ giả chạy điện cực to từ bên trong ra, cùng với một tuýp thuốc bôi trơn cỡ lớn chủ cửa hàng tặng kèm!

Mạnh Phồn vừa bóc vỏ tuýp thuốc bôi trơn vừa khẽ giọng lẩm bẩm: “Thì ra đồ tặng kèm là thuốc bôi trơn, biết trước thì đã đổi cái khác rồi, ông đây căn bản không cần dùng đến nó, không dùng cũng đã sắp chảy thành sông rồi được chứ...”.

“Thứ gì chảy thành sông cơ?”. Giọng nói từ tính dễ nghe của Yến Nhất đột nhiên vang lên bên tai Mạnh Phồn.

“Đậu má anh đi kiểu gì mà không phát ra tiếng vậy!”. Mạnh Phồn vào một cái vội nhét JJ giả và thuốc bôi trơn vào thùng, hung ác nói, “Anh đến làm gì?”.

Yến Nhất vẻ mặt thuần lương: “Anh muốn xem em mua sách gì”.

“Không cần xem, không có gì đẹp đâu!”. Mạnh Phồn xấu hổ đến nỗi dường như từ đầu đến chân đều biến thành màu hồng.

Yến Nhất như có điều suy nghĩ nhìn chằm chằm thùng bưu kiện: “Em mua sách hình trụ à?”.

Mạnh Phồn xấu hổ im lặng năm giây...

Sau đó Yến tiên sinh cố tình gây sự bị đánh ra ngoài!

Trong lúc cả gia đình ở đây đang vui vẻ hòa thuận, không ai hay biết rằng, ở nước Mĩ xa xôi bên kia Trái Đất, trong đập Monticello được mệnh danh là một trong mười hồ địa ngục vĩ đại nhất thế giới, có một quân đoàn tiên phong từ địa ngục tà ác đang ngược dòng trời lên từ xoáy nước sâu không thấy đáy như thể liên thông với âm phủ...

“Ha ha ha ha ha —— Khụ, phi! Cái chết! Bóng tối! Giết chóc! Khụ khụ, phi! Ta chính là Đại ma vương địa ngục, mang đến cho nhân loại nỗi kinh hoàng vô biên, Long...khụ khụ! Phi!”. Đại ma vương địa ngục Long Dực lòng ôm hừng tâm trắng chí, mưu đồ thống trị thế giới, bị 48.400 mét khối nước trút xuống mỗi giây giờ cho thành tên thần kinh, đến lời kịch tập luyện bao nhiêu năm vì ngày hôm nay cũng không nói ra miệng nổi!

“Ta không lên được! Hydra!”. Long Dực khàn cả giọng, cảm thấy mình bị dòng nước mãnh liệt mệnh môn đập thành thiếu năng luân rồi, “Cửa ra của cổng địa ngục sao lại chọn chỗ này chứ!”.

“Còn không phải bọn thợ săn quái vật dở trò quỷ sao!”. Hydra vô cùng uất ức, “Bọn chúng xui khiến nhân loại sửa đường xả nước thành cổng địa ngục!”.

Long Dực còn muốn nói chuyện, lại bị một luồng nước điên cuồng giội thẳng về địa ngục, kế hoạch xâm lược lần đầu tiên của ma vương điện hạ cứ như vậy trôi theo dòng nước, vô cùng mất mặt!

Hydra và các ác đại ác ma hợp thành quân tiên phong cũng theo Long Dực cùng bị giội trở về, đám ác ma ướt như chuột lột ngồi trên núi lưu huỳnh, Hydra lau nước trên mặt an ủi: “Bệ hạ đừng lo, chúng ta đi mấy lần nữa là được”.

Mặc dù chỉ có một cánh cổng địa ngục, nhưng thông đạo thời không từ địa ngục đi lên nhân gian lại có rất nhiều, đi đến khắp nơi trên thế giới, hơn nữa điểm rơi không thể xác định, rất nhiều thông đạo địa ngục đã biết bị nhân loại dùng những thủ đoạn lạ lùng phong tỏa, ví dụ như đập Monticello, hay hang động Turkmenistan của Derweze quanh năm hùng hực khí gas...

Trong những hang động hình thành tự nhiên tràn ngập khí đốt nhiên nhiên cuộn cuộn không dứt, bị dân bản địa đốt lên, cháy liên tục bất kể ngày đêm, nhưng đối với ác ma lửa thì dễ đối phó hơn nước nhiều.

“A a a a nóng quá!”. Long Dực mang theo thân thể bén lửa nhảy ra khỏi hố, trong lòng bị phẫn không thể tả!

Mẹ nó nhân loại thật quá xảo quyệt, có thể khoái trá mà chiếm lĩnh thế giới được không đây?

“Phù...Thứ này còn đỡ”. Hydra theo sau nhảy ra, lăn mấy vòng trên mặt đất dập tắt lửa, đánh giá xung quanh một vòng, “Đây có lẽ là cổng địa ngục Turkmenistan”.

“Rất tốt, nhưng quân tiên phong sao không đi theo?”. Long Dực quét mắt nhìn phía sau.

Hydra trầm mặc trong chốc lát, giơ tay chỉ đại ác ma ở phía chân trời kết thành đội mở rộng cánh lớn màu đen: “Bọn chúng đã bay đi rồi”.

Long Dực trợn mắt há miệng: “Đệt mẹ, tại sao không mang ta theo!”.

Đập Monticello ở California là hồ thoát nước do con người tạo ra với độ sâu 92 mét, được xây từ 249.000 mét khối bê tông, lưu lượng nước chảy vào hồ lên tới 48.000 mét khối/giây.

30. Chương 30: Ha, Nhân Loại

“Bọn chúng quá nôn nóng rồi, tất cả đều muốn gấp rút chiếm lĩnh thế giới”. Hydra trịnh trọng nói lão.

Thực ra là vì các đại ác ma đã vạch ra kế hoạch du lịch tròn ba tháng, không tranh thủ thời gian căn bản không chơi hết được, vì vậy rất là nôn nóng!

Các thanh niên ở thế giới địa ngục hoàn toàn không có ý chí chiến đấu, chỉ muốn hiện thế để chung sống hòa bình với nhân loại, còn Long Dực thì từ từ quen dần là được, Hydra đỡ cằm, ưu sầu nghĩ.

“Chúng ta làm sao bây giờ? Đã nói trạm thứ nhất là chiếm lĩnh Bắc Kinh mà? Vũ khí bí mật chúng ta để lại nhân gian cũng ở đó, hay là đi Bắc Kinh?”. Ba đôi cánh nhỏ xòe rộng sau lưng Long Dực, đôi cánh đó không lớn hơn cánh gà là bao, hơn nữa trông y như cánh gà bị đốt trụi lông, sáu chiếc cánh đáng yêu phật phật mấy cái, nhưng không thể bay lên được, “Ma lực của ta vẫn chưa khôi phục, không bay được, hay là người đưa ta bay theo?”.

Hydra xót xa nhìn kẻ thiếu năng này: “Bệ hạ, rắn chín đầu căn bản không có cánh”.

Long Dực trợn mắt há miệng:...

Hydra thở dài: “Hay là chúng ta xuyên qua lần nữa?”.

Thế là ba ngày sau, Long Dực và Hydra người đầy bụi đất xuất hiện ở trong một nhà máy hóa chất bỏ hoang đã lâu ở ngoại thành Bắc Kinh.

Khắp nơi trong nhà máy hóa chất đều là những thứ kì quái, đạo phù dán ở khắp nơi, kiếm gỗ đào treo trên tường, Thái Cực trận vẽ trên mặt đất...Hiển nhiên có người cố ý bày đồ trấn ma ở đây.

“Ha ha ha ha ha ——! Cái chết! Bóng tối! Giết chóc! Ta chính là Đại ma vương địa ngục mang đến cho nhân loại nỗi kinh hoàng vô biên —— Long Dực!”. Long Dực chui ra từ trong đường ống nước xả, vung tay hô to.

Hydra thở phào nhẹ nhõm: “...Có vẻ lần này xuyên đến đúng nơi rồi”.

“Ha, chỉ là mảnh khoe của nhân loại mà thôi, thật thú vị, đáng tiếc, mấy thứ phù chú ấu trĩ này căn bản không thể làm hại ta một chút...”. Long Dực khinh thường nhìn những món đạo cụ trừ ma mà đám đạo sĩ dùng trong nhà máy hóa chất, cười khinh miệt vươn tay sờ đạo phù trên tường một cái, sau đó nháy mắt bịt tay nhảy cẫng lên ba thước: “A a a a nóng quá tay của ta sắp cụt rồi!”.

“Bệ hạ, tự nhiên ngài sờ vào nó làm gì!”. Hydra sụp đổ đổ trán.

“Đạo phù phương Đông tại sao lại có tác dụng với chúng ta! Chuyện này không khoa học!”. Long Dực vung tay bi phẫn rống giận, bản vương chỉ đang thể hiện chút thôi mà!

“Bệ hạ, chuyện này rất khoa học, đây là phù chú công kích cấp thấp nhất”. Hydra khóc không ra nước mắt, “Nhằm vào tất cả sinh vật có năng lượng, Ma tộc, Yêu tộc, Tử linh, đều sẽ bị thứ này tổn thương”. Nhưng người ta sẽ không tự nhiên đụng tay vào...

Long Dực giấu bàn tay trái bị bỏng đỏ rát ra sau lưng, cố cười tà mị nói: “Chỉ là một chút thương tổn da thịt, Hydra, mau dùng quả cầu thủy tinh cảm ứng vũ khí bí mật của chúng ta đang ở đâu, em trai thân yêu của ta, ta phải đánh thức ma lực đã ngủ say nhiều năm của nó, nó sẽ là ma vương khủng bố đích thực, trợ thủ đắc lực nhất của ta!”.

“...Vâng, bệ hạ”. Hydra chậm rãi lấy quả cầu thủy tinh ra.

Long Dực mắt tự nhiên khịt một tiếng, ra vẻ đạo mạo nói: “Tiện thể xem xem Yến Tử Hoàn đang ở đâu, trong hành trình chiếm lĩnh thế giới, ta muốn hất làm nô lệ của mình, hầu hạ bên cạnh ta”.

“...”. Hydra thở dài, vô cùng lo lắng bệ hạ chưa khôi phục ma lực nhà mình sẽ bị vệ sĩ của Yến Tử Hoàn đánh cho té đái.

“Còn nữa, xem xem quân tiên phong đang làm gì?”. Long Dực lộ ra nụ cười tà ác như đã dự tính trước, “Nếu ta đoán không nhầm, lũ quỷ nghịch ngợm đó nhất định đang quậy phá trắng trợn”.

Ngài đoán sai hoàn toàn rồi được chứ! Đầu ngón tay Hydra nhẹ nhàng chạm lên quả cầu thủy tinh, giờ tay kéo lên một luồng ánh sáng màu xanh nhạt, hình ảnh quân tiên phong chiếu trên bức tường dán đầy phù chú của nhà máy hóa chất.

Đại ác ma số 1 giờ tay hình chữ V đứng trước cổng chính Cổ cung: “Cheese!”.

Đại ác ma số 2 giờ điện thoại “tách” một tiếng: “Người mà xòe cánh ra nhất định sẽ càng đẹp trai đó!”.

Đại ác ma số 3 cầm kem ốc quế: “Suyt —— Ở nơi này phải giả vờ không có cánh”.

Hydra bình tĩnh thu hình ảnh lại: “Ồ ——”.

Long Dực vẻ mặt hoang mang: “Bọn chúng đang làm gì vậy?”.

Hydra trợn mắt nói bừa: “Đang xâm lược”.

Long Dực login IQ điên cuồng lắc đầu: “Người lừa ta, ta nghĩ hình như bọn chúng đang đi chơi!”.

Hydra không nói hai lời, nhanh chóng mở quảng cáo kem đánh răng của Yến Tử Hoàn, hình ảnh không ngừng thay đổi, trong đó đại minh tinh tuần mỹ không thể bắt bẻ chỗ nào cười lộ ra hàm răng trắng bóng, sau đó phập một tiếng cắn đứt thanh chocolate, chứng tỏ mình dùng kem đánh răng XX cực kì tốt, ăn đồ ngọt gì cũng chẳng sao hết.

Không ai biết rằng sau khi quay xong cảnh này, dưới ánh mắt lạnh lùng của Tưởng Phi, Yến Tử Hoàn phải nhả thanh chocolate ra...

Long Dực vất vả lắm mới login được IQ nháy mắt lại logout, mắt xanh lập lòe xem quảng cáo chăm chú, một giây đã vút chuyện quân tiên phong lười biếng chơi bởi ra sau đầu.

Mười hai giờ đêm, lặng yên tĩnh mịch, Phương Kỳ một chiếc bánh sầu riêng ngàn tầng sang phòng Yến Tử Hoàn, sau đó rón ra rón rén trở về phòng mình.

Thế là liền đụng phải Tưởng tiên sinh vừa từ phòng vệ sinh đi ra.

Phương Kỳ nhanh trí lui về khúc ngoặt hành lang, thầm nghĩ mình đã trốn kĩ rồi.

Hồn nhiên không biết Tưởng Phi sớm nhìn thấy cậu...

“Trốn ở đây làm gì?”. Tưởng Phi còn tưởng cậu muốn hù mình, vừa buồn cười vừa bắt đầu đi tìm đến.

“Không ngủ được, đi tản bộ”. Phương Kỳ hơi hồi hộp.

Tưởng Phi nhướn mày, cười nói: “Trùng hợp ghê, tôi cũng không ngủ được”.

Thế là bé hamster bị Tưởng tiên sinh xách ra ban công phòng ngủ hóng gió tâm sự.

Mùi thuốc lá nhân nhật phiêu tán trong không khí ngấm lạnh ban đêm, dáng vẻ Tưởng Phi dựa lan can hút thuốc lá rất tuần tú, thế là bé hamster đại trai không nhịn được nhìn nhiều thêm hai lần. Đang định nhìn thêm lần thứ ba, Tưởng Phi đột nhiên dụi đầu thuốc, nghiêng đầu liếc mắt nhìn Phương Kỳ đang mặc đồ ngủ Doremon, cười như không cười hỏi một câu: “Cậu có bạn gái không?”.

Phương Kỳ ngẩn ra, thật thà nói: “Không có”.

Tưởng Phi thẳng người, hai bước đã đi đến đằng sau Phương Kỳ đang nhào người trên lan can hóng gió, hay tay chống lan can hai bên thân thể Phương Kỳ, giam người trong vòng tay mình, tiếp tục tấn công: “Thế bạn trai?”.

“Làm sao anh biết tôi...” thích đàn ông! Phương Kỳ toàn thân tản ra khí chất “Tôi là tiểu thụ đáng yêu thích kiểu đàn ông anh tuần mau mau tới yêu tôi nào” rất không tự biết mình sợ ngây người! Vội vàng chuyển sang sợ hãi nhìn Tưởng Phi.

“Tôi biết cậu làm sao?”. Tưởng Phi từng bước ép sát.

“Không không không có gì!”. Phương Kỳ không dám cho người khác biết tính hướng của mình, thế là lắc đầu như điên chỉ sợ lộ tẩy, hoàn toàn không biết bí mật của mình thực ra đã lộ rồi.

“Thực ra tôi biết cả rồi...”. Tưởng Phi hơi khom người xuống, hai người càng gần nhau hơn, gần như có thể cảm nhận được hơi thở ấm áp của nhau. Nhưng đúng lúc bé hamster chuẩn bị sa lưới, bóng dáng Yến Tử Hoàn mặc áo ba lỗ quần đùi đeo băng đô thể thao đột nhiên xuất hiện dưới lầu!

Bởi vì trước khi ngủ ăn bánh sầu riêng ngàn tầng, Yến tiểu béo bị cảm giác tội lỗi giày vò chết đi sống lại quyết định nửa đêm xuống lầu chạy vòng quanh biệt thự!

Dù sao nếu dùng máy chạy bộ tiếng ồn quá lớn sẽ dẫn Tưởng tiên sinh tới, như vậy thì thật đáng sợ.

“Tưởng tiên sinh?”. Phương Kỳ dường như phản ứng chậm hơn người bình thường gấp đôi giờ mới dần dần đỏ mặt, “Anh làm gì thế...”.

“...Cậu đi ngủ trước đi”. Tưởng Phi tạm thời kiêm nhiệm chức vệ sĩ cho Yến Tử Hoàn không yên tâm với vị đại minh tinh ngốc nghếch này nửa đêm một mình chạy ra ngoài, đành phải thở dài, tạm thời bỏ kế hoạch ăn thịt bé hamster, thay bộ quần áo khác rồi xuống lầu quan sát Yến Tử Hoàn từ xa.

Yến Tử Hoàn giàu lòng tự trọng, nhưng lại thiếu ý chí, vì vậy thường xuyên làm những việc ngốc khiến người ta dở khóc dở cười, có một số việc Tưởng Phi trong lòng biết rõ, chỉ là lần nào cũng vạch trần thì không hay, cho nên có lúc Tưởng Phi sẽ mở một mắt nhắm một mắt như lúc này.

Làm trợ lý cũng chẳng dễ dàng gì.

Yến Tử Hoàn ở dưới lầu cứ chạy một vòng rồi lại một vòng quanh biệt thự, áo ba lỗ màu đen và quần đùi thể thao tôn lên thân hình của cậu càng thêm hoàn mỹ, đường cong cơ bắp vừa phải mềm mại mà xinh đẹp, mỗi tác nháp nhô đường như được điêu khắc tỉ mỉ, làn da trắng nõn bị mồ hôi bao phủ sáng bóng dưới ánh đèn đường.

Long Dực fanboy thâm niên cổ kim chế xúc động mừng rỡ nhảy nhót trong lòng, khoác một chiếc áo choàng hoa mỹ, đứng cao cao trên rào chắn ngoài tường bao biệt thự. Vầng trăng khuyết lạnh lẽo trên đỉnh đầu khiến mái tóc dài đến thắt lưng màu bạc của hắn như ngọn sóng, cả người hiện ra vẻ kiêu ngạo lạnh lùng!

Nắm trúng thời cơ Yến Tử Hoàn chạy qua đây, Long Dực đột nhiên giơ tay, mặc cho gió đêm thổi áo choàng phất cao, phát ra âm thanh phần phật!

“Ha, nhân loại...”. Hai mắt Long Dực hiện ra màu đỏ đậm, trong tà khí lộ ra ma mị, giọng nói vừa trầm vừa từ tính như rượu mạnh thuần chất, khiến người ta nghe mà mê say, “Người, có muốn có tuổi xuân vĩnh hằng, và của cải dồi dào không bao giờ cạn kiệt hay không?”.

“Phù —— Phù ——”. Yến Tử Hoàn mắt nhìn thẳng chạy tới, vì âm thanh trong tai nghe quá lớn, nên là không nghe thấy tiếng Long Dực.

...Mẹ nó hắn xấu hổ quá.

Long Dực ngơ ngác đứng trên tường bao, xấu hổ đến nổi đỏ bừng mặt!

“Cái đồ, cái đồ nhân loại ngu xuẩn! Cậu ta, cậu ta vậy mà không thèm nhìn ta!”. Long Dực lắp bắp oán trách với Hydra, vô cùng uất ức!

“Cậu ta đeo tai nghe, chắc là không nghe thấy”. Hydra chân thành an ủi, vì lão đại nhà mình trông có vẻ thực sự đáng thương.

Thế là Long Dực lại đẩy cột máu sống lại, đẹp trai lóa mắt bay vút lên đuổi theo, định tiếp tục nói chuyện với Yến Tử Hoàn: “Này, nhân loại, nhân loại ngu xuẩn, người nghe thấy gì không...”.

Nhưng Yến Tử Hoàn vẫn vừa chạy vừa hát, vô cùng hăng say!

Long Dực sụp đổ bay thẳng đến trước mặt Yến Tử Hoàn, mở áo choàng ngăn cản cậu, phần nộ quát: “Nhân loại!”.

“Đậu má!”. Yến Tử Hoàn đầu tiên là giật mình, bởi vì động tác mở áo choàng bất thành linh của Long Dực thoát nhìn như tên biến thái cuồng nude chuyên đi khoe thân khắp nơi! Nhưng sau khi nhìn thấy rõ tướng mạo và quần áo Long Dực rồi Yến Tử Hoàn lập tức thở phào nhẹ nhõm, lấy tai nghe xuống.

Bởi vì trên thế giới làm gì có biến thái nào đẹp trai như vậy.

“Ặc...Muốn kí tên sao?”. Yến Tử Hoàn lập tức phân loại đối phương từ biến thái trở thành fan của mình, lộ ra nụ cười đầy quyến rũ, cực kì có đạo đức nghề nghiệp.

Đại ma vương fanboy đỏ mặt, vẻ mặt như cô vợ nhỏ thẹn thùng nói: “Muốn ~ “.

Hydra:...??

31. Chương 31: Anh Cho Leonardo Ấy A A A A A

“Nhưng mà không có giấy bút...”. Yến Tử Hoàn một chút, fanboy hơn nửa đêm cố tình đến nhà mình chặn đường xin chữ kí sao lại không mang giấy bút theo?

Vậy nên người này rốt cuộc muốn làm gì?

“Không đúng!”. Chỉ cần biến nhân loại này thành nô lệ, sau này chữ kí chẳng phải là muốn bao nhiêu có bấy nhiêu ư? Fanboy ngây thơ cho dù đã thu được thần tượng làm nô lệ nhưng vẫn chỉ muốn chữ ký sẽ sờ ba giây, ở trong lòng vẽ lên cảnh tượng mình cầm roi da quất Yến Tử Hoàn, còn Yến Tử Hoàn khóc hu hu gục xuống bàn điên cuồng kí tên.

...Quá đẹp!

Thế là Long Dực hoàn toàn thức tỉnh thay đổi thái độ, nhanh chóng lộ ra nụ cười mê hoặc tà mị tiêu chuẩn của Ma vương, nói: “Ha, nhân loại, nhà ngươi có muốn có được tuổi thanh xuân vĩnh hằng, và của cải suốt đời tiêu không hết không?”.

Yến Tử Hoàn giật giật khoe miệng, tiếp tục chạy vượt qua tên thần kinh này: “Không muốn”.

“Không thể nào, không ai có thể chống lại sự mê hoặc của ác ma”. Long Dực xoay người đuổi theo, bật ngón tay hiệu ý cười nói: “Ha, ta biết rồi! Đồ gian xảo nhà ngươi đang định hấp dẫn sự chú ý của Ma vương به hạ!”.

Gian xảo ông nội anh a a a tên thần kinh này đáng sợ quá a a a liệu hắn ta có tạt axit vào mình không a a anh ơi cứu em! Yến tiểu béo hoảng sợ sải chân bắt đầu chạy nhanh về phía cổng lớn biệt thự!

Long Dực bay là là phía sau đuổi sát nút: “Nào, bảo bối, nói cho ta biết ngươi muốn gì? Tượng vàng Oscar thì sao?”.

“Anh cho Leonardo ấy a a a a a!”. Yến Tử Hoàn nói mà không suy nghĩ.

Ồ nhân loại này thật trong sáng thật ngây thơ thật vô dục vô cầu, hoàn toàn không giống với những kẻ ngu xuẩn ngoài kia chỉ biết muốn này muốn nọ! Long Dực hai mắt tỏa sáng, điên cuồng ca tụng trong lòng, tiếp tục kiên nhẫn đuổi theo Yến Tử Hoàn: “Ta không tin ngươi thực sự không có bất cứ nguyện vọng gì, cứ mạnh dạn nói ra! Nói ra khát vọng cuồng nhiệt mà ngươi chôn sâu trong lòng! Kí kết khế ước linh hồn với ta đi!”.

“Anh điên à a a a a!”. Yến Tử Hoàn lệ rơi đầy mặt.

Long Dực theo sát phía sau, ánh mắt tập trung ở trên cặp lông mày cong vênh của thần tượng, trong đầu chợt lóe linh quang: “Đúng rồi! Hay là để ta ban cho ngươi năng lực ăn bao nhiêu cũng không béo, thế được không?”.

“Nói thừa, như vậy đương nhiên là được rồi a a a a!”. Yến Tử Hoàn vừa chạy vừa la hét, nếu được vậy thì tốt quá, đáng tiếc anh chỉ là một tên thần kinh!

Đúng lúc cậu vừa dứt lời, toàn bộ thế giới dường như đột nhiên lặng ngắt như tờ.

Tiếng nhạc âm ỉ trong tai nghe, tiếng côn trùng kêu trong bụi cỏ, tiếng còi xe cộ ở đằng xa, tiếng cổng biệt thự bị đẩy ra...thậm chí là tiếng tim đập thành thịch, tiếng hít thở hỗn hển, tiếng quần áo sột soạt của mình, tất cả đều biến mất.

Thời gian ngừng lại, đến gió cũng bị ghim trên mặt đất, một tờ rơi bị thổi lên cao, sau đó cứ như vậy ngừng lại giữa không trung.

Yến Tử Hoàn phát hiện mình không thể cử động được, không thể mở miệng nói chuyện, thậm chí hô hấp cũng dừng lại, cả người như thể bị phong kín trong một viên hổ phách cực đại.

Còn quái nhân tóc bạc kia, dường như là sinh vật duy nhất trên thế giới còn hoạt động, đột nhiên từ sau lưng hắn mở ra sáu chiếc cánh nhỏ nhỏ màu đen, cánh nhỏ vẫy cất lực, đưa hắn bay lên cao cách mặt đất chừng 5cm.

“...”. Yến Tử Hoàn quả thực không biết mình nên sợ hãi hay là cười bậy nữa.

Long Dực chậm rãi giang hai tay, vận ma lực khiến xung quanh nổi lên một trận gió, thổi tung áo choàng đen và mái tóc bạc, cực kì phong cách, một đôi mắt đen sâu thẳm hơi phấp phấp màu máu nhìn thẳng vào Yến Tử Hoàn, trầm giọng nói: “Ngươi và linh hồn của ta đã kí kết ước, với sức mạnh của ngôn linh, bất cứ sinh vật nào cũng không thể chống lại, từ nay về sau, ta giao cho ngươi năng lực ăn bao nhiêu cũng không béo, còn ngươi...”.

Yến Tử Hoàn hoảng sợ nhìn hấn, vô cùng muốn mở miệng cự tuyệt, nhưng không thể mở miệng được!

Từng chữ từng chữ, Long Dực nói thật rõ ràng: “Người sẽ trở thành nô lệ của ta, linh hồn người do ra bảo quản, sau khi thân xác người tiêu tan, nó sẽ là vật sở hữu của ta mãi mãi, nghe lệnh của ta, chiến đấu vì ta, cánh cửa thiên đường vĩnh viễn đóng kín với người, cùng ta rơi vào bóng tối đi! Nô lệ!”

Theo tiếng ngâm tụng của Long Dực, Yến Tử Hoàn cảm thấy thân thể mình càng ngày càng nhẹ, dường như có thứ gì đó đang chậm rãi bị hút ra khỏi cơ thể, sau một trận hoảng hốt, cậu phát hiện trong tay Long Dực có thêm vật gì giống như một cụm lân tinh, vật kia tỏa ra màu xanh thẫm hơi trong suốt, to bằng nắm tay, bốc cháy trong lòng bàn tay Long Dực.

“...”. Đâu mà đây là linh hồn của mình sao a a a không muốn a tôi muốn lên thiên đường được chứ! Yến Tử Hoàn lo lắng không gì sánh được.

“Ta cho người sức mạnh, người cho ta linh hồn, giao dịch công bằng...Rất tốt, coi như người ngầm chấp nhận”. Long Dực không biết xấu hổ bật ngón tay một cái, khế ước linh hồn đã kí kết hoàn tất, thời gian tiếp tục quay, ngọn lửa xanh thẫm biến mất trong lòng bàn tay Long Dực giống như bị hấn hấp thu.

Yến Tử Hoàn như vừa tỉnh dậy từ trong mộng cử động thân thể, thoáng chốc cảm giác không thể động dậy quỹ dị mấy phút trước liền biến mất, có thể là nhờ chó địa ngục ban tặng mà đối mặt với những tình huống ly kỳ như vậy năng lực ứng biến của Yến Tử Hoàn vẫn chưa bay mất, cậu đang định mở miệng từ chối, cách đó không xa đột nhiên truyền đến tiếng gầm giận dữ của Tướng Phi: “Này! Làm cái gì thế hả?”

Yến Tử Hoàn vừa thấy Tướng Phi liền nhũn chân, gần như là phản xạ có điều kiện giải thích: “Tôi chạy bộ, để giữ vững cân nặng”.

Tướng Phi không nói gì quay sang Yến Tử Hoàn: “...Không hỏi cậu”.

Long Dực lộ vẻ cười ma mị: “Nhân loại, ta đang kí kết khế ước linh hồn với cậu ta”.

Tướng Phi lôi Yến Tử Hoàn ra sau mình bảo vệ, đề phòng nhìn chằm chằm Long Dực.

Nếu là bình thường, hấn sẽ lập tức cho rằng Long Dực là tên thần kinh, nhưng sau khi nhìn thấy tận mắt sự vật siêu nhiên hiện giờ Tướng Phi không dám đưa ra kết luận nhanh như vậy.

Yến tiểu béo lui ra phía sau trợ lý cao lớn khôi ngô, lập tức liền lo lắng, vội vàng đổi ý nói: “Khế ước vừa này tôi không đồng ý ha! Không tính!”.

Long Dực cười lạnh: “Muốn nuốt lời? Ta nói sẽ giao cho người năng lực ăn bao nhiêu cũng không béo, tự người nói được, lúc kí kết khế ước cũng ngầm chấp nhận rồi”.

Về mặt Tướng Phi trở nên rất phức tạp:...

Yến Tử Hoàn gần như sắp tức đến bật khóc: “Tôi không nói được chứ không phải ngầm chấp nhận!”.

Long Dực cực kì trơ tráo nhún nhún vai: “Sức mạnh của ngôn linh đã có hiệu lực, đây là một trong những sức mạnh cổ xưa mạnh nhất trong vũ trụ, ai cũng không thể làm trái nó”.

Tướng Phi nhíu nhíu mày, thô bạo kéo Yến Tử Hoàn: “Chúng ta đi”.

Long Dực ngẩn ra một chút, lúng túng xoa tay đuổi theo, chọc nhẹ một cái sau lưng Tướng tiên sinh, cực kì giống một kẻ bán rong sống chết quần theo người đi đường mời mọc đĩa cấm: “À, cái đó, chúng ta đã kí khế ước linh hồn rồi...”.

Hydra trốn sau một cái cây lặng lẽ che mặt, cắn bản không nhần tâm xem tiếp.

Bệ hạ quả thực là một cái máy tạo rắc rối cho mình...Bá vương địa ngục cái gì chứ, sắp bằng nổi nhục của địa ngục rồi!

Bởi vì đối phương trông có vẻ thực sự sợ rồi, vì vậy Tướng Phi càng khẳng định thân phận tên thần kinh biến thái của Long Dực, lạnh lùng phun ra một chữ: “Cút”.

“Dám bảo ta cút? Trời ơi, ta long trọng tuyên bố, nhà người đã thực sự hấp dẫn được sự chú ý của ta”. Long Dực bắt khuất theo sau, mặc dù rất muốn sáu chiếc cánh đen vĩ đại dài ra ngay lập tức nhưng ma lực chưa

khôi phục, vì vậy không thể được, thế là đành phải khiển trách Yến Tử Hoàn kịch liệt: “Nhân loại! Hiện tại ngươi là nô lệ của ta, vậy mà ngươi lại đối xử với chủ nhân của mình như thế sao? Có còn một chút tinh thần khế ước nào không?”.

Tướng Phi kéo cổng, đẩy Yến Tử Hoàn vào trong, rồi lập tức quay lại xách cổ áo Ma vương điện hạ, âm trầm nói: “Cút?”.

“Ha! Nhân loại vậy mà dám ngông cuồng như vậy, thú vị, thú vị!”. Long Dực lộ ra nụ cười lạnh nguy hiểm, uy hiếp nói: “Tốt nhất nhà ngươi nên lập tức cho ta đi vào, nếu không...”.

“Cút!”. Một tay Tướng Phi kéo cổ áo Long Dực xách lên, sau đó ném ra ngoài, Ma vương bệ hạ tôn quý còn chưa kịp dài cánh đã lặn lông lốc theo cầu thang cổng chính của biệt thự.

Trợ lý bá đạo thích thú thưởng thức toàn bộ quá trình, sau đó sập cửa rầm một tiếng, nhanh chóng khóa kĩ.

Trong quá trình giải quyết Ma vương địa ngục, Tướng Phi chỉ nói đúng ba câu, đó chính là “Cút”, “Cút”, và “Cút”, hơn nữa cuối cùng còn làm Ma vương địa ngục cút theo đúng nghĩa đen.

Quả thực chính là nam thần!

Long Dực đầy bụi đất nằm dưới bậc thang, bị sự hung hăng của nhân loại làm kinh sợ đến nỗi ngây người, đáng vẻ trầm mặc không nói thoát nhìn y như một thi thể.

“Bệ hạ ngài không sao chứ?”. Hydra vội vã chạy tới.

“...Vừa rồi sao ngươi không tới?”. Trong mắt Long Dực dường như lấp lánh ánh nước.

Hydra trầm mặc trong chốc lát nói: “Ma lực của thần cũng chưa khôi phục...”.

Người kia vừa nhìn đã biết đánh không lại rồi!

Long Dực chớp chớp mắt, nước mắt đọng trên hàng mi dài, ầm ỨC vô cùng: “Còn chưa được kí tên cho nữa”.

“Đừng khóc đừng khóc, chữ kí rớt đó chúng ta còn lạ gì”. Hydra luống cuống tay chân an ủi, “Chúng ta tới nhân giới rồi, sau này có thể lên Taobao mua sắm, thần sẽ mua cho ngài gối ôm Yến Tử Hoàn, loại chỉ mặc một chiếc quần bơi”.

“Vậy mà ngươi còn có tâm trạng lên Taobao hả? Nhân loại hèn mọn dám lớn lối như vậy trước mặt ta, bản vương phải tắm máu nhân gian!”. Long Dực đứng dậy phui phui bụi trên móng, vẻ mặt cương quyết.

Hydra:...

“Khụ, cái đó...”. Long Dực dừng một chút, dề thấp giọng xoa xoa tay nói: “Ngươi mua ba cái gối ôm, một cái để ta ôm đi ngủ, một cái để dự phòng, một cái để sưu tầm”.

Hydra ngoài cười trong không cười: “Vâng”.

“Nô lệ ngu xuẩn, nhất định cậu ta không ngờ rằng...”. Máu mắt Long Dực tối dần, “Đòn sát thủ mạnh nhất mà bản vương để lại ở nhân gian, thực ra ở ngay trong nhà cậu ta, chỉ cần ta đánh thức sức mạnh ngủ say của hắn, đến lúc đó...Ha ha ha ha ha!”.

Trong phòng, Tướng Phi dẫn Yến Tử Hoàn vẫn chưa tỉnh hồn từ lầu một đi lên phòng tắm lầu hai, bình tĩnh nói: “Tắm xong đi ngủ, sau này không được ra ngoài một mình muộn như vậy”.

32. Chương 32: Ta Sẽ Dùng Linh Hồn Của Ngươi Để Xì Mũi

“Thực ra quái nhân kia...”. Yến Tử Hoàn càng nghĩ càng sợ hãi, không thể nào bình tĩnh lại, “Hình như đúng là hắn kí với tôi thứ gì đó, vừa nãy đột nhiên hắn mọc ra sáu cái cánh bay lên, còn dùng thời gian lại, sau đó rút linh hồn của tôi ra để trên tay! Linh hồn của tôi trong giống như một ngọn lửa màu xanh thẫm...” đẹp cực!

Tướng Phi nhú mày cắt lời cậu: “Cậu chắc không?”.

Yến Tử Hoàn gật đầu như điên: “Chắc chắn! Có thể hắn thực sự là ác ma!”.

“Nhưng...”. Tưởng Phi nghi hoặc xoa xoa cằm, “Nếu hắc thực sự lợi hại, vừa rồi tại sao lại ngoan ngoãn bị tôi xách cổ áo ném ra ngoài? Lực chiến đấu của hắc còn không bằng một phần mười chỗ địa ngục”.

Việc này quả thực rất khó giải thích! Yến Tử Hoàn ngây người một lát, cũng rơi vào hoang mang.

Tưởng Phi tiếp tục nói: “Hơn nữa cậu nói hắc lấy đi linh hồn của cậu, vậy hiện giờ cậu có cảm thấy có gì không ổn không?”.

“Chẳng có cảm giác gì”. Yến tiểu béo thành thật đáp.

Tưởng Phi hừ lạnh một tiếng.

Yến Tử Hoàn khẽ vuốt ngực: “Nhưng trong lòng tôi vẫn sợ lắm, nói không chừng lát nữa hắc...” sẽ phá cửa mà vào nhà chúng ta san thành bình địa!

Nhưng lúc này dưới lầu truyền đến tiếng nhấn chuông, giọng nói loáng thoáng của Long Dục truyền đến: “Nô lệ, ta biết ngươi đang ở bên trong! Có bản lĩnh kị khế ước thì có bản lĩnh mở cửa! Ngoãn ngoãn mở cửa ra! Ta muốn tìm Long Ngạo Thiên!”.

Yến Tử Hoàn:...

Tưởng Phi lộ ra nụ cười nhạt hàm ý “Cậu xem hắc ta quả nhiên là tên thần kinh mà”, giúp Yến Tử Hoàn đóng cửa phòng tắm: “Tắm xong, đi nghỉ sớm một chút, tôi sẽ đối phó với hắc”.

Yến Tử Hoàn đành phải vừa lăm bằm vừa cởi quần áo vịn vòi nước nóng tắm rửa, mặc dù đầy một bụng nghi hoặc không thể giải quyết nhưng lí trí lại cảm thấy Tưởng Phi nói rất có lý —— Nếu thực sự là ác ma vậy tại sao lại hành động như vậy?

Sau khi sắp xếp ổn thỏa cho Yến Tử Hoàn, Tưởng Phi xuống lầu đứng ở cửa nghe ngóng một lúc, sau đó bất ngờ đẩy cửa ra, Long Dục mang về mặt dì Tuyết (*) đang đứng ngoài cửa điên cuồng nhấn chuông, bị cánh cửa đập vào tru tréo gào khóc lăn xuống bậc thang lần nữa, áo choàng lật lên mặt, thê thảm đến nỗi không dám nhìn thẳng...

(*) Chưa rõ nghĩa nhưng ảnh dì Tuyết đây. Chắc là dì Tuyết đầu tiên hàng hai đó.

Còn Hydra đứng đằng sau, sợ đến nỗi thở mạnh cũng không dám, thậm chí quên cả xuống đỡ Ma vương bệ hạ nhà mình dậy.

Chắc chắn nhân loại này tại sao lại hung như vậy?

Mặt mày Tưởng Phi âm trầm hung ác, siết nắm đấm cho khớp xương kêu răng rắc, nhưng Long Dục trông có vẻ thực sự thê thảm nên Tưởng Phi cũng không muốn đánh hắc nữa, đành phải uy hiếp, lạnh lùng nói: “Lần sau trước khi gõ cửa, đề nghị anh nên gọi xe cứu thương”.

Long Dục mất hết mặt mũi, đứt khoát nằm giả chết, ngu ngốc khiến người ta thương cảm.

“Hừ”. Đều là rác rưởi, Tưởng Phi lạnh lùng xoay người đóng cửa.

Long Dục che cục u lớn trên đầu, trở mình ngồi xếp bằng trên mặt đất, vẻ mặt chán nản chớp chớp mắt.

“Bệ hạ, hay là chúng ta tìm một chỗ nghỉ ngơi trước, rồi nghỉ đối sách”. Hydra đau lòng chạy xuống bậc thang, kéo cánh tay Long Dục cố gắng kéo hắc dậy.

“Ồ!”. Long Dục ngạo kiều hất tay Hydra, thoát nhìn rất giống một thiếu nữ đang giận dỗi bạn trai.

Hydra:...

Long Dục ầm ục sụt sịt mũi, muốn tìm lại cảnh tượng ngày xưa: “Nếu là 25 năm trước, cái cổng dày bằng này ta liếc mắt đã có thể nhìn xuyên qua rồi!”.

Hydra vội vàng vuốt lông: “Đương nhiên rồi, bệ hạ của chúng ta liếc mắt đã nhìn xuyên qua”.

“Hừ, chỉ là cái nhà bé tẹo của nhân loại hèn mọn, không thể nào ngăn cản ta được”. Long Dục nhảy dựng, đi vòng quanh biệt thự, cố gắng tìm một cửa sổ không khóa.

Hydra nhất thời rất là hối hận vì sao mình không theo lũ ác ma đi du lịch Bắc Kinh sáu ngày.

Cảm giác khó xử bao trùm thật quá tệ hại!

Thấp thỏm bất an tằm xong, Yến Tử Hoàn buồn bực phát hiện vừa nãy sau khi Tưởng Phi đẩy mình vào phòng tắm lại không đưa quần áo để thay cho cậu, nhưng nghĩ rằng lúc này đã nửa đêm mọi người đều đang ngủ, vì vậy sau khi Yến Tử Hoàn sấy tóc qua loa xong liền bình tĩnh để móng trần chạy bước nhỏ về phòng.

Dọc đường đi, không hề có người.

Trong biệt thự, cực kì yên tĩnh.

Gió đêm thổi đến rất thoải mái, vì vậy buổi tối mùa hè Yến Tử Hoàn thường quên đóng cửa phòng ngủ, gió nhẹ thổi tung rèm cửa sổ, ánh trăng nhạt không có gì ngăn trở chiếu xuống nền phòng, phác họa rõ nét một...bóng người.

“A a a a ——”. Yến Tử Hoàn phát ra một tiếng hét tê tâm liệt phế, đồng thời cấp tốc bật đèn phòng ngủ.

“Wow!”, Long Dục ngồi trên bệ cửa sổ mặt đỏ đến mang tai nhìn thần tượng khỏa thân đột nhiên sáng bừng hiện ra trước mắt, kích động đến nỗi nói năng lộn xộn: “Bảo bối, em thế này có ổn không? Đệt mẹ cảnh này kích cmn thích quá! Bình thường ta chỉ xem phát sóng thôi nên giờ chịu không có nổi...”.

Hạnh phúc tới thật bất ngờ.

Nhưng hắn còn chưa nói hết, đã bị Yến tiểu béo vừa sợ vừa giận đẩy ngã xuống cửa sổ.

“A ——!”. Long Dục thét chói tai rơi xuống đất.

Mặc dù lầu hai không cao lắm nhưng Ma vương bệ hạ vẫn bị rơi đến choáng váng, áo choàng mở rộng trên mặt đất, tựa như một đôi cánh màu đen to lớn!

“Mẹ nó biến thái!”. Yến Tử Hoàn tức giận đóng sập cửa sổ, sau đó nhanh chóng mặc một chiếc quần đùi rộng rãi.

“Tên nô lệ công cuồng, thô lỗ, láo xược!”. Ma vương bệ hạ liên tiếp chịu nhục phe phẩy sáu chiếc cánh nhỏ vừa bò vừa bay lại treo lên bệ cửa sổ của Yến Tử Hoàn, cổ tay vừa lật một cái, liền biến ra một ngọn lửa xanh chói sáng, cách tầm kính thủy tinh hung tợn uy hiếp: “Nô lệ, đừng quên rằng linh hồn của ngươi còn ở trong tay ta!”.

Yến Tử Hoàn bán tín bán nghi, cứng ngắc nói: “...Làm thế nào anh chứng minh được thứ này là linh hồn của tôi?”.

“Quá đơn giản!”. Long Dục nhếch mi, dùng đầu ngón tay chọc nhẹ ngọn lửa lơ lửng trong lòng bàn tay.

“Đậu má!”. Yến Tử Hoàn giật người một cái, giống như đột nhiên bị ai đó đâm vào xương sườn, vừa đau vừa ngứa.

“Muốn nữa không? Một phát nữa nhé? Ta chọc, ta chọc, ta chọc chọc chọc!”. Đầu ngón tay Long Dục chọc tới chọc lui trên linh hồn của Yến Tử Hoàn, cực kì dễ tiện!

Yến Tử Hoàn sụp đổ ôm xương sườn: “Đừng chọc nữa mẹ nó”.

Long Dục chưa tận hưởng được tay: “Còn không cho ta vào?”.

Yến Tử Hoàn cắn môi một cái, nhất thời không biết nên làm thế nào mới phải.

Long Dục sốt ruột vỗ vỗ cửa sổ nói: “Nếu ngươi không cho ta vào ta sẽ...”.

“Anh sẽ thế nào?”. Yến Tử Hoàn căng thẳng.

Long Dục chậm rãi lộ ra nụ cười lạnh lẽo âm trầm, nắm linh hồn xanh biếc trong tay, giống như đang nặn đất sét ép phẳng ra thành hình một chiếc khăn tay, lạnh lùng nói: “Không cho ta đi vào ta sẽ dùng linh hồn của ngươi để xỉ mũi”.

“...”. Lần đầu tiên Yến Tử Hoàn biết trên thế giới còn có kiểu uy hiếp này, nhất thời kinh ngạc không nói ra lời!

Thấy cậu không nói gì, Long Dực uy hiếp càng thêm táo tợn: “Ồ? Người không sợ sao? Vậy thì dùng để chùi dít thì thế nào?”.

“Tôi giết anh a a!!!”. Yến Tử Hoàn giận đến nổi mất hết lý trí, kéo cửa sổ vươn tay cướp lại linh hồn của mình, nhưng ngọn lửa xanh nhìn được nhưng không thể sờ được, căn bản là không có thực thể, thế là Yến Tử Hoàn đành phải túm cổ áo Long Dực lắc như điên, dấn vào tan hấn hét lên: “Mau trả linh hồn lại cho ông! Nếu không ông sẽ bảo anh trai đánh anh!”.

Tôi có hai mươi tư anh trai đây sợ chưa!

“Ha ha ha, không ích gì đâu, nô lệ”. Giọng nói của Long Dực bị bị lắc làm cho đứt quãng, “Lẽ nào người không muốn có năng lực ăn thể nào cũng không béo sao?”.

“Đương nhiên là muốn! Nhưng ai muốn làm nô lệ cho anh chứ!”. Yến Tử Hoàn tiếp tục lắc không ngừng, “Trả đây trả lại đây anh trả lại cho tôi!”.

“Không trả lại được, nô lệ”. Long Dực bị lắc đến choáng đầu hoa mắt, “Ta nói rồi, sức mạnh khế ước đã có hiệu lực, dù thế nào đi nữa linh hồn của người cũng không thể trở về cơ thể người, kể cả ta đổi ý cũng vô dụng, có sức cản quấy thà rằng người nghĩ làm sao để lấy lòng chủ nhân của người, nếu ta được người dễ vui vẻ, nói không chừng sẽ tạm thời bỏ qua ý định dùng linh hồn người để xì mũi...”.

Còn nói không chừng! Còn tạm thời! Yến Tử Hoàn tức quá tức quá rồi! Hận không thể cắn một miếng lên mặt Long Dực!

Lúc này, giọng Yến Nhất truyền vào từ ngoài cửa: “Ai thế?”.

Yến Tử Hoàn vừa quay đầu liền phát hiện một trận huyên náo của mình đã làm mọi người thức giấc, mọi người vây quanh cửa trong tư thế bất trộm.

“Tại sao lại là hấn nữa”. Tưởng Phi nóng nảy đi tới trước cửa sổ kéo Long Dực vào, bưng bưng lửa giận chất vấn: “Rốt cuộc anh muốn làm gì?”.

Nhưng Long Dực hoàn toàn không để ý đến Tưởng Phi, mà cứ nhìn chằm chằm Yến Nhất, vẻ mặt anh em thất lạc nhiều năm cuối cùng cũng đoàn tụ, nhiệt tình nói: “Trời ơi, đệ đệ thân yêu của ta, tấm gương phản chiếu tất cả bóng tối và tội ác của nhân gian, trái cấm cùng sinh trưởng trên cây tà ác với ta, thực sự...là đệ sao?”.

Yến Nhất lười biếng giương mắt: “Không phải”.

Thực sự chẳng biết phối hợp!

Mạnh Phồn suýt nữa cười ra tiếng.

“Là đệ, ta có thể cảm nhận được hơi thở ác ma trên người đệ...”. Long Dực run run vai, dường như nghĩ tới chuyện gì rất thú vị, “Ha ha ha ha ha, ta là Ma vương địa ngục Long dực! Hãy để ta đánh thức sức mạnh tà ác ngủ say trong cơ thể đệ!”.

Yến Nhất trầm mặc chốc lát, ho nhẹ một tiếng: “...Ma vương địa ngục?”.

Thực sự chẳng giống chút nào.

“Có khả năng là thật đấy”. Mạnh Phồn lặng lẽ kéo tay Yến Nhất, kề tai hần nói nhỏ, “Tôi vừa vào thế giới tinh thần nhìn rồi”. Quái nhân tự xưng là Ma vương địa ngục này, thể tinh thần của hần và hai mươi tư thể tinh thần trong thế giới tinh thần của Yến Nhất giống nhau, không những có năng lực tinh thần mạnh đến nghịch thiên, mà còn đang cuộn cuộn không ngừng tỏa ra khí đen, đồng thời rất miễn cảm với vị khách không mời mà đến, may mà Mạnh Phồn chỉ nhìn thoáng qua rồi ra ngay, không bị năng lực tinh thần của Long Dực công kích.

“Thế à”. Yến Nhất hạ mắt nhìn Mạnh Phồn chăm chú, thuận thế nhéo nhéo đầu ngón tay của anh, kề sát vào tai anh dịu dàng nói: “Mới hai giờ không gặp, nhớ em quá”.

“Đừng quấy rối”. Tiểu thụ bất ngờ không kịp đề phòng lại bị trêu chọc, Mạnh Phồn liền nhũn chân.

Tướng tiên sinh cũng nhân cơ hội thể hiện năng lực bạn trai, che bé hamster mềm mại ra phía sau, cách xa Long Dực.

Móng vuốt Phương Kỳ bám trên cánh tay Tướng tiên sinh, lộ ra nửa cái đầu từ sau lưng Tướng tiên sinh dè dặt nhìn Long Dực.

Long Dực lúng túng liếm môi một cái, lặp lại lần nữa: “Ặc, cái đó...Ta là Ma vương địa ngục, Đại ma vương tận thế khủng bố ở...”.

Này, mấy người này đang làm gì vậy? Tại sao còn âu yếm nhau trước mặt Ma vương địa ngục vậy!?

33. Chương 33: Cái Tên Này Là Chính Miệng Ta Cho Người Đó

Mặc dù Đại ma vương đã chứng tỏ thân phận, nhưng ánh mắt của quần chúng vậy xem vẫn tràn ngập sự không tin tưởng!

Trên mặt mỗi người đều hiện rõ dòng chữ “Ma vương địa ngục sao có thể gà như vậy”.

“A, mở to mắt ra mà nhìn cho rõ đây...”. Để chứng minh thân phận ác ma của mình, Long Dực bình tĩnh xòe ra sáu chiếc cánh đen, vỗ vài cái.

Phương Kỳ vẫn trốn sau lưng Tướng Phi xem náo nhiệt thở dài nói: “Cánh thật đó”.

Tướng Phi vừa khiếp sợ vừa không hiểu nổi quay đầu liếc nhìn Phương Kỳ, không hiểu tại sao lần nào cậu cũng bình tĩnh như vậy, lần trước lúc nhìn thấy chó địa ngục cũng cực kì bình tĩnh, chẳng lẽ hần trời sinh đã phản ứng chậm hơn người khác nửa nhịp?

Ánh mắt Tướng tiên sinh nhìn bé hamster nhất thời trở nên đầy yêu thương.

Long Dực cười lạnh đáp lại vấn đề của Phương Kỳ: “Đương nhiên là cánh thật, đáng tiếc bản vương chưa khôi phục ma lực, nếu không đã san bằng ngôi nhà này chứ chẳng chơi!”.

Phương Kỳ không suy nghĩ theo thói thường, hoàn toàn không để ý đến khí phách hào hùng khi hắn nói san bằng ngôi nhà này, mà ngốc moe hỏi tiếp một câu: “Vậy mặt sau áo của anh có sáu cái lỗ hử?”.

“...Ha? Ma vương địa ngục mở cánh đen tà ác trước mặt người! Vậy mà người lại thắc mắc trên áo Ma vương địa ngục có lỗ hay không! Nực cười!”. Long Dực đỏ mặt tía tai mạnh mẽ lên án.

Bởi vì đúng là có sáu cái lỗ, không chỉ trên áo có, mà cả áo choàng cũng có nữa.

Nếu không người nói xem cánh phải chui ra thế nào! Chui ra thế nào!

Kết quả bầu không khí vốn dĩ còn có chút nghiêm túc nháy mắt bị phá vỡ, trên mặt của những người ở hiện trường đều dạt dào nụ cười sung sướng, Yến Tử Hoàn thậm chí còn quên mất linh hồn của mình còn bị đối phương nắm trên tay, nhin cười đi ra sau lưng Long Dực xem cái lỗ, Long Dực vẻ mặt bức bách bách lùi ra sau mấy bước đứng sát lưng vào tường không cho cậu nhìn, khàn giọng nói: “Lũ nhân loại ngu xuẩn, điểm chú ý của các người lệch lạc hết rồi được chứ!”.

Hơn hai mươi năm không đến nhân gian, thanh niên bây giờ sao lại to gan lớn mật như vậy? Hừm?

Nghe thấy tiếng cười nói truyền tới từ lầu hai biệt thự, Hydra vui mừng không gì sánh được, vừa nãy mình lấy có đau đầu không cùng Long Dực vào được, nếu không thật sự mất hết mặt mũi.

“Người đau đầu?”. Long Dực không tin, “Đau đầu nào?”.

Hydra thề son sắt: “Cả chín cái đầu tự nhiên đau lắm”.

Thế là Ma vương ngốc nghếch đành phải leo cửa sổ một mình.

Bởi vì ở dưới lầu đợi rất buồn chán, Hydra móc quả cầu thủy tinh cầm tay từ túi áo ra, tách tách chụp cho mình một tấm ảnh tự sướng rồi post lên Weibo, kèm theo caption: “Ông chủ thần kinh, tối như vậy còn muốn tăng ca, phiền quá [Tạm biệt]”. Bởi vì một trong những thiên phú của chủng tộc ác ma chính là ưa nhìn, hơn nữa Hydra còn là một người thích đăng ảnh tự sướng, vì vậy trong thời đại cái đẹp lên ngôi, hơn

nữa còn là một nhân vật nổi tiếng không lớn không nhỏ trên mạng xã hội, dưới khu bình luận fans lập tức giúp Hydra mắng chửi ông chủ bắt lương đêm khuya bắt nhân viên tăng ca, bóc lột quá đáng mồ hôi xương máu của nhân viên, tro cốt của Long Dực nháy mắt đã bị trộn lẫn với mười mấy bát gạo lớn, căn bản không thể tách ra được.

Hydra sáng khoái rồi, liền mở Taobao bắt đầu giúp ông chủ nhà mình mua đồ dùng Yến Tử Hoàn, mua thả phanh, dù sao địa ngục có rất nhiều vàng, lấy không hết dùng không kiệt, không tiêu xài hơi phí!

Long Dực cảm thấy mình chịu quá đủ nhục nhã rồi, để khiến thân phận của mình càng có sức thuyết phục hơn, tay phải lật một cái triệu hoán ra linh hồn của Yến Tử Hoàn, nắm ngón tay ở tay trái thì gãi tới gãi lui trên linh hồn, về mặt u ám nói: “Nhân loại ngu xuẩn, các người nhìn cho kĩ, đây là linh hồn bản vương vừa thu được, ác ma chúng ta có thể thông qua việc đụng chạm vào linh hồn kẻ khác ước để đạt được hiệu quả như đụng chạm vào kẻ đó...”.

“Ha ha ha ha ha!”. Yến Tử Hoàn vốn đang đứng bình thường đột nhiên cười không ngừng, hai tay còn vỗ khắp nơi trên cơ thể, cười ra nước mắt cầu xin tha thứ:

“Đừng cù đừng cù nữa! Đệt mẹ đừng cù gan bàn chân chứ!”.

“Đừng tay”. Yến Nhất tiến lên vài bước, giữ chặt tay trái đang làm loạn của Long Dực, hơi hơi híp mắt, dù mang vẻ mặt nghiêm trọng nhưng khóe môi vẫn hơi nhếch lên, mang đến cảm giác lạnh lùng, không giận tự uy, còn giống Đại ma vương hơn cả Long Dực, Yến Nhất nhìn chằm chằm ngọn lửa lơ lửng trên lòng bàn tay phải của Long Dực, trầm mặc nói: “Anh nói đây là linh hồn của Yến Tử Hoàn?”.

“Đúng vậy!”. Long Dực tiếp tục tìm đường chết, “Cậu ta vừa kí kết ước linh hồn với ta ở dưới lầu, ta giao cho cậu ta năng lực ăn thế nào cũng không béo, còn cậu ta bán linh hồn của mình cho ta...”.

Yến Nhất nhú mi, quay sang Yến Tử Hoàn, vẻ mặt phức tạp: “Thật à?”.

“Thật ra không phải em tự nguyện!”. Yến Tử Hoàn sụp đổ, “Ở đây có hiểu lầm, anh hãy tin em!”.

“Hừ, đã kí rồi thì không thể đổi ý, nô lệ!”. Long Dực cười nhạt, ánh mắt chuyển sang Yến Nhất, “Thế nào, đệ đệ thân yêu của ta, cuối cùng đệ cũng chịu nghe ta nói rồi chứ?”.

“Chuyện về linh hồn lát nữa nói tiếp”. Yến Nhất vẻ mặt ghét bỏ, “Trước khi nói rõ mọi chuyện, đừng gọi tôi như vậy”.

Dù sao Yến phúc hắc không hề muốn nhận một anh trai ngu ngốc như vậy.

“Vậy chúng ta hãy nói rõ ràng”. Long Dực nghiêm mặt, chỉ những người đang xem náo nhiệt ở cửa, “Đệ bảo bọn họ ra ngoài hết đi, ta muốn nói chuyện riêng”.

Cái tên cơ bắp cường tráng kia, vừa này dám đánh Ma vương bệ hạ, Ma vương bệ hạ đã ghi sổ rồi! Còn có đứa mặc đồ ngủ thô con, điểm chú ý của nó quá kì lạ, làm ảnh hưởng đến Ma vương bệ hạ thể hiện!

Phương Kỳ chớp chớp mắt, đối với ánh mắt tràn ngập căm thù của Long Dực bắn tới hoàn toàn không hiểu mô tê gì.

“Mọi người ra ngoài cả đi”. Yến Nhất vừa nói vừa kéo Mạnh Phồn qua, “Hắn có thể ở lại, không có gì mà hắn không nghe được”.

Yến tiểu béo nhất thời hơi không vui.

Anh trai có chị dâu rồi liền không cần mình nữa, tủi thân!

Hơn nữa đây là phòng ông mà!

Nhưng cuối cùng Yến Tử Hoàn, Tưởng Phi và Phương Kỳ vẫn thành thật đi ra, trong nhà xảy ra chuyện như ma như ảo thế này, nhất định không thể đi ngủ, thế là ba người đứng ngoài cửa phòng Yến Tử Hoàn nhìn nhau.

“Hay là chúng ta chơi cờ tỷ phú đi?”. Bầu không khí nặng nề có chút quỷ dị, thế là Phương Kỳ vui vẻ giơ tay đề nghị.

“...Thôi”. Là người vừa mới bị ác ma rút mất linh hồn, Yến Tử Hoàn không có tâm trạng chơi cờ tỷ phú.

“...Khụ, ngoan nào”. Tướng Phi giờ tay vuốt cọng tóc ngổ trên đỉnh đầu Phương Kỳ.

Thế là bầu không khí lại càng thêm nặng nề.

“Ặc...Hay là chúng ta bắt đầu đi?”. Người cần đi đều đi cả rồi, Mạnh Phồn gấp gấp đề nghị, bởi vì anh cảm thấy câu đố về bệnh đa nhân cách của Yến Nhất dường như sắp có lời giải rồi, sau đây chính là thời khắc chứng kiến chân tướng, bác sĩ Mạnh không muốn chờ thêm một phút nào nữa!

“Ừ, nghe xem hần nói thế nào”. Giọng nói của Yến Nhất dịu dàng như nước.

Thế là hai người rõ ràng là củi khô lửa bốc, anh nhìn em một cái, em liếc anh một chút, mắt qua mây lại nhìn nhau cười.

Long Dực nhất thời sinh ra cảm giác thực ra mình là một cái bóng đèn siêu lớn phải nhanh chóng chạy về địa ngục để đôi vợ chồng son ngọt ngào lăn giường.

“Nói đi”. Vẻ mặt Yến Nhất lạnh lùng nghiêm nghị quay sang Long Dực, dịu dàng lưu luyến phút trước lập tức quét sạch.

Không hổ là hai mươi tư nhân cách phân liệt, đổi tâm trạng thật là nhanh!

“Thực ra là thế này”. Long Dực hắng giọng, nghiêm túc giới thiệu bản thân lại lần nữa, “Ta quả thực là Ma vương địa ngục, ta là Long Dực, còn người là đệ đệ của ta, tên người là..Long, Ngạo, Thiên”.

Yến Nhất: “Phì”.

Yến Nhị đến Yến 24: “Ha ha ha ha ha đúng là đồ ngốc!”.

Mạnh Phồn:...Ba chữ Long Ngạo Thiên anh thực sự không cần đọc chậm từng chữ như vậy được chứ, đọc như vậy chỉ số xấu hổ tăng lên gấp bội đó!

Long Dực mất hứng: “Vẻ mặt của các người là thế nào? Ngạo Thiên, cái tên này là ta đích miệng (*) đặt cho người đấy! Lẽ nào người không cảm nhận được luồng khí tà mị nồng đậm đến từ địa ngục sao?”.

(*) Nguyên văn – qīnzǐ. Từ này vừa có nghĩa là hôn môi, vừa có nghĩa là chính miệng, tận miệng, giống như mình hay nói là tận tay, tận tay, đích thân...vậy

Mạnh Phồn lau mặt:...Ngại quá chúng tôi chỉ cảm thấy một luồng khí xấu hổ đến từ địa ngục thôi.

Yến Nhị đến Yến 24: “Ha ha ha ha đích miệng!”.

“Phì ——”. Yến Nhất đỡ trán, cười run cả vai, dưới ánh mắt lên án của Long Dực cười mười giây, sau đó miễn cưỡng nghiêm túc tự giới thiệu bản thân: “Xin lỗi, nhưng tôi là Yến Nhất”.

“Không...”. Long Dực vừa nói ra một chữ.

“Ha ha ha ha!”. Kết quả bị tiếng cười của Yến Nhất cắt đứt!

Long Dực không đổi sắc mặt nhìn đệ đệ mắc bệnh thần kinh có vẻ tương đối nghiêm trọng của mình.

Yến Nhất cười một lúc, thẳng lưng hít một hơi sâu, vẻ mặt thành khẩn nói: “Xin lỗi, tôi sẽ không cười nữa, anh tiếp tục đi”.

Long Dực tỏ vẻ không yên tâm nhìn hần, một lúc sau mới ầm ục xác nhận: “Người thực sự sẽ không cười nữa?”.

Yến phúc hắc lại phá game lần nữa: “Phụt ——”.

Đệ đệ này phải bỏ đi rồi, Long Dực vô cùng đau lòng nghĩ.

Thực ra Yến Nhất không phải người thích cười như vậy, nhưng là không chịu nổi hai mươi ba nhân cách phụ trong đầu cứ cười lăn cười bò, dù sao tâm trạng vui vẻ cũng rất dễ lây truyền!

“Được rồi, trước hết ta miễn cưỡng gọi người là Yến Nhất vậy”. Đệ đệ lớn rồi không nghe anh nói nữa, Long Dực ưu thương thở dài một hơi, rồi lập tức dùng giọng điệu mềm mại bắt đầu ngâm thơ, “Người và ta, là

hai trái cấm mọc trên cây tà ác ở tầng đáy của địa ngục từ thời sơ khai, thân thể chúng ta do chương khí biến thành, dục vọng tà ác là thức ăn của chúng ta, cái chết vĩnh hằng là ánh mặt trời của chúng ta, mỗi một trăm năm qua đi, thân xác của chúng ta lại tiêu vong cùng cát bụi, còn linh hồn lại mang theo ký ức đã qua trở lại cây tà ác một lần nữa, kết thành quả, rồi lại dẫn đầu quân lâm địa ngục...”

“Nói trọng điểm”. Yến Nhất bình tĩnh cắt lời, giọng điệu vô cùng chín chắn, hoàn toàn không ngậm vịnh, nghe chẳng có vẻ gì là có cùng huyết thống với Long Dực! “Ý anh là, tôi là ác ma tới từ địa ngục?”

Long Dực trầm trầm nói: “Không chỉ là ác ma, mà còn mà Ma vương, bảo tọa ở địa ngục có một nửa là của người, chúng ta là song sinh, huyết mạch cùng chung gốc rễ...”

Yến Nhất trầm tư chốc lát, không nhìn kẻ khiến người ta xấu hổ này nữa, tung ra vấn đề quấy nhiễu mình nhiều năm, vấn đề mà mình để ý nhất: “Trong thân thể tôi có hai mươi tư nhân cách, anh biết đó là chuyện gì không?”

“Ha, đương nhiên là biết”. Long Dực nắm một góc áo choàng, cổ sức vung lên, trong không khí thoảng chốc tràn ngập những ngọn lửa với màu sắc và độ sáng tối khác nhau, từng ngọn từng ngọn yên lặng cháy, rất giống linh hồn màu xanh của Yến Tử Hoàn, xem ra hình như cũng là linh hồn của ai đó.

Mạnh Phồn thông minh đếm một chút: “...Hai mươi ba, đây cũng là các linh hồn sao?”

“Đúng vậy”. Hai mắt đỏ thẫm của Long Dực sắc bén nhìn thẳng vào Yến Nhất, chậm rãi nói: “Bọn họ tương ứng với thứ gọi là... ‘nhân cách phụ’ trong thân thể của người”.

Tạm thời tở để Long Dực xưng hô ta – người, ta – đệ vì lúc này anh mới từ địa ngục lên chưa hòa nhập với thế giới hiện đại và tính anh vẫn bề trên lắm, các chương sau tùy vào hoàn cảnh tở sẽ thay đổi xưng hô. Ai có ý tưởng gì về cách xưng hô thì bảo tở nhé :)

P.s: Tin buồn là tở phải đi học rồi, nên có những hôm chỉ có 1 chương thôi, nhưng không nhiều hôm lắm đâu, sẽ cố giữ tốc độ ngày 2 chương như cũ

34. Chương 34: Vung Vẩy

Linh hồn phiêu du giữa không trung, lập lòe tranh tối tranh sáng, tăng thêm màu sắc thần bí cho lời giải thích của Long Dực.

“Chắc hẳn các người đã từng nghe qua lời tiên tri của Nostradamus”. Long Dực nói, “Hãy bắt đầu nói từ chuyện này”.

Yến Nhất hơi kinh ngạc: “Lẽ nào lời tiên tri là thật?”.

“Tất nhiên không phải”. Long Dực cảm giận, “Đó chỉ là kẻ lừa đảo tầm bậy tầm bạ. Trong cuốn “Các thể kỷ” lão tiên đoán rằng thế giới loài người sẽ bị hủy diệt vào tháng 7 năm 1999, khi đó Ma vương khủng bố sẽ giáng thế, thực ra lúc ấy ta vẫn căn bản không hề có ý định giáng thế! Lão bảo ta giáng thì ta liền giáng sao, ta cứ không giáng đấy, hừ! Nhưng cuối thế kỷ đó lời tiên đoán ấy nhanh chóng lan truyền rộng rãi trong nhân gian, rất nhiều nhân loại ngu ngốc đều tin lão”.

Yến Nhất hiểu kì sờ một cụm linh hồn màu cam bay tới bên tay, linh hồn hư ảo, tựa như hình chiếu trong không khí, Yến Nhất giải thích: “Lời tiên đoán tận thế ấy, thực ra loài người chỉ thuận miệng nói vậy thôi, không phải thực sự tin tưởng”.

“Vốn là vậy”. Long Dực thở dài, “Nhưng vào những năm gần cuối thế kỷ, ước chừng bắt đầu từ năm 198x, khắp nơi trên thế giới lần lượt xảy ra nhiều sự kiện thần bí khó giải thích, như là, chuyện này và chuyện kia...”. Long Dực đang nói, chợt rơi vào sự im lặng xấu hổ, hiển nhiên là quên từ rồi.

Yến Nhất:...

Long Dực chạy vèo đến bên cửa sổ vẩy tay gọi Hydra ở lầu dưới, ra lệnh “Người bò lên đây”.

Hydra:..

“Tôi đi mở cửa cho anh ta”. Mạnh Phồn một chút, chạy xuống dưới lầu mở cửa, dẫn Hydra lên.

Hydra cầm một quả cầu thủy tinh nhỏ nhỏ, mái tóc dài chói như lửa cháy khiến khuôn mặt dị vực phong tình càng thêm tuấn mỹ.

“Cảm ơn”. Hydra rất phong độ, gạt đầu lịch thiệp với Mạnh Phồn.

Yến Nhất không biết vô tình hay cố tình mà đứng chắn trước mặt Mạnh Phồn, mỉm cười nói: “Không có gì”.

Hydra:..

Dục vọng độc chiếm của Yến tiên sinh mãnh liệt đến nỗi khi nổi cơn ghen đến nhân cách phụ của mình cũng không bỏ qua thì sao có thể bỏ qua cho người khác!

“Đây là rắn chín đầu Hydra, thuộc hạ của ta”. Long Dục chỉ vào Hydra đầu tóc đỏ rực, khí thế bồng bồng, “Mau cho bọn họ xem chín cái đầu của người đi!”.

Hydra nhất quyết duy trì hình dáng thanh niên nhân loại đẹp trai, lạnh lùng từ chối: “Không muốn, xấu lắm”.

Long Dục vẻ mặt kiêu ngạo khoe khoang: “Hydra có thể dùng hai cái cổ để thắt thành nơ bướm đó!”, thuộc hạ của ta có phải rất giỏi đúng không!

Nhưng Hydra vẫn giữ nguyên mặt than lạnh lùng.

Hơn nữa cả phòng không có ai tiếp lời.

“Ha ha ha, Hydra lại xấu hổ rồi!”. Long Dục lúng túng vỗ vỗ Hydra với vẻ mặt lạnh như băng, “Người cho bọn họ xem một số sự kiện kỳ lạ của những năm 80 đi”.

“Vâng, bệ hạ”. Hydra chạm vào quả cầu thủy tinh vạn năng vài cái, chiếu màn sáng lên tường, trong hình là một đám ác ma cấp thấp có cánh dơi dài và sừng sừng dương, hình dạng của ác ma cấp thấp và nhân loại chỉ giống nhau năm phần, khắp người là cơ bắp rắn chắc màu đỏ máu, khuôn mặt dữ tợn, hơn nữa không mặc quần áo, vô cùng thông thoáng. Những ác ma cấp thấp trong hình có vẻ đang vây công một kiến trúc hình tháp, có thể nhìn thấy quân sĩ ở trên đỉnh kiến trúc hoảng sợ bắn liên tục xuống dưới.

“Đây là sự kiện ác ma bạo động ở một căn cứ quân sự của Nga vào năm 1984”. Hydra trầm giọng nói, “Hơn trăm con ác ma cấp thấp đột kích quân sĩ trú đóng căn cứ vào nửa đêm, đồng thời sau khi quân tiếp viện nơi đến tất cả đều tự bốc cháy, linh hồn tiêu tán, đến nay vẫn chưa tra rõ nguyên nhân”.

Long Dục nhanh chóng giải thích: “Không phải bọn ta làm, sau khi chuyện xảy ra bọn ta mới biết”. Hoàn toàn là đáng về mù mờ!

Hydra lại vung tay, quả cầu thủy tinh chiếu hình một đám tiểu quỷ màu xanh lá da dễ nhăn nheo, trong đoàn quân tiểu quỷ còn có vài tiểu quỷ thuật sĩ khoác áo choàng đen, tất cả đều là sản phẩm của thế giới địa ngục. Hydra thuyết minh: “Đây là đám tiểu quỷ thuật sĩ ở Bắc Âu, chúng đã gây nên nỗi khiếp sợ cho người dân bản xứ, nhưng rất nhanh đã bị thợ săn quái vật tiêu diệt. Tuy nhiên phía địa ngục bọn ta cũng không hay biết”.

Tiếp đó, Hydra lại phát rất nhiều tin tức và ảnh chụp khiến người người kinh sợ, Long Dục đau lòng nói: “Tình hình cơ bản chính là vậy, lúc ấy khắp nơi trên thế giới đột nhiên đồng loạt bùng nổ rất nhiều sự kiện tương tự, ác ma và tiểu quỷ địa ngục hại người, giết người, gây ra hỗn loạn, nhưng bọn ta căn bản không hề biết có chuyện này, đừng nhìn bọn ta là ác ma, thực ra bọn ta cũng rất có tinh thần khế ước, ác ma luôn luôn cùng con người thông qua phương thức ngôn linh để ký kết khế ước linh hồn, giúp con người thực hiện dục vọng của mình, ác ma cho đi sức mạnh, con người tự nguyện bán đứng linh hồn, giao dịch công bằng”.

“Nói cách khác, có người cố ý khơi mào rắc rối, sau đó chia mũi nhọn về phía địa ngục?”. Năng lực tiếp thu của Yến Nhất quả là rất nhanh, “Nếu kết hợp với sức lan tỏa của lời tiên đoán tận thế thì rất dễ gây nên khủng hoảng”.

Sau đó Long Dục nghiêm nhiên chịu tiếng xấu thay cho người khác!

“Không hổ là đệ đệ của ta, linh hội rất nhanh”. Long Dục dựng ngón cái khen ngợi.

Yến Nhất tao nhả xua tay tỏ vẻ từ chối: “Đừng xưng hô như vậy, cảm ơn”.

Ma vương bệ hạ nhất thời bị tổn thương:...

Đệ đệ chẳng đáng yêu chút nào!

“Sau đó thì sao? Do đó mà hai mươi lăm năm trước thợ săn quái vật vây quét địa ngục?” Yến Nhất suy đoán.

Long Dực rưng rưng nước mắt: “Đúng vậy! Hiệp hội thợ săn quái vật tập hợp các cao thủ hàng đầu ở khắp nơi trên thế giới, tiến hành đột kích địa ngục, thật ra không riêng gì địa ngục, phi nhân loại của các chủng tộc cũng ít nhiều bị ảnh hưởng, nhưng hệ địa ngục vẫn là chịu thương vong nặng nề nhất. Tuy ác ma không thực sự chết đi, nhưng nếu bị thương nặng thì thân xác sẽ tiêu biến, ma lực của thân xác hồi sinh sẽ trở nên thấp kém, phải hấp thu tâm tư đen tối của loài người làm dinh dưỡng mới có thể từ từ khôi phục lại ma lực, nhưng đám thợ săn quái vật chết tiệt sau khi đuổi cùng giết tận quân chủ lực của bọn ta, còn dùng kết giới phong tỏa cửa vào giữa địa ngục và nhân gian, ác ma hồi sinh trong thế giới địa ngục không thể hấp thu dinh dưỡng đen tối từ nhân gian nên ma lực không thể khôi phục... Ví dụ như ta, nhìn ta giờ thế thôi nhưng trước đây rất lợi hại đó!”.

“Được được được”. Yến Nhất không hứng thú với chuyện này, “Vậy hai mươi ba nhân cách phụ của tôi...”.

Long Dực bật ngón tay tách một cái, bắt đầu thể hiện: “Hydra, chiếu một đoạn video chiến đấu”.

Hydra bắt đầu chiếu quả cầu thủy tinh chiếu một đoạn phim Long Dực năm ấy chiến đấu cùng thợ săn quái vật.

“Nhìn đi! Ta đang bay trên trời kia!”. Long Dực hưng phấn thuyết minh cho Yến Nhất.

Yến Nhất:...

Nhưng mà nếu không xét cái lỗ mặt sau áo, Long Dực trong hình đúng là đẹp trai lóa mắt. Thân hình của hắn nhanh như điện xẹt, chạy khắp nơi trên vách đá tiêu đỏ rực của địa ngục, linh hoạt né tránh công kích của thợ săn quái vật, sau đó, sáu chiếc cánh màu đen cực lớn từ từ mở ra sau lưng Long Dực, toàn thân hắn như một cơn lốc màu đen bổ nhào xuống, công kích trận tuyến đám thợ săn quái vật tạo thành đến thất điên bát đảo, cánh đen được ma lực thấm vào sắc bén như dao, nơi nó quét qua không chừa mảnh giáp. Nhưng sau cơn hỗn loạn ngắn ngủi, thợ săn quái vật được huấn luyện bài bản lập tức chỉnh lại đội hình tập trung khai hỏa phản kích, đối diện với thể công hung mãnh của hỏa lực, thân thể Long Dực nháy mắt biến ảo thành vô số con dơi nhỏ màu đen, lẩn trốn bay đi khắp bốn phương tám hướng, trên mặt đất chỉ còn lại một bộ quần áo rách nát.

Sau khi thuận lợi tránh thoát một vòng thể công hung mãnh của lửa đạn, vô số con dơi trên không trung lại hợp thành một, giống như kỳ tích phục hồi thân thể Long Dực lại như cũ...

Nhưng mà...

Gió thổi JJ, trúng tung tăng.

Thân xác của ác ma cấp cao trong trạng thái khẩn cấp có thể tạm thời phân chia thành vô số dơi đen địa ngục sau đó khôi phục nguyên bản, nhưng chỉ có thể phân ra rồi hợp lại các bộ phận của bản thân ác ma, quần áo thì không được, thực sự là vô cùng khoa học vô cùng có lý, vì vậy kỹ năng bảo mệnh này bình thường ác ma không dám dùng bừa.

Thế là cuộc chiến sau đó, vì không có thời gian mặc quần áo, Ma vương bệ hạ tôn quý vẫn giữ trạng thái khóa thân, “cái ấy” với kích thước tương đối lớn trong lúc chạy nhảy chiến đấu kịch liệt không ngừng vung vẩy, đập vào hai bên đùi trong, phát ra âm thanh ba ba thanh thúy...

“A a a a đừng đừng đừng!”. Ma vương xấu hổ che mặt hét lớn, “Hydra! Dừng hình!”.

Hydra vội chọc chọc lên quả cầu thủy tinh, thái dương chảy ra mồ hôi lạnh: “Bệ hạ, hình như chết máy rồi”.

“Nà nì (*)!? Quả cầu thủy tinh mà cũng chết máy!?”. Long Dực xấu hổ nhào qua ấn quả cầu thủy tinh, định che chắn ánh sáng, nhưng thân là sản phẩm kinh điển của tộc người lùn, quả cầu thủy tinh phiên bản iBall6Plus vô cùng ngoan cố, để mang đến cho người sử dụng thể nghiệm quan sát tốt nhất, quả cầu thủy

tinh được thiết kế sao cho chỉ cần có một khe hở siêu nhỏ cũng có thể tận dụng triệt để chiếu ra hình ảnh hoàn mỹ, thế là Ma vương đầu bốc khói xấu hổ đoạt lấy quả cầu thủy tinh ném ra ngoài cửa sổ!

(*) Nà ní là Nani, tiếng Nhật nghĩa là “Cái gì?”.

Hydra:...

Cái đó dắt lăm dấy đệt mẹ.

Ba người đang ở ban công lầu một hóng gió nói chuyện phiếm lạng lẽ nhìn hình ảnh tẻ nhạt đột nhiên chiếu lên tường gara ô tô:...

“...Tôi không muốn sống nữa”. Yến Tử Hoàn cứ nghĩ đến việc linh hồn của mình vậy mà lại bị tên ngốc này lấy đi liền muốn nhảy lầu tự vẫn.

“Ôi chào”. Bé hamster ra vẻ thẹn thùng che mắt, sau đó nhòm qua khe hở ngón tay.

“...”. Tưởng Phi bình tĩnh chạy đi nhặt quả cầu thủy tinh, cởi áo ra bọc lại.

Mẹ nó quả thực là ô uế không thể tả!

“A ha! Một đoạn nhạc đệm thú vị!”. Long Dực lau mồ hôi lạnh, bầu không khí khó xử đậm đặc đến mức sắp ngưng tụ thành thể rắn rồi.

Còn Mạnh Phồn đang thề thốt với Yến Nhất: “Tôi không nhìn thấy gì hết!”.

Yến tiên sinh phát tác dục vọng độc chiếm cực kỳ vô lý, vẻ mặt không vui: “Rõ ràng là em nhìn thấy rồi, nói dối”.

Mạnh Phồn trợn trắng mắt: “Tôi cũng là đàn ông, cũng đâu phải không có thứ đó, nhìn một cái đã làm sao?”.

Yến Nhất nũng nịu phùng má: “Nếu nhìn một cái không làm sao, vậy sao em không nhìn của anh này?”.

Mạnh Phồn xù lông: “Yến tiên sinh! Bây giờ chúng ta thảo luận việc này thích hợp sao?”.

Yến Nhất cười: “Không chọc em nữa, đừng giận mà”.

Mạnh Phồn nghiêm mặt quay sang Long Dực: “Điều chúng tôi quan tâm nhất đó là hai mươi ba nhân cách phụ, bọn họ làm sao mà tới?”.

Long Dực vô cùng phối hợp nhanh chóng tiếp tục chủ đề này: “Năm ấy ta dẫn đầu quân đoàn địa ngục chống lại thợ săn quái vật, trước khi thế ào ạt và bất ngờ của chúng, bọn ta đã chuẩn bị tâm lý thất bại, khi ấy Ngạo Thiên...thân xác của Yến Nhất vừa tiêu tan chưa lâu, linh hồn chuyển sinh về trên cây tà ác biến thành một trái cấm, vẫn chưa kịp hồi sinh, thế là ta đem hân lúc đó mới chỉ là một trái cấm nhỏ...”.

Yến Nhất lạnh lùng cắt lời: “Không được dùng ba chữ kia”.

Ai! Trái cấm nhỏ hung dữ quá đi! Long Dực âm ức tiếp tục: “Một khi tất cả chúng ta thua trận, bị phong ấn ở địa ngục, không biết khi nào ma lực mới khôi phục hoàn toàn, chỉ sợ vĩnh viễn không có ngày vùng lên. Để bảo tồn thực lực của địa ngục, ta đem sinh mệnh của đệ đệ phân chia thành hai mươi ba thân thể ác ma, bọn chúng lần lượt là bảy Ma quân địa ngục và hai đội cận vệ Hydra dẫn đầu, sau đó...Ta bảo bọn chúng mang Yến Nhất đột phá vòng vây, từng người phân tán ở nhân gian, chỉ cần hai mươi tư người bọn chúng không chết hết, ma lực của Yến Nhất có thể được bảo tồn, một khi hai mươi tư sinh mệnh bị phân chia hợp lại làm một, sẽ có thể nháy mắt khôi phục lại sức mạnh thời kỳ cường thịnh...”.

35. Chương 35: Lễ Nào Các Anh Còn Muốn Ăn Một Bữa CƠM Chia Tay

Bác sĩ Mạnh chưa từng biết trên thế giới lại có phương pháp phân tách sinh mệnh như vậy, sợ ngây người: “Vậy phải làm sao mới có thể để họ hợp lại thành một?”.

Long Dực hắng giọng, bắt được cơ hội làm màu khó mà có được, thâm trầm nói: “Sau khi hai mươi ba đại ác ma mang theo một phần sinh mệnh của Yến Nhất phân tán ở nhân giới, từng người một đã bị thợ săn

quái vật tiêu diệt, may thay lúc ấy sinh mệnh của Yến Nhất chưa hoàn chỉnh, ma lực yếu ớt, gần như không khác gì một đứa trẻ nhân loại nên không bị phát hiện. Sau khi thân xác của hai mươi ba đại ác ma tiêu vong, một phần sinh mệnh thuộc về Yến Nhất sẽ tự động quay trở lại cơ thể nó, nhưng những sinh mệnh này sớm đã dung hòa với đại ác ma giữ vai trò là đồ chứa, vì vậy trong điều kiện tự nhiên hai mươi tư sinh mệnh hòa nhưng không hợp, hơn nữa mỗi kẻ đều mang đặc trưng của chủ nhân cũ...Nếu muốn bọn họ hợp lại...”. Long Dực bật ngón tay, tất cả linh hồn đủ mọi màu sắc lơ lửng trên không trung bừng sáng, “Cần một phi nhân loại có thể xâm nhập vào thế giới tinh thần của sinh vật, giống như phẫu thuật, tách rời hoàn toàn hai mươi ba sinh mệnh thuộc về các ác ma khác và phần thuộc về Yến Nhất”.

Thế giới tinh thần trong Yến Nhất lập tức vỡ òa, các bạn nhỏ đều hết sức hồi hộp, tách rời hoàn toàn cái gì đó nghe thật đáng sợ.

Mạnh Phồn kinh ngạc mở to hai mắt, vội nói: “Tôi có thể xâm nhập thế giới tinh thần của anh ấy, cụ thể phải làm thế nào?”.

“Người?”. Long Dực hơi kinh ngạc, “Người là sinh vật gì?”.

Tim Mạnh Phồn đập mạnh, vẻ mặt lại kiêu hãnh: “Tôi là con lai giữa mị ma và thú ăn mộng”.

Chuyện dòng máu lai này thực sự là nói mãi không chán! Lần nào nói ra cũng cảm thấy vô cùng sáng khoái.

Yến Nhất lập tức nhìn anh đầy thâm tình, dùng giọng tự hào khen ngợi: “Phồn Phồn của chúng ta quả thực rất lợi hại”.

Mạnh Phồn lập tức tự tặng mình một đóa hoa hồng trong lòng, thần nhiên đáp: “Cũng tạm tạm”.

Long Dực nhất thời cảm thấy rất không công bằng.

Thế thì có gì mà lợi hại! Đại ma vương khủng bố đang đứng trước mặt người sao người không khen ngợi? Khen một chút khó lắm sao?

Nhưng Yến Nhất không thể đọc hiểu tâm tư của Ma vương bệ hạ, mà còn thúc giục hắn mau nói tiếp, thế là Long Dực đành đau buồn nói tiếp: “Nếu người là con lai giữa mị ma và thú ăn mộng, vậy người nhất định có thể tiến vào tầng sâu nhất trong thế giới tinh thần, nơi chứa đựng toàn bộ ý thức và ký ức của sinh vật, phải cưỡng ép đột nhập vào đó”.

Mạnh Phồn buột miệng nói: “Tất nhiên là được, tôi quen gọi nơi đó là biển ý thức, thú ăn mộng đều kiếm ăn ở đó”.

Biển ý thức của sinh vật ẩn sâu trong bên trong thể tinh thần, là phần cơ mật nhất trong thế giới tinh thần của mọi sinh vật. Mọi thứ liên quan đến sinh vật đều có thể tìm trong biển ý thức của chính nó. Đối với Mạnh Phồn tinh thần của sinh vật giống như một vùng biển rộng lớn, trong đó ý thức, giấc mơ và ký ức tràn trề như nước biển, còn anh có thể tự do đi vào, cắn nuốt, hấp thu, xóa bỏ nội dung bên trong, thậm chí là lấp đầy bằng nội dung mới.

“Nhưng mà...”. Mạnh Phồn nhớ tới hai mươi tư thể tinh thần mạnh đến nghịch thiên trong thế giới tinh thần của Yến Nhất, có chút e ngại, “Năng lực tinh thần của họ quá mạnh, nếu cưỡng ép tiến vào, tôi không tự tin...”.

“Đúng, bình thường thì rất khó tiến hành”. Long Dực chỉ vào đám linh hồn trôi lơ lửng trong không khí, “Nhưng ta có thể dùng ma lực đánh thức những linh hồn khiếm khuyết đang ngủ say, chúng sẽ chủ động kêu gọi thu hút phần thuộc về mình trong thân thể Yến Nhất, mà một khi bắt đầu, người có thể nhân cơ hội tiến vào biển ý thức, giúp chúng tách rời hoàn toàn, ở đó người chỉ có tác dụng phụ trợ mà thôi”. Mấu chốt để thành công đương nhiên vẫn là Đại ma vương bệ hạ tà mị rồi!

Mạnh Phồn siết chặt nắm đấm, hai mắt sáng ngời: “Tôi hiểu rồi, không thành vấn đề”.

Yến Nhất vốn trầm mặc không nói đột nhiên khẽ nhéo cổ tay Mạnh Phồn: “Anh muốn xác nhận trước, làm như vậy có mang đến ảnh hưởng xấu cho em không?”.

Bởi vì nghe ra có vẻ rất khó khăn.

“Không đâu!”. Mạnh Phồn vội lắc đầu, ánh mắt cực kì kiên định, “Không cần lo cho bác sĩ Mạnh, anh chỉ cần phối hợp thật tốt là được rồi”.

Mặc dù ngoài miệng nói như vậy, nhưng thực ra Mạnh Phồn cũng không hoàn toàn nắm chắc, kể cả có thể lợi dụng khe hở để tiến vào nhưng thể tinh thần mạnh như vậy cũng làm tổn thương nguyên khí, huống hồ còn là hai mươi ba lần, cho dù không tổn thương thực chất, năng lực tinh thần tiêu hao là điều khó tránh khỏi...

Nhưng Mạnh Phồn tạm thời không định nói vấn đề này ra, cho dù năng lực tinh thần tiêu hao cũng sẽ không mất mạng, trước đây Mạnh Phồn trước đây từng gặp đồng loại vô tình bị tiêu hao năng lực tinh thần, cùng lắm là ngủ liền một mạch mười ngày nửa tháng.

Hơn nữa ôm tiền lương đi ngủ nghe có vẻ cũng khá sung sướng.

Cái cảm giác tỉnh dậy vừa mở mắt ra đã giãy dụa trong mười mấy vạn!

Thấy Mạnh Phồn có vẻ sắp sửa hôn vía lên mây, Yến Nhất buồn cười nhéo nhéo mũi anh, nhẹ nhàng gọi một tiếng: “Phồn Phồn!”.

Đừng có mở miệng gọi Phồn Phồn ở trước mặt người khác! Mạnh Phồn hồi thần, mặt hơi ửng đỏ, lập tức hỏi Long Dực vấn đề mà mình e ngại nhất: “Sau khi hai mươi tư người hợp thành một, Yến Nhất sẽ thế nào? Có ảnh hưởng gì về mặt ký ức và tính cách không?”.

“Điều này rất quan trọng à?”. Long Dực xem thường, lúc này chẳng phải nên đặt trọng điểm vào việc sức mạnh của ác ma thời kì cường thịnh có bao nhiêu sức hủy diệt ư?

“Tất nhiên là quan trọng rồi”. Mạnh Phồn coi đó là lẽ đương nhiên.

“Mị ma ngu xuẩn”. Long Dực hừ lạnh, “Phần thuộc về ác ma đương nhiên sẽ quay về chỗ chúng, trong đó tất nhiên bao gồm cả đặc điểm tính cách thuộc về chúng và ký ức khi chúng độc lập khổng chế thân thể này, đơn giản mà nói, sau khi hai mươi ba sinh mệnh tách rời hoàn toàn, thứ còn lại trong thân thể Yến Nhất hoàn toàn là hai mươi tư nhân cách giống hệt thứ gọi là ‘nhân cách chủ’, bọn chúng không cần ngoại lực mà tự có thể dung hợp lại lẫn nữa...Mặt khác hai mươi ba linh hồn khiếm khuyết của các đại ác ma cũng sẽ được bổ sung, như vậy là ta có thể hồi sinh chúng, tuy rằng ma lực của bọn chúng sẽ không lập tức khôi phục được về thời kì cường thịnh nhưng vẫn có sức chiến đấu nhất định”. Sau đó bọn ta có thể chiếm thế giới được rồi!

Long Dực vừa dứt lời, thế giới tinh thần của Yến Nhất lập tức hoan hô!

Làm nhân cách phụ nhiều năm, đột nhiên biết mình thật ra là ác ma hùng mạnh, hơn nữa còn có thể thể mang theo ký ức hiện tại mà hồi sinh, có một thân thể thuộc về mình, tin tức này quả thực khiến người ta không thể phần khởi hơn!

Vui sướng nhất chính là Yến Nhị: “Ha ha ha ha ha ông đây cuối cùng thoát khỏi thân xử nam rồi ha ha ha ha!”.

Yến Tam khinh bỉ trừng mắt nhìn hấn: “Dâm ma”.

Yến Nhị gấp không đợi được: “Sau khi có thân thể rồi hai chúng ta phải đánh nhau một trận được chứ!”.

Yến Tam lạnh lùng: “Vui vẻ phụng bồi, đồ xấu xí”.

Yến Nhất gõ gõ đầu: “...Trật tự”.

“Vậy chúng ta bắt đầu luôn bây giờ đi”. Mạnh Phồn xoa xoa tay, hận không thể khôi phục Yến Nhất bình thường trở lại ngay bây giờ.

“Không được, toàn bộ quá trình sẽ tiêu hao khá nhiều năng lực tinh thần và ma lực, hiện tại các ngươi nhất định đều mệt rồi, hay là nghỉ ngơi đêm nay đã, ngày mai hãy bắt đầu tiến hành tách rời”. Long Dực nghiêm chỉnh nói.

Mạnh Phồn nôn nóng muốn chết: “Tôi không mệt, năng lực tinh thần của tôi rất nhiều”.

Căn nguyên quấy rối Yến Nhất nhiều năm như vậy, mắt thấy có thể giải quyết, bác sĩ Mạnh chuyên nghiệp không muốn chờ đợi thêm một phút nào nữa.

Long Dực ân cần nói: “Người mệt rồi”.

Yến Nhất im lặng trong chốc lát, cười như không cười nói: “Ma vương bệ hạ, ma lực của anh dùng hết rồi hả?”.

“...”. Long Dực khốn khổ nhìn Yến Nhất.

Dùng hết rồi đó có nhất thiết phải nói ra không! Hiện giờ mỗi ngày Ma vương bệ hạ chỉ có một chút xíu ma lực đó thôi! Phải biết quý trọng khi sử dụng mới được! Kí kước dùng mất hơn nửa, triệu hoán mấy linh hồn này lại dùng nốt một chút cuối cùng! Lúc này khác biệt duy nhất giữa Ma vương bệ hạ và nhân loại ngu xuẩn là Ma vương bệ hạ trông cực kì anh tuấn!

Yến Nhất hứng thú lắc lắc đầu, khẽ cười nói: “Đã vậy thì chúng ta nghỉ ngơi đã, nói sao thì đêm nay có lẽ là lần cuối cùng tôi và hai mươi ba người bạn họ dùng chung một thân thể”.

Giọng nói thoáng chút ưu thương này là cái quái gì vậy? Mạnh Phồn đau trứng: “Lẽ nào các anh còn muốn ăn một bữa cơm chia tay?”.

Yến Nhất cười đến là sung sướng: “Ý kiến hay, sau này không phải ăn một miếng óc đậu ngọt rồi lại một miếng óc đậu mặn nữa, nghĩ lại cũng có chút mất mát”.

Mạnh Phồn:...

Vị tiên sinh này anh thần kinh à!

“Đúng rồi, linh hồn của Tử Hoàn còn ở trong tay anh”. Yến Nhất dùng giọng điệu không cho phép kháng cự ra lệnh, “Trả lại cho nó”.

“Đã bảo mấy trăm lần rồi, thực sự không phải ta không trả!”. Mặc dù đúng là ta cũng không muốn trả! Long Dực thành khẩn giải thích, “Ngôn linh, người có hiểu không, kén ước có sức mạnh ngôn linh thì bất cứ ai cũng không thể vi phạm, ngôn linh chính là quy tắc, lẽ nào ta có thể nói một cộng một bằng hai sao? Huống hồ ăn thể nào cũng không béo chẳng phải rất tốt sao?”.

Nghĩ tới dáng vẻ em trai mình ngày thường chỉ vì một miếng ăn mà lên bờ xuống ruộng, Yến Nhất không khỏi rơi vào trầm tư:...

Có thể khiến Yến Tử Hoàn ăn vào không béo, thực sự là rất tốt.

“Nhưng anh không được ỷ vào cái này mà bắt nạt Tử Hoàn, không được bức ép nó làm việc nó không muốn”. Yến Nhất bắt đầu cò kè mặc cả giúp Yến Tử Hoàn.

Long Dực cảm tức bất bình lên án hành vi thiên vị người ngoài của Yến Nhất: “Trời ạ đệ đang nói hộ ai đấy? Ta mới là anh trai ruột của đệ đây này!”.

Yến Nhất bình tĩnh: “Tôi cũng là anh trai của Tử Hoàn”.

Long Dực như tỉnh dậy từ trong mộng thở ra một hơi lạnh!

“Vì vậy theo lý mà nói, anh cũng là anh trai của Tử Hoàn”. Yến Nhất bình tĩnh kết luận, “Không được làm những chuyện kì quái với nó”.

Long Dực đau khổ che mặt: “Đây quả thực là một bộ phim Hàn!”.

Người có tình cuối cùng sẽ thành anh em gì gì đó!

Yến Nhất:...

Yến Tử Hoàn hoang mang ngấm trắng suy nghĩ về nhân sinh, mạnh mẽ hắt hơi một cái.

Vì ngày mai phải giúp Yến Nhất dung hợp hai mươi tư nhân cách, Mạnh Phồn kích động đến nỗi không ngủ được, mắt thấy trời sắp sáng, anh còn trừng đôi mắt đầy tia máu đi qua đi lại dưới ngọn đèn u ám trong hành lang.

“Không ngủ được à?”. Yến Nhất đi ra từ phòng mình.

“Ừ”. Mạnh Phồn hơi phát điên, vốn dĩ muốn nghỉ ngơi dưỡng sức, kết quả lại phản tác dụng!

Yến Nhất đi tới, đột nhiên ôm Mạnh Phồn như ôm mèo đến bên bệ cửa sổ ngồi, lấy trán mình đụng nhẹ vào trán Mạnh Phồn, khẽ nói: “Anh cũng không ngủ được”.

“Anh đừng căng thẳng, nghỉ ngơi cho tốt, tinh thần khỏe mạnh”. Mạnh Phồn nghiêm chỉnh: “Phải tin tưởng bác sĩ Mạnh”.

Yến Nhất phát ra một tiếng cười nhẹ dễ nghe: “Anh không căng thẳng, anh tin em nhất, chỉ là...”.

Mắt Mạnh Phồn tỏa sáng: “Cái gì?”.

Môi Yến Nhất như có như không cọ qua vành tai Mạnh Phồn, giọng nói ưu nhã từ tính, mang theo chút run rẩy, như âm thanh tiếng đàn violon: “Chỉ là anh vừa nghĩ sau này có thể làm mấy chuyện đó với em, liền kích động đến nỗi không ngủ được... Còn em?”.

A a a a người này lại trêu mình! Mạnh Phồn choáng vàng một trận, tay chân xụi lơ, nhưng vẫn cố tỏ ra nghiêm túc: “Tôi chẳng nghĩ gì hết”.

“Anh còn chưa từng hôn em”. Yến Nhất cười nhẹ, ngón tay từ lòng mây Mạnh Phồn canhaj thận lướt xuống.

“Hôn rồi, ở siêu thị”. Mạnh Phồn không vui trừng mắt nhìn hắn, vậy mà nhanh quên như thế?

Hại ông đây hàng đêm nghĩ tới mà không ngủ nổi!

Ánh mắt Yến Nhất tập trung tại đôi môi duyên dáng của Mạnh Phồn, tựa như thêm khát thủ thi: “Lần đó không tính, đơn giản như vậy sao tính được...”.

“Vậy anh còn muốn phức tạp hơn à?”. Mạnh Phồn bắt đầu hít thở dồn dập.

“Em biết sao...”. Yến Nhất dùng giọng điệu trêu chọc, ánh mắt nóng bỏng khiến Mạnh Phồn cảm thấy mình dường như đã hôn hắn cuồng nhiệt những mười phút, trong ý niệm.

“...”. Mạnh Phồn bắt lực nhìn người này, may mà hôm nay không phải trăng tròn, nếu không bị ánh mắt và giọng điệu này chọc đến mức SHE cũng mất mặt!

Yến Nhất vừa lòng thỏa dạ quan sát dáng vẻ Mạnh Phồn mặt đỏ đến mang tai kìm nén ngọn lửa trong lòng một lúc, sau đó néo néo cái cằm nhọn của anh, nói: “Có muốn ngoan ngoãn đi ngủ không?”.

“Muốn! Tất nhiên là muốn!”. Mạnh Phồn phất cái nhảy xuống khỏi bệ cửa sổ, không đi ngủ sẽ bị trêu thành thần kinh mất!

Yến Nhất ôm ngang Mạnh Phồn đi vào phòng ngủ của mình, đặt anh lên giường nói: “Anh ngủ cùng em”.

“Thế thì càng không ngủ được!”. Mạnh Phồn giãy dụa giãy dụa.

Yến Nhất mỉm cười nói: “Anh hát ru em ngủ”.

Mạnh Phồn:...

36. Chương 36: Hai Dấu Răng Tượng Trưng Cho Tình Yêu

Mạnh Phồn được Yến Nhất đặt lên giường, đắp chăn cẩn thận, chỉ lộ ra mỗi khuôn mặt.

Yến Nhất nằm nghiêng bên cạnh anh, một tay chống đầu, dịu dàng hát: “Ngủ đi, ngủ đi, bảo bối yêu dấu...”.

“Có thể đổi bài khác không?”. Tim Mạnh Phồn đập loạn.

Yêu dấu gì gì đó, bảo bối gì gì đó, người này sao có thể hát một bài hát ru như tình ca vậy chứ?

“Được thôi”. Yến Nhất nghe lời, “Thỏ con ngoan nào, mau mở cửa ra, tôi phải đi vào...”.

“Đổi!”. Mạnh Phồn kéo chăn che đầu.

Chữ “cửa” và chữ “vào” tại sao phải đọc rõ như vậy? Anh muốn mở cửa nào đi vào đâu thế hả! Đến nhạc thiếu nhi cũng hát thành dâm đẳng như vậy mà được sao?

Yến Nhất cười sắc súa, giơ tay vỗ nhẹ nhẹ Mạnh Phồn: “Anh không hát nữa, em đếm cừu đi, anh vỗ cho em đếm”.

Mạnh Phồn: “Hừ!”.

Yến Nhất vô tội: “Phồn Phồn lại suy nghĩ lung tung nữa rồi”.

Mạnh Phồn vươn một cánh tay ra từ trong chăn, giơ ngón giữa với Yến Nhất, sau đó yên tâm nhắm mắt bắt đầu đếm.

Một Yến Nhất, hai Yến Nhất, ba Yến Nhất...

Sau khi đếm tới khoảng hơn một trăm, Mạnh Phồn ngủ thành công.

Yến Nhất chậm rãi ngáp một cái, cũng nằm xuống ngủ bên cạnh Mạnh Phồn.

Vì không muốn để nhân cách khác chiếm được tiện nghi nên hắn cách ra một khoảng ở giữa hai người.

Một Phồn Phồn, hai Phồn Phồn, ba Phồn Phồn...

Trước khi rơi vào mộng đẹp, Yến tiên sinh đã đếm như vậy đó.

Yến tiên sinh không hề hay biết, trong lúc mình và bác sĩ Mạnh ngọt ngào, em trai tội nghiệp đang sống trong nước sôi lửa bỏng!

Bởi vì Long Dực cảm thấy nô lệ mới thu được nhất định phải thực hiện một số nghĩa vụ nô lệ của mình, ví dụ như để chủ nhân ôm đi ngủ gì đó.

Ma vương bệ hạ thuần khiết thực sự chỉ muốn ôm đi ngủ theo nghĩa đen mà thôi!

Long Dực gõ cửa phòng Yến Tử Hoàn: “Nô lệ, nô lệ!”.

Nhưng để đề phòng bị làm phiền, trước khi ngủ Yến Tử Hoàn đã đeo nút tai tránh tiếng ồn, thế giới vô cùng yên tĩnh.

Gõ một lúc lâu mà không được đáp lại, Long Dực đành phải cùng một tí xíu ma lực cuối cùng triệu hóa linh hồn của Yến Tử Hoàn ra, sau đó lấy đầu ngón tay sờ nhẹ nhẹ.

Trong phòng ngủ nháy mắt truyền đến tiếng kêu thảm thiết của Yến Tử Hoàn: “A a a a ai đang sờ mông tôi!”.

Nhất thời Long Dực sờ càng thêm hăng hái, mặc dù linh hồn không có xúc cảm, nhưng mà, hăng thêm chút nữa nào.

“Long Dực!”. Yến Tử Hoàn che mông đứng sau cánh cửa giận dữ hét: “Dừng tay lại cho tôi!”.

“Ha, đây là một hình phạt nhỏ chủ nhân dành cho nô lệ, ta ra lệnh cho cậu lập tức mở cửa”. Long Dực vẫn sờ.

Mặc dù đã che mông nhưng vẫn không thể loại bỏ cảm giác bị người ta sờ soạng, Yến Tử Hoàn bất đắc dĩ nói: “Anh muốn làm gì?”.

Long Dực thật thà nói: “Ta muốn ôm cậu ngủ”.

Bởi vì gối ôm Yến Tử Hoàn mặc quần bơi mà Hydra đặt mua tối nay phải đợi khoảng ba ngày nữa hàng mới về!

Nhưng là một fanboy đích thực, Long Dực tỏ ra mình không thể đợi lâu đến vậy.

“Ngủ cái đầu ông! Cút!”. Yến Tử Hoàn giận sôi, hung hăng đá một phát lên cửa.

“Không mở cửa cho ta, ta sẽ sờ mông cậu cho tới sáng!”. Long Dực nhanh chóng phản kích.

“Chúng ta đánh một trận luôn đi khốn kiếp!”. Yến Tử Hoàn mất hết lý trí, dường như quên rằng đối phương dù sao cũng là một ác ma, đang lúc máu nóng xông đầu liền cấp tốc ấn chốt cửa, dùng sức bú sữa mẹ rầm một tiếng đẩy cửa phòng ra, ý định quyết đấu một trận với Long Dực!

Thế là Ma vương bệ hạ tôn quý đang kêu gào bị cánh cửa bật ra ngoài dán ra sau cánh cửa! Mũi đập mạnh vào tường, vừa đau vừa xót!

Yến Tử Hoàn nổi giận đùng đùng nhìn hành lang không một bóng người trước mắt, chưa hết giận mắng: “Có bản lĩnh gõ cửa thì có bản lĩnh ra đây đánh một trận với tôi! Mẹ nó người đâu!?”.

Long Dực lẳng lặng đứng sau cánh cửa, mặt dán vào tường, mũi đau không nói ra lời, mũi hồng thối, nước mắt sinh lý không ngừng trào ra.

“...Dịch chuyển tức thời à?”. Yến Tử Hoàn vẻ mặt mờ mịt, nhìn lên trần nhà một cái, lại không yên tâm quay đầu nhìn vào phòng mình.

Dù sao cũng là một ác ma, nói không chừng tốc độ di chuyển rất nhanh, nhân lúc mình chớp mắt đã vào phòng gì gì đó.

“...”. Ma vương bệ hạ ở sau cánh cửa bịt mũi, vẫn không nhúc nhích, ngậy ra như phỗng.

Coi như ta dịch chuyển tức thời đi! Dù sao với bộ dạng này mà đi ra từ sau cánh cửa thì mất mặt lắm! Tôn nghiêm của Ma vương ở đâu!

Mặc dù không thấy người đâu, nhưng cảm giác bị sờ mông cũng biến mất, Yến Tử Hoàn đành thôi, lau bầu đóng cửa lại.

Long Dực xám xịt chạy về phòng cho khách tạm thời của mình, bởi vì không đủ phòng ngủ nên cùng phòng với Hydra.

“Tĩnh tĩnh”. Long Dực đánh thức Hydra vừa chìm vào giấc ngủ.

Hydra kìm nén kích động muốn đấm hấn một cái, ngái ngủ nói: “Làm sao vậy, bệ hạ?”. Dù giận điên nhưng vẫn phải giữ nụ cười!

Long Dực lạnh lùng nói: “Quả cầu thủy tinh đâu? Ta lệnh cho ngươi chiếu hình ảnh của nô lệ lúc này ra”.

“...”. Hydra vẻ mặt suy sụp lấy ra quả cầu thủy tinh hơi rạn nứt, theo yêu cầu của Long Dực đem hình ảnh lập thể của Yến Tử Hoàn chiếu lên giường Long Dực, thoáng nhìn qua, quả thực giống như Yến Tử Hoàn thật đang ngủ ở đó, chỉ là nhìn được sờ không được.

“Tốt”. Long Dực nhìn chằm chằm Yến tiểu béo đang cong mông ngủ, thâm trầm nói: “Ngươi đi ngủ đi”.

Wow! Mông của nô lệ ngứa quá.

Hydra ngả đầu liền ngủ.

Thấy Hydra nhắm mắt lại, Long Dực thô bỉ giơ tay sờ soạng trên cặp mông ảo của Yến Tử Hoàn.

Yến Tử Hoàn vẫn chưa nguôi giận, tức giận lắm lắm: “Mẹ nó thiếu năng”.

Long Dực nhất thời đau lòng cực kì...

Đoạn tình cảm giữa fanboy và đại minh tinh, thực sự vô cùng ngược mà.

Hôm sau khi Mạnh Phồn và Yến Nhất tỉnh dậy đã là buổi trưa, tinh thần nhìn chung là dồi dào, hai người xuống lầu ăn một bữa sáng đơn giản.

Nghĩ tới hôm nay là ngày hai mươi tư người hợp nhất, tất cả mọi người đều rất hưng phấn!

Mặc dù khi biết bác sĩ Mạnh vậy mà cũng không phải nhân loại, Yến Tử Hoàn và Tưởng Phi không khỏi sinh ra cảm giác “Lẽ nào trên thế giới chỉ có ba chúng ta là nhân loại”.

Thật ra tôi cũng không phải... Phương Kỳ vẻ mặt ngốc moe nghĩ.

“Chúng ta mau bắt đầu thôi”. Mạnh Phồn nóng lòng hơn ai hết.

“Được”. Long Dực cũng rất nôn nóng, trong đầu nghĩ đến kế hoạch xâm chiếm của mình, chủ lực chiến đấu trong kế hoạch này là Yến Nhất, sức mạnh của Ma vương thời kì cường thịnh vô cùng tàn khốc! “Người chuẩn bị xong chưa? Em trai thân yêu của ta thì sao?”.

“Chuẩn bị xong hết rồi”. Mạnh Phồn xắn ống tay áo.

Yến Nhất cũng gật đầu mỉm cười.

Bởi vì sắp được tận mắt chứng kiến cảnh tượng vĩ đại hai mươi tư anh trai hợp nhất, Yến Tử Hoàn cảm thấy hết sức hồi hộp, để giảm bớt hồi hộp cậu bóc một bạch khoai tây chiên ăn liên tục, Phương Kỳ cũng ngồi bên cạnh bóc một bạch khoai tây chiên vị khác, hai người còn thỉnh thoảng đổi vị, tiếng nhai rôm rốp rôm rốp thay nhau vang lên.

Long Dực quay đầu nhìn Yến Tử Hoàn, lạnh lùng nói: “Nô lệ, đừng ăn nữa”.

“Cứ hồi hộp là tôi liền muốn ăn”. Yến Tử Hoàn hung hăng trừng mắt nhìn hắn: “Đã nói là ăn thế nào cũng không béo mà? Lẽ nào anh không chắc chắn?”.

“...Tất nhiên là ta chắc chắn, nhưng cậu đừng ăn nữa”. Long Dực muốn nói lại thôi.

“Tại sao?”. Yến Tử Hoàn không hiểu.

Long Dực đau khổ che mặt: “Người sở dĩ ăn thế nào cũng không béo là vì sau khi kí khế ước, mỗi khi cậu ăn một miếng thức ăn thì một phần ma lực của ta sẽ tiêu hao để triệt tiêu miếng thức ăn đó...Nếu người tiếp tục ăn nữa thì hôm nay rất nhanh ta sẽ không còn đủ ma lực để đánh thức hai mươi ba linh hồn...”.

Ma vương bệ hạ lúc này chỉ xử lý được một chút thức ăn! Nhưng một khi ma lực khôi phục thì sẽ rất mạnh. vì vậy đừng ghét bỏ Ma vương bệ hạ!

“Đệt mẹ sao anh không nói sớm!”. Yến Tử Hoàn như bị bóng ném bạch khoai tây đi.

Bởi vì nói ra rất mất mặt! Ma lực lại bị nô lệ ăn hết sạch gì gì đó! Long Dực đau thương không gì sánh nổi.

Giống như đêm qua, Long Dực triệu hoán ra hai mươi ba linh hồn, những ngọn lửa màu sắc khác nhau lẳng lặng bùng cháy trong không khí.

Long Dực xác nhận lần cuối với Mạnh Phồn trình tự tách rời, lập tức, Long Dực nhắm mắt lại, khẽ ngâm chú văn không ai hiểu, theo tiếng ngâm của hắn, ngọn lửa của hai mươi ba cụm linh hồn càng ngày càng sáng, cùng với sự gia tăng độ sáng của các linh hồn, cả gian phòng đột nhiên tràn ngập cơn gió không biết từ đâu đến, làn gió nhẹ êm ái thổi tung bay mái tóc dài màu bạc của Long Dực. Hai mắt Long Dực nhắm chặt, khuôn mặt chuyên chú hiện rõ vẻ anh tuấn, tiếng ngâm của hắn dần vút cao, sau một âm tiết chuyển ngọt thần bí, các linh hồn đủ mọi màu sắc bùng sáng, trong phòng thoáng chói cuồn cuộn phòng gào thét!

Thế là nửa bạch khoai vừa bị Yến Tử Hoàn ném xuống đất cũng bị gió lớn thổi bay đội lên đầu Long Dực.

Yến Tử Hoàn tỏ ra ăn năn từ tận đáy lòng: “Xin lỗi”.

Long Dực khóc không ra nước mắt:...

Thực sự không thể để Ma vương bệ hạ thể hiện một chút hay sao!?

Thân thể Yến Nhất bị một luồng sức mạnh kỳ diệu nâng lên lơ lửng giữa không trung, hai mắt dần khép lại, dựa theo quy trình mà Long Dực giao phó lúc trước, trước khi Yến Nhất chìm vào giấc ngủ say, Mạnh Phồn nhanh chóng tiến vào thế giới tinh thần của Yến Nhất.

Trong thế giới tinh thần, uy áp dữ dội từ năng lực tinh thần mặc dù không giảm bớt, nhưng hai mươi tư thể tinh thần đều giống như bị sức mạnh nào đó thôi miên, không có bất cứ phản ứng gì với việc Mạnh Phồn xâm nhập. Mạnh Phồn bắt đầu thử tay từ Yến Nhị, lúc này lực cản do Yến Nhị từ chối xâm nhập vẫn rất mạnh, nhưng quả thực đơn giản hơn nhiều so với trước đây. Mạnh Phồn khẽ cắn môi, ngưng tụ năng lực tinh thần tập trung tại một điểm, cường chế đột phá tầm chắn tinh thần của Yến Nhị, phù một tiếng chìm vào biển ý thức.

“Oa...”. Đây là lần đầu tiên Mạnh Phồn nhìn thấy biển ý thức của một người dài như vậy — trên mặt biển sóng gợn lăn tăn, phân rõ thành hai màu, tuy rằng kẻ sát nhau nhưng không hề hòa vào nhau, hơn nữa

phần thuộc về Asmodeus trong đó đang cuộn cuộn sôi trào, tựa như đang nóng lòng muốn phá vỡ tấm chắn tinh thần để xông ra ngoài. Mạnh Phồn bắt đầu vận dụng năng lực của thú ăn mộng, tập trung tinh thần điều khiển dòng ý thức thuộc về Asmodeus, dẫn dắt chúng thông qua khe hở của tấm chắn tinh thần vừa bị mình cưỡng chế mở ra, chảy ra bên ngoài.

Sau khi biến ý thức đầu tiên được tách rời hoàn toàn, Mạnh Phồn lần theo dòng ý thức cuối cùng của Asmodeus mở ra thể tinh thần của Yến Tam, bắt đầu xâm nhập vào...

Cứ như vậy Mạnh Phồn một hơi tách rời mười mấy thể tinh thần, lúc xâm nhập Yến 18 thì năng lực tinh thần gần như tiêu hao hết, bác sĩ Mạnh tương đối thâm hời sợ ý một phút bất cẩn đã bị bắn ra ngoài, không hề báo trước rơi về thân thể của mình. Tiêu hao một lượng lớn năng lực tinh thần trong khoảng thời gian ngắn khiến thân thể Mạnh Phồn không chịu nổi, quần áo thấm đẫm mồ hôi, ngay sau đó là một trận đau đầu chóng mặt kèm theo cơn buồn ngủ làm Mạnh Phồn suýt chút nữa thì lăn ra đánh một giấc.

Bác sĩ Mạnh vô cùng chuyên nghiệp lắc lắc đầu, quyết đoán tự cắn tay mình một miếng chống lại cơn buồn ngủ.

Phương Kỳ rất lo lắng, đều là mị ma nên cậu nhìn ra tình trạng hiện tại của Mạnh Phồn cực kì không ổn: “Bác sĩ Mạnh, hay là anh nghỉ trước đã...”.

Mạnh Phồn liếc nhìn Yến Nhất, dòng ý thức trong thế giới tinh thần của Yến Nhất đang chảy ra, trở về đúng với những linh hồn khác, dường như thân thể hắn đang chảy xuôi rất nhiều dòng suối sáng lấp lánh, khung cảnh huyền ảo tráng lệ này ít nhiều cũng xóc lại tinh thần Mạnh Phồn.

“Phải giải quyết cho xong một lần! Bây giờ mà dừng không biết anh ấy phải đợi bao lâu nữa...”. Dù sao mình có thể ngủ rất nhiều ngày! Mạnh Phồn trấn định, lại tự cắn cánh tay mình, cơn buồn ngủ tạm thời lui xuống, thế là bác sĩ Mạnh mang theo hai dấu răng tượng trưng cho tình yêu anh dũng tiến vào thế giới tinh thần lần nữa.

Lần này, anh một hơi tách rời hoàn tất từ Yến 18 đến Yến 24, hai mươi ba nhân cách phụ giống hệt nhân cách chủ bắt đầu hưng hợp, thế giới tinh thần từ trước đến nay luôn ồn ào huyền ảo cuối cùng chỉ còn lại một người.

“Yến Nhất”. Mạnh Phồn huých thể tinh thần của Yến Nhất, mỉm cười nói: “Bây giờ anh là Yến Nhất danh xứng với thực rồi”.

Lúc Mạnh Phồn trở lại thế giới thực, mọi thứ trong phòng đã trở lại nguyên trạng, Yến Nhất chậm rãi hạ xuống từ trên không, mở to mắt như thể lần đầu nhìn thấy thế giới, khẽ lẩm bẩm một câu: “Thật yên tĩnh”.

Cũng là do bị hai mươi ba nhân cách phụ âm ỉ trong đầu bất kể ngày đêm nhiều năm rồi!

“Đến đây, bảo bối”. Ánh mắt Yến Nhất rơi trên người Mạnh Phồn, đôi môi nhếch lên, lộ ra nụ cười anh tuấn đến nghịch thiên, gơ hai tay hướng về Mạnh Phồn: “Ôm một cái nào”.

Nhưng Mạnh Phồn buồn ngủ như thể cả đời chưa bao giờ được ngủ một giấc, nghiêng đầu, đáp lại bằng một chuỗi tiếng khò khò vui vẻ!

Nhưng cảnh tượng xúc động như vậy thực sự không nở ngủ, thế là Mạnh Phồn lấy lại tinh thần, lảo đảo vùi đầu vào lòng Yến Nhất, ngủ vội năm giây, rồi lại bừng tỉnh dậy hưng hăng cấu đùi một cái, muốn trước khi ngủ nghe được vài lời yêu thương sến súa.

Nhất định là mình quá buồn ngủ rồi! Cấu đùi mãi mà không thấy đau! Mạnh Phồn mơ màng nghĩ.

“Anh yêu em...”. Yến Nhất bất ngờ không kịp đề phòng bị cấu đùi, ngây người một chút rồi không để ý tới ôm Mạnh Phồn thật chặt, mang theo sức lực như muốn vùi cả người vào lòng mình, đôi môi lưu luyến liếm tai Mạnh Phồn, như đang nói mơ lặp đi lặp lại: “Yêu em, yêu em, yêu em...”.

Mạnh Phồn nhất thời cảm thấy mình có thể yên lòng mà ngủ một giấc, thế là vội vàng dùng một chút tỉnh táo cuối cùng nói như pháo liên thanh: “Năng lực tinh thần của em đã tiêu hao hết bây giờ sẽ ngủ ngay lập tức cụ thể là ngủ bao lâu em không biết ít nhất phải mười ngày nữa tháng không cần lo lắng không cần đưa đến bệnh viện để yên cho em ngủ là được em cũng rất yêu anh!” moach.

Dứt lời, Mạnh Phồn với khuôn mặt đỏ đến nỗi có thể rán trứng được dứt khoát chìm vào giấc ngủ.

Đây là lần đầu tiên trong đời bác sĩ Mạnh khó tính bày tỏ thật lòng.

Chơi xong rồi ngủ, thật là kích thích.

37. Chương 37: Trêu Ghẹo Không Khí

Yến Nhất kinh ngạc nhìn Mạnh Phồn chớp mắt đã ngủ bất tỉnh nhân sự trong lòng mình, lặp lại từng chữ “Năng lực tinh thần đã tiêu hao hết?”.

Phương Kỳ lo lắng chạy lại xem, Mạnh Phồn hít thở đều đặn, vẻ mặt yên ổn, đích thực chỉ là đang ngủ, thế là Phương Kỳ yên tâm giải thích: “Bác sĩ Mạnh nói, nếu sử dụng năng lực tinh thần quá độ thì sẽ ngủ say một thời gian, có lẽ sẽ ngủ khoảng nửa tháng, anh ấy nói chúng ta không phải hoảng sợ, cứ để anh ấy ngủ là được...Đúng rồi! Phải nghĩ cách cho anh ấy uống nước nữa”, nếu không sẽ chết khát!

“Cậu chắc chứ?”. Yến Nhất vội vàng, “Trước đây khi năng lực tinh thần tiêu hao cũng như vậy à?”.

Phương Kỳ lắc đầu đáp nhanh: “Không có trước đây, đêm qua tôi mới nghe bác sĩ Mạnh nói có thể xuất hiện tình huống này, anh ấy dặn tôi không được nói ra vội, sợ anh không đồng ý...”.

Ngụ ý là bác sĩ Mạnh của chúng tôi chỉ vì anh mới liều mạng như vậy!

Cho nên nhất định phải đối xử tốt với anh ấy, không được bắt nạt anh ấy.

Với tư cách là người nhà mẹ đẻ, bé hamster rất lo lắng cho bác sĩ Mạnh nhà mình.

“Ừ...Tôi hiểu rồi”. Yến Nhất lặng lẽ siết chặt khuỷu tay, khiến thân thể người trong lòng dán sát vào mình hơn, trong mắt lấp lánh ánh sáng khó diễn tả, hàm dưới bạnh ra run rẩy...Nhưng Mạnh Phồn đang được nhìn bằng ánh mắt thâm tình lúc này lại đang ngủ quên trời đất, không những ngáy khò khò liên tục mà còn chảy nước miếng lên cánh tay Yến Nhất, đáng vẻ vừa đáng yêu vừa thiếu đồn.

Yến Nhất thở dài, ôm ngang Mạnh Phồn lên, thấp giọng nói “Tôi đưa cậu ấy về phòng ngủ trước”.

“Ừ, nhanh lên, ta có việc muốn nói với đệ”. Long Dực thu hồi hai mươi ba linh hồn hoàn chỉnh, có những linh hồn hoàn chỉnh này, về sau có thể dùng ma lực hồi sinh các đại ác ma, quả thực không gì vui sướng hơn. Ngóc đầu dậy quả thực chỉ là chuyện một sớm một chiều! Ma vương bệ hạ không khỏi thâm chổnghanh cường tiểu trong lòng!

Mặc dù quân tiên phong không biết chết đâu rồi...

Nhưng quân tiên phong trong 25 năm gần đây mới lần lượt sinh ra tại địa ngục, ma lực kém xa hai mươi ba ác ma thâm niên kỳ cựu, cũng chẳng phải chủ lực trong công cuộc chiếm lĩnh thế giới!

Ma vương bệ hạ cứ tự an ủi mình như vậy.

Bên kia, trong phòng ngủ, Yến Nhất nhẹ nhàng đặt Mạnh Phồn lên giường, cúi đầu hôn một cái lên vầng trán bóng loáng.

Mạnh Phồn lúc ngủ say dù nhúu mày thì vẫn tuân mỹ động lòng người, hàng lông mi dài đen đậm tựa như cánh bướm mỏng manh, môi Yến Nhất từ trên trán trượt xuống, run rẩy dán lên đôi mắt nhắm nghiền của Mạnh Phồn, rồi tiếp tục đi xuống, hôn lên chóp mũi thanh tú, cuối cùng mang theo sự thành kính như khách hành hương chậm rãi hôn lên đôi môi cánh hoa.

“Cảm ơn em”. Yến Nhất khàn giọng nói.

Cảm ơn em đã mang đến hy vọng, cảm ơn em đã luôn ở bên anh.

Cảm ơn em, đáng yêu như vậy.

“Ừm...”. Mạnh Phồn chép miệng, xem chừng trong mơ đang được ăn đồ ngon.

Yến Nhất cảm tay anh đặt vào tay mình xoa nhẹ, dịu dàng nói: “Yên tâm ngủ đi”.

Mạnh Phồn lập tức hết sức phối hợp ngáy khò khò.

Yến Nhất cười khê, hôn vào lòng bàn tay Mạnh Phồn: “Người đẹp ngủ trong rừng của anh”.

Yến Liêu Liêu tội nghiệp một đời lấy lòng, vậy mà lại chỉ có thể trêu ghẹo không khí!

Sau khi thu xếp cho Mạnh Phồn ổn thỏa, Yến Nhất đi tìm Long Dực.

Yến Tử Hoàn như viên đạn nhỏ duang một tiếng nhào vào lòng anh trai, căn bệnh làm phiền anh trai bao nhiêu lâu cuối cùng cũng được giải quyết, Yến tiểu béo thực sự vui mừng cho anh mình!

“Anh, anh khỏe thật rồi hả?”. Dáng vẻ anh trai và chị dâu tình ý mặn nồng vừa này khiến Yến Tử Hoàn ngại không dám đi tới hỏi lung tung: “Anh chắc không? Nhân cách phụ mất thật rồi?”.

“Ừ”. Yến Nhất gật đầu cười, vỗ vỗ lưng Yến Tử Hoàn, “Anh chắc chắn, lần này thực sự biến mất rồi”.

“Thật tốt quá!”. Yến Tử Hoàn kích động đến nổi đỏ hồng cả vành mắt: “Thật là tốt quá rồi!”.

“Đúng vậy”. Yến Nhất xoa nhẹ tóc Yến Tử Hoàn, “Nhân cách phụ của anh biến mất, sau này em ăn mãi không béo, tất cả đều là chuyện vui”.

Yến tiểu béo nghe xong nhất thời có chút mất mát:...

Vì ăn mãi không béo mà bị ép bán đứng linh hồn! Mặc dù đúng là rất tốt nhưng vẫn không vui nổi.

Long Dực chờ một lúc lâu, thấy hai anh em nói chuyện cũng khá khá rồi, liền vội rào đón, hùng hồn ngâm: “Đệ đệ thân yêu của ta, bây giờ đệ có thể thử biến thân xem! Nào, Đại ma vương khùng bố thời kì cường thịnh! Hãy cho ta xem sáu chiếc cánh hủy diệt thế giới của đệ!”.

Nhưng Yến Nhất lại hoàn toàn không bị hứng thú hủy diệt thế giới của đối phương lây nhiễm, vẻ mặt bình thản:...

Long Dực theo lệ thường lúng túng ba giây: “...Đúng rồi, chắc là đệ đã quên mất làm sao để rải cánh, để ta dạy đệ. Bây giờ đệ hãy tưởng tượng thứ chảy xuôi trong huyết quản toàn thân mình không phải máu mà là ma lực, sau đó tập trung tinh lực dùng ý niệm dẫn dắt ma lực hội tụ sau lưng, lưng đệ sẽ nóng lên, lúc này đệ bắt đầu tưởng tượng ma lực biến thành hình cánh...”.

“Được, để tôi thử một chút”. Yến Nhất hơi hứng thú, thông minh cởi áo ra, để lộ nửa trên rần rỏ khỏe đẹp.

Bởi vì cánh xòe ra làm áo rách sáu cái lỗ gì đó thực sự rất đáng xấu hổ, Yến tiên sinh tuyệt đối không cho phép chuyện ngu xuẩn như thế xảy ra trên người mình.

Dựa theo cách mà Long Dực dạy, sau lưng Yến Nhất rất nhanh đã mở rộng sáu chiếc cánh màu đen, chiều dài cánh gần hai mét, lông vũ màu đen ánh sắc tím lộng lẫy sắc bén, bên rìa phản xạ ánh sáng nhạt lạnh lùng, cùng lúc đó, trong đồng tử vốn là màu nâu đậm của Yến Nhất nổi lên màu đỏ ám muội, mặc dù nếu không đến gần nhìn kĩ thì không thấy, ma lực dồi dào hiện hữu thành sương mù màu đen lượn lờ xung quanh hẳn, xem ra rất có khí thế của Đại ma vương khùng bố!

Sau đó mọi người lập tức vây quanh sờ, nhất là bé cưng Phương Kỳ tò mò, không những lấy tay sờ, mà còn cầm một quả táo chà sát lên lông vũ!

Quả táo tức khắc bị lông vũ sắc bén cắt mất một miếng...

“Oa, cánh của Đại ma vương thật sắc bén”. Phương Kỳ cắn quả táo rộp một tiếng, hai mắt tỏa sáng.

Nhưng Tưởng tiên sinh đáng thương sớm bị sáu chiếc cánh đen vĩ đại làm cho khiếp sợ tưởng như không thể hít thở, nhưng đàn ông đích thực thì không bao giờ tỏ ra kinh hãi, thế là Tưởng tiên sinh đành cố gắng tỏ vẻ vô cảm, cố gắng chống đỡ cho mình trông mạnh mẽ!

...Rốt cuộc tại sao tôi lại bị điều đến làm việc với Yến Tử Hoàn.

Tưởng Phi đau trứng nghĩ.

Khuôn mặt anh tuấn của Long Dực bị tâm trạng vui sướng rọi sáng: “Ha ha ha ha! Giỏi lắm! Đệ đệ thân yêu của ta! Không cần lo lắng, cùng với sự thức tỉnh của sức mạnh ác ma, ký ức trước kia của đệ sẽ trở về

từng chút một, đệ sẽ dần dần nhớ ra những phương pháo vận dụng ma lực và pháp thuật, đồng thời nhớ lại thời kì huy hoàng hai anh em ta thống trị địa ngục!”. Đệ đệ quả nhiên đã khôi phục ma lực thời kì cường thịnh của Ma vương địa ngục, nhưng trước khi thống trị nhân gian cũng không nên vội mừng!

“Được”. Yến Nhất ưu nhã gật gật đầu, hiểu kì quan sát cánh của mình một lúc, hỏi: “Tôi có thể dùng cánh này để bay không?”.

“Tất nhiên là được!”. Cảm xúc dạt dào của Long Dực bắn ra bốn phía, “Đệ có thể bay lên trời chiến đấu chính diện với nhân loại!”.

Ánh mắt Yến Nhất tràn ngập ý cười nói: “Vậy thì tôi có thể đưa cậu ấy bay lên mây ngắm trăng rồi”.

“Vất vả lắm mới đánh thức được sức mạnh Ma vương, kết quả đệ chỉ muốn ngắm trăng thôi sao!?”. Trái cấm nhỏ này phản ứng quá kì quái rồi! Long Dực hoang mang một trận, sau khi có được sức mạnh ác ma thời kì cường thịnh, người bình thường chẳng phải nên cười mua ha ha ha rồi bay lên trời phi xuống đất gặp thần giết thần gặp phật giết phật sao! Bình tĩnh như thế này là ý gì!

Hiển nhiên Ma vương bệ hạ cũng không hiểu người bình thường cho lắm.

“Có phải bây giờ đệ kích động muốn san bằng ngôi nhà này thành bình địa không? Tại sao đệ không cười mua ha ha ha?”. Long Dực cần mẫn gợi mở, “Ngoan, cuồng tiếu một trận cho anh trai xem chút nào”.

Hydra xấu hổ che mặt, nhanh chóng lui vào một góc giả vờ không nghe thấy gì.

“...Tôi không muốn”. Yến Nhất yếu ớt nhìn Long Dực, ánh mắt vô cùng phức tạp.

“Hay là bây giờ chúng ta gây ra một trận hỗn loạn, rửa sạch nỗi nhục nhân loại mang đến cho chúng ta!”. Long Dực không khỏi bắt đầu mặc sức tưởng tượng tương lai tươi đẹp, “Đệ đệ thân yêu à, chúng ta hãy cùng nhau đi chiếm lĩnh thế giới! Mua ha ha ha!”.

Yến Nhất thu cánh lại, mặc áo, bình tĩnh như thường nói: “Không đi”.

Long Dực lúng túng trầm mặc trong chốc lát, cười lớn nói: “Ha ha! Nhất định là tai ta có vấn đề rồi!”.

Có vấn đề chỉ sợ chính là đầu óc của ngài đó, bệ hạ. Hydra bùng nổ cầu thủy tinh lặng lẽ tám chuyện với quân tiên phong, sau khi biết đoàn du lịch quân tiên phong đang vui vẻ với chuyến tham quan Trường Thành một ngày, Hydra hâm mộ đến nỗi nước mắt lưng tròng, lập tức đăng Weibo chửi bới ông chủ bệnh hết thuốc chữa của mình luôn muốn chiếm lĩnh thế giới cả công ty đều nghỉ phép đi du lịch chỉ có mình tôi phải tăng ca blabla! Fans lũ lượt để lại tin nhắn an ủi ông chủ của anh là đồ óc heo còn có lần sau nhớ đăng cả ảnh tự sướng, thế là Long Dực óc heo nháy mắt lại gánh thêm mấy chục tiếng xấu nữa.

Hydra sáng khoái đóng Weibo.

“Không còn chuyện gì chứ, vậy tôi phải đi chăm Mạnh Phồn đây”. Yến Nhất vừa nhắc đến mị ma bé nhỏ nhà mình giọng nói lập tức lên level dịu dàng.

“Ê e e chờ một chút”. Long Dực rề rà nhảy đến trước mặt Yến Nhất, tự cho là mình rất đẹp trai mở rộng áo choàng chặn đường đi, “Lẽ nào ta trải qua trăm cay nghìn đắng đến nhân giới tìm đệ, dung hợp sinh mệnh đánh thức sức mạnh cho đệ là để đệ đi yêu đương sao?”.

Yến Nhất thờ ơ liếc hần hột một cái, lười biếng cười nói: “Chứ còn sao? Tôi không có hứng thú chiếm lĩnh thế giới”.

Long Dực vẻ mặt suy sụp.

Đây là tình huống gì vậy? Trái cấm nhỏ của ta tiến vào thời kì phản nghịch rồi sao? Chẳng lẽ nói toàn bộ địa ngục chỉ có một mình ác ma ta đây muốn chiếm lĩnh thế giới?

Khi Đại ma vương bệ hạ gặp phải đả kích xưa nay chưa từng có, nô lệ Yến tiểu béo của hắn đã bắt đầu gọi đồ ăn nhanh rồi!

“A, cái đó, nô lệ, hôm nay ma lực của ta chỉ còn khoảng một phần tám thôi...”. Long Dực bị Yến Tử Hoàn khí thế hung hăng dọa nhảy dựng.

“Vì vậy chẳng phải còn có một phần tám sao?”. Yến Tử Hoàn lộ ra nụ cười lạnh.

“Nhưng nhờ đâu hôm nay ta muốn gây ra hỗn loạn nhỏ ở nhân giới thì không đủ dùng...”. Long Dực yếu ớt giải thích.

“Thế thì đừng gây! Ngoan ngoãn chút đi!”. Yến Tử Hoàn hung hăng trừng mắt nhìn hắn, giống y như bà vợ quản lý tài chính trong gia đình.

“Nhưng mà...”. Long Dực rụt người trên sofa.

“Không có nhưng mà! Hôm nay tôi muốn ăn pizza!”. Yến Tử Hoàn tức giận vỗ bàn! Linh hồn đã bán cmn đứng rồi còn không cho ăn gì ư? Muốn đánh nhau phải không!?

“A, thôi được...”. Long Dực âm ỉc ôm đầu gối ngồi xuống.

Thế là hôm nay Yến Tử Hoàn đã dùng phương thức riêng của mình để giữ gìn nền hòa bình thế giới.

38. Chương 38: Yêu Nhầm Người

Yến Nhất vừa mới rời khỏi phòng khách, chó địa ngục đã từ tầng hầm chạy lên tìm đồ ăn.

Chó địa ngục rất thông minh, ngày nào cũng đợi dì giúp việc về rồi mới chạy lên lầu, sau đó quần lầy các chủ nhân rướn lên đòi ôm.

Mặc dù ôm nó lên cao thực sự rất khó...

“Nó muốn ăn thức ăn chó đấy mà”. Phương Kỳ sung sướng ôm một túi thức ăn chó lớn đổ vào ba bát ăn giống hệt nhau, lượng thức ăn trong mỗi bát nhất định phải bằng nhau, không thì ba cái đầu sẽ đánh nhau túi bụi!

“Trời ơi, hóa ra Cerberus ở đây!”. Long Dực dưng ngón cái khen ngợi chó địa ngục, “Nhất định là mày bị mùi ác ma hấp dẫn, lần theo mùi lưu huỳnh tà ác, tìm đến Ma vương!”.

Mới không phải, nó xông vào gầm giường của tôi lục đồ ăn, Phương Kỳ đau lòng nghĩ.

Long Dực vẫy vẫy tay với chó địa ngục: “Tối đây, nói cho Ma vương bệ hạ biết mấy ngày nay mày ở nhân giới đã làm được những chuyện xấu gì rồi?”.

Yến Tử Hoàn trợn trắng mắt: “Ăn vụng có tính không?”.

“Chó địa ngục sao có thể không đẳng cấp như thế được!”. Long Dực tức giận, “Cerberus, qua đây!”.

Chó địa ngục chớp chớp sáu con mắt đỏ như máu nhìn Long Dực, ba mặt đàn ra, có vẻ chẳng thích thú gì với cái tên Cerberus.

“Chihuahua, ăn thôi”. Phương Kỳ vẫy tay.

Chó địa ngục lập tức vui mừng xông qua, điên cuồng liếm tay liếm mặt Phương Kỳ rồi cúi đầu ăn.

Long Dực trầm lặng chốc lát, sau đó phát ra tiếng kêu thảm thiết: “Chihuahua? Các người vậy mà dám đổi tên chó địa ngục của ta thành Chihuahua? Đây là chó của ta mà!”.

“Thật ra cũng hay đấy chứ, Cerberus khó đọc lắm!”. Hydra bình tĩnh hòa giải: “Tôi cũng muốn đổi tên thành Vương Đại Hải đây”.

“Đệt mẹ, người điên rồi sao! Người dám đổi sang tên đó thì ta sẽ chết cho người xem!”. Long Dực thống dduur đủ đường, ưu thương nói: “Cerberus tàn bạo của ta...”.

“Anh có ý kiến?”. Yến Tử Hoàn cau mày nhìn Long Dực, “Nín đi!”.

Linh hồn đã bán cmn đứng cho anh rồi, một chuyện bé tẹo như đổi tên chó thôi anh eo éo cái rắm gì!

Hiển nhiên Yến tiểu béo vẫn canh cánh trong lòng chuyện Long Dực cưỡng chế rút linh hồn của mình, phỏng chừng có thể lôi chuyện cũ nói đi nói lại cả đời.

Long Dực y như sợ vợ nháy mắt đã ôm đầu gối ngồi xuống, yếu ớt biện giải: “Nhưng mà, tên của chó địa ngục ít nhiều cũng phải óách chứ...”.

“Hừm ——?”. Ánh mắt Yến Tử Hoàn lộ ra tia hung ác, dứ dứ quả đấm với Long Dực.

“Không có gì...”. Long Dực cắn răng nuốt nước mắt.

Xin hỏi, thần tượng trong đời thực và trong màn ảnh thực ra hoàn toàn khác nhau thì phải làm sao?

Nam chính trong phim rõ ràng là dùng tình yêu và vẻ đẹp thanh xuân để lay động công chúa rồng mà, tại sao trong hiện thực lại biến thành quả đấm rồi?

Fanboy đau lòng muốn chết, cảm thấy mình hình như yêu nhầm người rồi!

Bởi vì có Long Dực và Hydra vào ở, biệt thự vốn dĩ đã trong cảnh gà bay chó chạy nay lại càng náo loạn hơn.

Đại ma vương mới thức tỉnh Yến Nhất không để ý đến anh trai mỗi ngày đều cố gắng thuyết phục mình cùng nhau chinh phục thế giới, trừ ăn cơm tắm rửa đi vệ sinh thì gần như hai mươi tư giờ đều túc trực trong phòng Mạnh Phồn.

Nửa tháng sau.

Mạnh Phồn tỉnh lại trong lồng ngực tay ấm áp.

Bởi vì ngủ một giấc quá dài, cảm giác đối với thế giới bên ngoài dần dần chảy ngược về cơ thể.

Đầu tiên là mùi hương quen thuộc vương vấn ở đầu mũi, xen lẫn mùi sữa tắm Yến Nhất thường dùng, và mùi mồ hôi thoảng thoảng, lập tức, từ sau lưng truyền đến nhiệt độ ấm áp của lồng ngực, và tiếng tim đập thình thịch thình thịch kiên định, Mạnh Phồn cúi đầu, dường như có thể nghe thấy tiếng xương mình kêu răng rắc, mí mắt khó khăn mở ra, thứ đầu tiên đập vào mắt, là một cánh tay với áo sơ mi xắn lên một nửa, cánh tay này đang siết hông anh không nhúc nhích...

“Yến Nhất...”. Mạnh Phồn cố gắng chớp chớp mắt, nửa tháng không nhìn thứ gì, mắt hơi mờ, tiếng cũng hơi khàn.

Người được gọi tên đột nhiên trở mình, chống nửa người lên trên Mạnh Phồn, Mạnh Phồn còn chưa kịp nhìn kĩ hẳn, đôi môi đã bị hai cánh môi ấm áp phủ lên, đầu lưỡi trơn mềm của đối phương linh hoạt trượt vào miệng, triển miên ve vuốt, nóng bỏng vô vùng, và cũng dịu dàng kín đáo khiến người ta run rẩy.

“Em tỉnh rồi...”. Rời khỏi đôi môi, Yến Nhất蹭 trán Mạnh Phồn, nhẹ giọng râm rì: “Người đẹp ngủ trong rừng của anh”.

Mạnh Phồn vừa tỉnh lại đã bị tập kích bất ngờ, đầu óc mờ mịt, điều đầu tiên nghĩ đến là mình ngủ một mạch nửa tháng rồi hơi thở liệu có không tươi mát không? Tóc có rối như tổ quạ không? Nửa tháng không rửa mặt trên mặt có phải toàn dầu không?

Không sai, bác sĩ Mạnh và trợ lý đều là kiểu người không suy nghĩ theo thói thường.

Thế là sau ba giây im lặng Mạnh Phồn lập tức suy sụp.

A a a a nụ hôn đầu của ông cho đi quá dễ dàng rồi!

“Anh rất nhớ em”. Ánh mắt Yến Nhất vừa thâm tình vừa ôn nhu, còn muốn hôn tiếp.

Trái tim yếu đuối không kiềm chế nổi đập dữ dội, Mạnh Phồn cố đẩy Yến Nhất ra, hai gò má đỏ bừng hỏi: “Yến Nhất...Em ngủ bao lâu rồi?”.

“Tròn nửa tháng”. Ngữ điệu của Yến Nhất rất tủi thân: “Anh sắp phát điên rồi...”.

“Anh đừng điên”. Mạnh Phồn bị ám ảnh bởi từ điên!

Yến Nhất cười vui vẻ, dịu dàng nói: “Anh kìm nén sắp phát điên rồi, anh có rất nhiều lời muốn nói với em, anh có rất nhiều việc muốn làm với em, nhưng em lại ngủ say như vậy”.

“Hôm đó em cũng muốn tỉnh táo một lúc nữa, nhưng thực sự là không chịu nổi...”. Mạnh Phồn sờ mặt, yên tâm nhận ra trên mặt không có dầu.

Yến Nhất nhảy bén bắt được động tác nhỏ này, ranh mãnh cười nói: “Ngày nào anh cũng rửa mặt gội đầu cho em, bây giờ em không cần chút nào”.

“Ặc”. Mạnh Phồn giờ tay lên sờ đầu, sợi tóc đúng là rất mềm mại, dường như có thể quay quảng cáo dầu gội đầu ngay được.

“Hơn nữa anh còn giúp em tắm rửa thay đồ ngủ hàng ngày”. Yến Nhất ngậm vành tai Mạnh Phồn, cười mờ ám hết sức, giọng nói mang theo quyến rũ trí mạng, “Cởi sạch em rồi đặt vào bồn tắm, xoa sữa tắm khắp cả người em, trông em giống y như một viên kẹo mê người, anh chỉ muốn từng miếng từng miếng, ăn sạch em...”.

Nửa tháng này Yến tiên sinh gần như nghiền thành thần kinh phân liệt!

Tim Mạnh Phồn bắt đầu đập loạn, vệt đỏ ửng trên hai má gần như sắp lan đến tận bàn chân, hỗn hển quát Yến Nhất ngừng lại: “Yến Nhất!”.

“Đừng giận...Anh còn cho em uống nước nữa”. Yến Nhất cười nhẹ, ánh mắt rơi trên môi Mạnh Phồn, nhấn mạnh nói, “Bằng miệng”.

Mạnh Phồn nhất thời rất muốn đánh hấn!

Mẹ nó hóa ra nụ hôn đầu của mình đã không còn rồi!

“Nói chuyện nghiêm túc xem nào. Bây giờ sức mạnh ác ma của anh thức tỉnh rồi hả?”. Mạnh Phồn hiểu kì mở to mắt đánh giá Yến Nhất, vươn tay nhéo nhéo cánh tay rồi nhéo mặt hấn, “Hình như chẳng khác gì trước kia nhỉ”.

Vẫn đẹp trai chói lóa như trước!

“Sức mạnh ác ma đã thức tỉnh rồi, hiện giờ anh đang dần nhớ lại những chuyện ngày xưa ở địa ngục, và các cách vận dụng ma lực nữa, những ký ức này đang từ từ trở về, em xem...”. Yến Nhất vừa nói vừa thuận thế cởi áo, cánh đen ma mị nháy mắt mở rộng sau lưng, sáu chiếc cánh lỏng lẻo như cánh bướm trong đêm, như một cái kén cực đại ập xuống Mạnh Phồn vây lại, ác ma mê hoặc chậm rãi cúi người, in từng nụ hôn nóng bỏng lên lông mày, gò má, chóp mũi, rồi đến môi...

“Anh yêu em”. Yến Nhất dịu dàng nói.

“Em cũng vậy...”. Bác sĩ Mạnh vẫn luôn ngạo kiều đỏ mặt, rầm rì nói, “Yêu anh”.

“Anh yêu em”. Yến Nhất mạnh mẽ lặp lại một lần, đôi môi từ đầu đến cuối vẫn không rời khỏi môi Mạnh Phồn, trong lúc răng môi quần quýt kịch liệt mơ hồ không rõ lặp đi lặp lại, “Anh yêu em, anh yêu em, anh yêu em...”.

Mạnh Phồn gần như sắp mềm thành nước, thở hỗn hển khe khẽ, đôi môi bị hôn mút đỏ tươi hơi hé mở, để mặc Yến Nhất muốn làm gì thì làm.

“Anh yêu em”. Yến Nhất kéo Mạnh Phồn vào lòng, ôm anh thật chặt, không ngừng dùng giọng nói từ tính dịu dàng như mang theo ma lực lặp đi lặp lại: “Anh yêu em, anh yêu em...”.

Nói đúng hai mươi tư lần!

“Yến Nhất? Anh có khỏe không?”. Mạnh Phồn bị ám ảnh với số 24 này, thế là bình tĩnh vừa hôn vừa đêm, không ngờ đúng là 24 lần! Bác sĩ Mạnh đáng thương suýt nữa bị dọa khóc!

“Anh rất khỏe”. Dường như Yến Nhất biết trong lòng bảo bối đang nghĩ, gì, cười đến là thiếu đòn, “Chuyện quan trọng phải nói hai mươi tư lần!”.

Mạnh Phồn tức giận trợn trắng mắt:...

Yến Nhất nghiêm mặt nói: “Anh quá yêu em, nói một lần không đủ”.

Thế là bác sĩ Mạnh lại không tự chủ được tay chân xụi lơ.

“Ôm chặt anh...em là chúa cứu thế của anh”. Yến Nhất cầm hai cánh tay Mạnh Phồn, để anh vòng quanh cổ mình, giọng nói dịu dàng như có thể hòa tan mọi thứ, “Ôm chặt anh, đừng để anh rơi xuống...”.

Mạnh Phồn dùng hết sức ôm chặt hẳn, tình cảm dâng trào chủ động hôn lên, thân thể hai người không một kẽ hở dán chặt cùng một chỗ, bóng tối cánh ác ma phủ xuống, vừa yên tĩnh vừa ngọt ngào.

“Muốn làm chết em quá”, Yến Nhất nhéo nhéo chóp mũi Mạnh Phồn, dùng âm điệu trầm thấp để nghe mê hoặc nói: “Làm đến nỗi em như con mèo nhỏ vừa khóc vừa kêu, thật muốn ngấm dáng vẽ toàn thân em phủ đầy màu hồng...”.

“Yến tiên sinh, đủ rồi!”. Mạnh Phồn bị trêu cho không thở nổi, nhưng vẫn kiên quyết tỏ ra cự tuyệt, nghiêm túc nói: “Em muốn ăn cơm!”.

Ngủ tròn nửa tháng vừa tỉnh dậy đói bụng kinh khủng đến một miếng cơm cũng không được ăn đã bị ấn lên giường chít chít chít?

Như vậy có còn nhân tính nữa hay không!

Yến Nhất: “Phì ——”.

Mạnh Phồn trừng mắt nhìn:...

Rất buồn cười sao? Hả? Buồn cười lắm ư Yến tiên sinh?

“Xin lỗi, là anh quá kích động, quên mất em đang đói...”. Yến Nhất mặt đầy ý cười, thu lại cánh ác ma, nhanh nhẹn mặc áo rồi xuống đất, nói: “Sáng sớm dì Lý nấu cho em một nồi canh, để anh bưng lên cho em”.

Dì Lý là người giúp việc chuyên phụ trách nấu ăn, sở trường là nấu canh, Mạnh Phồn vừa nghe nói có canh bà nấu nhất thời liền cảm thấy càng thêm đói!

“Sao mọi người biết hôm nay em tỉnh?”. Mạnh Phồn hỏi.

“Bọn anh không biết”. Yến Nhất chớp chớp mắt, khéo môi nhếch lên, “Anh dặn dì Lý mỗi ngày đều nấu canh, em không tỉnh thì anh uống”.

“Nhanh lên nhanh lên”. Mạnh Phồn nôn nóng xoa xoa bụng, đói lắm rồi!

39. Chương 39: Ngắc Đầu Ưỡn Ngực Làm Đàn Ông

Yến Nhất vừa ra khỏi phòng ngủ, Yến Tử Hoàn và Phương Kỳ liền một trước một sau chạy vào.

Yến Tử Hoàn cầm tay Mạnh Phồn lắc lắc lắc để, chân thành bày tỏ lòng biết ơn, cảm ơn bác sĩ Mạnh đã trị khỏi căn bệnh đeo đẳng anh trai nhiều năm qua, giúp cuộc đời anh trai lật sang một trang mới tươi đẹp, ngắc đầu ưỡn ngực làm đàn ông!

Nghe như là bác sĩ Mạnh thành công trị khỏi bệnh “ra sớm” và “không lên”...

Khéo miệng Mạnh Phồn giật giật: “Không cần khách sáo”. Đây đều là chuyện bác sĩ Mạnh nên làm.

“Em hiểu rồi”. Suy nghĩ của Yến Tử Hoàn bắn ra ngoài không gian, “Sau này chúng ta là người một nhà rồi, đúng là không cần khách sáo”.

Mặt Mạnh Phồn ửng đỏ.

Thực ra tôi vốn không có ý đó.

“Chúc anh và anh trai trăm năm hòa hợp, trọn đời gắn bó”. Yến Tử Hoàn nói rồi thân thiết kéo tay Mạnh Phồn, hoàn toàn là bầu không khí trò chuyện giữa chị dâu em chồng.

Mạnh Phồn nhất thời cảm thấy đầu đau quá.

Yến Tử Hoàn tranh thủ cơ hội giúp anh trai mình tăng điểm: “Anh không biết anh trai em thích anh nhiều thế nào đâu”.

Mạnh Phồn:...

Tôi đương nhiên biết, anh ấy vừa lặp đi lặp lại hai mươi tư lần!

Lúc này, Phương Kỳ vùi đầu vào lòng Mạnh Phồn, dùng đầu cọ cọ ngực Mạnh Phồn, tủi thân nói: “Bác sĩ Mạnh em rất nhớ anh, nửa tháng liền không được nhìn thấy anh rồi”.

“Không phải lúc nào anh cũng nằm đây sao”. Mạnh Phồn tóm cọng tóc ngắn của Phương Kỳ, làm nó còn vĩnh hơn trước, cực kì xấu xa.

“Nhưng Yến tiên sinh không cho ai vào phòng cả!”. Phương Kỳ phùng má tố cáo: “Đứng ở cửa nhìn từ xa thôi cũng không cho”.

Yến tiên sinh thật nhỏ mọn nhỏ mọn nhỏ mọn, quả là không nên trông mặt mà bắt hình dong.

Mạnh Phồn:...

Bởi vì Mạnh Phồn ngủ không ngoan chút nào, một lúc thì xoay người một lúc lại đạp chân lẫn lộn khắp giường, không cẩn thận cái là lộ ra ngay eo nhỏ trắng nõn, lúc nóng còn vén áo ngủ lên tận ngực nhìn không sót gì, hơn nữa tướng ngủ chảy nước miếng chép chép cũng rất đáng yêu, vì vậy Yến tiên sinh với dự vọng độc chiếm mãnh liệt cực kì hoàn toàn không thể cho người khác thấy bộ dạng lúc ngủ của mị ma bé nhỏ nhà mình.

Liếc thôi cũng không được!

“Anh không sao, không phải lo”. Mạnh Phồn vỗ về trợ lý nhỏ nhà mình.

Lúc này, Yến Nhất bưng khay đựng một nồi đất nhỏ và hai đĩa tráng miệng tinh tế từ dưới lầu đi lên, vừa ngẩng lên đã thấy Long Dực đang xoa xoa tay trốn sau cửa phòng mình, lộ ra nửa khuôn mặt u ám ngó vào trong.

Chính vì cái tên mị ma này! Đứa em trai khó khăn lắm mới thức tỉnh được sức mạnh ác ma lại không chịu chinh phục thế giới!

Trong đầu Long Dực không khỏi hiện ra rất nhiều câu nói ví dụ như ‘Yêu mỹ nhân không yêu giang sơn’, ‘Đêm xuân ngắm ngủi mặt trời lên, quân vương từ đây không tảo triều’, và còn ‘Hong nhan họa thủy’!

“Anh đang làm gì đó?”. Yến Nhất lặng lẽ đến gần Long Dực, bất thành linh hỏi một câu.

Long Dực sợ hết hồn, suýt nữa hất đổ nồi canh, “Đừng làm anh sợ!”.

Yến Nhất nheo mắt nhìn hắn: “Anh sợ cái gì?”.

“Em trai thân yêu của anh”. Long Dực đẹp trai hất áo khoác sang hai bên, chẳng hiểu sao hắn lại chung tình với động tác tiêu chuẩn của tên biến thái cuồng khoe hàng đến thế, “Bác sĩ Mạnh của em đã tỉnh rồi, lát nữa chúng ta cùng nhau đi gây một trận hỗn loạn nhé? Cho loài người ngu xuẩn biết thế nào là sức mạnh của ác ma!”.

“Không đi”. Yến Nhất thần nhiên đáp, đi vào phòng ngủ, đặt khay ăn lên tủ đầu giường, dịu dàng nói: “Bảo bối, dậy ăn nào”.

“Nhưng...”. Nếu không tranh thủ thời gian gây ra hỗn loạn thì phần ma lực hôm nay lại bị nô lệ ăn hết sạch mất! Long Dực lo âu nghĩ.

Mạnh Phồn hít hít, mắt sắp rơi cả vài nồi canh: “Thơm quá thơm quá”.

Yến Nhất múc một muôi canh, kiên nhẫn thổi nguội rồi đưa đến bên miệng Mạnh Phồn: “Bảo bối, há miệng nào, a —— ngoan”.

Sến sẩm đến không còn nhân tính, hoàn toàn không để ý đến tâm trạng của ba con cẩu FA bên cạnh!

Trơ mắt nhìn vũ khí bí mật 25 năm trước mình khổ sở đưa lên nhân gian bị sắc đẹp mê muội, Long Dực quả thực hận ngứa cả răng, dùng ánh mắt phát ra thể công tàn nhẫn với Mạnh Phồn!

Trông y như con hồ hồ ly tinh, vừa nhìn đã biết chẳng phải loại mị ma đứng đắn gì! Anh trai không đồng ý hôn sự này!

“Nhìn gì?”. Yến Tử Hoàn hung thần ác sát trừng mắt nhìn Long Dực: “Lén lén lút lút!”.

Ế! Long Dực vội rút nửa khuôn mặt về.

Mỗi ngày thức dậy đều bị nô lệ phạm thượng.

“Mọi người ra ngoài hết đi”. Yến Nhất lạnh lùng ra lệnh.

Bởi vì Yến tiên sinh còn muốn cùng bé mị ma nhà mình sến sẩm ba trăm hiệp nữa, có người ở bên cạnh vây xem Yến tiên sinh khó mà xuống tay được.

Yến Tử Hoàn và Phương Kỳ hiển nhiên đều hiểu rõ, ngoan ngoãn đi ra, còn Long Dực thì cố chấp bám khung cửa cố gắng thuyết phục Yến Nhất lát nữa cơm nước xong thì đi đánh máy bay...

“Đậu má! Sao anh bĩ ổi thế!”. Yến Tử Hoàn suýt thì tưởng mình nghe nhầm, “Những lời như cùng nhau đi đánh máy bay (*) mà cũng nói ra miệng được!”.

(*) Đánh máy bay là từ lóng ý chỉ thủ dâm. Nếu hiểu nghĩa bóng thế này thì thành Long Dực rủ Yến Nhất cùng mình tự thăm...eww

“Đánh máy bay chiến đấu của loài người thì bĩ ổi chỗ nào?”. Long Dực khó hiểu.

“Máy bay chiến đấu cũng không cho đánh”. Yến Tử Hoàn trợn mắt nhìn, để bảo vệ nền hòa bình thế giới mà quả quyết hiến dâng bụng mình, “Bây giờ anh đi ăn lẩu với tôi, Phương Kỳ cậu cũng đi nhé”.

“Được —”. Bé hamster sung sướng giơ tay, “Vây đưa cả Tưởng tiên sinh theo nữa nhé”.

“Ừ ừ ừ!”. Yến Tử Hoàn hiện đang hát bài ca nông nô nổi dậy, có thêm một sở thích lớn đó là ăn mọi thứ trước mặt Tưởng tiên sinh.

“Nhưng mà...”. Long Dực rất không muốn đi, bởi vì lần trước bị kéo đi ăn lẩu, toàn bộ quá trình Long Dực toàn phải nhúng đồ ăn cho Yến Tử Hoàn, tốc độ ăn của Yến Tử Hoàn cực nhanh, Long Dực chỉ nhúng đồ ăn hơi chậm một chút là sẽ bị hung!

Đến tôm viên nặn không đủ tròn cũng bị hung!

“Nô lệ láo xược to gan này! Lẽ nào người tướng bản vương trải qua trăm cay nghìn đắng lên nhân gian là để nhúng thịt dê cho người ư?”. Long Dực bậm môi vớt mạnh muối lên bàn.

Mặc dù Long Dực rất muốn triệu hoán linh hồn của Yến Tử Hoàn ra cù mông cho cậu ngựa, nhưng nếu làm như vậy Yến Tử Hoàn sẽ lập tức chạy đi kể tội với Yến Nhất, sau đó Yến Nhất sẽ dùng sức mạnh ác ma mang tính áp đảo bắt nạt Long Dực chống vó.

Bản vương trăm phương ngàn kế đến nhân giới đánh thức ma lực của em trai rồi cuộc là vì cái gì! Long Dực về mặt sụp đổ!

“Thịt chín như hết rồi kìa, nhanh vớt ra đi!”. Yến Tử Hoàn lăm liết trừng mắt nhìn hấn, gấp một đĩa thịt dê béo thỏa mãn đưa vào miệng, ậm ờ nói: “Linh hồn đã bán đứng cho anh rồi, anh làm chút việc nhỏ này đừng có í éo mãi thế, dù gì cũng là ác ma, thế mà đến tôm viên cũng nặn không tròn, nhanh lên chút”.

“Người đừng có ý bản vương là fan của người mà phách lối như vậy, ớ...”. Long Dực bị quả mắng khốc oà, nước mắt lăn chã nhạt muối lên vớt thịt dê, lại tức tối xắn một đĩa óc heo, sau đó đặt mạnh đĩa xuống bàn.

Yến Tử Hoàn nhìn dáng vẻ cô vợ nhỏ của Long Dực, tâm trạng cuối cùng cũng khá hơn một chút.

“Canh uống ngon không?”. Yến Nhất không chớp mắt nhìn Mạnh Phồn chăm chú.

“Ngon”. Mạnh Phồn thành thật gật gật đầu, chê Yến Nhất dứt quá chậm, dứt khoát tự mình ôm cả nồi lên uống, còn không để ý hình tượng mà vớt thịt từ trong nồi, ăn nhanh đến nỗi nước canh bắn lên mép, Mạnh Phồn thè lưỡi liếm đi, môi bóng loáng lấp lánh, khiến người ta chỉ muốn cắn một miếng.

Yến Nhất hơi híp mắt, khẳng định: “Em đang dụ dỗ anh”.

“Đâu có”. Mạnh Phồn sợ hãi, vẻ mặt chính trực vùi đầu ăn.

“Em có”. Yến Nhất lấy cái nôi đã bị uống cạn sạch từ trong tay Mạnh Phồn.

Mạnh Phồn với theo: “Còn một miếng nữa, đừng lãng phí”.

“Em xem, cố tình nhào vào lòng anh”. Yến Nhất thuận thế hôn một cái lên trán Mạnh Phồn.

“Không phải, em đang với cái nôi mà”. Mạnh Phồn bình tĩnh giải thích.

“Canh cặn không ngon, toàn là xương vụn, ăn tráng miệng đi”. Yến Nhất cầm một miếng tráng miệng tinh tế lên đưa đến bên miệng Mạnh Phồn, “A ——”.

Mạnh Phồn ngoan ngoãn há miệng chờ đút ăn.

Yến Nhất đột nhiên lại vớt miếng tráng miệng lên đĩa, cúi đầu hung hăng ngấu nghiến đôi môi hé mở của Mạnh Phồn.

Bất ngờ không kịp đề phòng!

“Anh làm gì a...”. Thân thể Mạnh Phồn thoáng cái mất trọng tâm, bị Yến Nhất áp xuống giường, “Vừa nãy hôn lâu như vậy rồi còn chưa đủ sao”.

“Đương nhiên là không đủ, anh hôn cả ngày cũng không thấy đủ, thử không?”. Yến Nhất cười khê, dùng đầu lưỡi phác họa hình dáng đôi môi của Mạnh Phồn.

“Không thử”. Mạnh Phồn lạnh lùng cự tuyệt, lại cảm thấy có một cái tay không đành lòng từ dưới áo mình chui vào, néo một cái không mạnh không nhẹ lên eo.

“Bảo bối, em biết không...”. Ngón tay Yến Nhất trượt đến bộ vị bí ẩn nào đó, cười mờ ám, “Hôm nay chỉ cách ngày trăng tròn năm ngày nữa...”.

Mạnh Phồn đỡ đỡ chốc lát, lập tức thân thể ngủ say nửa tháng dưới sự ám chỉ tình dục dường như đột nhiên thức tỉnh, nồng độ hormone trong máu bị mùi hương của Yến Nhất thúc dục bất chợt tăng vọt, giống như đêm trăng tròn lần trước, phản ứng khi phát tình lại phơi bày trước mặt Yến Nhất. Khuôn mặt xinh đẹp nhuốm hơi thở mê hoặc vì tác dụng của hormone, màu đỏ ửng bắt đầu từ xương quai xanh lan rộng ra, khiến hai má ửng hồng, đến thái dương lấm tấm mồ hôi cũng tản ra hương vị ngọt ngào ướt át, Mạnh Phồn nhắm mắt, khi mở ra lần nữa, đôi đồng tử màu nâu đậm đã biến thành màu đen, một chút sương mù trắng trong mắt tựa như hơi nước bông bênh, vừa lẳng lơ vừa mê hoặc.

Không một con người nào có thể đem từ “mê hoặc” diễn giải một cách tường tận như thế này, tràn đầy mê hoặc nhưng không hề hạ lưu.

Yến Nhất một tay nâng cằm Mạnh Phồn, một tay rút ra khỏi lớp vải mềm mại, năm ngón tay mở ra khép lại, cho Mạnh Phồn xem chất lỏng không biết từ đâu đến ở bên trên, giọng nói hơi khàn mang theo ý vị nguy hiểm: “Bảo bối, lần trăng tròn trước em chọc anh không nhẹ...Em định bồi thường cho anh thế nào đây?”.

“Em...”. Mạnh Phồn nhẹ nhàng cắn môi.

“Em cái gì?”. Yến Nhất tham lam hít ngửi hương thơm ngọt ngào tỏa ra từ khắp các lỗ chân lông trên người Mạnh Phồn.

“Chính là em...”. Mạnh Phồn rũ mắt, hàng mi rung rung, lí nhí nói rõ ràng từng chữ: “Bồi thường chính em cho anh đó”.

40. Chương 40: Quyết Đoán Đục Một Cái Lỗ

Ánh mắt Yến Nhất tối sầm, như một con dã thú đói khát mạnh mẽ cúi đầu chặn môi Mạnh Phồn.

Hormone thúc tỉnh trong máu mị ma không bị ngăn trở mà phóng thích, thẩm thấu qua mỗi lỗ chân lông, theo từng hơi thở, như có chứa bụi ma lực, bám trên mọi góc ngách trên cơ thể Mạnh Phồn, khiến cả cơ thể anh nhuốm một mùi hương mê người.

“Ngược dòng thành sông...Hửm?”. Yến Nhất hừ hổng nhú mày.

Câu ngược dòng thành sông này tại sao anh còn nhớ! Mạnh Phồn quay đầu sang chỗ khác, suy sụp.

Nhiệt độ trong phòng dần dần tăng cao.

Khóe mắt Mạnh Phồn không kìm được ứa ra một giọt nước mắt, nhẹ giọng xin tha, cặp mắt hoa đào yêu kiều, mê hoặc đến xương tủy.

Yến Nhất cúi người liếm sạch giọt nước mắt kia: “Bảo bối, xin tha cũng vô dụng, từ lần đầu tiên nhìn thấy em anh đã muốn làm thế này rồi...”.

“Đừng nói nữa”. Mạnh Phồn nức nở.

“Xấu hổ cái gì? Bác sĩ Mạnh đứng đắn, lúc đó còn giả vờ nghiêm túc, viết mấy thứ bậy bạ lên sổ bệnh án...Có muốn anh đọc lại cho mà nghe không? Nói anh là type người em thích, em muốn...”. Yến Nhất thấp giọng nói, nói ra cũng kì, lời lẽ hạ lưu thể nào từ miệng hắn nói ra cũng mang theo hương vị của quý công tử lười biếng ưu nhã.

“Câm miệng! Không cho nói!”. Đầu Mạnh Phồn như sắp nổ tung, mười ngón tay thon dài xinh đẹp nắm chặt khăn trải giường nhăn nhúm.

“Ha”. Yến Nhất phát ra một tiếng cười khiêu gợi, từng chữ từng chữ chậm rãi nói, “Bác sĩ đáng yêu của anh, anh thích nhất là nhìn em giả vờ đứng đắn, như vậy sẽ khiến anh không nhìn được muốn đâm thủng em, sau đó thưởng thức dáng vẻ em hoảng hốt lo sợ mà không chịu thừa nhận...”.

“Em đâu có giả vờ đứng đắn...”. Mạnh Phồn yếu ớt thanh minh, đôi mắt trong suốt hơi khép, trên hàng mi dài thanh tú còn đọng nước mắt, đẹp đến hồn xiêu phách lạc.

“Có, không được ngại biện”. Yến Nhất kết luận, dùng động tác kịch liệt làm cho Mạnh Phồn nói không ra lời, cực kì bá đạo!

Thế là ba giờ sau...

Đã được đứt no theo mọi nghĩa, Mạnh Phồn khôi phục sức sống hùng hổ cười trên lưng Yến Nhất, từ trên cao nhìn xuống lên án: “Hôm nay anh vậy mà nói em giả vờ đứng đắn, em vốn dĩ là đứng đắn rất đứng đắn được chứ?”. Anh đã thấy ai không đứng đắn mà sống tới hơn hai mươi tuổi vẫn là xử nam chưa?

Yến Nhất gối lên cánh tay mình, một tay khác nhéo nhéo eo Mạnh Phồn, cười đến là thiếu đòn: “Không được”.

“Nói lại lần nữa!”. Mạnh Phồn lạnh lùng kéo mặt Yến Nhất sang hai bên.

Đầu năm nay quan hệ bác sĩ bệnh nhân quá căng thẳng rồi.

Yến Nhất giữ cổ tay Mạnh Phồn, xoay người một cái đã áp được người xuống giường, nhướn mày, khẽ cười nói: “Em lại lên tinh thần rồi hả? Vừa nãy em nói một không chịu nổi nên anh mới bỏ qua cho em đấy”.

Mạnh Phồn:...

Thể chất của mị ma rất đặc thù, sức chịu đựng với chuyện đó rất cao, mặc dù vừa rồi bị Yến Nhất làm này làm nọ một trận nhưng nghỉ ngơi hai mươi phút lại là một người đàn ông sinh long hoạt hổ rồi, năng lực tự chữa lành của tiểu súc non vô cùng cường hãn!

Nhưng mà chuyện này Mạnh Phồn không định nói ra, vì nếu nói ra, với thể lực kinh hồn của Yến Nhất, nửa đời sau của mình có thể sẽ trải qua trên giường mất...

Nghe ra chẳng khác gì liệt nửa người vì tình dục quá độ...

“Đợi chút, em vẫn chưa có tinh thần”. Lát nữa em còn muốn ra ngoài chơi nữa! Mạnh Phồn vội vàng nhắm mắt thè lưỡi giả chết, ba phút sau mở mắt ra nhăn nhó nói: “Bây giờ chúng ta nên đi tắm nước lạnh cho tỉnh táo, hưởng hồ cũng phải đổi cả khăn trải giường nữa”.

“Được rồi”. Yến Nhất mỉm cười xem màn biểu diễn của Mạnh Phồn, ôm ngang người lên vai, “Vậy chúng ta đi phòng tắm để tỉnh táo lại một chút”.

Năm phút sau, bác sĩ Mạnh bị áp trên bồn rửa tay lạnh như băng để “tỉnh táo” hoàn toàn không thể tỉnh táo: “Anh vẫn chưa xong à!”.

Yến Nhất chắc như đinh đóng cột: “Chưa xong, ai bảo bác sĩ nhỏ của anh thiếu thao như vậy”.

Mạnh Phồn tan nát cõi lòng nhìn bản mặt đích thực là thiếu thao của mình trong gương.

Tôi cũng đâu có muốn mình trông thiếu thao như vậy chứ!

“Yến, Yến tiên sinh...Ánh mặt trời rực rỡ như vậy, thế giới ngoài kia tươi đẹp như vậy, lẽ nào chúng ta không thể có tâm mê gì đó khác sao...”. Mạnh Phồn dứt quãng kháng nghị.

“Thì ra em muốn ra ngoài làm”. Yến Nhất phát điên, “Cũng được, anh có thể mang em bay lên trời, sau đó chúng ta...”.

Mạnh Phồn cả kinh thất sắc: “Không muốn!”. Lẽ nào anh muốn lên trang nhất bản tin sao!

“Chúng ta bay lên trên đám mây, người ở dưới không nhìn thấy đâu”. Yến Nhất vậy mà lại nhớ ra, “Chúng ta có thể vừa làm vừa đếm sao”.

Thực sự là lãng mạn chết đi được.

Mạnh Phồn nhất thời choáng đầu hoa mắt: “Không được! Coi như em chưa nói gì!”.

“Đừng xấu hổ, bảo bối”. Yến Nhất giơ tay bóp mũi, “Thử một lần thôi được không?”.

Mạnh Phồn vỗ bồn rửa cái rầm, thô bạo dứt khoát nói: “Câm miệng! Làm ở đây! Không đi đâu hết!”.

Yến phúc hắc đúng như ý nguyện, vờ vịt thờ dài nói: “Được rồi, vậy thì chúng ta không đi đâu hết”.

Mạnh Phồn bị khoái cảm kịch liệt làm cho mờ mịt:...

Hình như có gì đó không đúng lắm?

Trong lúc đôi tình nhân ngọt ngào điên loạn đảo phượng ở đây, Ma vương bệ hạ hầu Yến Tử Hoàn nhúng đồ cả một buổi chiều ăn xong bữa lẩu, giờ đang ầu ầu cuộn mình trên giường, ôm gối ôm kích cỡ người thật hình Yến Tử Hoàn mặc quần bơi buồn thương da diết.

Hydra lo lắng tiến tới: “Bệ hạ ngài không sao chứ”.

Long Dực đỏ vành mắt: “Ta cảm thấy lúc này mình thuần khiết như một thiên thần”.

Bởi vì ma lực tà ác bị rút sạch! Một giọt cũng không thừa!

Hydra bật cười: “Phụt”.

“Người vậy mà còn cười được!”. Long Dực tức giận dè gối ôm Yến Tử Hoàn xuống dưới người hung hăng chà đạp một trận, “Sớm biết thế này ta đã không kí khế ước linh hồn với cậu ta, nghĩ kĩ lại, kể cả cậu ta muốn tượng vàng Oscar cũng chỉ là chuyện giải quyết trong một lần, nhưng cậu ta lại muốn ăn thế nào cũng không béo, hơn nữa sức ăn của cậu ta còn lớn như vậy, mỗi ngày đều tiêu hao rất nhiều ma lực của ra, trừ phi thân thể cậu ra tiêu biến không thì mãi mãi không kết thúc!”. Long Dực càng nói càng đau lòng, cảm thấy mình quả thực y như nông nô trong xã hội cũ bị địa chủ độc ác áp bức bóc lột, “Nhưng ta lại không nỡ để cậu ta tiêu biến, ta còn muốn xem phim cậu ta diễn!”.

Vô cùng giống một thiếu niên lạc lối say mê thần tượng đến thất điên bát đảo bỏ bê học hành.

Hydra nhin cười an ủi: “Bệ hạ đừng lo, tốc độ khôi phục ma lực của chúng ta ở nhân giới nhanh hơn ở địa ngục rất nhiều,

mấy ngày nữa khôi phục được nhiều hơn một chút, chút ma lực bị cậu ta tiêu hai chẳng tính là gì”. Đó là vì ác ma ở nhân giới có thể hấp thu được năng lượng từ linh hồn đen tối của con người tản ra, năng lượng này là cội nguồn quan trọng của ma lực ác ma.

Long Dực lệ rơi đầy mặt ôm gối ôm Yến Tử Hoàn lăn qua lăn lại: “Không đâu! Cậu ta nói hiện giờ nghĩ cho ma lực chưa khôi phục của ta nên mỗi ngày chỉ phát huy một phần năm thực lực! Cậu ta chính là một cái động không đáy!”.

Hydra trợn mắt há mồm:...

Sao có thể ăn khỏe như vậy!

“Thôi”. Long Dực âm ỨC bóp bóp mông gối ôm Yến Tử Hoàn, nói: “Người chiếu đại kết cục bộ phim ‘Cô ấy là rỗng’ cho ta đi”.

“Bệ hạ, cái đó ngài đã xem mười mấy lần rồi”. Hydra oán trách nói.

“Nhanh lên!”. Long Dực lạnh lùng, lúc này bản vương cực kì cần chữa trị!

Hydra nhún vai cái lên quả cầu thủy tinh, màn tỏ tình hoàn mỹ của nam chính với công chúa rỗng chiếu trên tường, Long Dực mong đợi xem, mắt sáng lấp lánh.

Yến Tử Hoàn diễn vai nam chính vô cùng thâm tình: “Em yêu, đừng chinh phục thế giới nữa”.

Long Dực và công chúa rỗng trăm miệng một lời: “Vì sao? Ta cần một lý do!”.

Yến Tử Hoàn cười anh tuấn không gì sánh được: “Hay là, đến chinh phục anh đi”.

Bối cảnh cảm động nhạc nền đúng lúc vang lên, công chúa rỗng tiến lên một bước ôm lấy Yến Tử Hoàn, nức nở nói: “...Được”.

Long Dực đồng thời cũng ôm gối ôm Yến Tử Hoàn, cự tuyệt: “Không được! Trừ phi tối nay người ngủ với ta!”.

Lúc này Hydra lúng túng ho khan một tiếng.

Trong phim Yến Tử Hoàn vẫn thao thao bất tuyệt tâm tình với công chúa rỗng, Long Dực thì bắt đầu tự do phát huy, hôn gối ôm thâm thiết, vô cùng nhập vai, tình cảm dạt dào tiếp lời: “Ta cũng yêu người!”.

Yến Tử Hoàn bất hạnh đi ngang qua hóa đá ở cửa, vẻ mặt phức tạp không nói nên lời:...

“Khụ, đó là hiểu lầm”. Hydra vội vàng vỗ vỗ Long Dực, khẽ nói: “Đừng hôn nữa”.

Long Dực trợn mắt há miệng nhìn Yến Tử Hoàn.

Yến Tử Hoàn đi tới trước mặt Long Dực, lôi gối ôm kích cỡ người thật hình mình chỉ mặc độc một chiếc quần bơi ra khỏi ngực Long Dực, nhìn chằm chằm thứ gì đó bị photoshop to lên gấp đôi năm giây, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Anh là đồ biến thái chết tiệt!”.

Long Dực vô tội hết sức: “Bản vương chỉ ôm đi ngủ thôi mà”.

“Nếu không anh còn muốn thế nào nữa!”. Khuôn mặt tuấn tú của Yến Tử Hoàn đỏ bừng, ôm ngủ cũng đủ biến thái rồi được chứ!

“Ta đâu có đào lỗ ở chỗ mông người, biến thái cái gì chứ!”. Long Dực vô cùng âm ỨC.

“Mẹ nó anh còn muốn đào lỗ ở chỗ mông tôi!?”. Yến Tử Hoàn nổi trận lôi đình, ấn ngã Long Dực xuống giường rồi cười lên trên, nhặt gối ôm đập Long Dực như điên!

“...”. Hydra che mặt lùi vào góc tường, nhặt một quyển sách lên giả vờ mình đang đọc.

Thực sự là mất mặt quá!

Sau khi hành hung tròn một phút, Yến Tử Hoàn nguôi giận vút gối ôm bị mình chà đạp rách tan xuống đất, lạnh lùng bỏ đi, trước khi đi còn để lại một câu tàn nhẫn: “Để tôi tóm được lần nữa, tôi không ăn chết ăn không được!”.

Long Dực thở ra một hơi lạnh, vô cùng sợ hãi.

Ruột bông bay lả tả trên không trung, giống như một trận tuyết lớn, trông thê lương mà mỹ lệ!

“Nô lệ ngu xuẩn!”. Long Dực khóc thút thút lôi một chiếc gối ôm giống hệt mới tinh từ dưới gầm giường, “Nhất định cậu ta không ngờ ta còn có đồ thay thế”.

Hydra thực sự hơi đau lòng rồi: “Bệ hạ”.

“Ha ha, nô lệ, ta phải trả lại gấp bội sự sỉ nhục này!”. Ánh mắt Long Dực lóe lên tia tàn nhẫn, ra tay nhanh như gió, quyết đoán đục một cái lỗ ở ngay vị trí môn trên gối!

“...”. Một chút xiu đau lòng của Hydra lập tức tan thành mây khói, mặt không biểu cảm bước ra khỏi phòng, sợ bị Long Dực truyền nhiễm thành thiếu năng!

41. Chương 41: Hay Là Kêu Yến Ái Quốc

“Yến tiên sinh, em muốn ra ngoài chơi”. Mạnh Phồn mặc đồ ngủ ngồi xếp bằng trên giường, kháng nghị với Yến Nhất.

“Anh muốn ở nhà chơi”. Yến Nhất nhẹ nhàng đẩy Mạnh Phồn ngã ra sau, vô cùng thành thạo áp xuống, bổ sung thêm: “Em”.

“Anh còn mặt mũi mà nói thế à”. Mạnh Phồn như bị phi lễ suy sụp giữ cổ áo của mình, “Chúng ta đã không ra ngoài mấy ngày rồi anh đếm thử đi”.

Mỗi ngày trừ ăn và ngủ thì đều chít chít chít, không tiến bộ lên chút nào!

Có tiền thì ngon lắm à?

...Được rồi đúng là rất ngon.

Yến Nhất liếm liếm vành tai xinh xắn của anh, nói: “Mới năm ngày không ra ngoài mà thôi”.

“Còn ‘mà thôi’ gì nữa!”. Mạnh Phồn phát điên, “Cộng thêm nửa tháng trước, tổng cộng em không ra ngoài hai mươi ngày rồi! Sắp mọc nấm rồi!”.

“Đâu?”. Tay Yến Nhất bắt đầu không thành thật, thấp giọng rỉ tai nói: “Ở đây không phải vẫn luôn có một cây nấm nhỏ sao? Đáng yêu lắm, để ông xã nếm thử xem nào...”.

Ông xã này hết cứu nổi rồi! Mạnh Phồn trợn mắt, tức giận đến chết ngất.

Yến Nhất chống người dậy, vỗ nhẹ lên má Mạnh Phồn, nói: “Tĩnh tĩnh, anh đùa thôi, em muốn đi đâu chơi?”.

“Đâu cũng được, em chỉ muốn phơi nắng hít thở không khí trong lành”. Mạnh Phồn lập tức mở mắt, đẩy Yến Nhất ra thay quần áo.

“Hay là chúng ta đi ngắm sao”. Yến Nhất tựa hồ vẫn nhớ mãi không quên chuyện này.

“Không ngắm!”. Mạnh Phồn lập tức hung ác cự tuyệt, sau đề nghị kì quái bay lên trên tầng mây vừa đếm sao vừa chít chít có thể không nhắc đến chuyện này nữa được rồi! Bác sĩ Mạnh trông giống người cuồng đã phóng đảng như vậy sao?

Yến Nhất cười: “Bảo bối, sao phản ứng dữ dội thế?”.

Mạnh Phồn vẻ mặt lạnh nhạt: “Vì Yến tiên sinh đây quá biến thái”.

“Biến thái?”. Yến Nhất vô tội mở to mắt, “Anh muốn nói là, hiện tại đài thiên văn đang mở cửa tham quan, có thể xem triển lãm thiên thạch và phim 4D, buổi tối còn có thể dùng kính viễn vọng ngắm sao, mấy hôm trước Tưởng Phi đưa Phương Kỳ đi chơi, hai người họ nói rất thú vị”.

Mạnh Phồn vẻ mặt lúng túng: “À”.

Yến Nhất cười đến là thuần lương, ôm chặt tiểu mị ma với khuôn mặt đỏ sấp bốc khói: “Phồn Phồn của chúng ta thoát nhìn đứng đắn lắm, nhưng sao mà chuyện gì cũng nghĩ theo chiều hướng kia, lẽ nào là anh chưa thỏa mãn em...”.

Mạnh Phồn đập một cước lên chân Yến Nhất: “Anh đừng nói nữa!”.

“Trừ phi em chặn miệng anh”. Yến Nhất dịu dàng nói, “Không thì anh cứ nói bậy đấy”.

“Không chặn, anh nói đi”. Mạnh Phồn cảnh giác lùi về sau né tránh.

Sau đó anh liền bị Yến tiên sinh không nói lý cường hôn một phút, từ môi hôn xuống xương quai xanh.

Sau khi chiếm đủ tiện nghi, Yến Nhất cài cúc áo trên cùng ở áo sơ mi của Mạnh Phồn, che vết hôn bắt mắt trên làn da trắng nõn.

Mạnh Phồn kéo kéo cổ áo: “Chật!”.

“Ngoan, không thể cho người khác nhìn”. Yến tiên sinh quả nhiên vô cùng nhỏ mọn.

Nói ra thì đây coi như là lần hẹn hò chính thức đầu tiên của hai người, để chúc mừng, Mạnh Phồn không chỉ lôi Yến Nhất đi dạo phố mua mua mua một phen, còn vui vẻ cùng nhau ăn một bữa tiệc lớn, cuối cùng đến đài thiên văn thưởng thức phim 4D và ngắm sao, sau khi ra ngoài lại bổ sung một bữa ăn khuya.

Hoàn toàn chính là cuộc sống xa hoa rực rỡ!

Gió đêm cuối hạ đầu thu se lạnh, Mạnh Phồn xoa xoa cái bụng nhỏ ăn no hơi phồng lên, thỏa mãn đi dọc bờ sông ngắm cảnh đêm. Trời đã khuya lắm rồi, vì vậy xung quanh gần như không có người, hai người thoải mái nắm tay nhau, thỉnh thoảng còn hôn một cái.

Yến Nhất hạ mắt nhìn Mạnh Phồn, đột nhiên cười như không cười vươn tay ra, vuốt ve cái bụng ăn no phình ra của Mạnh Phồn, mặt lộ vẻ ân cần nói: “Chúng ta đặt tên cho nó là gì đây?”.

Mạnh Phồn mờ mịt: “Cái gì?”.

Yến Nhất dào dạt tình cha: “Hay là kêu Yến Ái Quốc”.

“...Đạch! Anh mới mang thai!”. Mạnh Phồn ngẩn ra một chút, hất tay Yến Nhất ra, vẻ mặt tức giận đấm hấn một cái, nhưng mà nắm đấm nhẹ hều, chỉ có thể gây ra tác dụng ve vãn.

Thực ra vốn dĩ chính là muốn ve vãn!

Yến Nhất tiếp nắm đấm của Mạnh Phồn, ưu nhã hơi khom người, hôn nhẹ lên mu bàn tay.

Hai người đang sến súa, đằng sau bụi cây trên bờ sông đột nhiên truyền đến tiếng đàn ông kêu sợ hãi, kêu cực kì chói tai thê thảm, quả thực giống như bị phi lễ.

“Em đứng yên, để anh đi xem sao”. Yến Nhất ấn vai Mạnh Phồn ý bảo anh ở tại chỗ chờ, rồi chạy qua xem.

Mạnh Phồn nghĩ một lát, cũng chạy đuổi theo.

Bác sĩ Mạnh cũng là nhân vật lợi hại cấp S trong hồ sơ của thợ săn quái vật đó! Hoàn toàn không cần được bảo vệ, phải kề vai chiến đấu với ông xã chứ!

“A a a a quái vật!”. Một thanh niên sắc mặt trắng bệch hoảng loạn nhảy ra từ bụi cây, do quá sợ hãi nên không chú ý dưới chân, cả người thê thảm ngã nhào xuống đất, một con ác ma cấp thấp toàn thân đỏ rực từ sau bụi cây phi ra, móng vuốt sắc nhọn đáng sợ ấn trên lưng thanh niên, cặp mắt tà ác sáng lóa như vàng nung chảy nhìn chằm chằm vào cổ thanh niên, nó gầm nhẹ một tiếng, há mồm định cắn!

Tình thế ngàn cân treo sợi tóc, bỗng một đôi giày da vừa nhìn đã thấy đắt tiền đá một cú vào mặt ác ma cấp thấp, khiến con quái vật cao khoảng hai mét bay ra sau vài mét, xô đổ một cái cây nhỏ.

Yến Nhất khê cười, đi về phía ác ma cấp thấp bị đá cho bất tỉnh, bước chân thông dong như tản bộ.

“Cậu không sao chứ? Có bị thương không?”. Mạnh Phồn lật người thanh niên đang nằm trên đất, liền nhìn thấy vẻ mặt hoảng hốt của người thanh niên do quá kinh hãi, đôi môi run rẩy không nói ra lời, sau ba giây run rẩy, người thanh niên dứt khoát hôn mê bất tỉnh. Mạnh Phồn đành phải sờ khắp người cậu ta, không phát hiện ra vết thương nặng hay gãy xương, thế là cũng hơi yên tâm. Thanh niên này mặc tây trang đi giày da, trong tay còn ôm chặt một túi công văn, nhìn qua đúng là công nhân viên chức bình thường, hoàn toàn không giống như có liên quan gì đến ác ma.

Lúc này, ác ma tập kích thanh niên nọ phát ra tiếng gầm nhẹ, đổi mục tiêu, liền xông về phía Yến Nhất, Yến Nhất không thêm né tránh, bình tĩnh giơ tay phải lên ấn đầu ác ma, năm ngón tay hơi dùng sức, ác ma đau đớn kêu thảm thiết, cả người đột nhiên bùng lên ngọn lửa xanh, lập tức nó không ngừng giãy giụa, bị ngọn lửa thiêu cháy hầu như không còn gì.

Trong không khí thoảng chốc đầy mùi gay mũi khó ngửi.

“Anh cho nó chạy về địa ngục rồi”. Yến Nhất tao nhã thổi tắt ngọn lửa xanh dính trên tay, “Người đó thể nào rồi?”.

“Chắc không sao”. Mạnh Phồn bình tĩnh lắc lắc đầu, nhưng trong lòng thì rạo rức không thể kìm chế.

Ông xã nhà mình sao lại có thể đẹp trai đến nông nổi thiên địa thất sắc thể này a a a! Ông xã đẹp trai quá, ông xã đang ở trước mặt mình!

“Em tiến vào thế giới tinh thần của cậu ta xem có manh mối gì không”. Mạnh Phồn vươn tay vạch mí mắt thanh niên nọ, vẻ mặt nghiêm túc nhìn vào cửa sổ tâm hồn của đối phương.

Yến Nhất nhướn mày, chờ một bên: “Được rồi, bảo bối”.

“...”. Mạnh Phồn vội vàng hít sâu một hơi, xâm nhập vào thế giới tinh thần của thanh niên.

Đừng gọi em là bảo bối nha!

Bởi vì nghe xong không thể kìm lòng, dường như hận không thể làm một phát ngay tại bãi cỏ này!

Lượn lờ quanh biển ý thức của thanh niên một vòng, Mạnh Phồn xác định người thanh niên này đích thực chỉ là nhân viên công chức bình thường, hôm nay tan ca đêm đi qua đoạn đường quen thuộc về nhà, đột nhiên thấy một con quái vật to lớn trong trong bụi cây, sau đó thì chính là chuyện vừa xảy ra.

Ý thức không biết lừa dối.

Người này thật xui xẻo, Mạnh Phồn im lặng thông cảm, sau đó lấy đoạn ký ức bị tập kích của thanh niên ực một hơi nuốt vào bụng.

Một đêm ăn hai phần đồ ăn khuya, thật là tội lỗi quá!

“Không có manh mối gì, chỉ là người thường...”. Mạnh Phồn trở lại thế giới thực, chưa dứt lời đã thấy có hai người chạy về phía này.

“Ô, không phải là bác sĩ Mạnh đây sao”. Một giọng nói từ tính hơi chút ngả ngón truyền đến, “Trùng hợp ghê”.

Mạnh Phồn kinh ngạc: “Ngô Liệt?”.

Ngô Liệt bật đèn pin, chiếu khuôn mặt anh tuấn của mình từ dưới lên, mang lại hiệu quả thị giác vô cùng quỷ dị:

“Chính tôi đây”.

Mạnh Phồn:...

Chiều chính mình như vậy rất đáng sợ được chứ mau dừng tay! Cậu bệnh à!

“Người này làm sao vậy?”. Ngô Liệt dùng đèn pin chiếu vào mặt thanh niên đang nằm dưới đất mặt ngửa lên trời, lại hít hít ngửi ngửi, nghi ngờ nhìn chăm chăm Yến Nhất nói: “Mùi lưu huỳnh nặng quá, ác ma?”.

Thợ săn quái vật chưa từng lên tiếng bên cạnh Ngô Liệt lập tức đưa tay vào ngực áo khoác, hình như chuẩn bị rút súng.

“Đúng vậy”. Mạnh Phồn bình tĩnh tự nhiên: “Người này bị ác ma tập kích, chúng tôi tình cờ đi ngang qua cứu cậu ta.”

“Hai người?”. Ngô Liệt sâu xa nhìn Yến Nhất: “Vị này là?”.

“Một người bạn.” Mạnh Phồn cướp lời Yến Nhất giải thích một câu qua loa, mặc dù Ngô Liệt là một thợ săn quái vật rất thích bảo vệ phi nhân loại, nhưng dù sao hơn hai mươi năm trước thợ săn từng tập hợp và vây quét địa ngục, vì vậy Mạnh Phồn không định để lộ thân phận của Yến Nhất trước mặt Ngô Liệt, huống hồ cạnh Ngô Liệt còn có một cộng sự Thế là Mạnh Phồn lập tức chuyển chủ đề, bắt đầu ba hoa chích chòe khoe khoang mình lợi hại thế nào, mình vừa xâm nhập vào thế giới tinh thần của ác ma ra sao, lại tạo ảo

giác cho nó tự mình đánh mình thế nào, ác ma bị trọng thương rồi tự bốc cháy tan biến này nọ kia, cuối cùng rút ra kết luận “Bác sĩ Mạnh thực sự đẹp trai muốn chết, hấp dẫn muốn chết!”.

“Mùi lưu huỳnh của ác ma nồng quá...Đúng rồi, cứu người quan trọng hơn, các anh không cần cảm ơn tôi, đây đều là việc nên làm”. Mạnh Phồn về mặt chân thành.

Trong suốt quá trình Ngô Liệt cứ cười, cực giống một tên thần kinh.

Mà thợ săn quái vật bên cạnh Ngô Liệt bị một trận tự biên tự diễn không một kẻ hở vừa rồi của Mạnh Phồn làm sững sốt...

“Người này không bị thương nghiêm trọng gì, nhưng các anh vẫn nên đưa cậu ta đến bệnh viện kiểm tra, ký ức cậu ta bị tập kích tôi đã ăn sạch sẽ rồi, dịch vụ đặc biệt đây cho người quen đây”. Mạnh Phồn cười lộ hàm răng trắng bóc, vẫy tay chào Ngô Liệt, kéo Yến Nhất định đi, “Không còn việc gì nữa thì chúng tôi đi trước đây, tạm biệt”.

“Đợi đã”. Ngô Liệt vất vả lắm mới cười đủ, cúi đầu châm điếu thuốc, thông thả nói: “Tôi có việc”.

42. Chương 42: Nghĩ Một Chút Đã Thấy Chuột Rút Chân

“Chuyện gì?”. Mạnh Phồn lo lắng, muốn đưa Yến Nhất đi càng nhanh càng tốt.

Yến Nhất từ đầu đến cuối vẫn giữ nguyên nụ cười vô hại, thoát nhìn rất là vô tội.

Ngô Liệt không đáp lại, mà dùng ánh mắt sắc bén đánh giá Yến Nhất: “Người bạn này của anh, là một trong những nhân chứng của vụ ác ma tập kích này, nếu nói anh ta là con người thì theo quy định chúng tôi phải đem anh ta về lấy khẩu cung đồng thời loại bỏ ký ức liên quan.

Về mặt Mạnh Phồn thành khẩn: “Không phải con người”.

Sao có thể để các anh đưa ông xã tôi đi được!

Ngô Liệt rít một hơi, cười như không cười: “Thế anh ta là gì?”.

“Anh ấy là địa tinh (*)”.Mạnh Phồn nói dối không chớp mắt.

(*) Địa tinh (Gnome) là một yêu quái trong truyền thuyết châu Âu, vóc dáng thấp bé, đầu đội mũ đỏ, mặc đồ đồn củi, thường hoạt động ở dưới đất, do các đặc tính này mà địa tinh cũng thường bị nhầm với người lùn.

Nụ cười của Yến Nhất liền cứng ngắc một giây:...

Theo quy định của Hiệp hội thợ săn quái vật, tất cả phi nhân loại trên thế giới từ khi sinh ra đều phải ghi lại trong hồ sơ, từ chủng tộc, tướng mạo, tên tuổi, năng lực đặc biệt đến đánh giá về cấp độ nguy hiểm, cùng với địa chỉ và phương thức liên lạc, tất cả đều được ghi chép đầy đủ để tiện quản lý, nếu Ngô Liệt không tra được Yến Nhất trong hồ sơ phi nhân loại, thân phận của Yến Nhất có nguy cơ bại lộ.

Nhưng có một sinh vật phi nhân được loại trừ ra khỏi luật này, đó là địa tinh.

Bởi vì số lượng chủng tộc địa tinh quá lớn, hơn nữa còn là sinh vật gần gũi với loài người nhất, năng lực rất yếu, đánh giá nguy hiểm toàn bộ chủng tộc hàng năm chỉ duy trì ở mức D hoặc thấp hơn, vì vậy địa tinh là chủng tộc duy nhất không bị ghi chép.

Mình thực sự quá thông minh, Mạnh Phồn lau mồ hôi lạnh, thầm khen ngợi bản thân.

“Anh ta là địa tinh?”. Ngô Liệt kinh ngạc, “Địa tinh sao sao có ưa nhìn như thế?”.

Bởi vì chủng địa tinh bẩm sinh khá xấu xí!

Yến Nhất tao nhã gật đầu, mỉm cười với Ngô Liệt: “Cảm ơn”.

“Ngô tiên sinh không nên phân biệt chủng tộc! Đôi khi địa tinh cũng có một hai người rất đẹp trai đó!”. Mạnh Phồn nghiêm nghị khiển trách, nhanh trí bổ sung một câu: “Anh ấy là địa tinh cực nóng”

Yến Nhất hết sức phối hợp gạt đầu, mỉm cười bật ngón tay, đầu ngón tay hiện lên đốm lửa nhỏ.

Điều khiển lửa trong phạm vi nhỏ là năng lực đặc biệt của địa tinh cực nóng, uy lực không khác gì một chiếc bật lửa mang theo bên người, vì vậy địa tinh cực nóng, cho nên địa tinh cực nóng đều xấu hổ khi nói mình là phi nhân loại.

“Được rồi”. Ngô Liệt nhún vai, “Tôi tin.”

Thợ săn quái vật đứng cạnh Ngô Liệt vốn không lên tiếng cuối cùng cũng mở miệng, không tán thành: “Chúng tộc có thể điều khiển lửa không chỉ có mỗi địa tinh cực nóng, hơn nữa trông hần không giống, tốt nhất vẫn nên đưa hần về điều tra...”

“Không cần làm vậy”. Ngô Liệt lười biếng ngáp một cái, “Cậu còn ngại tăng ca chưa đủ à?”

“Anh lúc nào cũng thế”. Đối phương bất đắc dĩ thở dài, vẻ mặt kiêu ngạo, “Sau này tôi không thèm quan tâm đến anh nữa”.

“Ồ, được thế thì tốt”. Ngô Liệt hoàn toàn không nể mặt, đồng thời đổi chủ đề, vẫy Mạnh Phồn: “Bác sĩ Mạnh, anh đi theo tôi một lát, tôi có chuyện khác muốn nói riêng với anh”.

Mạnh Phồn đi theo Ngô Liệt chừng hơn mười mét, cộng sự của Ngô Liệt bắt đầu gọi xe cấp cứu cho người thanh niên bị tập kích, Yến Nhất ôm nghi ngờ đứng nhìn về phía này.

“Nói đi, chuyện gì”. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạnh Phồn tràn ngập cảnh giác.

Ngô Liệt mỉm cười, không nhanh không chậm nói: “Là thế này, bắt đầu từ tuần trước, bọn tôi liên tục nhận được rất nhiều báo cáo về sự việc quái vật hệ địa ngục tấn công con người...Tình hình này rất kỳ lạ, bởi hơn hai mươi năm trước những con quái vật này đã bị phong ấn ở địa ngục, mặc dù có số ít lọt lưới, nhưng hơn hai mươi năm qua sự việc tận mắt nhìn thấy quái vật liên quan đến địa ngục bình quân mỗi năm chỉ có hai lần, tấn công thì càng ít. Nhưng số vụ tập kích trong một tuần nay lại nhiều hơn cả số vụ chứng kiến hơn hai mươi năm nay cộng lại...Những thợ săn quái vật khác đều cho rằng nguyên nhân là do phong ấn địa ngục thời gian trước đã mất hiệu lực, lượng lớn ác ma bị phong ấn dưới địa ngục trốn ra ngoài, đương nhiên sẽ xảy ra nhiều chuyện ác tính, nhưng mà...Tôi không cho là vậy”.

Mạnh Phồn liền nhớ đến chuyện Long Dực từng nói, gần cuối thế kỷ số vụ ác ma tập kích tăng vọt, cùng với độ lan tỏa như bệnh dịch của lời tiên tri Nostradamus.

Quả thực giống như chuyện cũ đang tái diễn!

Mạnh Phồn im lặng chốc lát, hỏi: “Vậy cậu cho là thế nào?”.

Ngô Liệt ung dung nhả điều thuốc, đáp: “Tôi cho là có người đứng sau giật dây”.

Đúng đúng tôi cũng nghĩ thế! Mạnh Phồn lập tức tặng cho Ngô Liệt một đóa hoa hồng trong lòng.

Mẹ nó lúc nào cũng có kẻ gian muốn hãm hại ông xã đẹp trai của mình!

Nhưng là một mị ma thâm tàng bất lộ, vẻ mặt Mạnh Phồn vẫn vô cùng bình tĩnh: “Tại sao? Cậu có bằng chứng không?”. Có bằng chứng thì mau mau chia sẻ với bạn bè chúng ta rất cần nó!

“Đương nhiên là không”. Ngô Liệt trả lời như chuyện đương nhiên.

“Địch”. Mạnh Phồn lập tức ném qua một cái liếc mắt, thất vọng tràn trề.

Ngô Liệt nhả ra một hơi thuốc, thở dài nói: “Thực ra tôi vẫn luôn cảm thấy loài người đối xử quá khắc nghiệt với phi nhân loại, ít nhất là trên những số liệu mà tôi nhìn thấy, phi nhân loại hoàn toàn không có uy hiếp lớn đối với con người, tỉ lệ tội phạm phi nhân loại được đánh giá cấp độ nguy hiểm trên A nhắm vào con người thấp hơn con người nhắm vào chính mình, nhưng dù vậy, từ trước đến nay chúng tôi vẫn quen gạch dấu bằng giữa phi nhân loại và chữ “ác”, nếu không phải không làm được, Hiệp hội thậm chí còn muốn đuổi tận giết tuyệt phi nhân loại...Về phần chứng cứ, hồ sơ về phi nhân loại hệ địa ngục tập kích con người tôi tra được ba năm trước, tỉ lệ phạm tội vẫn thấp khiến người ta khó mà tin được, ác ma là một loài sinh vật ưu nhả, bọn họ quen trao đổi bình đẳng với con người, anh tình tôi nguyện rút đi linh hồn, chứ không phải đem hôm mai phục trong bụi cây cắn đứt cổ họng người qua đường vô tội”.

“Đúng thế đúng thế!”. Mạnh Phồn gật đầu như già tởm, còn thuận tiện đại trai một chút.

Ông xã tôi thực sự rất tao nhã rất dịu dàng, bên trong lịch lãm còn mang chút hư hỏng, bên trong hư hỏng lại thêm phần đáng yêu!

Anh ấy còn lâu mới xong ra đường cần người được chứ!

Mặc dù anh trai anh ấy thì rất khó nói, hẳn là một tên thiếu năng...

Ngô Liệt thích thú nhìn tiểu mị mà đang nói đột nhiên lộ vẻ mặt thiếu nữ tư xuân, giơ tay quơ quơ trước mặt anh: “Bác sĩ Mạnh, anh có ổn không?”.

“Rất ổn, anh tiếp tục đi”. Mạnh Phồn nháy mắt lại nghiêm túc.

“Theo tôi phân tích, trong toàn bộ tiến trình lịch sử của loài người, khoảng thời gian có tỉ lệ ác ma phạm tội cao nhất chỉ từ năm 1992 đến 1999, đây là cao nhất, cũng chỉ là khoảng thời gian duy nhất, anh không cảm thấy rất kì lạ sao?”. Ngô Liệt hạ giọng, chậm rãi nói: “Tôi có một suy đoán —— Nói không chúng có người vì muốn đả kích thế lực địa ngục, nên cố ý sắp xếp một bộ phận ác ma gây ra hỗn loạn, đồng thời trắng trợn lợi dụng lời tiên tri tận thế và thời điểm gần kề năm 1999 để trù lên bầu không khí khủng bố, còn Hiệp hội thợ săn sẽ trở thành con dao trong tay thế lực này...Đương nhiên, đây chỉ là suy đoán mà thôi”. Ánh mắt Ngô Liệt sáng quắc quan sát vẻ mặt Mạnh Phồn, trầm giọng nói, “Vì vậy, tôi cần một bằng chứng đanh thép, bằng chứng này chỉ anh mới có thể cho tôi”.

“Tôi? Cho thế nào?”. Mạnh Phồn nổi lên hứng thú.

“Các vụ ác ma tập kích con người có một điểm chung, đó là ác ma cuối cùng đều không bị tóm được, chúng hoặc là tháo chạy, hoặc là trước khi bị bắt tự thiêu tiêu biến, mặc dù ác ma sau khi bị trọng thương sẽ tự thiêu, linh hồn trở về địa ngục, nhưng có một số vụ ác ma chỉ đơn thuần vì sợ bị bắt được, trong tình trạng không bị thương cũng tự thiêu, nói đơn giản, chẳng khác nào con người sợ tội mà tự sát cả”. Ánh mắt Ngô Liệt tối sầm, “Đây rất có thể là vì chúng bị người nào đó khống chế, người này muốn ác ma thủ hạ của mình tuyệt đối giữ miệng, còn bác sĩ Mạnh, anh là người duy nhất trên thế giới này có thể xâm nhập vào não bộ của ác ma trước khi tự thiêu và rút ký ức của ác ma, rồi sau đó lấy chúng làm chứng cứ, thú ăn mồi và mị ma thuần huyết đều không thể làm được việc này, bọn chúng chỉ có thể rút ký ức hoặc cho ký ức mà thôi”.

“Cho nên?”. Mạnh Phồn hỏi.

Thực ra Ngô tiên sinh à anh thật sự không cần cảm thấy năng lực này rất tuyệt đâu, đối với tôi việc rút ký ức và tái hiện lại quá trình này quả thực chẳng khác nào ăn rồi nôn ra! Mạnh Phồn vừa oán thăm vừa siết chặt nắm đấm, lòng bàn tay đều là mồ hôi, hơi hồi hộp và chóng mặt nhẹ!

Bởi vì nếu thực sự có thể giúp Yến Nhất lấy lại trong sạch thì quả thực không thể tốt hơn!

Ngón trỏ của Ngô Liệt chỉ thẳng vào Mạnh Phồn: “Anh, lấy thân phận trợ thủ của tôi gia nhập Hiệp hội, hiện giờ tôi đang phụ trách tất cả các vụ ác ma tập kích trong thành phố này, khoảng thời gian này anh sẽ làm việc với tôi”.

Mạnh Phồn trầm mặc trong chốc lát, yếu ớt hỏi: “Còn cách nào khác không?”.

“Không có”. Ngô Liệt trừng mắt nhìn anh, “Bên cạnh tôi còn một cộng sự, anh muốn tham gia thì nhất định phải có một thân phận hợp lý”.

Mạnh Phồn hơi bắn khoản, gãi gãi đầu:...

“Có gì khó khăn à?”. Ngô Liệt hỏi.

“...Một chút”.

Ông xã tôi nhất định sẽ ghen lật trời cho xem! Anh ấy mà ghen thì đến nhân cách phụ của mình cũng không bỏ qua! Huống hồ muốn tôi ngày ngày làm việc cùng anh, như vậy không chừng anh ấy sẽ ghen đến nỗi đi hủy diệt thế giới mất!

Nghĩ một chút đã thấy chuột rút chân!

“Tiền lương rất cao”. Ngô Liệt sử dụng chiêu sự cảm dỗ của tiền bạc bách phát bách trúng, “Hơn nữa tôi có thể lấy danh nghĩa tư nhân thêm cho anh một phần”.

Mạnh Phồn nhặt nhẻo hừ một tiếng, cực kì coi thường: “Đây không phải vấn đề của tôi”.

Bởi vì hiện giờ tôi hoàn toàn không thiếu tiền.

Anh không biết ông xã tôi và anh trai thiếu năng của anh ấy tích bao nhiêu vàng dưới địa ngục đâu, nói ra sẽ dọa chết anh đó!

Ngô Liệt thấp giọng cười, chỉ chỉ Yến Nhất đứng đằng xa nhìn về phía này không rời mắt, nói: “Người bạn kia của anh căn bản không phải là địa tinh cực nóng...Mấy lần trước lúc gặp anh, mùi lưu huỳnh trên người anh chắc là tới từ trên người hắn, chẳng lẽ, hắn là ác ma?”.

“...Anh ấy chỉ là một con địa tinh cực nóng thôi được chứ, anh đừng đoán vớ đoán vẩn”. Trước khi sự việc rõ ràng Mạnh Phồn không định vạch trần thân phận của Yến Nhất, vì vậy đành phải phát huy kĩ thuật diễn, ngậy thơ chớp chớp mắt nhanh chóng đổi chủ đề, “Vừa nãy anh nói tiền lương lấy danh nghĩa tư nhân trả cho tôi là bao nhiêu?”.

“Anh đồng ý rồi nhé”. Đạt được mục đích, Ngô Liệt cười đến là thiếu đôn, “ Bao nhiêu tùy anh”.

Còn Yến Nhất đứng xa xa, đang híp mắt trừng Ngô Liệt đang vừa noi vừa cười với tiểu mị ma nhà mình.

Yến tiên sinh không vui!

43. Chương 43: Nữ Nụ Cười Dữ Tợn Với Fan

Sau khi đáp ứng yêu cầu của Ngô Liệt, Mạnh Phồn không chậm trễ một giây cấp tốc đưa Yến Nhất về nhà.

Lấy thân phận trợ thủ của Ngô Liệt gia nhập Hiệp hội cần khoảng một tuần để chuẩn bị giấy tờ, nhưng tất cả đều nhờ Ngô Liệt một tay lo liệu, còn Mạnh Phồn chỉ cần ngồi đợi và làm tốt công tác tư tưởng cho ông xã nhà mình.

Sau khi về nhà, vừa đóng cửa Mạnh Phồn đã bị Yến Nhất ấn lên cánh cửa hôn say sưa một phút!

“Em có chuyện quan trọng muốn nói với anh”. Mạnh Phồn thở hổn hển kéo áo sơ mi bị vén lên.

“Ừ?”. Yến Nhất kéo dài chữ ừ, lại vén áo Mạnh Phồn lên lần nữa, tốc độ tay vô cùng nhanh.

“Chính là thợ săn quái vật vừa nãy, anh ta nói với em...”. Mạnh Phồn đang noi đột nhiên không kiềm chế được rên phát ra một tiếng rên ngon ngào, cực kì mê người!

Thế là bác sĩ Mạnh tức giận gõ một cái lên đầu Yến Nhất, đỏ mặt nói: “Anh đừng có đùa ở đây!”.

“Không cần nói, hai người nói gì anh đều nghe thấy cả, sau khi ma lực thức tỉnh, năm giác quan của anh nhạy cảm hơn trước”. Yến Nhất chưa thỏa mãn liềm liềm môi, ôm ngang Mạnh Phồn đi lên lầu, cười túm tím: “Đi, chúng ta lên giường đùa”.

Chịu ảnh hưởng của hormone đêm trăng tròn, Mạnh Phồn tay chân bắt đầu tê liệt vẫn cố tỏ ra nghiêm túc, nói trước coi như phòng hờ: “Anh đã nghe thấy thì em không nhắc lại nữa, em muốn đi tìm chứng cứ, đây là chính sự, anh đừng cản em, chuyện này không giải quyết dứt điểm nói không chừng ngày nào đó bọn chúng sẽ lại nổi điên lên phong ấn tất cả các anh lần nữa”. Vậy chẳng phải ông đây đứng ở cổng địa ngục chờ thành hôn vọng phu à!

Có ác không? Anh nói xem có ác hay không? Ác! Ác quá đi chứ!

“Đã nói sau này sẽ ở bên anh 24 tiếng đồng hồ như hình với bóng rồi mà?”. Yến Nhất nhẹ nhàng đặt Mạnh Phồn lên giường, giọng tửu thân chôn mặt vào ngực Mạnh Phồn, y như chó con vừa liềm vừa dụi, “Anh cũng muốn đi”.

“Anh không thể đi theo”. Mạnh Phồn nhỏ giọng thở gấp, “Mùi Ngô Liệt thính như chó vậy, anh ta có thể ngửi được mùi lưu huỳnh trên người anh”.

“Nhưng ngày ngày em ở cùng người khác, anh sẽ ghen”. Yến Nhất rì rầm, chôn mũi vào gáy Mạnh Phồn ngửi mùi hương của anh, “Vừa nãy lúc em nói chuyện với hấn ta, cười vui vẻ như vậy, anh đã rất ghen rồi...Huống hồ, nói không chừng em sẽ gặp nguy hiểm”.

“Sẽ không nguy hiểm, em lợi hại thế này, đối phó với mấy con ác ma cấp thấp vẫn dễ dàng được chứ?”. Mạnh Phồn quen thói khoe khoang một chút, rồi lại bổ sung: “Hơn nữa Ngô Liệt cũng rất lợi hại...”.

“Không cho em khen người khác, anh sẽ cực kỳ cực kỳ ghen”. Yến Nhất cắn môi Mạnh Phồn một cái không nặng không nhẹ.

Mạnh Phồn nhanh chóng ngậm miệng.

Không đúng, Yến tiên sinh sao anh thích ăn dấm chua thế hả?

“Em làm nhiều chuyện vì anh như vậy”. Yến Nhất thở dài, “Em luôn ở bên cạnh, cổ vũ anh, giúp anh dung hợp, đem bản thân dâng yêu đến thể giao cho anh, bây giờ lại vì anh mà đi tìm bằng chứng...Nhưng anh có thể làm được gì cho em đây?”.

Bạn trai Mạnh Phồn xoa xoa tóc Yến Nhất: “Tạm thời em không cần anh làm gì vì em hết, đừng để ý vấn đề này nữa”.

Yến Nhất thân mật cụng trán Mạnh Phồn, ánh mắt thâm tình: “Hay là...Em đem linh hồn của mình giao cho anh đi”.

Mạnh Phồn:...

Đệt mẹ cách tỏ lòng biết ơn của ác ma các anh đúng là đặc biệt thật.

“Bảo bối, kí khế ước linh hồn với anh đi. Sau khi kí xong, người khế ước và ác ma có thể triệu hoán lẫn nhau, từ này về sau bất luận em đang ở đâu, xa anh cách mấy, chỉ cần em gọi tên anh anh sẽ lập tức xuất hiện trước mặt em...Được không?”. Yến Nhất cúi đầu, từng nụ hôn nóng bỏng mà êm ái rơi xuống như mưa, vừa hôn vừa hàm hồ lặp lại: “Chỉ có vậy anh mới có thể yên tâm, được không? Được không? Được không?”.

“Được...”. Lòng ngực Mạnh Phồn nóng lên, kích động đến nỗi có chút mê muội.

Chỉ trong giây lát, dưới tác dụng của ma lực thời gian lặng lẽ dừng lại, ngay cả tiếng tim đập rung cả màng nhĩ cũng im bật, sáu chiếc cánh đen như cánh bướm đêm từ từ mở rộng, vây hai người ở giữa, trong thế giới hoàn toàn yên lặng, lời nói của Yến Nhất là âm thanh duy nhất, giống như ma chú huyền bí quần quanh, vì kích động mà phát ra độ rung kỳ diệu.

“Lấy danh nghĩa ác ma, anh sẽ kí kết khế ước linh hồn với em, từ này về sau, linh hồn của em thuộc về anh, cánh cổng thiên đường vĩnh viễn khép chặt trước mặt em, anh là chủ nhân duy nhất của linh hồn em, mà vật trao đổi...”. Yến Nhất cầm bàn tay bất động của Mạnh Phồn, đưa bàn tay đó vào trong cổ áo mở rộng của mình, đặt lên vị trí trái tim, dịu dàng nói từng chữ từng chữ: “Vật trao đổi của anh là...chính anh. Xương của anh, máu của anh, trái tim anh, da thịt anh, sinh mạng của anh, hơi thở của anh, linh hồn của anh, tất cả, đều thuộc về em, mặc cho em tùy ý sử dụng, mỗi khi em gọi tên anh, anh sẽ lập tức xuất hiện trước mặt em, anh là chủ nhân của em, còn em cũng là...quy tắc của ngôn linh, là sức mạnh duy nhất trong vũ trụ không thể xoay chuyển, em, có đồng ý khế ước này không?”.

Đây chắc chắn khế ước lỗ nhất mà ác ma kí kết với con người từ khi địa ngục hình thành đến nay

Ma vương điện hạ vậy mà cũng kí!

Mạnh Phồn giãy giụa muốn mở miệng, nhưng không thể kháng cự lại sức mạnh của thời gian ngưng đọng, đừng nói là mở miệng, thậm chí tim còn ngừng đập rồi.

...Ác ma các anh thực sự quá xảo quyệt! Dưới tình huống không thể mở miệng nói chuyện thế này ngoại trừ cam chịu thì còn cách khác sao?

Mạnh Phồn nhát mắt đã hiểu được cảm giác suy sụp của Yến tiểu bá!

“Em đang ngầm chấp nhận”. Yến Nhất nhếch khóe miệng, cười đến là xấu xa.

“...”. Mạnh Phồn dùng ánh mắt quyết liệt nhìn chằm chằm vào hấn.

“Khế ước hoàn thành”. Yến Nhất bật ngón tay, thế giới lặng im dường như bị âm thanh này phá vỡ, thời gian lại tiếp tục trôi.

Mạnh Phồn lập tức hít sâu một hơi, trong suốt quá trình thời gian ngưng đọng, anh cảm thấy mình như chết thật rồi, đến thở cũng không ra hơi.

“Bảo bối”. Yến Nhất vịn vào cổ áo mình, cười mê hoặc, “Bắt đầu từ giờ, anh là vật sở hữu của em rồi”.

“Thực sự là gọi tên anh anh sẽ xuất hiện ngay lập tức sao?”. Mạnh Phồn háng hái bưng bưng đứng dậy, “Vậy chúng ta thử chút đi! Em ra sân gọi anh!”.

“Không cần thử, anh chắc chắn, chỉ cần em gọi anh anh sẽ lập tức xuất hiện, giống như thú triệu hoán của em vậy”. Yến Nhất đẩy Mạnh Phồn về giường áp xuống, trầm giọng nói: “So với việc này, em không muốn thử anh trước sao? Đừng lãng phí thời điểm trăng tròn khó có được...”.

Nhưng chúng ta đã thử rất nhiều lần rồi! Lòng hiếu kỳ của Mạnh Phồn bị áp chế một cách vô tình.

Đêm trăng tròn thực sự rất hung tàn đối với mọi ma, bị người mình thích cắn một cái tai liền mềm thành nước, hoàn toàn không thể kháng cự, thế là Mạnh Phồn đành phải giơ tay ôm cổ Yến Nhất, vừa nói lời ân ái vừa chít chít chít vô cùng sến sẩm.

Trong lúc Ma vương địa ngục và Vương hậu đáng yêu của mình ân ái, một vị Ma vương địa ngục khác đang tội nghiệp ôm cuốn photobook có chữ kí của nô lệ buồn bã ưu thương!

Bìa cuốn photobook là hình Yến Tử Hoàn bán khỏa thân, ánh mắt mơ màng, hàm răng khê cắn môi dưới xinh đẹp, tạo hình khiến người ta phun máu.

Đây là thứ hôm nay Long Dực mua về khi tham gia fan meeting của Yến Tử Hoàn, trước khi chính thức bắt đầu, Long Dực ý vào việc hiện trường đông người Yến Tử Hoàn không dám ngang nhiên đánh mình, mặt dày xin Yến Tử Hoàn kí tên lên photobook.

Hai mắt Yến Tử Hoàn phun lửa, dường như muốn bẻ gãy bút kí tên thành hai đoạn, nghiêng răng nghiêng lợi thấp giọng hỏi: “Sao anh lại theo tới đây?”.

“Ha ha, nô lệ ngu xuẩn, không ngờ phải không!”. Trong mắt Long Dực lóe lên tia sáng biến thái, thấp giọng nói: “Ai bảo bình thường cậu không chịu kí tên cho ta, lát nữa ta còn lên sân khấu tặng hoa cho cậu đó!”.

“Anh dám đi lên thì mẹ nó tôi đập anh xuống ngay đây!”. Yến Tử Hoàn muốn lật bàn!

Tướng Phi đen mặt nhắc nhở: “Khụ! Fans của cậu đang nhìn”.

Yến Tử Hoàn cố gắng đè nén lửa giận trong lòng, miễn cưỡng nở nụ cười dữ tợn với fans của mình...

Đam fan đập tức hét chói tai hoan hô —— Wuli Hoàn Hoàn cười xấu thật mê chết người! Cụm từ tà mị quyền cường là do wuli Hoàn Hoàn sáng tạo ra đó nha!

Yến Tử Hoàn cúi đầu roẹt roẹt kí một hàng chữ lớn rồng bay phượng múa theo lối chữ Thảo: “TO LONG DỤC: ANH CỨ TIẾP TỤC MUỐN TÌM ĐƯỜNG CHẾT NHƯ VẬY! HÔM NAY VỀ NHÀ TÔI KHÔNG ĐÁNH CHO ANH TẾ ĐÁI THÌ COI NHƯ ANH TIỂU SẠCH! —— YẾN TỬ HOÀN”.

Nhưng Ma vương điện hạ đáng thương không hiểu lối chữ Thảo phức tạp như vậy, vui mừng phấn khởi bẻ photobook có chữ kí chạy đi, còn in lên chữ kí một nụ hôn thắm thiết!

Tướng Phi thương cảm nhìn Long Dực:...

Thế là fan meeting chính thức bắt đầu, hoạt động này là cơ hội để fans gặp gỡ tiếp xúc gần gũi với thần tượng, bầu không khí tương đối thoải mái, đại khái là MC đưa ra một số vấn đề mà fans cảm thấy hứng thú cho Yến Tử Hoàn, sau đó Yến Tử Hoàn cùng fans chơi trò chơi, giao lưu một chút, là một tiểu thị trấn tươi bất ngờ nổi tiếng, nhân khí đang lên cao, fans của Yến Tử Hoàn đều vô cùng nhiệt tình, gần như hận không thể sôi trào lật cả trần nhà! Mặc dù không phải ca sĩ chuyên nghiệp, nhưng để tạo không khí vui vẻ Yến Tử Hoàn hát một bài đơn giản, giọng hát của cậu trong trẻo tự nhiên, bài hát kết thúc, không khí ở hiện trường lại đạt đỉnh điểm lần nữa.

Lúc này có một người đàn ông dẫn đầu hô một câu: “Yến Tử Hoàn, tôi yêu cậu!”.

Đám fan lập tức ào ào hét theo phụ họa: “Yến Tử Hoàn, em yêu anh!”.

Nhưng Yến Tử Hoàn ở trên sân khấu hình như không vui lắm, thậm chí còn hung hăng trừng mắt nhìn người đàn ông hô lên đầu tiên!

Ha ha ha ha cảm giác nhất hô bá ứng này! Ma vương bộ hạ hô đầu tiên say sưa năm giây, hoàn toàn không chú ý đến ánh mắt giết người của Yến Tử Hoàn, lại tìm đường chết lần nữa, dẫn đầu hô to: “Yến Tử Hoàn, tôi muốn ôm cậu đi ngủ!”.

Nháy mắt! Hiện trường trở nên tĩnh lặng.

“...”. Fans của Yến Tử Hoàn dùng ánh mắt nhìn biến thái kinh ngạc nhìn Long Dực!

Ma vương bộ hạ vẫn tưởng rằng sẽ được nhất hô bá ứng lần nữa đang ngồi ở hàng ghế đầu tiên, xấu hổ đón nhận ánh mắt lên án của mọi người!

Long Dực:...

Yến Tử Hoàn:...

44. Chương 44: Đầu Bé Hamster Bắt Đầu Bốc Khói Rồi

Long Dực cực kì không phục.

Có dám nhìn thẳng vào lương tâm của các người rồi nói mình không muốn ôm Yến Tử Hoàn đi ngủ không?

Nhân loại quả là loài sinh vật dối trá!

Nhưng may mà MC rất nhanh trí, vội kể một câu chuyện cười dời đi lực chú ý của mọi người, bầu không khí gượng gạo ở hiện trường biến mất, fan meeting tiếp tục tiến hành trong vui vẻ, rất nhanh đã đến phần đại diện fans lên tặng hoa và quà. Bởi vì Yến Tử Hoàn trước giờ chưa từng nhận món quà quý giá nào nên mọi người đều tặng những đồ vật thủ công dễ thương, còn có một em gái giới nấu ăn tự tay làm đồ ăn vặt chứa đựng tình yêu, lúc nhận đồ ăn mắt của Yến tiểu béo hơi lóe sáng, bất động thanh sắc nuốt một ngụm nước bọt.

Bởi vì đồ ăn đựng trong hộp trong suốt nhìn qua rất ngon miệng.

Ngay lúc Yến tiểu béo mơ mộng về đồ ăn trong hộp, Long Dực đột nhiên cầm một bó hoa hồng đỏ thắm đi lên sân khấu, ánh mắt lấp lánh sáng ngời.

Vì tham gia buổi fan meeting của Yến Tử Hoàn, hôm nay Long Dực đã cố ý ăn diện, không có áo choàng kì quái, trên áo cũng không có sáu cái lỗ, quần áo hiển nhiên là được Hydra tỉ mỉ lựa chọn để tôn lên sự phong độ của hắn, mái tóc dài màu bạc thì buộc lỏng ở sau đầu.

Màu tóc của Long Dực theo thẩm mỹ quan của con người thực ra rất dị, nhưng cũng may giá trị nhan sắc của hắn đủ cao, hoàn toàn không chế được, vì vậy nhìn tổng thể không những không kì quái, ngược lại còn thêm phần ma lực thần bí, bó hoa hồng đỏ diễm lệ khiến khuôn mặt tuấn mỹ của hắn ảm áp hơn.

Yến Tử Hoàn ngẩn người, bởi vì cậu đột nhiên phát hiện kẻ thiếu năng này trông thế mà đẹp trai!

Nhất định là do ánh đèn sân khấu tôn lên, ánh đèn đánh giá sai rồi! Vì cái loại thiếu năng này không cần thiết phải đẹp trai như thế, chiếu lục quang (*) từ dưới lên với cậu! Yến Tử Hoàn tức giận oán thăm.

(*) Bắc Âu có một thần thoại lâu đời: Đời người chỉ cần nhìn thấy lục quang, ước nguyện sẽ được thực hiện, chỉ cần gặp được lục quang là có thể nhìn rõ tâm tư của mình và của người yêu, hơn nữa còn có thể tìm thấy hạnh phúc cuối cùng của mình. Theo cách hiểu của tớ thì ý tác giả ở đây là như vậy, chưa chắc chắn, sẽ tìm hiểu kĩ hơn.

Đám fan dưới sân khấu cũng ồ lên, bởi vì bọn họ phát hiện người này chính là người nói muốn ôm Yến Tử Hoàn đi ngủ, vừa nãy hắn ngồi ở hàng ghế đầu nên chỉ có thể nhìn thấy phần gáy, không ngờ khuôn mặt lại đẹp trai như vậy, ma mị mà huyền bí đến độ này! Trong nháy mắt, tâm hồn hủ của các em gái bắt đầu rần

rần, mọi người vô cùng ăn ý quên hết sạch chuyện Long Dực có thể là một tên biến thái, lập tức bắt đầu xếp công thụ!

Vì để hần mau đi xuống, Yến Tử Hoàn giật luôn bó hoa trong tay Long Dực: “Cảm ơn”. Vì vậy còn không mau rút?

Sau đó hai người mắt to trừng mắt nhỏ, rơi vào sự im lặng xấu hổ.

Bởi vì các đại diện fan trước đó đi lên tặng quà xong đều ôm Yến Tử Hoàn một cái...

“Có thể ôm một cái không?”. Đợi ba giây, Yến Tử Hoàn vẫn không phản ứng gì, Long Dực đành phải tủi thân đưa ra yêu cầu.

Yến Tử Hoàn hung hăng trừng mắt nhìn Long Dực, nhả ra hai chữ từ kẽ răng: “Có thể”.

Long Dực lập tức bá khí mười phần ôm Yến Tử Hoàn vào lòng...

Đây thật sự là thời khắc mang tính lịch sử, fanboy cuối cùng cũng ôm được đại minh tinh mình hằng ngưỡng mộ, sức lực như muốn ghì Yến Tử Hoàn vào trong thân thể mình, sóng lòng kịch liệt tuôn trào!

Vì vậy khi Yến Tử Hoàn muốn kết thúc cái ôm này Long Dực vẫn ôm siết cậu không buông tay.

“Anh biết điều một chút cho tôi!”. Vì không muốn có vẻ kì quái Yến Tử Hoàn đành phải xấu hổ ôm lại lần nữa, thì thầm bên tai Long Dực.

“Không! Khó khăn lắm ta mới ôm được!”. Ma vương bệ hạ tủi thân vô cùng, “Về nhà cậu lại không cho ta ôm nữa”. Không những không ôm được, còn bị đánh nữa!

Vì vậy ngoài mặt trông có vẻ là một cái ôm ấm áp...

Thực ra bên trong không phải như vậy...

“Long Dực!”. Yến Tử Hoàn tức giận gắt lên, hung hăng cầu một phát lên sườn Long Dực!

“Shh...”. Long Dực bị cầu đau giật mình, bị ép phải buông Yến Tử Hoàn ra.

Mặt Yến Tử Hoàn lộ vẻ hung ác trong phút chốc “Anh cứ về nhà đợi xem” rồi lập tức đổi thành nụ cười anh tuấn, cúi đầu nhìn hoa Long Dực tặng, giọng điệu nhã nhặn nói: “Tôi rất thích, cảm ơn anh”.

“Đừng khách sáo...”. Long Dực đau đến nổi rưng rưng nước mắt, thoát nhìn giống như fanboy vì được tiếp xúc với thần tượng mình yêu thích ở khoảng cách gần nên mừng phát khóc! Hơn nữa đáng vẻ vành mắt ửng đỏ lại càng tuấn mỹ hơn trước đó!

Các em gái dưới sân khấu rối rít tỏ ra đoạn tình cảm vô vọng này thật khiến người ta đau lòng, vì người thương mà tình nguyện nhỏ bé như hạt bụi thực sự ngược quá, chúng tôi về rồi sẽ viết văn! Phát kẹo!

A a a a sườn đau quá! Sớm biết chỉ có thể ôm mấy giây như vậy nói gì cũng phải sờ mông mới phải! Long Dực nước mắt chan chứa trở về vị trí của mình, thần sắc u buồn mà bi thương, fangirl bên cạnh đồng cảm đưa cho hần một chiếc khăn giấy.

Fan meeting thuận lợi kết thúc.

Vừa về đến nhà, Yến Tử Hoàn liền nhanh chóng xô Long Dực bám đuôi theo đến vào cánh cửa, sổng chết túm cổ áo Long Dực giận dữ hét: “Sau này cấm không được xuất hiện trước mặt tôi ở nơi công cộng! Nghe chưa!”.

“Ta cứ xuất hiện! Nô lệ hèn mọn nhà người vậy mà dám cả gan quấy thúc chủ nhân tôn quý của người!”. Ánh mắt Long Dực sâu xa, viết đầy sự kiên định trước nay chưa từng có! “Mấy ngày nữa cậu đi quay phim ta còn trà trộn vào đoàn làm phim nữa cơ! Ha ha ha ha! Nô lệ ngu xuẩn, trong bóng ma ở khắp mọi nơi của Ma vương bệ hạ, hãy run rẩy bất lực đi!”.

Nếu Long Dực mang ý chí và quyết tâm như vậy đi chinh phục thế giới thì có thể sớm thành công rồi...

“Anh dám đến tôi sẽ ăn sạch ma lực của anh!”. Yến Tử Hoàn mắt lộ hung quang, siết chặt nắm đấm dứ dứ, để tạo ra hiệu quả khiếp sợ hơn, khuôn mặt vốn dĩ đã rất gần Long Dực lại dí sát thêm 1cm nữa.

Long Dực chớp mắt mấy cái, nhìn môi Yến Tử Hoàn gần trong gang tấc mấy giây, sau đó não vừa động, liền đưa đầu về phía trước, chạm nhẹ một cái lên môi Yến Tử Hoàn.

“A a a a a!”. Yến Tử Hoàn như bị bỏng hét to, “Anh lại dám hôn tôi!”.

“Trong phim hay diễn như vậy!”. Long Dực căn cứ vào lý lẽ, bảo vệ quyền lợi của mình, trong mắt lóe lên tia sáng của trí tuệ, “Hai người áp sát như vậy nhất định là phải hôn nhau!”.

“Mẹ nó tôi muốn đánh chết anh!”. Yến Tử Hoàn một tay túm cổ áo Long Dực một tay giơ nắm đấm, đang định hạ xuống, Long Dực đột nhiên lại hôn cái nữa, sau đó nhân lúc Yến Tử Hoàn chết máy bỏ chạy nhanh như thỏ!

Yến Tử Hoàn tức giận nhảy dựng lên, đuổi theo sau Long Dực đến cùng: “Anh là đồ thần kinh! Anh rút về đây cho tôi!”.

Nhưng Long Dực đã tông cửa xông ra, như một chú chim nhỏ vui sướng chạy mất dạng.

Yến Tử Hoàn ở sau cửa phát ra tiếng gào tê tâm liệt phế: “Long Dực ——!”.

Một giây sau, Long Dực vốn đã chạy xa như kì tích lập tức xuất hiện trước mặt Yến Tử Hoàn.

Long Dực:...

Yến Tử Hoàn:...

“Trời ơi, chuyện gì thế này?”. Long Dực kinh ngạc trợn to hai mắt, vỗ gáy một cái, “Ta biết rồi, ma lực của ta đã khôi phục đến mức có thể cầm cự một lần triệu hoán! Ha ha, nô lệ, sau này mỗi khi cậu gọi tên ta, và trong lòng muốn ta đến, ta sẽ...”.

Nhưng Yến tiểu bá bối bồng bối lửa giận hoàn toàn không nghe hắn nói, mà phi qua quật ngã hắn, cười lên người Long Dực hung hăng ngược đãi một trận!

“Á hự! Nô lệ! Đừng đánh chỗ đó! Ừ ừ ừ cảm giác sướng sướng này là sao đây? Á hự!”.

“...”. Hydra ở lầu hai đọc sách lặng lẽ nhét hai cái nút tai tránh tiếng ồn vào lỗ tai.

Quả thực không còn âm thanh gì nữa.

Bên kia, Tướng tiên sinh cũng nghe thấy động tĩnh ở dưới lầu, hắn đứng dậy quan sát qua cửa sổ một lúc, thấy Long Dực chỉ là đơn phương chịu Yến Tử Hoàn đánh, liền yên tâm đóng cửa sổ, bật điều hòa bò lên giường.

Trên người Phương Kỳ đắp một chiếc chăn lông nằm lì trên giường, cặp chân nhỏ tinh tế nhàn nhã nâng lên hạ xuống trên không trung.

“Ây, lại chết nữa”. Phương Kỳ cắn một chiếc bánh quy que, buồn bực dùng đầu ngón tay gõ gõ màn hình iPad trước mắt, “Cửa này khó quá”.

“Tôi giúp cậu qua”. Tướng Phi đẩy cậu nằm xuống, tự nhiên như thường kéo một nửa chiếc chăn đắp lên người mình, thành thạo điều khiển nhân vật tí hon trong trò chơi, vừa nhìn đã biết là cao thủ.

Từ sau khi Yến Tử Hoàn có được năng lực ăn thể nào cũng không béo, nhiệm vụ lên vận chuyển đồ ăn của Phương Kỳ liền tuyên bố kết thúc, hai người như cá gặp nước, giới thiệu món ngon cho nhau, mỗi ngày ăn uống phở phê! Hơn nữa từ nay trở đi không có chuyện gì giấu diếm Tướng tiên sinh nữa cũng khiến bé hamster dễ chịu hơn, quan hệ của hai người gần gũi thêm một chút, Tướng Phi hẳn có thời gian liền đưa Phương Kỳ ra ngoài ăn ăn chơi chơi, vì vậy bé hamster vô cùng yêu quý Tướng tiên sinh anh tuấn!

Nhân vật tí hon trong trò chơi thuận lợi qua cửa, Phương Kỳ kích động vỗ tay: “Anh thật là lợi hại!”.

“Ừ”. Tướng Phi đưa iPad lại cho cậu, “Cậu chơi cửa sau đi”.

Bé hamster ăn bánh quy rôm rốp: “Được”.

“Thứ này ngon không?”. Tướng Phi ho nhẹ một tiếng, chỉ chỉ nửa que bánh quy Phương Kỳ cắn trong miệng.

“Ngon lắm!”. Phương Kỳ vươn tay lấy một túi đồ ăn vặt qua, “Anh thử xem...”.

“Được”. Tưởng Phi nhướn mày, nhanh tay rút ra que bánh trong miệng Phương Kỳ ăn hết, gật gật đầu nói: “Đúng là rất ngon”.

Tưởng tiên sinh sao lại ăn đồ mình ăn qua rồi chứ...Phương Kỳ đỏ mặt: “Thế tôi lấy cho anh thêm chiếc nữa nhé”.

Tưởng Phi xua xua tay, vẻ mặt nghiêm túc: “Tôi không có thói quen ăn đồ ăn vặt”.

Phương Kỳ ngốc moe gật gật đầu, rút chiếc bánh mới ra cắn một miếng, đang muốn tiếp tục cắn miếng thứ hai, Tưởng Phi lại nhanh chóng rút chiếc bánh trong miệng Phương Kỳ ra, rôm rốp rôm rốp ăn sạch.

“Tự nhiên hơi đói”. Tưởng Phi bình tĩnh giải thích.

“...Thế anh muốn nữa không?”. Phương Kỳ đưa túi đồ ăn vặt qua.

“Không muốn, hết đói rồi”. Tưởng Phi thích thú nhìn bé cưng này, không kìm được muốn đùa dai một chút.

“À”. Phương Kỳ mê mang lại rút ra chiếc nữa, cắn một miếng.

Tưởng Phi bình tĩnh cướp đi que bánh lần thứ ba, vẻ mặt thành thật giải thích: “Đồ cậu ăn qua đều rất ngon”.

“A? Tại sao?”. Đầu bé hamster bắt đầu bốc khói.

“Cậu nói xem”. Tưởng Phi giơ tay xoa xoa tóc Phương Kỳ, ánh mắt dịu dàng.

“Tôi...”. Phương Kỳ ngược mắt nhìn trắng tròn ngoài cửa sổ, vẻ mặt mơ màng xoa xoa khuôn mặt đỏ hồng của mình, nhỏ giọng nói: “Tôi hơi khó chịu, tôi về ngủ đây”.

45. Chương 45: Anh Rất Muốn Yêu Đường Với Tôi

Khó chịu ở đâu?”. Tưởng Phi lo lắng đặt tay lên trán Phương Kỳ, lẩm bẩm: “Hơi nóng, hay là sốt rồi?”.

“Không phải sốt, chỉ là không thoải mái...Tôi, tôi đi ngủ đây, mai gặp”. Trên trán đột nhiên truyền đến xúc cảm mềm mại ấm áp làm nhiệt độ cơ thể Phương Kỳ nháy mắt lại tăng vọt, Phương Kỳ luống cuống đẩy tay Tưởng Phi ra, xốc chăn đắp trên người mình rồi chạy biến như một chú hamster bị hoảng sợ.

Lúc sắp đi còn không quên cầm nửa túi bánh quy que ăn dở...

Ham ăn đến độ này cũng chẳng dễ dàng gì!

Tưởng Phi nóng lòng cào cào tóc, thất vọng thở hắt ra một hơi.

Đùa quá trớn, quả nhiên bị ghét rồi. Trong lòng Tưởng tiên sinh dâng lên một nỗi buồn tựa như thất tình, châm điều thuốc hưng hăng hít một hơi, mùi hương ngọt ngào thoang thoảng trong không khí rất nhanh đã bị mùi khói thuốc lan tỏa.

Phương Kỳ chạy ra từ phòng Tưởng Phi vội vàng đi tìm Mạnh Phồn, vì Phương Kỳ không hiểu về kiến thức liên quan đến mị ma phát tình cho lắm, cậu chỉ nghe người mẹ có nửa dòng máu mị ma nói động dục thực sự chỉ xuất hiện sau khi yêu đương, cho nên tiểu mị ma với kinh nghiệm yêu đương là số không tròn trĩnh ôm tâm trạng “Sau này yêu rồi tìm hiểu cũng chưa muộn” liền không để ý đến vấn đề này.

Bây giờ nghĩ lại quả là vô cùng sai lầm!

Phòng Mạnh Phồn trống trơn, thế là Phương Kỳ lại chạy đến cửa phòng Yến Nhất, còn chưa kịp gõ cửa đã nghe thấy bên trong truyền ra âm thanh kỳ quái loáng thoáng, làm khuôn mặt Phương Kỳ vốn đã đỏ lại càng đỏ hơn, che mặt chạy về phòng mình. Nhưng Tưởng tiên sinh chưa từ bỏ ý định đang đợi ở cửa, sullen mặt ngậm điều thuốc cực kì đẹp trai, vì vậy bé hamster vừa chịu một trận kích thích nay liền trào dâng những làn sóng thay đổi quỹ đạo trong thân thể, chân mềm đến nỗi không đứng thẳng được.

Tưởng Phi vốn dĩ muốn bày tỏ thật lòng, dù sao con người hẳn kiên định trước giờ không thích vòng vo, nhưng nhận ra sự khác thường của Phương Kỳ, lời đến miệng rồi lại quặt quẹo, biến thành: “Cậu ăn nhầm thứ gì rồi à?”.

Hay là tưởng thứ thuốc người lớn kì quái nào đó là đồ ăn vặt? Tưởng tiên sinh lo lắng nghĩ, hình như không phải không có khả năng.

Phương Kỳ nôn nóng: “Không phải, chính là rất khó chịu, rất kỳ quái...”.

“Để tôi xem giúp cậu?”. Tưởng Phi nhướng mày, đi về phía cậu.

“Đừng!”. Sự thay đổi trong cơ thể rõ ràng đến nỗi suýt nữa không giấu diếm được, Phương Kỳ sợ bị Tưởng tiên sinh coi là biến thái vừa hét vừa vọt vào phòng đóng sập cửa.

“Cậu ra đây, chúng ta nói chuyện.” Tưởng Phi im lặng một chút, giơ tay gõ cửa.

Lạch cạch, Phương Kỳ nhanh trí khóa cửa phòng.

Tưởng tiên sinh đau khổ:...

Toàn thân Phương Kỳ mềm nhũn thuận theo cánh cửa trượt ngồi xuống đất, nét mặt khổ não lấy một que bánh quy, vừa ăn vừa đọc thoại: “Làm sao bây giờ làm sao bây giờ làm sao bây giờ...”.

Thế là hôm sau lúc Mạnh Phồn đang ngồi trong thư phòng nhàn nhã uống trà đọc sách phơi nắng, bé hamster vẽ mặt âm ỉc đột nhiên xông vào vùi đầu vào lòng anh.

“Trợ lý Phương, có việc gì sao?”. Yến Nhất cười híp mắt đi tới, tỉnh bơ xách Phương Kỳ ra khỏi người Mạnh Phồn, đặt cách xa một mét.

Dục vọng độc chiếm mạnh như vậy, không còn cách nào khác.

Phương Kỳ ngại ngùng muốn nói rồi lại thôi: “... À, Tôi muốn hỏi bác sĩ Mạnh vài việc”.

Yến Nhất tao nhã lịch sự rót trà cho cậu, đẩy Mạnh Phồn ngồi xuống: “Hỏi đi, mời ngồi”.

Mạnh Phồn chọc chọc Yến Nhất: “Anh ra ngoài trước đi”.

Yến tiên sinh mắt hững: “Anh sẽ...”, ăn giấm.

“Không được ăn linh tinh!”. Mạnh Phồn căn bản là không nghe hết cũng biết hẳn muốn nói gì.

“Được rồi”. Yến Nhất không tình nguyện đi ra ngoài.

Phương Kỳ vẽ mặt mông lung, căn bản không hiểu hai người họ đang nói gì.

Sao khi Yến Nhất đi ra, Phương Kỳ lại nhào vào lòng bác sĩ Mạnh đáng tin nhiệm, kể lại chuyện tối qua một lượt, vẽ mặt u sầu nói: “Trước đây thời điểm trăng tròn em không bị như thế, đây là gì, phát tình à?”.

“Ừ”. Mạnh Phồn khẳng định, lật hai tờ tài liệu lần trước Yến Nhất xem trong tệp tài liệu trên bàn đưa cho Phương Kỳ, “Em tự xem đi”.

Phương Kỳ nhanh chóng lướt qua hai trang giấy một lượt, kinh ngạc ngậy người: “Chẳng lẽ... em thích Tưởng tiên sinh?”.

Mạnh Phồn cũng kinh ngạc ngậy người: “Chẳng lẽ em không thích anh ta?”.

Bọn anh đều tưởng em rất thích anh ta chứ!

Phương Kỳ bưng tỉnh đại ngộ chậm rãi mở to hai mắt: “Nghe anh nói vậy, hình như em có hơi thích”.

Mạnh Phồn thích thú nhìn trợ lý nhỏ ngốc nghếch nhà mình: “Thật ra cơ thể em đã cho em biết đáp án, làm theo cảm giác của chính mình là được, em trưởng thành rồi, đây cũng không phải chuyện mất mặt gì”.

“Nhưng mà...”, Phương Kỳ lo lắng xoa mặt mình, “Tưởng tiên sinh không thích em”.

Mạnh Phồn lại kinh ngạc ngậy người lần nữa: “Lẽ nào hai người vẫn chưa bên nhau à? Không phải hai người thường xuyên ra ngoài hẹn hò sao?”.

Bọn anh đều tưởng hai người đang yêu nhau!

“Không có”. Phương Kỳ vội xua tay, mặt lộ vẻ buồn rầu nói: “Tưởng tiên sinh sợ em buồn chán, nên mới hay đưa em ra ngoài chơi, con người anh ấy tốt lắm”.

Mạnh Phồn:...

Phương Kỳ hơi xấu hổ, trên mặt tràn ngập vẻ mơ mộng: “Hơn nữa trông anh ấy hơi hung dữ, nhưng thật ra rất dịu dàng lại ân cần, lúc em không ngủ được anh ấy còn hát qua Wechat cho em nghe, hay lắm, anh ấy còn thích sờ đầu em nữa, em cũng thích được anh ấy sờ, mà Tướng tiên sinh trông cũng rất đẹp trai, cơ bụng cũng đẹp...Xong rồi, hình như em hơi thích anh ấy...”.

Mạnh Phồn nhìn cậu, trướng hơi đau.

Rõ ràng đây là thích được chứ! Đã chết mê chết mệt rồi! Rốt cuộc là em ngốc đến mức nào vậy!

“Làm sao bây giờ bác sĩ Mạnh...”. Phương Kỳ vô cùng khổ não.

“Thích thì phải đi tỏ tình thôi”. Dù sao hẳn nhất định cũng thích em! Mạnh Phồn véo mặt Phương Kỳ một cái, thật là mềm, thế là bác sĩ Mạnh lại véo thêm cái nữa.

“Không đi”. Phương Kỳ điên cuồng lắc đầu, “Anh ấy sẽ từ chối em, nếu vậy sau này ngay cả chơi với nhau cũng không được rồi”.

Mạnh Phồn suy tư một lát, gian xảo cười nói: “Có phải em quên mình là một mị ma rồi không? Mị ma muốn ai thích mình, chẳng phải là chuyện dễ như trở bàn tay sao”.

“Làm như thế nào?”. Mắt Phương Kỳ bắn ra tia sáng.

“Anh dạy em một cách có thể khiến hẳn thích em”. Mạnh Phồn thần bí chớp chớp mắt, ngoắc ngón tay, “Em lại đây anh nói cho mà nghe”.

Phương Kỳ thật thà tiến tới, Mạnh Phồn cản tai cậu liền thoáng nói một hơi.

“...Chính là như vậy, biết chưa?”. Mạnh Phồn vỗ vỗ vai Phương Kỳ, ánh mắt chân thành, nghiêm túc nhấn mạnh nói: “Khi dùng ánh mắt phóng ra ảo thuật này, nhất định phải đồng thời nói to rõ ràng mục đích của em ra, như vậy đối phương mới trúng chiêu”.

“Còn có thứ ảo thuật thần kỳ như vậy sao”. Phương Kỳ đỏ mặt, “Năng lực tinh thần của em yếu lắm, liệu có thành công không?”.

Bác sĩ Mạnh lại bắt đầu lừa gạt trẻ em: “Nhất định sẽ thành công, vừa nãy nhân lúc em không chú ý anh đã tiến vào thế giới tinh thần của em, cường hóa năng lực tinh thần, mặc dù em không cảm nhận được, nhưng năng lực tinh thần của em đã mạnh hơn nhiều rồi”. Mới là lạ!

Phương Kỳ kinh ngạc mở to hai mắt: “Bác sĩ Mạnh thật lợi hại”.

Mạnh Phồn vẻ mặt đáng tin gặt đầu: “Bác sĩ Mạnh rất lợi hại, nhanh, nhân lúc hiệu quả năng lực tinh thần tăng mạnh chưa sụt giảm, đi tìm Tướng Phi mau”.

Bác sĩ Mạnh đức cao vọng trọng nhìn bóng lưng vui sướng của Phương Kỳ, bật cười khúc khích.

Trợ lý thật là dễ lừa ha ha ha!

Vì chuyện tối qua, tâm trạng của Tướng tiên sinh vô cùng tệ, ăn xong bữa sáng liền dựa lan can ban công hút thuốc, đầu lơ lơ rơi đầy đất, vừa nhìn đã biết đang rất buồn rầu.

Lúc này Phương Kỳ thò nửa cái đầu từ sau cửa kính, lặng lẽ quan sát Tướng Phi.

Tướng Phi bất chợt quay đầu lại.

Phương Kỳ lập tức rụt rít thu đầu về.

“Qua đây”. Tướng Phi đỏ khốc đỏ cười vẫy vẫy tay với Phương Kỳ qua cửa kính.

Kể cả muốn trốn cũng đừng trốn sau cửa kính chứ, thật là...

“Tướng tiên sinh”. Phương Kỳ chậm rãi đi tới.

Hai người im lặng một lát, Phương Kỳ đã chuẩn bị tối tâm lý chợt ngẩng đầu, đôi mắt vừa to vừa sáng không tránh né, nhìn thẳng vào Tướng Phi, bắt đầu phóng ra thứ ảo thuật thực ra chẳng có tác dụng gì

mà bác sĩ Mạnh bịa ra, sau khi phóng xong Phương Kỳ lấy hết dũng khí nói to: “Bắt đầu từ bây giờ anh sẽ...thích tôi!”.

“...”. Tưởng Phi ngẩn người, bởi vì từ trước đến nay hắn chưa từng nghe nói còn có người tỏ tình như vậy.

“Anh rất muốn yêu đương với tôi!”. Bé hamster tiếp tục điên cuồng sử dụng ảo thuật!

“...Đồ ngốc”. Tưởng Phi cười dịu dàng, một tay kéo eo Phương Kỳ ôm vào lòng mình, một tay nâng cằm cậu khiến cậu ngẩng đầu lên, rồi cúi đầu hôn xuống.

Hoàn toàn không ngờ ảo thuật có tác dụng nhanh như vậy, Phương Kỳ cũng ngây người, mở to hai mắt không thể tin nhìn Tưởng Phi.

“Anh thích em”. Tưởng Phi thấp giọng nói, ngón cái vuốt ve đôi môi ướt át của Phương Kỳ, “Từ hôm nay trở đi em là của anh”.

Dứt lời, Tưởng Phi cúi đầu làm sâu thêm nụ hôn này.

Con người mạnh mẽ không thích quá nhiều lời ngon tiếng ngọt! Mà phải tự thể nghiệm!

“Chờ chút!”. Hai má Phương Kỳ đỏ ửng, hơi đẩy Tưởng Phi, vành mắt đỏ hồng như sắp khóc: “Em hối hận rồi...”.

“Hối hận?”. Tưởng Phi suýt nữa muốn chết ngay tại chỗ!

Phương Kỳ vội vàng giải thích: “Xin lỗi, nhưng em hy vọng anh có thể thực sự thích em, chứ không phải chịu ảnh hưởng của ảo thuật, như vậy không tốt chút nào, vừa nãy khi anh hôn em em liền hối hận rồi...Em không nên vì nguyện vọng của mình mà dùng ảo thuật đó với anh, là em ngu ngốc, em đi xin bác sĩ Mạnh giúp anh giải trừ...”.

“Em đang nói gì?”. Tưởng Phi vừa giận vừa buồn cười, bé cưng này sao lại ngốc như vậy, “Anh thích em từ rất lâu rồi, ảo thuật gì chứ? Em biết dùng ảo thuật?”.

“A?”. Phương Kỳ kinh ngạc ngây người, “Anh thích em...từ rất lâu rồi?”.

Tưởng Phi oán hận: “Mỗi lần anh muốn bày tỏ với em luôn bị một tình huống chẳng ra sao cắt đứt, anh suýt thì tưởng em cố ý từ chối anh”.

“Đâu có!”. Phương Kỳ vội vàng phủ nhận.

“...Bây giờ thì anh biết rồi”. Tưởng Phi nhếch môi, chuyển chủ đề: “Nhưng ảo thuật mà em vừa nói là sao vậy?”.

46. Chương 46: Có Cây Bút Viết Truyện Đồng Nhân Thâu Đêm

Phương Kỳ hơi do dự, vốn dĩ cậu không muốn nói ra nhanh như vậy, nhưng ngắm lại khoảng thời gian này sức chịu đựng của Tưởng Phi có lẽ đã được rèn luyện tương đối rồi, thế là liền thành thật khai báo: “Thật ra em cũng có một chút dòng máu mị ma, nhưng chỉ có 1/4 thôi, bà ngoại của em là mị ma, anh...có để bụng không?”.

Quả nhiên chỉ có mình và Yến Tử Hoàn là con người sao...

Thế giới thật diệu kỳ...

Tưởng tiên sinh thăm cảm thán trong lòng, ôm Phương Kỳ chặt hơn một chút, dịu dàng nói: “Đừng lo, anh không để ý đâu”.

Dù sao ngay cả chuyện có hai Ma vương điện hạ ở bên cạnh Tưởng tiên sinh còn không để ý, con người cứng rắn quả là con người cứng rắn, tố chất tâm lý rất đáng khen.

Phương Kỳ nghiêm túc giải thích: “Những phương diện khác em không khác con người nhiều, chỉ là năng lực tinh thần mạnh hơn một chút, anh không cần có áp lực tâm lý”.

Tưởng Phi không nhịn được bật cười: “Anh không có áp lực gì hết”.

“Em và con người còn có một điểm khác biệt nữa, đó là em biết dùng ảo thuật”. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Phương Kỳ hơi kiêu ngạo: “Vừa nữa lúc em dùng ảo thuật, có phải anh cảm thấy yêu em hơn không?”.

Tướng Phi suy nghĩ một lát, tuy không muốn đả kích bé hamster nhà mình, nhưng vẫn trịnh trọng nói: “Vừa này anh không cảm thấy gì cả, tình cảm anh dành cho em hoàn toàn là thật lòng”.

Phương Kỳ phùng má: “Vậy là bác sĩ Mạnh lừa em sao...”.

“Đừng để ý đến mấy thứ ảo thuật”. Tướng Phi nâng mặt cậu lên, dịu dàng nói: “Anh thích em, rất thích, thích em từ tận đáy lòng, như vậy không tốt à?”.

“Tốt...”. Phương Kỳ tò mò chủ động chạm môi Tướng Phi, sau đó vùi mặt vào lòng Tướng Phi, ngại ngùng!

“Ngẩng đầu lên, bảo bối”. Tướng Phi cười nhạo nâng cằm cậu, “Để anh nhìn em”.

“Không ngẩng, không ngẩng!”. Bé hamster rất xấu hổ, đem mặt vùi sâu hơn, cuống quýt nói: “Tướng tiên sinh, anh đừng đùa”.

“Hả?”. Tướng Phi giả vờ không vui: “Với quan hệ của chúng ta bây giờ mà em vẫn gọi anh là Tướng tiên sinh, có thích hợp không?”.

Quả là không thích hợp, hai tai Phương Kỳ đỏ bừng: “Thế phải gọi là gì?”.

“Em nói thử xem?”. Tâm tình Tướng Phi tốt hẳn lên, vuốt ve tai cậu: “Gợi ý cho em, ông ——”.

“Ông gì?”. Phương Kỳ nghi hoặc ngẩng đầu, không chắc chắn nói: “Ông Tướng?”.

Mặt Tướng tiên sinh nhất thời xanh lét: “...Không phải”.

Phương Kỳ bừng tỉnh đại ngộ: “A, em biết rồi...”.

“Gọi đi, ngoan”. Tướng Phi xoa nắn eo nhỏ của cậu, vô cùng cần một chút an ủi.

Mắt Phương Kỳ sáng lên, hơi kiễng chân, như nói thầm lấy tay áp lên tai Tướng Phi, lí nhí gọi một tiếng, âm thanh khe khẽ mềm mại ngon miệng, thế là Tướng tiên sinh hóa sói, không kiềm chế được đẩy Phương Kỳ dựa vào lan can, hôn đến khi đối phương thở hổn hển nói không nên lời.

“Đừng...”. Phương Kỳ lo lắng, một chữ mới ra khỏi miệng đã bị chặn lại.

Hôn tiếp nữa lại phải kiềm chế phát tình a a a!

Dưới lầu, Yến Tử Hoàn từ trong hồ bơi nhô lên, cánh tay khoát lên thành bể, vừa nghỉ ngơi vừa đập nước chơi đùa.

Tuy không phải suy nghĩ về vấn đề hình thể nữa, nhưng bơi lội vốn là một trong những sở thích của cậu.

Cảm giác tự do bơi lội trong nước rất thích, khi thời tiết đẹp, ánh nắng chiếu xuyên qua làn nước chiếu xuống, đáy nước xanh biếc chói lọi lúc ẩn lúc hiện như một thế giới khác, vô cùng mỹ...lệ...

Yến Tử Hoàn đau trứng nhìn lên ban công biệt thự nhà mình.

Trên ban công thư phòng, Yến Nhất và Mạnh Phồn mỗi người tay cầm một quyển sách, bề ngoài nhìn như đang đọc nhưng thực tế là đang ve vãn nhau, không biết Yến Nhất nói gì mà Mạnh Phồn cười đến là vui vẻ, hai người mắt qua mày lại một phen, rồi ai nấy cúi đầu xem sách mười giây, sau đó tiếp tục diễn lại màn vừa rồi!

Đây quả thực là nỗi sỉ nhục đối với sách!

Yến Tử Hoàn cảm giận nghĩ.

Trên ban công phòng Tướng Phi, có hai người đang hôn nhau đến thiên hôn địa ám vô cùng kịch liệt, thoát nhìn dường như hận không thể play một phát ngay tại chỗ!

Mẹ nó ngứa mắt quá!

Yến Tử Hoàn lặng lẽ siết chặt nắm đấm, trong lòng lạnh lẽo thê lương.

Đầu năm nay, minh tinh muốn an ổn mà yêu đương vốn đã là chuyện không dễ dàng, huống chi Yến Tử Hoàn còn thích đàn ông, cho nên càng không dám làm vậy, sợ bị người có dã tâm nắm được điểm yếu, vì vậy bề ngoài là một đại minh tinh sôi nổi, trong lòng thật ra đang vô cùng cô quạnh đói khát, vô cùng khao khát tình yêu!

Lúc này Chihuahua đang nằm phơi nắng trong sân đột nhiên lắc mông chạy qua, ba cái đầu sủa Yến Tử Hoàn ba tiếng: “Gâu, gâu, gâu!”.

Yến Tử Hoàn cũng nhe răng đáp lễ: “Gâu, gâu, gâu!”.

Hai cậu FA khôn khổ.

Chihuahua được đáp lại liền hài lòng vẫy vẫy đuôi, lại lắc mông chạy đến bụi cây trước lùm cây đối diện Yến Tử Hoàn, tiếp tục sủa: “Gâu, gâu, gâu!”.

Không gian yên tĩnh, không một tiếng đáp lại.

Chihuahua bắt mẫn, ba đầu thay nhau sủa hăng hơn: “Gâu gâu gâu, gâu gâu gâu, gâu gâu gâu”.

Yến Tử Hoàn nheo mắt, nhìn chằm chằm lùm cây, nhưng đằng sau lùm cây vẫn không chút động tĩnh.

Chihuahua không cam tâm hít hít ngửi ngửi, sau đó nhảy vọt lên, vượt qua lùm cây hạ xuống đằng sau, kéo Long Dực đang không ngừng giãy dụa ra ngoài!

Yến Tử Hoàn:...

Long Dực:...

Hai người lúng túng nhìn nhau ba giây, Long Dực đột nhiên phấn khởi vỗ đầu Chihuahua, cười to: “Ha ha, bị mày bắt được rồi! Thật thông minh, lần này đến lượt mày đi trốn! Tao bắt đầu đếm ngược, mười, chín, tám...”.

Nhưng ba mặt Chihuahua tỏ vẻ khó hiểu, chẳng những không đi trốn, ngược lại còn ngồi xuống vững vàng, phát ra tiếng ư ử nghi hoặc từ cổ họng.

“Không phải vừa nãy chúng ta đang chơi trốn tìm sao?”. Long Dực nháy mắt ra hiệu cho Chihuahua.

Chihuahua vậy mà lại nghe hiểu, ba cái đầu lắc lắc, vô cùng không nể mặt!

Yến Tử Hoàn lạnh như băng trừng mắt nhìn Long Dực.

“Ha ha, thật nghịch ngợm”. Long Dực vẻ mặt hết cách lần lượt sờ ba cái đầu của Chihuahua.

Yến Tử Hoàn lau nước trên mặt đi lên bờ, một phát tóm được Long Dực muốn đang định chuồn, đoạt lấy quả cầu thủy tinh mini trong tay hắn, không khí trước mặt lập tức phóng ra hình chiếu Yến Tử Hoàn mặc quần bơi, hơn nữa còn là 3D, vô cùng sống động..

“Ồ! Cái gì đây?”. Long Dực cả kinh thất sắc.

“Anh chụp anh tôi?”. Yến Tử Hoàn bật ra vài chữ từ kẽ răng.

“Nhất định là quả cầu thủy tinh bị hỏng rồi”. Long Dực gian xảo thoái thác, “Ta chỉ nằm sau lùm cây vừa phơi nắng vừa nhìn bầu trời sao ngắm chuyện nhân sinh...A!”.

Ma vương bề hạ lại chịu đòn lần nữa!

“Tức chết tôi mất!”. Yến Tử Hoàn phát tiết đủ rồi, bỏ lại Long Dực bị đánh đến thất điên bát đảo, quay người rời đi.

“Nô lệ láo xược này, lại dám cả gan dùng mông hướng về bản vương!”. Long Dực giãy dụa nâng quả cầu thủy tinh lên, tap tap lại chiếu lên hình ảnh, “A ha ~ vừa tròn vừa vĩnh”.

Sau khi bóng lưng của Yến Tử Hoàn biến mất, Long Dực ngồi xếp bằng bên bể bơi, bắt đầu thưởng thức thành quả chiến đấu chụp được hôm nay.

Thường thức xong, lại chạy đi lướt Weibo, thành thạo nhập vào ba chữ Yến Tử Hoàn trên ô tìm kiếm, sau đó mắt sáng như đuốc kiểm tra từng nick Weibo!

Yến đại béo vô cùng béo: Ha ha ha trước khi Yến Tử Hoàn debut thật ra là tên mập nặng 100 kg! Nam thần quốc dân cái gì tao nhỏ vào!

Đại ma vương tận thế khủng bố: Tin vịt nực cười! Từ trước đến nay cậu ấy cực kì gầy!

Yến đại béo vô cùng béo: Fan nào tàn lụn đi!

Đại ma vương tận thế khủng bố: Ha ha, thú vị, dám bôi nhọ Vương hậu của bản vương, bản vương sẽ kéo người xuống địa ngục, khiến người ngày đêm chịu khổ hình lửa thiêu!

Yến đại béo vô cùng béo: Thiếu năng.

Thế là Ma vương bệ hạ liền thâm bị antifa kéo vào sổ đen (block).

Đám người kia sao có thể như vậy chứ! Long Dực vô cùng phẫn nộ, tiếp tục dùng phương thức đặc biệt của riêng mình để kéo antifa xuống, bảo vệ Vương hậu của mình.

Ta là antifa cần ta đi: Yến Tử Hoàn diễn như hạch, hơn nữa nhất định từng dao kéo!

Đại ma vương tận thế: Ngu dân thô bỉ nực cười! Rút lại lời phỉ báng bản thủ của người lại! Bằng không bản vương sẽ phải rắc chín đầu hung bạo ra cắn nuốt linh hồn thối hoác của người!

Thật ra Ma vương bệ hạ có kỹ năng đấu võ mồm level max!

Chỉ tiếc rằng không ai hiểu được:...

Ta là antifa cần ta đi: Địch, đồ thần kinh.

Sau khi bị kéo vào sổ đen lần nữa, Ma vương bệ hạ ầm ỨC đi like ảnh Yến Tử Hoàn đẹp trai cải thiện tâm trạng.

Đây là một ngày bình thường của Đại ma vương mưu toan chiếm lĩnh thế giới...

Lướt lướt, Long Dực đột nhiên bị một tiêu đề thần kỳ hấp dẫn —— #Fanboy nam thần ở fan meeting của Yến Tử Hoàn#!

Long Dực không cần nghĩ liền nhấn vào, sau đó liền bị khuôn mặt của chính mình hung mãnh quét sạch!

Đó là một loạt ảnh chụp Long Dực của quần chúng dưới sân khấu, bắt đầu từ cảnh hắn và Yến Tử Hoàn ôm nhau không nở tách rời, đến khi hắn bị Yến Tử Hoàn cấu rưng rưng nước mắt đi xuống, toàn bộ quá trình gồm bảy tấm! Thậm chí còn có hai tấm chụp cận cảnh sườn mặt hắn dùng khăn tay chấm nước mắt, bởi vì trị số nhan sắc của Long Dực thực sự cao đến nghịch thiên, hơn nữa lúc không nói chuyện khí chất quá tuyệt, phối hợp với mái tóc màu bạc thoát nhìn như một quý tộc! Vì vậy sau một đêm chòm ảnh này phát tán trên mạng, tâm hồn hủ của các fangirl bùng cháy rần rần, thậm chí đã có cây bút viết truyện đồng nhân thâu đêm!

“A ha!”. Long Dực nhanh chóng nhấn một like cho nhà văn, đói khát đọc một mạch, trong truyện miêu tả một fanboy là quý tộc Bắc Âu cao phú soái si tình, ở fan meeting đã hấp dẫn sự chú ý của Yến Tử Hoàn, hai người ngay từ ánh nhìn đầu tiên đã nhận định đối phương là duy nhất trong cuộc đời mình, yêu say đắm đứt ruột đứt gan vô cùng cảm động, không những văn phòng vô cùng hay mà còn có thịt!

Thế là Ma vương bệ hạ mặt đỏ tới mang tai đọc sách cảm lấy mình làm nhân vật chính, thân tâm đều đạt được sự thỏa mãn cực độ.

Đại ma vương tận thế: Ha, một câu chuyện thú vị. Tác giả, nếu hôm nay người ra thêm một vạn chữ nữa, bản vương có thể suy xét đến việc trao cho người vẻ đẹp thanh xuân vĩnh hằng, và của cải dùng mãi không hết! Ha ha, đừng vội mừng, nhớ là phải viết tỉ mỉ đoạn hai người giao hợp a.

Tác giả: ...Mẹ nó tôi mắc bệnh xấu hổ, hôm nay không thêm gì hết.

Long Dực:...

Fanboy mắt mát rất nhanh đã phần chấn trở lại, vui vẻ nâng quả cầu thủy tinh đi tìm Yến Tử Hoàn.

Yến Tử Hoàn từ bể bơi đi ra, vừa mới tắm xong, đang mặc áo ba lỗ quần đùi nằm trên ghế sofa ăn kem ly.

Biến nỗi buồn độc thân thành cơn thèm ăn!

“Này, nô lệ, ta nhìn thấy một tiểu thuyết rất thú vị!”. Long Dực như dâng bảo vật sắp lại.

Yến Tử Hoàn thờ ơ: “Cái gì?”.

47. Chương 47: Hai Quả Đào Mật Đầy Ấp Nhựa

Đường như Long Dực không biết tai vạ sắp đổ lên đầu mình, đứng bên cạnh Yến Tử Hoàn diễn cảm đọc to: “Yến Tử Hoàn không kìm được rên một tiếng, chủ động nâng cao eo, kiều diễm [beep ——] phun ra nuốt vào [beep ——] của đối phương, không ngừng cầu khẩn, ‘Mạnh nữa lên...’ “.

“Cái thứ loạn thất bát tao gì đây!”. Hai mắt Yến Tử Hoàn trừng muốn rớt ra, run tay một cái, ly kem Hawaii ăn được một nửa rơi bẹp xuống đất.

Mẹ nó vị này chỉ còn một hộp cuối cùng! Yến tử béo nhất thời càng thêm đau đớn, từ ghế sofa nhảy dựng lên định đánh Long Dực!

“Fan của cậu viết đó, nhân vật chính là ta và cậu, ta thích đoạn miêu tả liên quan đến cặp mộng!”. Long Dực vừa giơ quả cầu thủy tinh trốn chạy khắp phòng tránh né Yến Tử Hoàn truy sát, vừa muốn chết tiếp tục đọc: “Cánh mộng Yến Tử Hoàn như hai quả đào mật đầy ắp nhựa, khiến người ta không nhịn được muốn hung hăng cắn một miếng...Ha ha, không sai, đúng là ta rất muốn cắn một miếng! Chép chép liếm liếm liếm ——”.

“Hôm nay nhất định tôi phải giết anh!”. Hai má Yến Tử Hoàn đỏ rực, mặc dù vô cùng nhục nhã, nhưng là một cầu độc thân trường kỳ không được phát tiết dục vọng, nghe sách cấm dâm đăng như vậy, lại thêm giọng điệu khiêu khích không tự chủ của Long Dực, Yến Tử Hoàn vô cùng bất hạnh trướng lên một túp lều.

“A a a, còn có đoạn này, Yến Tử Hoàn chủ động cười ngồi lên trên, vẻ mặt ửng hồng dùng [beep ——] ma sát [beep ——] của đối phương...”. Long Dực đắc ý vênh vác vừa chạy vừa xem vừa đọc, không hề phát hiện phía trước là cầu thang, thế là bước hụt chân thê thảm ngã lún xuống dưới!

“Đáng đời! Ngã chết anh!”. Yến Tử Hoàn chạy chậm tiếp tục đuổi theo, vốn dĩ muốn nhắc chân lên đạp, nhưng dáng vẻ Ma vương bệ hạ lún xuống cầu thang nhếch nhác thật sự quá thảm hại, trong lúc Yến Tử Hoàn đứng cạnh Long Dực nâng chân do dự không biết có nên đạp xuống hay không, Long Dực đột nhiên yếu ớt tiếp tục đọc tiếp tình tiết đoạn vừa này chưa đọc hết: “...Lập tức, Yến Tử Hoàn liền cao giọng rên một tiếng, bắn ra...”.

Quả là một người đàn ông vô cùng cố chấp!

“Mẹ nó tôi không nên thương hại anh!”. Yến Tử Hoàn cúi người, xóc Long Dực bị ngã thất điên bát đảo khiêng lên vai, rồi sải bước đi ra ngoài.

“Oa ha, cậu cương rồi”. Long Dực cúi đầu, ánh mắt tập trung vào đũng quần Yến Tử Hoàn, “Ha, thú vị, nhân loại ngu xuẩn hành động theo bản năng chính là không qua nổi cám dỗ của dục vọng”.

“Không phải anh cũng cương sao?”. Vì toàn bộ nhân loại, Yến Tử Hoàn chế giễu lại, “Anh cũng hành động theo bản năng, anh cũng ngu xuẩn!”.

“Ta là ác ma, bản thân ta đã rất sa đọa rất dễ dàng bị cám dỗ rồi!”. Long Dực vẻ mặt hùng hồn ngạo mạn, “Mọi người đều cương cả rồi, hay là liên làm một phát?”.

“...Anh đi chết đi!”. Yến Tử Hoàn im lặng chốc lát, đi đến trước bể bơi, ném Long Dực vào nước, rồi quay người về nhà đóng cửa khóa trái.

Lại lấy một hộp kem matcha từ trong tủ lạnh, Yến Tử Hoàn nằm trên sofa, tức tối cầm điện thoại, mở Weibo, tìm từ khóa Yến Tử Hoàn.

Sau đó nhấn vào sách cảm vừa này, bắt đầu đọc...

“Viết cái thứ bậy bạ gì đây!”. Yến Tử Hoàn đau khổ, “Hạ lưu! Quá hạ lưu!”.

Thế là Yến Tử Hoàn cứ như vậy vừa chửi vừa đọc, đổ mặt đọc xong, còn đến khu bình luận xem các bình luận...

Bình luận của một người có ID là “Đại ma vương tận thế” được lên top, nội dung hết sức xấu hổ, khiến người xem không nhịn được muốn che mặt, còn bình luận bên dưới trừ khen mùi thịt ra quả nhiên là một tràng “Ha ha ha ha ha xấu hổ quá” của Đại ma vương tận thế.

“...”. Lẽ nào đây là nick của tên thiếu năng kia? Yến Tử Hoàn cố nén xấu hổ mở tài khoản của “Đại ma vương bệ hạ” ra nhìn, trong đó tràn ngập những bài share khẩu chiến với antifan, phong cách ngôn ngữ vô cùng đặc sắc.

Hơn nữa phần giới thiệu bản thân còn là —— Em là trái cấm nhỏ í a nhỏ của anh

~Đây mà không phải Long Dực thì mình lập tức mập lên 5 kg! Yến tửu béo nhanh chóng xác định được chủ nhân của ID, Ma vương bệ hạ thành công ngã ngựa!

Ôm tâm trạng hơi phức tạp, Yến Tử Hoàn bắt đầu lướt xem Weibo của Long Dực, không biết Long Dực cảm thấy cách nói chuyện của mình vô cùng cao quý hay thế nào, rõ ràng hẳn có thể nói chuyện giống như người bình thường nhưng không, nói ra lời nào lời ấy liền giống một vị Hoàng đế xuyên từ thời Trung cổ tới, mà nội dung status cơ bản có ba điều, một là các lời tiên đoán tận thế và kế hoạch gây ra hỗn loạn ở nhân giới, vì mùi hư cấu tràn màn hình nên không ai tin, hai là sỉ vả antifan và dùng ngôn ngữ ngu si như “Kéo người xuống địa ngục”, “Xé rách linh hồn người” để tiến hành hăm dọa, ba là ca ngợi Yến Tử Hoàn, như “Ta sẽ vĩnh viễn chết mê chết mệt Vương hậu đáng yêu của ta, cho đến khi dung nham địa ngục nguội lạnh”, “Dáng vẻ Vương hậu ăn bánh quy rơi vụn lên quần áo thật ngây thơ trong sáng, ta càng yêu hơn”, “Mỗi ngày Vương hậu đều ăn sạch ma lực của ta, mặc dù miệng ta nói không muốn, nhưng trong lòng rất vui mừng, dù sao cậu ấy đã đối rất nhiều năm rồi, vô cùng bi thảm”, “Vương hậu thích đánh ta, để cho cậu ấy trút giận mà ta giả vờ rất đau, nhưng thực ra chẳng đau chút nào, dù sao ta cũng là Ma vương bệ hạ mà”, và còn “Móng của Vương hậu quả thực vừa tròn vừa vĩnh, ta rất muốn sờ, nhưng chỉ có thể nhân lúc cậu ấy ngủ sờ trộm thôi, ai, tôn nghiêm vương tộc ở đâu?”...

Yến Tử Hoàn trong lòng vốn dĩ dâng trào nỗi niềm xúc động nháy mắt trở nên lạnh băng như hồi đầu!

Hơn nữa Vương hậu rốt cuộc là ai?

“Mẹ nó, không phải tôi là ‘nô lệ ngu xuẩn’ sao?” Yến Tử Hoàn chửi thầm một câu, vút điện thoại lên ghế sofa, mặt không biểu cảm ngồi đờ một lúc, chiếc thìa trong tay lơ đãng nghịch ngợm đào kem ly.

Showbiz là chốn phức tạp, Yến Tử Hoàn đã lăn lộn trong đó lâu như vậy, có một đạo lý rất rõ ràng.

Trước mặt thì đối xử tốt với mình, sau lưng thì lén lút tạt nước bẩn đâm chọc mình, trên thế giới này có hàng đồng người như vậy.

Nhưng người làm ngược lại, Yến Tử Hoàn vẫn chưa từng gặp được.

“Cái loại này còn mặt dày nói mình là Ma vương sao, đến cửa cũng không mở được”. Yến Tử vừa lăm bắm vừa cào tóc, đột nhiên nhảy xuống khỏi ghế sofa, chạy xuống lầu mở cửa cho Long Dực.

Nhưng trong hồ bơi không có ai, cửa sau cũng không, trong sân cũng không có nốt.

“Hú —— Nô lệ ngu xuẩn!”. Long Dực bắm cửa sổ phòng ngủ Yến Tử Hoàn trên tầng hai, đôi chân dài xinh đẹp vung vẩy quắp chặt song cửa, hiển nhiên có thể nhảy vào ngay lập tức, dưới ánh nắng trên khuôn mặt cực kì tuấn mỹ nở nụ cười đắc ý không gì sánh được, “Cậu tưởng mình có thể nhốt được Ma vương điện hạ vĩ đại ư? Ha ha! Đúng rồi, chúng ta cực không? Nếu ta vào được bên trong, cậu hôn ta một cái”.

“Tôi đập anh xuống được ngay đấy!”. Yến Tử Hoàn sững sờ chốc lát, rồi nổi giận đùng đùng phi lên tầng hai.

Cái tên thiếu năng này, không đánh không được!

Lúc Yến Tử Hoàn hùng hùng hổ hổ xông vào phòng, một chân của Long Dực vừa lúc chạm xuống sàn, cơn gió nóng mùa hạ mang theo hương hoa, thổi rèm cửa màu trắng tung bay phất phơ, Long Dực nhảy qua bệ cửa sổ, đôi mắt đỏ sẫm xinh đẹp lóe sáng, khoe môi nhếch lên, nụ cười trong sáng rực rỡ như một thiếu niên: “Nô lệ, ta thắng rồi, hôn ta đi!”.

“...”. Yến Tử Hoàn siết nắm đấm, tựa như si mê, chậm rãi đi qua.

Có lẽ, là ánh nắng quá đẹp.

Hay là...

“Vào hai lần, hôn hai cái”. Long Dực đột nhiên rút chân ra ngoài bệ cửa, rồi lại thò vào.

Yến Tử Hoàn:...

“Hôn ba cái! Hôn bốn cái! Hôn năm cái!”. Ma vương bệ hạ vô cùng tham lam, chân dài rút ra, rồi thò vào, rút ra, thò vào! Tần suất cực nhanh! “Hôn sáu cái, hôn bảy cái...”.

“Long Dực!”. Yến Tử Hoàn hoàn toàn bùng nổ, “Anh bệnh à ——”.

“Hả?”. Long Dực kinh ngạc nhìn vẻ mặt khở đại cừu thâm của Yến Tử Hoàn, yếu ớt giải thích: “Ta, ta đùa tí, dù sao người cũng chẳng hôn thật”.

“Tôi...”. Yến Tử Hoàn trầm mặc một chút, giơ tay đẩy Long Dực xuống, “Anh đi chết đi!”.

“A a a a ——”. Long Dực bị tráng rơi xuống bãi cỏ tầng một, không quên phối âm: “Bịch”.

Yến Tử Hoàn: Phì.

“Ngã chết anh đi!”. Yến tiểu béo nhanh chóng thu lại nụ cười, hung ác đóng cửa sổ.

Thời hạn một tuần rất nhanh đã đến, Ngô Liệt đã làm xong mọi thủ tục nhậm chức cho Mạnh Phồn, bắt đầu từ hôm nay, cho đến trước khi tìm được chứng cứ xác thực chứng minh ác ma gây ra hỗn loạn ở nhân giới đều bị kẻ khác khống chế, Mạnh Phồn phải lấy thân phận trợ thủ của Ngô Liệt làm trong Hiệp hội thợ săn quái vật.

Trước khi ra ngoài, Mạnh Phồn điên cuồng xịt nước hoa lên người.

Bởi vì mũi Ngô Liệt quá thính, cứ lấy chuyện mùi lưu huỳnh ra nói quả thực rất phiền.

“Bảo bối...”. Yến Nhất không biết đã đứng sau Mạnh Phồn từ bao giờ, hít hít ngửi ngửi, u oán nói: “Lúc hẹn hò với anh em cũng không xịt thơm thế này”.

“Yêu cầu công việc, thông cảm chút”. Mạnh Phồn trịnh trọng nói.

“Anh sẽ nhớ em.” Yến Nhất ôm eo Mạnh Phồn từ đằng sau, giọng nói tràn ngập lưu luyến, quả thực giống như sắp phải xa cách nhiều năm.

“Tối nay em sẽ về”. Mạnh Phồn phủ hai tay mình lên tay Yến Nhất, khéo léo vỗ về.

Yến Nhất cúi đầu, hôn nhẹ lên gáy Mạnh Phồn một lượt từ trên xuống dưới, tủi thân rủ rỉ: “Một phút không gặp em là nhớ, làm sao đây...”.

“Tan ca là em về ngay”. Mạnh Phồn cũng luyến tiếc ông xã đẹp trai nhà mình, sến rện: “Một phút, một giây cũng không chậm”.

Hai người giống y như đang diễn phim Quỳnh Dao!

“...Được rồi”. Mạnh Phồn ngược mắt nhìn thân hình phóng khoáng hoàn hảo của Yến Nhất trong gương, hình như định nhân lúc mình không ở nhà ra ngoài hẹn hò, “Lát nữa anh cũng ra ngoài à?”.

“Không, anh ở nhà chờ em”. Yến Nhất nhìn vào gương, cười rạng rỡ, “Lúc em có chuyện gì cần triệu hoán anh, anh đẹp trai một chút mới không làm bác sĩ Mạnh của anh mất mặt, đúng không?”

Nói đến đây, hai người không hẹn mà cùng nhớ đến chuyện mấy hôm trước Long Dực đang ngâm mình trong bồn thì bị Yến Tử Hoàn vô ý triệu hoán ra sân.

Hình ảnh ấy...

Mạnh Phồn: Phì.

Yến Nhất: Ha ha ha!

48. Chương 48: Trừ Tà

Mạnh Phồn và Ngô Liệt gặp nhau ở chỗ hẹn.

Cộng sự của Ngô Liệt, là một thợ săn quái vật tên Thẩm Xuyên, cũng coi như đẹp trai sáng sủa, nhưng đứng chung với Ngô Liệt thì bình thường hơn hẳn, hơn nữa hôm trước người này còn đề nghị đưa Yến Nhất đi, cho nên bác sĩ Mạnh hộ phu cuồng ma hoàn toàn không có thiện cảm với người này.

Sau khi Ngô Liệt giới thiệu hai người với nhau một cách đơn giản, Thẩm Xuyên khách sáo gật đầu với Mạnh Phồn: “Chào anh, hy vọng chúng ta hợp tác vui vẻ”.

“Chào anh”. Về mặt Mạnh Phồn lạnh nhạt.

Tôi không muốn nói chuyện với anh!

Thẩm Xuyên quan sát nét mặt Mạnh Phồn chốc lát liền thoải mái giải thích: “Thật ra hôm đó tôi cũng chỉ là thực hiện đúng chức trách của mình mà thôi, mong bác sĩ Mạnh không chê trách”.

“Hôm nào?”. Mạnh Phồn mỉm cười kín đáo.

Bác sĩ Mạnh đức cao vọng trọng mới không nhỏ mọn ghi hận trong lòng được chứ! Anh đang nói gì thế?

Thẩm Xuyên bắt đầu dĩ cười cười: “Anh không nhớ thì thôi vậy”.

Thế là ngày đầu tiên làm thợ săn quái vật, Mạnh Phồn theo Ngô Liệt và Thẩm Xuyên chạy ngược chạy xuôi cả ngày, xử lý đủ các thứ chuyện vặt vãnh thượng vàng hạ cám liên quan đến phi nhân loại, bao gồm phê bình dạy bảo một địa tinh bán rong đĩa cấm chào hàng người đi đường, bắt được một người lùn tự chế tạo và tàng trữ dao, chặn hai thiếu niên tinh linh giữa ban ngày ban mặt điều khiển thẩm bay trên trời, còn thu được một xe thủy quái hồ Loch Ness bỏ túi, vì người bán quảng cáo thủy quái hồ Loch Ness lớn lên không to nhưng thực ra là rất to, đã có rất nhiều phi nhân loại mắc lừa mua về, kết quả thủy quái to không nuôi nổi, cuối cùng đành nhắm mắt vứt thủy quái xuống hồ nhân tạo, hậu quả là gần đây trên mạng xôn xao chuyện thủy quái.

Cuối cùng Hiệp hội thợ săn phải ra tay, tìm cách vận chuyển thủy quái đến nơi ở thích hợp với chúng.

Người bán rong này quả là vô cùng hiểm độc bất lương!

“...Công việc hôm nay của chúng ta, có khác gì quản lý đô thị đâu?”. Mạnh Phồn tắt bật cả ngày, vừa mệt vừa chán, “Đã nói là đi bắt ác ma tìm bằng chứng mà?”.

“Không còn cách nào khác, tất cả mọi việc có liên quan đến phi nhân loại ở khu vực này đều do tôi và Trầm Xuyên quản lý”. Ngô Liệt uể oải khoanh tay, “Hôm nay không có ác ra gây rối, tôi không còn cách nào”.

Mạnh Phồn vẫn tiếp tục lảm nhảm: “Lần trước anh nói tần suất các vụ ác ma tập kích gần đây rất cao, cụ thể là cao bao nhiêu?”.

Ngô Liệt tức giận chớp chớp mắt với Mạnh Phồn “Đến tận hôm qua, trước khi anh chính thức đi làm, khu vực này gần như mỗi ngày xảy ra một vụ”.

Mạnh Phồn:...

Trách tôi sao?

“Hôm nay đến đây thôi”. Thẩm Xuyên nhìn đồng hồ đeo tay, quay sang Mạnh Phồn, nở nụ cười ôn hòa: “Hôm nay bác sĩ Mạnh vất vả rồi, lát nữa có kế hoạch gì chưa? Hay là cùng nhau ăn bữa cơm?”.

“Ngại quá, tôi có hẹn rồi”. Về mặt Mạnh Phồn lạnh nhạt.

Nhưng trong lòng lại nhiệt tình như lửa, hận không thể chuyển dịch tức thời vào lòng ông xã đẹp trai!

“Hôm khác vậy”. Về mặt Trần Xuyên hơi thất vọng.

“Được”. Mạnh Phồn nghiêm mặt, mắt tự nhiên gật gật đầu, sau đó lặng lẽ đem thời gian biểu năm nay nháy mắt lấp đầy toàn bộ.

Ngại quá, thật ra tối nào tôi cũng có lịch rồi, như là ở bên ông xã, ở bên ông xã, và ở bên ông xã.

Cuộc sống tân hôn của cặp phu phụ ngọt ngào sến súa như thế đấy.

Bên kia, Tưởng Phi đang giúp Yến Tử Hoàn chuẩn bị hành lý, bởi vì bộ phim Yến Tử Hoàn kí hợp đồng lúc trước ký sắp khai máy rồi, để chọn cảnh đẹp hơn, đoàn làm phim đã thuê một khách sạn ở gần khu vực ngoại cảnh ở ngoại ô, ngày mai sẽ phải vào đoàn làm phim báo cáo, Yến tiểu béo lần đầu tiên đóng phim, Yến tiểu béo nghĩ thôi đã kích động ghê gớm, ôm kịch bản phấn khích đi đi lại lại trên hành lang, thỉnh thoảng nhập tâm đọc thuộc hai đoạn lời thoại tìm cảm giác.

Lúc này, Long Dục lộ ra nửa khuôn mặt từ khúc quẹo cầu thang.

Yến Tử Hoàn:...

“Nô lệ, nghe nói ngày mai cậu sẽ đi đóng phim?”. Long Dục nhảy vèo ra chắn trước mặt Yến Tử Hoàn, hai tay mở rộng áo choàng, tự cho là rất có khí thế, “Ta cũng muốn đi!”.

“Đừng mơ tưởng”. Yến Tử Hoàn liếc xéo hần sắc bén: “Nếu anh thực sự dám trà trộn vào đoàn làm phim thì tôi sẽ không diễn nữa”.

“A, dám uy hiếp bản vương”. Giọng Long Dục lập tức dịu giọng hơn nhiều: “Ta không quấy rối đâu, ta chỉ muốn nhìn dáng vẻ nô lệ của ta đóng phim trông ngu xuẩn cỡ nào thôi”.

“Không được, đó là thứ ai muốn nhìn thì nhìn sao?”. Yến Tử Hoàn trợn trắng mắt, “Không cho anh đi”.

“Ha, thú vị, cậu tưởng là cậu có thể chống lại ý chí của Ma vương địa ngục sao?”. Long Dục đã dự liệu trước.

“Dù sao anh dám đi theo thì tôi sẽ ăn chết anh”. Ánh mắt Yến Tử Hoàn lộ ra tia hung ác, “Ăn xong rồi đánh, đánh xong lại ăn”.

“Trời ơi, nô lệ láo xược thô lỗ nhà ngươi”. Long Dục hít vào một hơi lạnh, ngồi xổm xuống đất tự ôm mình.

“Được rồi đừng có giả vờ, tôi phải xem kịch bản, đừng làm phiền tôi”. Yến Tử Hoàn đá đá hần, cầm kịch bản thông thả đi trên hành lang.

Nhưng ở cuối hành lang, Tưởng tiên sinh đang cùng bé hamster từ biệt, cảnh tượng thê lương mà mỹ lệ.

“Em sẽ nhớ anh!”. Phương Kỳ kiễng chân ôm cổ Tưởng Phi, mặt chôn vào ngực Tưởng Phi cọt cọt cọt lui, nhỏ giọng tủi thân nói: “Anh đi rồi không có ai ở bên em”.

Bởi vì bác sĩ Mạnh bây giờ ngày nào cũng dính lấy Yến tiên sinh, kéo cũng không ra.

Mà cuộc sống đơn độc thực sự khó trải qua, ăn buffet lẩu nướng gì đều không tiện, nào là canh cá nấu dưa chua này ngan áp chảo này đùi dê nướng này, mấy suất ăn lớn như vậy một người căn bản ăn không hết mà bỏ thừa thì thật lãng phí!

Đây là nỗi cô đơn trong mắt kẻ tham ăn.

“Ngoan”. Tưởng Phi hôn nhẹ trán Phương Kỳ, “Tối nào chúng ta cũng chat video có được không? Anh hát cho em nghe”.

Phương Kỳ sụt sùi: “Vậy cũng không ôm được anh”.

Không sờ được cơ bụng của Tưởng tiên sinh, nhân sinh là một mảng u ám tiêu điều.

“Nào, há miệng”. Tưởng Phi nâng cằm Phương Kỳ, Phương Kỳ nghe lời nhắm mắt miệng hơi hé, lộ ra đầu lưỡi béo mập, lông mi vì hồi hộp nên hơi rung rung.

Sau đó Tường tiên sinh móc ra một viên kẹo mềm vị trái cây trong túi áo trái, bóc vỏ đút vào miệng Phương Kỳ.

“Ngon không?”. Tường Phi cười dịu dàng, “Anh nhờ bạn mang về từ nước ngoài đấy, anh nhớ em thích ăn nhãn hiệu này”.

“Ngon lắm”. Mắt Phương Kỳ cong cong hai vành trăng non, hơi xấu hổ.

Bởi vì vừa rồi còn tưởng là hôn môi cơ!

“Tổng cộng mua hai hộp lớn, đều đặt dưới gầm giường phòng em”. Vì bé hamster thích trữ đồ ăn dưới gầm giường, nên người chăn nuôi Tường tiên sinh thường xuyên âm thầm bỏ sung hàng vào đó, “Mỗi ngày không nên ăn nhiều quá, ăn xong chú ý súc miệng, cẩn thận sâu răng”.

“Vâng!”. Phương Kỳ ngoan ngoãn gật đầu.

“Há miệng, ngẩng đầu”. Tường Phi lại nâng cằm Phương Kỳ.

Lần này nhất định là hôn môi rồi, Phương Kỳ lại nhắm mắt lần nữa, ngoan ngoãn há miệng.

Tường tiên sinh lại móc ra một viên su kem từ trong túi áo phải ra, bóc vỏ thả vào miệng Phương Kỳ.

Để mọi nơi mọi lúc đều có thể đút bé hamster nhà mình ăn, người đàn ông mạnh mẽ từ trước đến nay không ăn đồ ăn vặt bây giờ trong túi quần túi áo luôn cất đủ loại đồ ăn vặt đóng gói nhỏ!

“...”. Mặc dù ngon nhưng sao vẫn chưa hôn chứ, Phương Kỳ vẽ mặt nhăn nhó nhai nhai nhai.

Tường Phi bị vẻ mặt của Phương Kỳ chọc cười, bất ngờ cúi đầu hôn xuống, trong lúc đầu lưỡi triền miên, còn xen lẫn mùi ngọt của kẹo.

Yến Tử Hoàn đang cầm kịch bản hóa đá ở một bên:...

Xin người, bên cạnh hai người còn có tôi đây! Có thể nghĩ cho tâm trạng của cầu độc thân một chút không?

Không thể dừng lại ở tầng hai rồi, Yến Tử Hoàn đành lòng cầm kịch bản đi xuống lầu, muốn nằm trên sofa vừa ăn kem ly vừa đọc.

“Bảo bối há miệng”. Trên sofa, Yến Nhất cầm một hộp kem, múc một thìa, đưa đến bên miệng Mạnh Phồn.

“Em cũng có...”. Mạnh Phồn lắc lắc kem ly trong tay mình.

“Làm việc cả ngày vất vả như vậy, để anh đút cho em”. Giọng nói Yến Nhất dịu dàng đến mức có thể hòa tan băng thành nước, Nào, a ——”.

Thế giới này đối xử với cầu độc thân thật quá không hữu hảo rồi!

Yến tiểu bá bị kích thích nghiêm trọng chạy như bay vào phòng mình, vút kịch bản xuống đất, phát ra tiếng hét từ tim phổi: “Ông cũng muốn yêu đương a a a!!!”.

Long Dực không hề báo trước cầm quả cầu thủy tinh nhảy ra từ trong tủ áo khoác: “Hãy để ta thực hiện nguyện vọng của cậu đi, nô lệ!”.

Yến Tử Hoàn hít vào một hơi khí lạnh, túm cổ áo Long Dực ấn người hấn lên cửa tủ quần áo: “Anh trốn ở đây làm gì hả? Có phải muốn chụp lên tôi không?”.

“Hơ, đừng tự mình đa tình thế”. Long Dực kiêu ngạo nói: “Bản vương chỉ đang kiểm duyệt quần lót của cậu thôi”.

Yến Tử Hoàn:...

“Cậu thực sự tưởng là ta còn muốn chụp lên cậu ư? Nực cười”. Long Dực khinh miệt phát ra một tiếng cười nhạo, “Ành ta chụp lên cậu đã chiếm hết dung lượng bộ nhớ rồi, còn chụp lên thế nào được nữa?”.

Về mặt Yến Tử Hoàn nhất thời giống như muốn ăn thịt người.

Hôm nay Ma vương bệ hạ anh tuần tà mị lại bị Vương hậu tàn bạo ném xuống từ cửa sổ tầng hai!

“A a a a —— Bịch!”.

“Anh ta không sao chứ?”. Mạnh Phồn hét hồn.

“Đáng đời”. Yến Nhất bình tĩnh nói.

Anh trai mình là fanboy của em trai mình.

Cảm giác này thật là không thể quý dị hơn...

Hôm sau lúc gần xuất phát, Yến Tử Hoàn không yên tâm bảo Tưởng Phi tìm Long Dục đến, vì nếu không tận mắt nhìn thấy Long Dục ngoan ngoãn ở nhà thì Yến tiểu bá hoàn toàn không thể an lòng.

Quả nhiên, Tưởng Phi lục soát biệt thự một vòng từ trên xuống dưới, cũng không phát hiện ra tung tích Long Dục.

“Tên thiếu năng đó rốt cuộc chết ở đâu rồi!”. Yến Tử Hoàn tức giận nện một phát lên cốp sau.

“Kệ hần đi”. Tưởng Phi sắc mặt âm u, “Nếu hần dám đi theo, tôi sẽ giúp cậu giáo huấn”.

Dường như tất cả mọi người đã quên rằng đối phương là Ma vương bệ hạ tôn quý!

“Nhất định phải đánh hần nhừ từ”. Yến Tử Hoàn trịnh trọng vỗ vỗ vai Tưởng Phi.

Tưởng Phi siết nắm đấm kêu rằng rắc: “Không thành vấn đề”.

Yến Tử Hoàn lo lắng tiều tụy thở ra một hơi, quay người lên xe.

Trên đường đến đoàn làm phim, gió êm sóng lặng, Long Dục cũng không đột nhiên từ trên trời giáng xuống, Yến Tử Hoàn thở phào nhẹ nhõm, cúi đầu vọc điện thoại.

Hiện giờ cậu có một thói quen, đó là mỗi ngày khi mở điện thoại đều phải lướt xem Weibo của Long Dục, hơn nữa còn cho hần vào mục đối tượng đặc biệt quan tâm...

Đây thực sự là một thói quen vô cùng đáng sợ!

Mà dòng status mới nhất trên Weibo của Long Dục, là từ mười phút trước...

Đại ma vương tận thế: Ha ha ha ha ha! Vương hậu thiên chân vô tà của ta, cậu ấy nhất định không biết lúc này bản vương đang anh tuấn trốn ở cốp xe. Không sai, vì tình yêu, vì từng giây từng phút có thể nhìn thấy dung nhan khiến ta say mê của Vương hậu, cho dù là cốp xe tối tăm chật hẹp, bản vương cũng nằm không do dự!

Sắc mặt Yến Tử Hoàn thay đổi mấy lần, tâm trạng phức tạp không nói nên lời, đang lưỡng lự không biết có nên dứt khoát cho Long Dục đi ra hay không, dù sao trong xe vẫn còn chỗ ngồi, hơn nữa cốp xe xóc như vậy, lại buồn nữa...

Lúc này, Long Dục lại đăng thêm một status.

Đại ma vương tận thế: Vali của Vương hậu ở ngay cạnh chân ta, hay là ta lục quần lót nhỏ dễ thương của Vương hậu chút nhỉ, a ha

~Yến Tử Hoàn:...

“Bác tài, phiền bác đi nhanh chút”. Yến Tử Hoàn xanh mặt nói.

“Đoạn đường này gập ghềnh, xóc nảy ghê lắm”. Tài xế nhắc nhở.

“Không sao, cháu thích xóc”. Yến Tử Hoàn mặt không biểu cảm.

Tài xế đành phải khổ sở nhăn gáy, xe xóc đến nổi như muốn lên trời!

“Sao vậy?”. Tưởng Phi nghi hoặc.

“Xóc thế mới tốt”. Yến Tử Hoàn hung hăng nghiêng ra hai chữ từ kệ rằng, “Trừ tà!”.

49. Chương 49: Một Tiếng Ngáy Vang Dội Non Sông

Sau khi đến nơi, Tưởng Phi xuống xe định mở cốp sau lấy hành lý cho Yến Tử Hoàn.

“Chờ một chút”. Yến Tử Hoàn xông lại đem cốp xe Tưởng Phi mới nâng lên một chút sập xuống.

Tưởng Phi khó chịu: “Tôi lấy hành lý cho cậu đấy”.

“Tôi không muốn lấy lúc này”. Yến Tử Hoàn quét mắt một vòng xung quanh, tứ phía đều là nhân viên của đoàn làm phim, họ mà nhìn thấy trong cốp xe mình giấu người thì có chút kỳ quái, hơn nữa trong nháy mắt mở cốp ra không biết Long Dực sẽ làm trò mèo gì, nói không chừng sẽ nhảy lên mui xe, hất áo choàng hét to surprise gì gì đó...

Nếu vậy thì chẳng biết ngày mai có được lên trang nhất báo giải trí không!

“Vậy tôi lấy của tôi trước”. Tưởng Phi nói.

“Không được”. Yến Tử Hoàn ngang ngược.

“...Tại sao?”. Tưởng Phi không nhịn được hỏi một câu.

Yến Tử Hoàn im lặng giây lát, khó khăn đáp: “Tại vì tôi thích thế”.

Tưởng Phi không nói gì nữa, theo Yến Tử Hoàn vào khách sạn, đi mãi đi mãi, thấy bên cạnh không có người, Tưởng Phi liền thấp giọng hỏi: “Long Dực ở bên trong à?”.

Quả nhiên không giấu được trợ lý, Yến Tử Hoàn bi tráng gật đầu: “Ừ”.

Tưởng Phi ngẫm nghĩ, có chút lo lắng: “Anh ta cứ ở trong cốp xe như vậy liệu có vấn đề gì không? Trời hôm nay nóng lắm”.

“Không đâu”. Yến Tử Hoàn chắc như đinh đóng cột, “Anh ta nói mình là thân bất tử mà, vậy thì cứ ở trong đó cả trăm năm cũng không sao”.

“Chuẩn”. Tưởng Phi thấy cũng đúng, “Dù sao cũng là một Ma vương”.

“Đội lát nữa bãi đỗ xe vẫn người thì anh lén thả anh ta ra”. Yến Tử Hoàn nghiêng răng dạn dò, “Sao đó bảo anh ta cuốn xéo”.

Tưởng Phi gật đầu “Được”.

Cùng lúc đó, Ma vương bệ hạ bất tử đang ở trong cốp xe buồn bực gần chết.

“A ha, cảm giác nóng bức quen thuộc này, giống như trở về với địa ngục vậy”. Long Dực mở hời dầm dìa lấy tay quạt, trong bóng tối lộ ra nụ cười tà ác miên cưỡng, “Thân thể ta đang nóng lên, trong huyết quản như đang có dung nham chảy xuôi, ha ha, thú vị! Đến đây nào hơi nóng, hãy cho ta xem thực lực chân chính của ngươi”.

Thế là một tiếng sau khi Tưởng Phi giải cứu Long Dực, Ma vương bệ hạ tôn quý tê liệt trong cốp xe, toàn thân dầm mồ hôi, sắc mặt đỏ rực, hai mắt vô hồn, hơi thở mong manh, cả người trông như dưa muối ngâm trong vại.

Hiển nhiên đã bị thực lực chân chính của hơi nóng đánh bại!

Tưởng Phi nhếch mày: “Anh có ổn không?”

Long Dực ngơ ngác ngồi dậy: “Nô lệ của ta đâu?”.

Tưởng Phi quả thực có phần không nỡ: “Cậu ta đang ở trong khách sạn nghỉ ngơi, ngày mai chính thức khai máy, khoảng thời gian này cậu ta sẽ rất bận, mong anh đừng quấy rầy, tôi tìm tài xế đưa anh về”.

“Không!”. Long Dực nhảy phắt ra từ trong cốp xe, “Vậy bản vương ở trong cốp ngọt ngào lâu như vậy bằng không à!”.

Ít nhất cũng phải ăn đậu hũ của Vương hậu rồi mới coi như không uống chuyến này.

“Tôi không phải đang thương lượng với anh”. Tưởng Phi nhú mày, “Anh muốn về thì về, mà không muốn về cũng phải về”.

“Không, không, ta không về”. Long Dực áu áu gào to, bất ngờ sải đôi chân dài chạy về phía khách sạn – điểm đến tuyệt vời!

Không ngờ đường đường là một Đại ma vương mà lại không biết xấu hổ như vậy, Tưởng Phi cũng sờ một chút, rồi chạy đuổi theo, nhưng Long Dực chạy nhanh vô cùng, áo choàng bay phấp phật trong gió, cực kỳ đẹp trai!

“Đứng lại!”. Tưởng Phi hô to.

“Ha ha ha đuổi không kịp kìa”. Long Dực cười như điên, vô cùng đắc ý, vừa chạy vừa khoe khoang: “Bản vương ngày nào cũng bị truy sát mười tám con phố”, mấy con gà con các người căn bản là không đủ trình!

Tưởng Phi:...

Chuyện này có nhất thiết phải tự hào nói ra thế không?

“Không phải tôi bảo anh đuổi tên thiếu năng này đi rồi sao?”. Trong phòng khách sạn, Yến Tử Hoàn tức giận ăn liền một lúc ba miếng dưa hấu, mười phần khí thế.

“Bản vương mới không phải là thiếu năng”. Long Dực kịch liệt phản bác, nhưng không ai thêm để ý.

“Anh ta hất áo choàng chạy khắp nơi gào thét, tôi sợ bị người trong đoàn nhìn thấy, liền đem anh ta vào”. Tưởng Phi siết tay thành nắm đấm, kiềm chế kích động muốn đấm tung Long Dực.

Đúng, đấm tung.

Yến Tử Hoàn lạnh lùng trừng mắt nhìn Long Dực, hung hăng cắn một miếng dưa hấu, trách móc: “Đã nói bao nhiêu lần là không cho anh đến rồi”.

Long Dực ử rử cúi đầu, thấp giọng hỏi một câu: “Thế bản vương nhớ cậu thì phải làm sao?”.

“Khụ...” Yến Tử Hoàn mắt tự nhiên nhìn Long Dực, nhịp tim tăng vọt.

“Mặc dù ta có thể dùng quả cầu thủy tinh nhìn cậu, nhưng nhìn thấy mà sờ không tới thì có nghĩa lý gì!”. Long Dực đau lòng che ngực.

Yến Tử Hoàn:...

Mẹ nó quả nhiên là một tên thiếu năng không sai vào đâu được.

“Anh đi xem có còn phòng dư nào không, chuẩn bị cho anh ta một phòng”. Yến Tử Hoàn một hơi ăn hết đĩa dưa, giao việc cho Tưởng Phi.

Sao bảo Long Dực đi theo thì hành hung một trận? Tưởng tiên sinh bắt đắc dĩ xuống lầu, hơn mười phút sau mới quay lại.

“Không có phòng dư”. Tưởng Phi nói, mặc dù đây là khách sạn cao cấp, nhưng nằm bên cạnh vùng ngoại cảnh, điều kiện không bằng trong thành phố, khách sạn cũng không lớn lắm, “Nhưng mà bên cạnh có một nhà dân, tôi đi xem có thể vẫn còn phòng”.

Long Dực điên cuồng lắc đầu: “Ta không đi đâu!”.

Tưởng Phi khẩn thiết dụ dỗ: “Nhà đó vừa giết heo, món thịt heo vừa ra lò thơm lắm”. Hiển nhiên là ở cùng bé hamster quá lâu, Tưởng tiên sinh bị mắc thói tưởng rằng mọi chuyện đều có thể dùng đồ ăn ngon để giải quyết!

“Hơ! Nực cười! Bản vương sao có thể hứng thú với thứ đó?”. Long Dực cười ha ha.

“Thật ra tôi lại hơi muốn đi”. Yến tiểu bá yếu ớt gơ tay.

Tưởng Phi nháy mắt với cậu, hung ác cực kì: “Không được, cậu phải ở đây”.

“Vậy anh đi mua cho tôi một mâm bưng lên nhé”. Yến tiểu béo tha thiết dặn dò, “Nhớ là xới nhiều cơm vào, nhất định phải cho nhiều thịt nữa, chúng ta có thể thêm tiền”.

“...Được rồi”. Tưởng tiên sinh vâng đầu, thầm nghĩ tại sao mình lại đưa ra đề nghị này, “Thế Long Dực ở đâu?”.

Long Dực nhanh chóng cởi áo choàng chui vào chăn quần mình thành kén: “Bản vương không đi đâu hết!”.

Yến Tử Hoàn giật giạt khoe miệng: “Hai anh ở chung một phòng”.

“Tôi ở phòng đơn, giường rất nhỏ”. Tưởng Phi lạnh lùng.

Buổi tối còn phải chat video với bé hamster nữa, nói mấy lời âu yếm rồi cho bé hamster ngấm cơ bắp và [beep —] lớn vùn vùn, bên cạnh có người cực kì không tiện.

Yến Tử Hoàn nhìn chiếc giường lớn ba người ngủ cũng vừa trong phòng mình:...

Thế là Ma vương bệ hạ cứ như vậy dựa vào mặt dày mày dạn đại pháp thành công giành được quyền lợi nghỉ lại trong phòng Vương hậu.

Thật sự là mắt hết mặt mũi địa ngục.

“Ai...”. Tưởng tiên sinh thở dài, ngày càng hoài nghi Yến Tử Hoàn thật ra là kiểu người khẩu thị tâm phi, bất đắc dĩ dặn dò: “Cậu phải nghỉ ngơi cho khỏe, mai là ngày đầu tiên đóng phim, gây ấn tượng tốt với đạo diễn mới được”.

“Yên tâm đi”. Yến tiểu béo vỗ vỗ vai Tưởng Phi.

Lúc này, điện thoại của Yến Tử Hoàn truyền đến âm báo từ người bạn đặc biệt quan tâm, Yến Tử Hoàn bước nhanh qua cầm lên xem...

Đại ma vương tận thế: Hôm nay cuối cùng cũng được ngủ cùng một giường với Vương hậu yêu yêu dễ thương nhà ta! Trời ơi, lửa tình yêu thiêu đốt lồng ngực ta! Ta phải nhân lúc đêm hôm khuya khoắt cậu ấy ngủ say nhẹ nhàng hôn một cái!

Về mặt Yến Tử Hoàn nhất thời phức tạp khó diễn tả:...

Tối hôm đó trước khi đi ngủ, Yến Tử Hoàn trầm mặc đọc ba điều quy ước với Long Dực: “Chiếc giường này, ba phần tư bên trái là của tôi, một phần tư bên phải là của anh, không được vượt qua ranh giới”.

“Ôi, nô lệ thật là lão xược!”. Long Dực mặc bộ đồ ngủ hình vẽ dơi nhỏ, tự cho là rất sát với hình tượng Ma vương tà ác, vừa kêu gào kháng nghị, vừa ngoan ngoãn nằm xuống mép giường, yên lặng nằm thành một đường thẳng.

“Nửa đêm không được trở mình, không được chạm vào tôi, không thì tôi sẽ đánh anh”. Yến Tử Hoàn hung ác dữ nắm đấm, ánh mắt dạo một vòng quanh cổ áo hé mở của Long Dực, cặp xương quai xanh xinh đẹp kéo xuống, cách lớp vải mềm mại cũng có thể nhìn thấy cơ bắp nhất định vô cùng nở nang bị che phủ bên dưới, Yến tiểu béo cơ khát nhiều năm không nhìn được nuốt một ngụm nước bọt, sau đó vội xoay người tắt đèn đầu giường, chui vào trong chăn lấy chăn trùm kín đầu.

Nửa đêm, Long Dực vẫn ngoan ngoãn nằm ở mé phải giường, đột nhiên trở mình một cái, cách Yến Tử Hoàn gần hơn một chút.

Yến Tử Hoàn đang giả vờ ngủ say, lông mi lập tức rung rung.

Mà ngay sau đó Long Dực lại trở mình tiếp, một cánh tay và một cẳng chân tự nhiên không gì sánh được vất lên người Yến Tử Hoàn, môi cũng tỉnh bơ dán lên tai Yến Tử Hoàn.

Đệt mẹ! Đệt mẹ đệt mẹ tên này giả vờ ngủ y như thật! Không đóng phim thì quá đáng tiếc! Làn da bị cơ thể của Long Dực tiếp xúc đến trở nên nóng hầm hập, Yến Tử Hoàn cứng đờ người, trong lòng không ngừng chửi bậy, mí mắt nhắm chặt, thề phải giả vờ ngủ đến cùng.

Lúc này, môi Long Dực dán lên tai Yến Tử Hoàn hơi nhúc nhích.

“Ư...”. Yến Tử Hoàn mặt đỏ tới mang tai, tai vừa mềm vừa ngứa, không nhìn được phát ra tiếng hừ nhẹ.

Thế là, Long Dực liền kề tai Yến Tử Hoàn, đánh một tiếng ngáy vang dội non sông, khò khò.

Yến Tử Hoàn:...

Tiếng ngáy của Long Dực ngày càng quá sức chịu đựng!

“LONG DỤC ——!”. Yến Tử Hoàn đột ngột vặn đèn đầu giường, vớ lấy gối đầu không nói một lời bắt đầu đánh Long Dực!

“Làm sao vậy làm sao vậy!”. Long Dực thất kinh ngồi bật dậy, nửa đêm đang ngủ ngon đột nhiên bị đánh tỉnh thật sự quá hung tàn rồi!

“Anh nói làm sao hă! Anh tự nói đi!”. Yến Tử Hoàn túm cổ áo Long Dực điên cuồng lắc một trận trước sau trái phải.

Nói nửa đêm hôn lên ông cơ mà! Làm ông đây còn có ý thức đời!

“Ta không biết!”. Long Dực vẻ mặt mờ mịt.

“Sao hôm nay anh ngủ ngon thế hă!”. Yến Tử Hoàn nhất thời lắc càn mạnh bạo hơn.

“Ta ngủ ngon sao cậu lại đánh ta...”. Long Dực vừa khó hiểu dùng tay áo lau miếng miếng, vừa lộ ra nụ cười tà mị, “Ha, tiểu nô lệ thực sự được ta cưng chiều đến ngày càng tùy hứng rồi”.

“Làm gì có nhiều sao như vậy, muốn đánh thì đánh đấy!”. Yến Tử Hoàn trút giận đủ, liền tắt đèn ngả đầu xuống gối, vì nửa đêm đầu vẫn luôn giả vờ ngủ nên bây giờ rất buồn ngủ, nháy mắt đã rơi vào mộng đẹp.

Trong bóng tối, vẻ mặt Long Dực mờ mịt ngồi ngáy một lúc, sau đó rón rén tiến gần tai Yến Tử Hoàn, khẽ gọi: “Vương hậu?”.

Yến Tử Hoàn ngủ say như chết:...

Long Dực hít sâu một hơi, ưu nhã cúi người, hôn nhẹ một cái lên môi Yến Tử Hoàn.

50. Chương 50: Muốn Nô Lệ Hôn Hôn Mới Hết Chấn Động

Mạnh Phồn trở thành trợ thủ của Ngô Liệt đã được hơn một tuần, nhưng không biết vì sao trước đây rõ ràng ác ma vô cùng cuồng giống như bốc hơi tập thể, khu vực Ngô Liệt phụ trách hơn một tuần nay gió êm sóng lặng, ngoại trừ đến chợ đen của phi nhân loại giải tán sạp hàng của ba người thì gần như không còn việc gì mà làm.

“Rốt cuộc là đang xảy ra chuyện gì?”. Mạnh Phồn phát điên xô một chiếc xe đẩy nhỏ chứa hàng cấm mới tịch thu được ở chợ đen, “Ác ma gây chuyện đều chạy đi đâu cả rồi? Tôi không đến đây để làm quản lý đô thị được chứ?”.

Ngô Liệt ngậm thuốc lá, cười uể oải: “Nói không chừng những ác ma này và anh bất tự không hợp”.

“Ác ma cũng phải xem bất tự sao?”. Mạnh Phồn dùng ánh mắt thương hại thiếu năng hiên từ nhìn Ngô Liệt.

“Ha ha, không khéo sự kiện tập kích đến đây là chấm dứt rồi cũng nên”. Ngô Liệt vô trách nhiệm nói: “Biểu hiện của anh tốt hơn nhiều so với tưởng tượng của tôi, có muốn xem xét về việc chính thức thi lấy bằng thợ săn không? Vì chuyện của người sói lần trước bị điều tra, bây giờ tôi đang kẹt người, một thời gian nữa chắc tôi không làm tiếp được, đúng lúc đang trống một chức vị”.

“Không muốn”. Mạnh Phồn từ chối ngay.

Không nói cái khác, chỉ riêng Thẩm Xuyên kia đã đủ phiền rồi, luôn cố ý đi đằng sau nhìn chằm chằm mông của ông!

Nghĩ đến đây, Mạnh Phồn quay phắt đầu lại, tầm mắt của Thẩm Xuyên quả nhiên đang tập trung trên người mình.

Thấy Mạnh Phồn hung hăng trừng mình, Thẩm Xuyên lập tức tỏ vẻ đứng đắn đạo mạo chuyển ánh mắt sang chỗ khác.

Xem xem xem tôi nói có đúng không! Mạnh Phồn thở phì phì dừng bước chân, Thẩm Xuyên đuổi đến nơi, bình tĩnh nói: “Sao không đi tiếp?”.

“Anh đi lên trước”. Mạnh Phồn lạnh lùng.

Thẩm Xuyên bật cười: “Sao vậy?”.

“Tôi không thích có người đi theo sau mình”. Mạnh Phồn nói, dù sao cũng không thể bảo là vì anh cứ ở đằng sau nhìn chăm chăm mông tôi khiến tôi tức giận!

“Anh thật thú vị”. Thẩm Xuyên thích thú giơ tay như muốn sờ đầu Mạnh Phồn.

Mạnh Phồn nhanh chóng nghiêng người né tránh, mặt thối hoắc: “Tôi cũng không thích có người xoa đầu mình”.

Đương nhiên ông xã anh tuần của tôi là ngoại lệ, anh ấy muốn sờ đầu thì sờ, đừng nói là đầu, kể cả đầu [beep —] cũng hoàn toàn không có vấn đề.

“Được rồi”. Thẩm Xuyên dễ tính cười cười, quay người đi lên đằng trước.

Để tiến hành trả thù, Mạnh Phồn cũng nhìn chăm chăm mông Thẩm Xuyên!

Căn bản không đẹp bằng ông xã mình!

Khi kết thúc công việc ngày hôm nay, không ngoài dự liệu, Thẩm Xuyên lại đưa ra lời mời “Hay là cùng nhau ăn một bữa cơm” với Mạnh Phồn.

“Xin lỗi, tối nay tôi có sắp xếp rồi”. Mạnh Phồn ngẩng đầu ưỡn ngực, vô cùng lạnh lùng.

Thẩm Xuyên cười khổ: “Tôi đã liên tục hẹn anh hơn một tuần rồi, ngày nào anh cũng bảo là có sắp xếp, tôi có thể hỏi hôm nào anh có thời gian không?”.

Mạnh Phồn tích chữ như vàng: “Không thể”.

Thẩm Xuyên hơi bất đắc dĩ, giải thích: “Chỉ là bữa cơm đơn giản giữa đồng nghiệp với nhau thôi mà”.

Ngô Liệt không hề che giấu sự hả hê của mình, cười ha ha: “Tôi đã sớm nói với anh rồi, không nên nhầm nhẹ bác sĩ Mạnh”.

Mạnh Phồn lập tức hừ lạnh một tiếng, tỏ vẻ Ngô Liệt nói rất đúng.

“Bác sĩ Mạnh thật vô tình quá”. Thẩm Xuyên ngưỡng chừng trêu đùa, “Lẽ nào bạn gái quản lý nghiêm lắm hả?”.

Mạnh Phồn bình tĩnh quét mắt nhìn hắn, không bỏ lỡ thời cơ khoe ân ái: “Không phải bạn gái, là ông xã”, Xin anh mau biết khó mà lui.

Thẩm Xuyên nhướn mày: “Không phải là ‘địa tinh cực nóng’ lần trước chứ?”.

Mạnh Phồn khó khăn nói: “...Phải”.

“Ha ha ha ha ha ha!”. Ngô Liệt cười mất hết cả hình tượng.

Mạnh Phồn liền hung mãnh trừng mắt nhìn hắn.

Nhưng lời nói dối mình tung ra, đâm lao thì phải theo lao thôi...

“Ai, vậy là tôi không có cơ hội rồi”. Thẩm Xuyên mặt ủ mày chau buông thông tay, “Vị tiên sinh là địa tinh cực nóng kia đẹp trai hơn tôi nhiều lắm”.

“Ừ hừ”. Mạnh Phồn không phủ nhận, thậm chí không cả thèm khách khí với Thẩm Xuyên.

“Ai, vậy mà lại thua bởi một địa tinh cực nóng”. Thẩm Xuyên không ngừng than thở.

Mạnh Phồn:...

Có thể đừng há miệng ra lại địa tinh cực nóng được không! Anh mới là địa tinh cực nóng cả nhà anh đều là địa tinh cực nóng!

Ở bên kia, đoàn làm phim cách ba người mười mấy km, công tác quay phim hôm nay vừa mới kết thúc, Yến Tử Hoàn tẩy trang, về phòng xối nước lạnh, thay đồ ngủ định bụng nhào lên giường ngủ ngon một giấc.

Hôm qua thức khuya quay phim không ngủ đủ, hôm nay cũng bận rộn cả ngày, Yến tiểu béo cực kì cần nghỉ ngơi.

Long Dực yên tĩnh cúi đầu hí hoáy với quả cầu thủy tinh, như một tinh linh dưới bóng chiều tà, mái tóc bạc ánh lên ánh sáng nhẹ từ hai bên tóc mai rủ xuống, che khuất non nửa gò má, phần lộ ra thì hoàn mỹ như một tác phẩm điêu khắc, mi mắt hấn hạ thấp, ngồi xếp bằng trên giường, một tay chống cằm một tay nâng quả cầu thủy tinh, nghe thấy Yến Tử Hoàn bước ra từ phòng tắm, liền nghiêng đầu cười với cậu.

Ánh chiều tà khiến nụ cười này nhuốm màu ấm áp.

Trong nháy mắt, Yến tiểu béo cảm giác dường như mình nghe thấy tiếng xé gió của mũi tên thần Cupid! Con buồn ngủ lập tức biến mất, tràn trề sức sống.

“Nô lệ! Hôm nay ngươi diễn tốt lắm”. Ánh mắt Long Dực chân thành, ánh lên tia sùng bái, thể hiện thành công đáng vẽ fanboy ca ngợi thần tượng, “Cảm xúc đạt dào, biểu cảm cũng đạt, cảnh diễn rất có sức cuốn hút”. Vương hậu của bản vương thực tuyệt vời!

Mấy ngày nay Long Dực chưa từng gây phiền phức gì cho Yến Tử Hoàn, ban ngày ngoan ngoãn ngồi trong phòng dùng quả cầu thủy tinh xem Yến Tử Hoàn quay phim, ban đêm theo thông lệ động tay động chân một chút với thần tượng sau đó bị đánh đuổi chạy khắp phòng, cuộc sống vô cùng hài hòa và có quy luật!

Hai má Yến Tử Hoàn nóng lên, cúi đầu ừ một tiếng, đi đến bên cạnh Long Dực ngồi xuống, tiến tới nhìn quả cầu thủy tinh trong tay hắn: “Hôm nay anh dùng cái này xem tôi quay phim...à...”.

— Nhưng trên quả cầu thủy tinh đang chiếu hình ảnh Yến Tử Hoàn trong phòng tắm tắm rửa một phút trước, không chỉ có vậy, hình ảnh còn tự động tiến hành đặc tả rõ nét bộ vị [beep —] và [beep —]!

Long Dực cuống quýt đem quả cầu thủy tinh nhét dưới mông, uy nghiêm nói: “Nô lệ, khi bản vương chưa gọi ngươi qua đây, không cho ngươi tự ý...Ấ!”.

“Nói bao nhiêu lần rồi! Dám nhìn xem tôi tắm lần nữa thì tôi đánh chết anh đồ khốn!”. Yến Tử Hoàn mặt đỏ tới mang tai bổ nhào vào Long Dực, móc quả cầu thủy tinh dưới mông hắn quẳng mạnh xuống đất, quả cầu thủy tinh lăn vài vòng, đụng phải tủ đầu giường thì dừng lại, may mà không tổn hại gì vô cùng bền bỉ.

Sau khi Long Dực bị ngược đãi tàn bạo một trận, đột nhiên xoay người đè Yến Tử Hoàn xuống dưới, hai người nhìn nhau mờ ám mấy giây, Long Dực mở miệng tức giận nói: “Bản vương bằng lòng nhìn xem nô lệ tắm rửa, là vinh hạnh của tiểu nô lệ nhà ngươi”.

“Anh cũng biết mình là Ma vương cơ!”. Yến Tử Hoàn cũng trở mình đè Long Dực xuống, hận sắt không thành thép, giận dữ hét: “Đường đường là Ma vương mà lại nhìn xem người khác tắm, thế có bỉ ổi không? Có bản lĩnh nhìn trộm thì sao không có bản lĩnh xông thẳng vào mà xem!”.

“À há!”. Long Dực lại lại xoay người đè Yến Tử Hoàn xuống dưới, khuôn mặt tuần tú hưng phấn đỏ bừng, “Tên nô lệ dám dăng này, đang ám chỉ bản vương nhân lúc người tắm rửa thì xông vào sao?”.

“Anh thiếu năng à? Tôi nói rõ thế rồi còn ám chỉ gì nữa?”. Yến Tử Hoàn giãy giụa, muốn chạm môi Long Dực, nhưng mà Long Dực ấn cậu mạnh quá nên căn bản không với tới.

Trán Yến Tử Hoàn nổi gân xanh, lại cố lần nữa, định xoay người đè Long Dực xuống dưới, dù sao trong lòng Yến Tử Hoàn là công hay thụ đều được nhưng thiên về công hơn, nếu đối phương quá mạnh thì đổi lại thành thụ cũng không phải không được nhưng trước mặt tên thiếu năng này nhất định phải làm công! Mà làm công, cường hôn gì đó vẫn là ở trên khí thế hơn!

Nhưng Yến Tử Hoàn quên mất hai người đã lăn vài vòng trên giường, bây giờ đang nằm ở mép giường, theo một lần xoay mình nữa của cậu, hai người vẫn giữ nguyên tư thế một trên một dưới này mà thê thảm lăn

từ trên giường xuống dưới đất cái rầm! Đầu Long Dực đập mạnh vào quả cầu thủy tinh rơi xuống đất vừa nảy, phát ra tiếng tri triéo mất hết khí chất.

“A a a a ——!”. Mắt Long Dực rơm rớm, ôm đầu kêu to: “Não bản vương chấn động rồi!”.

“...Ác ma cũng chấn động não sao?”. Yến Tử Hoàn im lặng giây lát, hoàn toàn không cách nào xuống miệng với tên thần kinh đang vừa khóc vừa gào lẫn lộn dưới đất.

Long Dực âm ỨC đến nỗi sùi nước mũi, tỏ vẻ đáng yêu nói: “Bản vương chấn động não rồi, nô lệ phải hôn hôn mới hết chấn động”.

“À, vậy anh cứ chậm rãi mà chấn động đi!”. Yến Tử Hoàn mặt không biểu cảm ngồi dậy, chui vào chăn quấn người thật chặt.

Vừa rồi vốn dĩ muốn hôn.

Nhưng bây giờ thì hết rồi, khừ khừ.

Long Dực ra sức xì mũi một trận, sau đó cũng chui vào chăn, cọ cọ lưng Yến Tử Hoàn, nhỏ giọng nói: “Nô lệ”.

“Ừm?”. Yến Tử Hoàn mở một mắt liếc nhìn hắn.

“Xoa xoa cho bản vương”. Long Dực cầm một tay Yến Tử Hoàn, đặt lên cục u vừa bị đụng vào trên đầu, khóc hức hức: “Lần này thực sự bị đập đau lắm”.

Quả cầu kia là kĩ thuật hắc ám của tộc người lùn chế tạo, cứng không gì sánh nổi.

“Ồngốc!”. Yến Tử Hoàn nhẹ giọng mắng, bắt đầu xoa cho hắn.

Bởi vì hai ngày nay quay phim quá mệt, mí mắt Yến Tử Hoàn ngày càng nặng, xoa xoa vài cái liền ngủ thiếp đi.

Yến Tử Hoàn bị hồi chuông báo động chói tai và tiếng gõ cửa dồn dập đánh thức, khi mở mắt ra, trong phòng lơ lửng một làn khói mỏng, trong không khí tràn ngập mùi khét, cả phòng tối om, nhưng rèm cửa sổ lại bị ánh lửa bên ngoài chiếu hồng rực.

Cháy!

Yến Tử Hoàn giật mình, đánh thức Long Dực đang ngủ say như lợn chết, hét lớn: “Cháy rồi! Chạy mau!”.

“Nô lệ đừng sợ...”. Long Dực ngái ngủ mơ màng từ trên giường bò dậy.

Yến Tử Hoàn trợn trắng mắt, nắm chặt cổ tay Long Dực không nói gì kéo hắn xuống giường, tiếng gõ cửa và tiếng kêu la bên ngoài ngày càng gấp gáp, Yến Tử Hoàn đẩy cửa, được Tưởng Phi chờ ở ngoài nhét cho hai chiếc khăn mặt đã thấm nước, Yến Tử Hoàn vội đưa cho Long Dực một cái.

Long Dực nhận lấy khăn, lau lau nước miếng trên mặt.

Yến Tử Hoàn:...

“Đi theo tôi, cúi người xuống, khăn ướt bịt miệng và mũi”. Tưởng Phi vừa nói vừa đi trước dẫn đường cho hai người, là một trợ lý chuyên nghiệp, sau khi vào khách sạn, hắn sớm đã dành thời gian tìm hiểu lối thoát hiểm của nơi này. Ba người dọc theo cầu thang chạy xuống, trước sau đều là những nhân viên khác của đoàn làm phim, càng đi xuống, trong lối thoát hiểm càng cuộn cuộn khói, chạy tiếp, dưới cầu thang mật mù khói trắng bỗng truyền tiếng phụ nữ hét chói tai, một quả cầu lửa to cỡ quả bóng đá xuyên qua màn khói dày đặc bay về phía Yến Tử Hoàn...

51. Chương 51: Thân Thể Bất Tử

Mắt thấy quả cầu lửa sắp bay thẳng vào mặt Yến Tử Hoàn, trong giây phút màn hình chỉ treo chuông, Long Dực xoay người chắn trước mặt Yến Tử Hoàn, dũng cảm không gì sánh được dùng mặt tiếp được quả cầu lửa, chặn đứng nó!

Đúng vậy, dùng mắt...

Bởi vì sự việc xảy ra quá nhanh nên căn bản không phản ứng kịp, có thể dùng mắt đỡ đã rất không tệ rồi! Quả cầu lửa đập mạnh lên mặt Long Dực, cháy mấy giây, sau đó bùng một tiếng liên tiêu tán.

“Anh sao rồi!”. Yến Tử Hoàn sợ ngây người, vươn tay bám lên vai Long Dực.

“Ta không sao”. Cả người Long Dực bị cậu quay lại, cúi đầu dùng hai tay che mặt không cho nhìn.

“Có bị bỏng không?”, Yến Tử Hoàn lo lắng kêu to, mắt không biết là bị khói hun hay là quá lo lắng mà đỏ hồng, “Để tôi xem nào!”.

Tướng Phi cũng nôn nóng, cầm cổ tay Long Dực kéo ra, sau đó hai người liền nhìn thấy một khuôn mặt đen sì như bị bôi tro, sợi tóc màu bạc cũng bị nhuộm thành màu xám xịt bẩn thỉu, đôi mắt lấp lánh nước trên khuôn mặt đen sì trông vô cùng tui thân...

Yến Tử Hoàn:...

Tướng Phi:...

“Không được cười!”. Long Dực nghẹn ngào cam chịu buông tay ra, dùng tay áo qua loa lau tro bụi trên mặt, thấm vô cùng!

Nhưng lúc này, một quả cầu lửa cực lớn lại bay vút đến từ trong màn khói dày đặc vừa nãy, quỹ đạo cũng giống hệt, vẫn là góc độ đó, chuẩn xác đập vào gáy Long Dực!

“Thứ gì vậy? Dám đánh lén bản vương!”. Long Dực căm giận, với bản mặt đen sì, đầu bốc hỏa, hiệu quả thị giác cực kì hung tàn!

Nhân viên của đoàn làm phim ở xung quanh bị hai quả cầu lửa bất ngờ vọt ra dọa cho rối loạn, chen lấn xô đẩy nhau, liều mạng chạy xuống tầng dưới, nhưng mấy giây sau, mấy người chạy đầu tiên lại hoảng sợ gào thét đột ngột quay đầu chạy về, cùng lúc đó, một bóng dáng to lớn cao khoảng hơn hai mét từ trong màn khói dày đặc chậm rãi đi ra, trong lối thoát hiểm nhất thời liền tiếp vang lên tiếng kêu sợ hãi, mọi người xô đẩy mạnh hơn, người đằng sau liều mạng muốn chạy xuống dưới, người phía trước lại bị dọa sợ đến mức không thể động đậy.

Một cái tay quỷ dị, từ trong màn khói dày thò ra.

Cái tay này phải to gấp ba lần một người đàn ông trưởng thành bình thường, da dẻ đen thui, giống như được hợp thành từ những mảnh than một cách bất quy tắc, trong kẽ hở giữa những viên than này đang cháy rừng rực ngọn lửa hồng chói mắt, ngay sau đó, chủ nhân của cái tay cũng thoát khỏi màn khói dày, hiện ra toàn bộ diện mạo.

— Đó là một người đước khổng lồ đáng sợ, toàn thân đen như than, khắp người đều cháy sáng rực, mỗi bước chân của nó, mặt đất liền xuất hiện một dấu chân cháy sém lôm xồm, đất rung núi chuyển.

“À há, thì ra là một Viêm ma trưởng thành”. Long Dực che chắn Yến Tử Hoàn đằng sau, đề phòng nhìn chăm chăm con Viêm ma kia, nhếch môi, mặt đen sì cười lạnh nói: “Thật thú vị, nếu ở thời kì ma lực ta cường thịnh, cái thứ hỗn tạp này căn bản chẳng đáng nhìn”.

Cảm giác căng thẳng của Yến Tử Hoàn nhất thời biến mất phân nửa:...

Đây là lúc nào rồi mà người này vẫn còn không quên thể hiện?

Lúc này, Viêm ma chậm rãi há miệng rộng như cái động đen ngòm của nó ra, một luồng khói đặc tràn ra từ bên trong, lập tức, lập tức từ trong miệng nó phun ra một quả cầu lửa, bắn thẳng tới nhân viên gần nó nhất.

Người kia sớm đã sợ tới mức ngồi sụp xuống đất, không thể động đậy, Long Dực phi thân lên trước, giơ tay đánh vỡ quả cầu lửa giữa không trung, sau đó quay đầu quát Yến Tử Hoàn: “Chạy mau! Ở đây giao cho ta!”.

Mặc dù ngày nào miệng cũng nói phải chiếm lĩnh thế giới chinh phục nhân loại, nhưng thân thể lại thành thực chạy qua cứu người...

Viêm ma là loại sinh vật có thân thể cứng rắn, sức lực vô tận, nhiệt độ cơ thể cao, lại biết phun lửa, nhưng nó có một nhược điểm trí mạng đó là phản ứng chậm chạp, đầu óc ngu si, hành động hồ to gọi nhỏ của Long Dực trước mặt nó tạm thời thu hút được sự chú ý của nó, thế là Viêm ma chậm rì rì bước về phía Long Dực, vừa há miệng lại có một quả cầu lửa bay qua, Long Dực đánh nát quả cầu lửa trong một nốt nhạc, trong đôi đồng tử đỏ sậm dâng lên một tia bạo ngược, bá khí mười phần chống nạnh quát tháo: “Chỉ là một con Viêm ma hèn mọn, mà lại dám bắt kính với Ma vương bệ hạ, lẽ nào người không biết bản vương?”.

Cặp mắt đỏ ngầu của Viêm ma nhìn Long Dực chằm chằm, chậm rì ngoẹo cái đầu rực lửa, sau đó lại dần dần lắc qua lắc lại, tiếp theo giáng một cái tát xuống Long Dực!

Hiển nhiên là không hề biết! Ma vương bệ hạ quả thực vô cùng xấu hổ!

Các nhân viên vừa bị dọa ngu người thấy Viêm ma có mục tiêu công kích, lại bị Long Dực dẫn tới một góc khác, từng người một bắt đầu hoàn hồn, vừa kêu sợ hãi vừa lủ lượt vòng qua Viêm ma chạy trốn. Yến Tử Hoàn lo đến nỗi đỏ hồng hai mắt, biết rõ mình không giúp được gì, nhưng lại không nỡ bỏ Long Dực lại để chạy trốn, nghiêng nhìn chăm chú Long Dực dẫn dắt Viêm ma công kích chính mình.

“Nô lệ chạy mau!”. Long Dực lẩn một vòng trên mặt đất, linh hoạt tránh được một lần công kích nữa của Viêm ma, nhìn thấy Yến Tử Hoàn đỏ mắt không cam tâm nhìn mình, liền uy nghiêm nặng giọng nói: “Đây là mệnh lệnh của bản vương!”.

“Chạy thôi! Đừng đứng ngăn ra đó!”. Tưởng Phi cố gắng kéo Yến Tử Hoàn, thấy không kéo được, bèn dứt khoát khiêng Yến Tử Hoàn lên vai, chạy xuống tầng dưới.

“Long Dực!”. Yến Tử Hoàn dốc đầu xuống dưới, vô cùng khổ sở đối diện với móng của trợ lý, cố gắng giãy dụa ngăn đầu uốn éo người, thâm tình dặn dò: “Anh mà dám xảy ra chuyện gì tôi sẽ đánh chết anh!”.

Quả là vô cùng cảm động.

Long Dực vừa bận đối phó với Viêm ma, vừa phân tâm nháy mắt với Yến Tử Hoàn, thế là không cẩn thận buột miệng nói: “Yên tâm đi, Vương hậu”.

Vành mắt Yến Tử Hoàn nhất thời càng thêm đỏ.

“Bản vương có...thân thể bất tử mà!”. Long Dực phát ra một tiếng gầm nhẹ giận dữ, vận ma lực, một phát đã đâm Viêm ma cao hơn mình nửa mét bẹp dí vào tường, tay kia hội tụ đầy ma lực hòa tan cơ thể cứng rắn như đá đen của Viêm ma ra một cái lỗ.

Ấu ấu ấu! May mà hôm nay Vương hậu quay phim rất mệt, không ăn đồ ăn vặt, ma lực còn thừa rất nhiều!

Nghĩ đến đây, Ma vương bệ hạ quả thực nghĩ mà sợ.

Trên người Viêm ma bị mở ra một cái lỗ, cơ thể to lớn mãnh liệt giãy dụa vận vẹo, đau đớn gầm gào há cái miệng đen ngòm, phun ra một quả cầu lửa to đùng về phía Long Dực, cả người Long Dực chìm trong lửa, rút tay ra từ lỗ hổng trong cơ thể Viêm ma.

“Thứ cận bã lão xược”. Long Dực đem toàn bộ ma lực trút vào tay phải, lạnh lùng nói: “Xuống địa ngục đi”.

Dứt lời, Long Dực đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng!

Bởi vì ác ma vốn dĩ phải xuống địa ngục mà! Vì vậy nói “Xuống địa ngục đi” không đủ để tạo ra hiệu quả uy hiếp khủng bố đối với ác ma!

Thế là ba giây sau, Ma vương bệ hạ vô cùng thích thể hiện hăng giọng, lặp lại một lần: “Thứ cận bã lão xược, lên thiên đường đi”.

Trong con mắt đỏ ngầu của Viêm ma nhất thời có chút sợ hãi.

Long Dực hài lòng nở nụ cười lạnh, giơ tay vận cổ Viêm ma...

Bên kia, Yến Tử Hoàn được Tưởng Phi khiêng thẳng ra ngoài khách sạn.

Sau khi chạy đến nơi an toàn, Tưởng Phi thả Yến Tử Hoàn xuống đất, sau đó ngồi xuống thở hồng hộc, mồ hôi đầm đìa mặt vô cùng.

Xung quanh đều là các nhân viên chạy ra cùng hai người, trong số bọn họ đã có người gọi điện thoại cứu hỏa, nhưng nơi này là vùng ngoại ô hẻo lánh, không biết đội cứu hỏa bao giờ mới đến.

Hướng hồ, trong khách sạn còn có một thứ kì quái...

Thoát khỏi hiểm cảnh, mọi người bắt đầu mồm năm miệng mười bàn tán về quái vật trong màn khói vừa nãy, thật ra số người chính thức tận mắt nhìn thấy Viêm ma không nhiều, dù sao lúc đó khắp nơi đều là khói, hơn nữa chỉ có những người chạy phía trước mới có thể nhìn được, nhưng qua lời kể sinh động như thật của một bộ phận nhỏ những người này, không khí ở hiện trường lập tức trở nên hoang mang, có người không tận mắt nhìn thấy hỏi người nhìn thấy ảnh chụp, nhưng lúc đó tình cảnh quá hỗn loạn, mà ai ai cũng muốn chạy trốn, vì vậy không có người nào chụp ảnh.

Yến Tử Hoàn nhìn chằm chằm khách sạn chìm trong biển lửa, mắt sắp trừng ra máu.

“Anh ta sẽ không sao đâu”. Tưởng Phi khô khan an ủi.

Yến Tử Hoàn cúi thấp đầu ừ một tiếng, nắm tay siết chặt, hồi lâu sau mới không đầu không cuối học ra một câu: “...Có phải bình thường tôi đối xử với anh ấy rất hung dữ phải không?”.

Tưởng Phi khụ một tiếng, nói: “Bình thường, cũng không thể trách cậu”. Chuyện gì phải ra chuyện đó, Long Dực bình thường đúng là rất thiếu đòn.

Yến Tử Hoàn nặng nề thở dài, đẩy bụng tâm sự, trong đầu không ngừng hiện lên hình ảnh trước khi đi Long Dực ném Viêm ma vào tường, quay đầu nháy nháy với mình.

Mặc dù bị tro bụi biến thành thăng hê...

Nhưng vẫn đẹp trai kinh thiên động địa.

Một lúc lâu sau, Yến Tử Hoàn rầu rĩ học ra tiếp một câu: “Sau này tôi sẽ không bao giờ hung dữ với anh ấy nữa”.

Tưởng Phi gật đầu, ấn cậu ngồi xuống: “Được”.

Yến Tử Hoàn nắm chặt tay, toàn tâm toàn ý nhìn khách sạn đang bốc cháy ngùn ngụt.

Lúc này từ cửa chính khách sạn bị cháy sắp đổ sụp có một người chạy ra.

Là Long Dực đã giải quyết xong Viêm ma.

Mái tóc bạc tuyệt đẹp của hắn và khuôn mặt trắng trẻo bị khói hun bắn thối, trên người bọc một chiếc chăn màu trắng, bộ phận lộ ra ngoài đều trần trụi, hình như không mặc gì dưới tấm chăn!

Mặc kệ tất cả, Yến Tử Hoàn vụt đứng dậy, lao tới ôm chặt hắn.

“Nô, nô lệ!”. Long Dực tựa hồ hơi xấu hổ, nhưng mặt nhọ quá nên không thể xác nhận, “Quần áo của ta bị Viêm ma thiêu rụi rồi”.

Ma vương bệ hạ dường như vĩnh viễn không thể khoái trá từ đầu đến cuối.

Yến Tử Hoàn ừ một tiếng, nhẹ như đang nói mơ.

“Nô lệ...”. Long Dực tiếp tục gọi.

“Gọi Vương hậu”. Yến Tử Hoàn cắn mạnh một miếng trên vai Long Dực.

“Nô lệ!”.

“Vương hậu!”.

“Ha, nô lệ lão...”. Long Dực vừa nói được một nửa, những lời dối lòng chưa nói hết, tất cả đều bị Yến Tử Hoàn chặn ở trong miệng.

Đằng sau là khách sạn lửa cháy rực trời, hơi nóng mang theo âm thanh lách tách của vật liệu bị đốt cháy lấp đầy không gian, mà hai người, với thân thể đầy khói bụi mặc kệ tất cả hôn nhau da diết ngay tại đây, như thể lúc này hôn đối phương là việc quan trọng nhất thế giới.

“Vương hậu của ta...”. Khoảnh khắc rời môi nhau, Long Dực dịu dàng gọi, sau đó kích động đến nỗi khó lòng kìm nén vươn hai tay ôm mặt Yến Tử Hoàn tiếp tục hôn mãnh liệt, Yến Tử Hoàn vừa nhiệt liệt đáp lại, vừa luống cuống tay chân giúp Ma vương bệ hạ giữ tấm chăn vì bất chợt buông tay mà tuột xuống!

“Đừng buông cả hai tay ra chứ anh ngốc hử!”. Yến Tử Hoàn tức giận.

Mấy phút trước vừa mới thể sẽ không bao giờ hung dữ với hắn, nhưng tên thiếu năng này quả thực không thể đối xử tốt cho nổi!

Long Dực: Ừm.

Vương Hậu quả nhiên vẫn thật hung dữ!

52. Chương 52: Người Này Là Cáo Già

Đêm khuya.

Một chiếc xe việt dã chạy băng băng đến cổng chính khu biệt thự, thắng gấp dừng lại.

Mạnh Phồn vốn đang ngáp ngáp dài đứng ở cổng chờ xe, trong một giây ánh mắt lập tức trở nên tỉnh táo và sắc bén, mở cửa sau xe ngồi xuống, gấp gấp hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”.

Năm phút trước anh đang nằm trong chăn thì bị cuộc điện thoại của Ngô Liệt đánh thức, trong điện thoại chỉ nói có chuyện khẩn cấp, bảo Mạnh Phồn chuẩn bị rồi lập tức xuống lầu, Mạnh Phồn đang muốn hỏi thêm mấy câu thì Ngô Liệt đã cúp điện thoại, vừa nghe đã biết rất cấp bách.

“Anh kể đi”. Ngô Liệt bảo Thẩm Xuyên, đập mạnh chân ga, xe việt dã rít lên lao ra ngoài.

Thẩm Xuyên chạm hai cái lên màn hình điện thoại mở bản đồ điện tử ra, chỉ ký hiệu chấm đỏ trên đó nói: “Bốn mươi phút trước khách sạn này xảy ra hỏa hoạn, hiện trường có người tuyên bố tận mắt nhìn thấy sinh vật kì quái, dựa theo miêu tả chúng tôi bước đầu nhận định sinh vật này có lẽ là một con Viêm ma trưởng thành”.

“Sao lại là khách sạn này?”. Mạnh Phồn nhìn kĩ, giật mình, “Có nhân viên thương vong không?”.

Trong mắt Thẩm Xuyên lóe lên một tia sáng kì dị, lắc đầu: “Nghe nói khi Viêm ma xuất hiện có người dùng cảm ra mặt dẫn nó đi, vì vậy các nhân viên di tản rất thuận lợi, chỉ có mấy người bị bỏng nhẹ”.

Mạnh Phồn thở phào một hơi: “Thế thì tốt”.

Dứt lời, Mạnh Phồn lại không yên tâm gọi điện thoại cho Tưởng Phi, nói ngắn gọn vài câu, xác nhận ba người ở đoàn làm phim đều hữu kinh vô hiểm liền nhanh chóng kết thúc cuộc gọi, sau đó lại gửi một tin nhắn cho Tưởng Phi, bảo hắn đợi lát nữa sẽ có thợ săn quái vật đến đó, phải giấu Long Dực cho kĩ để tránh bị thợ săn bắt được, và bảo Yến Tử Hoàn tốt nhất là giả vờ không quen biết mình.

Không biết vì sao, Mạnh Phồn không muốn tiết lộ quá nhiều thông tin không cần thiết trước mặt Thẩm Xuyên, có thể là vì người này rất phiền phức!

“Sao thế, bác sĩ Mạnh có bạn ở hiện trường à?”. Thẩm Xuyên hỏi.

Mạnh Phồn lạnh lùng ừ một tiếng.

Thẩm Xuyên tỏ vẻ hiếu kì: “Nghe nói khách sạn này được một đoàn làm phim bao trọn, bạn của anh là?”.

Mạnh Phồn bình tĩnh nói: “Chỉ là một nhân viên hậu cần”.

Thẩm Xuyên nhếch môi, còn muốn hỏi tiếp, Ngô Liệt bỗng nhiên phanh kít lại.

Thế là bác sĩ Mạnh đang vô cùng trầm ổn bị mất khống chế ngã dúi về phía trước, cả khuôn mặt dán vào lưng ghế đằng trước!

“...Anh lái xe kiểu gì vậy!”. Mạnh Phồn bị đụng đến nỏ đom đóm mắt, vừa trách Ngô Liệt vừa nhanh chóng ngồi dậy, thắt dây an toàn.

“Tôi còn tưởng có thể vượt trước đèn đỏ”. Ngô Liệt quay đầu liếc mắt nhìn anh, quan tâm nói: “Đau lắm hả?”.

“Tạm tạm, không đau”. Mạnh Phồn rơm nước mắt, chết vẫn sĩ diện.

“Đợi lát nữa đến nơi, nhiệm vụ của anh là dọn dẹp ký ức của những người tận mắt nhìn thấy”. Ngô Liệt thích thú nhìn Mạnh Phồn, đưa qua một chiếc khăn giấy, “Lần này anh lại có bữa tiệc lớn để ăn rồi, còn không mau cảm ơn tôi?”.

Mạnh Phồn liếc mắt nhìn hắn: “Một hơi liên tục xâm nhập vào ý thức của nhiều người như vậy sẽ tiêu hao rất nhiều năng lực tinh thần, được không bằng mắt, không bảo anh phát tiền tăng ca cho tôi đã là tốt lắm rồi được chứ Ngô tiên sinh”.

Ngô Liệt ngậm điều thuốc cười khê, Thẩm Xuyên thì giống như một đứa trẻ hiếu kì quay đầu lại, mắt sáng lấp lánh nhìn Mạnh Phồn chăm chú, hỏi: “Nghe nói mị ma sau khi sử dụng năng lực tinh thần quá độ sẽ không tự chủ được ngủ say, hơn nữa ngủ rất nhiều ngày, là như vậy sao?”.

“Không phải”. Mạnh Phồn lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn, mẹ nó người này là cáo già!

“Nhưng trong tài liệu viết như vậy”. Thẩm Xuyên nhướn mày.

“Tài liệu là vật chết, người là vật sống”. Mạnh Phồn tỏ vẻ không vui, “Ví dụ như tôi, sau khi năng lực tinh thần tiêu hao quá độ tôi chưa từng ngủ”.

Thẩm Xuyên càng hứng thú: “Vậy anh làm gì?”.

Mạnh Phồn mắt lộ hung quang, nhe hàm răng trắng nhọn: “Tôi cắn người”.

Thẩm Xuyên:...

Ngô Liệt nghe vậy cười ha ha, suýt nữa lái xe xuống công!

“Anh cẩn thận chút, không thì để tôi lái thay”. Thẩm Xuyên nhíu mày.

“Anh lái tôi không yên tâm”. Ngô Liệt khẳng định, “Anh là hung thần xa lộ”.

Mạnh Phồn tức giận, hơn một tuần nay lần đầu tiên đứng cùng chiến tuyến với Thẩm Xuyên: “Ngô Liệt, anh lại dám trơ trên nói người khác? Anh đã là một hung thần đỉnh cấp rồi được chứ!”.

Ngô Liệt không biết xấu hổ phủ nhận ngay: “Không được”.

Lúc này bọn họ đã ra khỏi nội thành, đường quốc lộ đi thẳng đến khu ngoại cảnh thời gian trước bắt đầu tu sửa, xe cộ đều phải đi vòng qua từ một con đường đất gồ ghề ở gần đó, hai bên đường đất không có đèn, tất cả đều dựa vào đèn xe chiếu sáng, con đường vốn đã xóc nảy muốn chết, mà Ngô Liệt điệu bộ như muốn phi xe lên tận Tây Thiên, Mạnh Phồn ngồi liệt ở ghế sau, một trận lại một trận văng đầu buồn nôn, vô cùng thê thảm.

“Anh còn khỏe không?”. Thẩm Xuyên ngoảnh lại xem tình hình của Mạnh Phồn.

“Khỏe”. Mạnh Phồn sắc mặt tái nhợt, “Tôi quyết định nôn ra xe hần...”.

Thẩm Xuyên sâu xa cười, quay đầu về.

Lúc này, đầu xe đột nhiên truyền đến một tiếng vang lớn, hình như có thứ gì đụng phải kính chắn gió, Ngô Liệt đập phanh thắng gấp, thứ ở trên kính chắn gió bỗng đâm đầu vào tấm kính, cùng với tiếng vỡ của tấm kính, năm đầu ngón tay màu đỏ máu xuyên qua, móng tay vừa cứng vừa sắc lóe lên tia bén ngọt, tấm kính rắc một tiếng rồi nứt ra vô số vết rạn như mạng nhện, một kích không thành, con quái rút tay ra, sau đó giơ nắm đấm hạ xuống một đòn nữa, kính chắn gió vỡ vụn từng mảnh, mảnh kính vỡ bắn tung tóe khắp chiếc xe nhỏ hẹp!

Mạnh Phồn vội cúi thấp đầu trốn sau lưng ghế đằng trước, Ngô Liệt giơ tay trái lên bảo vệ mắt, tay phải cấp tốc rút súng từ bên hông, giơ súng bắn vào con quái vật nằm ở đầu xe, con quái vật tru lên một tiếng thê lương, lăn từ trên đầu xe xuống đất, trong không khí thoáng chốc tràn ngập mùi lưu huỳnh và lửa.

Thợ săn quái vật dùng đạn mạ bạc, đồng thời bên trên còn khắc chú văn trừ ma cấp thấp thích hợp dùng trong phạm vi rộng, đối với phần lớn sinh vật phi nhân loại dựa vào năng lượng, ví dụ như ác ma, quỷ hút máu, người sói, quỷ đá, chủng tộc bất tử thậm chí là linh thể, đều có tác dụng xua đuổi và tinh lọc, quái vật vừa rồi bị bắn trúng che lỗ đạn quần quai gào thét trên mặt đất, hiển nhiên là chịu ảnh hưởng của chú văn, vô cùng thống khổ.

“Một con ác ma cấp thấp”. Ngô Liệt trầm giọng, “Đừng hoảng”.

“...Chỉ sợ không phải chỉ một con”. Giọng Thẩm Xuyên hơi run, trong màn đêm heo hút, dường như có không ít bóng người đang lắc lư tiến lại gần, “Lái xe!”. Thẩm Xuyên hét lớn.

Hắn còn chưa nói hết, Ngô Liệt đã nhấn mạnh chân ga, động cơ với tính năng ưu việt rồ lên, kéo theo chiếc xe việt dã nặng nề lao vút đi, bánh xe nghiền qua con ác ma cấp thấp vừa nảy rơi xuống đất, vang lên một trận tiếng xương gãy răng rắc và tiếng gào thét thê thảm không thể hình dung, Mạnh Phồn nghiêng răng nắm chặt tay vịn, cổ nhin cảm giác buồn nôn nhộn nhạo ở dạ dày.

“...Chúng ta bị phục kích?”. Mạnh Phồn hỏi nhỏ.

“Đúng vậy”. Ngô Liệt lạnh lùng, “Bám chắc, còn cách khách sạn năm cây nữa, nhanh thôi”

Vừa dứt lời, cốp sau xe việt dã lại bất ngờ trúng một đòn, hít vào một hơi khí lạnh quay đầu lại, mấy con ác ma cấp thấp gần như đang chạy sát sạt theo chiếc xe, hết đòn vừa rồi, một con ác ma lại nhảy lên trước, cơ thể nặng nề cứng rắn tông mạnh vào thân xe lần nữa, cốp sau nháy mắt đã lồm hồm xuống, cửa kính đằng sau cũng vỡ vụn, lại một con ác ma nữa theo sát nhảy lên, cánh tay cứng rắn cường tráng của nó thò vào từ cửa kính vỡ, bám chặt lấy cửa sau, tay kia khua khoắng đập thình thịch vào xe việt dã.

“Bác sĩ Mạnh cúi đầu xuống!”. Thẩm Xuyên quay người, dùng súng ngắm chuẩn ác ma bám vào thân xe, một phát bắn vỡ đầu.

Nhưng con ác ma này vừa ngã xuống, lại có hai con lập tức bổ sung, hai đôi mắt dữ tợn đỏ như máu trong bóng tối lóe ánh sáng đáng sợ, Thẩm Xuyên lại giơ súng bắn, nhưng xe lắc lư dữ dội, phát đầu tiên bắn chệch, ngược lại còn làm cái lỗ trên cửa kính sau rộng hơn, Thẩm Xuyên chửi thề một câu rồi bắn thêm hai phát, lần nữa tổng được hai con ác ma xuống, nhưng viện binh rất nhanh lại bổ sung, tốc độ chạy của những ác ma khác thậm chí còn nhanh hơn xe, vòng sang hai bên sườn chuẩn bị đánh bọc.

“Thẩm Xuyên anh lo bên phải xe”. Mạnh Phồn hít thở sâu, ép mình bình tĩnh lại, sau đó ngồi thẳng người ở ghế sau, tập trung nhìn vào con ác ma cấp thấp bám ở thùng xe, phóng ra một ảo thuật có thể khiến sinh vật loạn trí, không phân biệt được địch ta.

Ác ma cấp thấp bị ảo thuật của Mạnh Phồn ảnh hưởng mê man một chốc, rồi vụt quay đầu, cắn cổ đồng bọn bên cạnh của mình, tên đồng bọn bị cắn cũng phản kích lại theo bản năng hai con ác ma cắn xé nhau, song song ngã từ trên xe lăn xuống vệ đường.

Mạnh Phồn cứ như vậy giải quyết một lượt tất cả những con ác ma cấp thấp truy đuổi đằng sau và bên trái xe, ác ma bên phải thì bị Thẩm Xuyên bắn chết từng con một, mặc dù ác ma chưa đuổi kịp ở đằng sau vẫn còn rất nhiều, nhưng ba người coi như trì hoãn để lấy hơi.

“Làm tốt lắm”. Ngô Liệt khoái trá huyết sáo, “Cho anh gấp đôi tiền tăng ca, lát nữa khi lại có ác ma đuổi đến, anh nghĩ cách rút lấy một ít ký ức của bọn chúng, đây là chính sự”.

“Được”. Mạnh Phồn day đầu ngã ngồi xuống ghế sau, trong khoảng thời gian ngắn sử dụng liên tục mười mấy lần ảo thuật khiến anh cảm thấy đầu đau như muốn nứt ra, vừa nãy chuyện xảy ra quá đột ngột hơn nữa tình hình lại nguy cấp, anh tạm thời ném chuyện rút ký ức ra sau đầu, nhưng nhìn dáng vẻ của bọn truy kích đằng sau lát nữa nhất định còn có hội.

Có nên gọi Yến Nhất đến không...

Mạnh Phồn bất động thanh sắc liếc mắt nhìn Thẩm Xuyên ở ghế trước đang bận rộn chuẩn bị bằng đạn, nếu bây giờ Yên Nhất qua đây thì nhất định sẽ để lộ thân phận, mặc dù đến lúc đó Mạnh Phồn nhất định có thể rút được ký ức của bọn ác ma cấp thấp, nhưng những ký ức này liệu có rửa sạch được hoàn toàn hiềm nghi của Yên Nhất hay không lại không thể khẳng định, nếu không thể, thân phận Yên Nhất bị lộ ngay lúc ác ma đang gây rối loạn trên quy mô lớn thì sẽ phải đứng mũi chịu sào, hậu quả hiển nhiên cực kỳ tệ hại.

Nếu chỉ có Ngô Liệt ở đây thì còn được, dù sao Ngô Liệt thẳng thắn để nói chuyện đến không có nguyên tắc! Nhưng tên phiền phức Thẩm Xuyên này nhất định sẽ bám chặt người đàn ông anh tuấn của ông không tha...

Trước hết vẫn không nên gọi ra, Mạnh Phồn cắn răng, nhắm mắt lại nghỉ ngơi, muốn khôi phục một chút năng lực tinh thần để đối phó với trận ác chiến sắp tới.

Nhưng lúc này, xe việt dã đột nhiên lắc lư dữ dội, thân xe nghiêng trái ngã phải, rung lắc đến gần như sắp lật, trong nháy mắt Ngô Liệt đạp phanh, một dây dăng dài mọc đầy gai đỏ hoét thò vào từ cửa sổ vỡ.

53. Chương 53: Ngô Tiên Sinh Hắt Xì Hơi Cơm Muối

“Là dây dăng ma, không sợ đạn, chỉ có thể dùng dao chém”. Ngô Liệt khom lưng, lấy ra hai con dao quân dụng, đưa cho Mạnh Phồn một con, “Tự bảo vệ mình, chúng ta xuống xe!”.

Thẩm Xuyên cũng im lặng rút dao của mình ra, ba người chia nhau khua dao cắt đứt dây dăng ma chắn ở cửa xe, mở cửa nhảy xuống, xuống xe rồi bọn họ mới phát hiện bánh xe việt dã quấn đầy dây leo đen nhánh bóng mờ, ngày càng nhiều dây dăng ma trôi lên từ dưới đất, theo cửa sổ xe chui vào, một số thì quấn lên cơ thể ba người, tốc độ sinh trưởng của thứ quỷ quái này rất nhanh nhưng may mà thân cây không cứng cỏi, lực cổ tay của đàn ông trưởng thành cộng thêm dao quân dụng sắc bén có thể nhanh chóng chặt đứt nó, từ miệng vết cắt của dây leo phun ra một lượng lớn chất lỏng sền sệt màu đen, nhuộm quần áo ba người thành một mảng loang lổ.

Cùng lúc đó, đám ác ma cấp thấp vừa nảy bị rút lại dăng sau cũng đuổi kịp, Ngô Liệt và Thẩm Xuyên giơ súng bắn, Mạnh Phồn đã khôi phục một chút năng lực tinh thần cũng bắt đầu sử dụng ảo thuật, lũ ác ma trúng chiêu liền tự tàn sát lẫn nhau.

Một con ác ma lọt lưới từ sau lưng Ngô Liệt nhảy ra đánh lén, bị Ngô Liệt lạnh lẽo tay trái một nhát dao cắt thẳng cái mồm đang há hốc của nó găm luôn vào mũi xe, ngay sau đó tay phải thọc nòng súng vào mồm ác ma bắn một phát lấy mạng. Thấy số lượng ác ma cấp thấp dần dần giảm bớt, hơn nữa nữa cơ bản rất khó gần người nên Mạnh Phồn tạm thời yên tâm, kiên quyết không để Yên Nhất xuất hiện, đồng thời vừa chém dây dăng ma vừa di chuyển ra dăng sau Ngô Liệt, giẫm chân lên một con ác ma bị thương nhưng chưa tự thiêu, nhìn thẳng vào đôi mắt đỏ ngầu của nó, rồi hét lớn với Ngô Liệt: “Tôi phải rút ký ức, cần khoảng mười giây, bảo vệ cho tôi”.

Ngô Liệt nhanh nhẹn thay một băng đạn, trầm giọng nói: “Không thành vấn đề”.

Vừa dứt lời, Mạnh Phồn liền trừng mắt nhìn một đôi móng vuốt to lớn như của loài chim đột nhiên xuất hiện trên vai Ngô Liệt, móng vuốt đen và nặng như sắt nhấn Ngô Liệt lên cách mặt đất, cùng với hai tiếng vỗ cánh trong không khí, Ngô Liệt bị mang đi xa mười mấy mét, chỉ để lại một tiếng kêu ngắn ngủi, con quái thú Ngô Liệt có một đôi cánh đen với móng vuốt nhọn, thân hình lại vô cùng gầy nhỏ, xem ra là một côn quỳ lùn có cánh.

Mạnh Phồn trợn mắt há miệng đứng tại chỗ:...

Vừa nói không thành vấn đề mà!

“Ngô Liệt bị...”. Mạnh Phồn lập tức tìm sự giúp đỡ từ Thẩm Xuyên, nhưng vừa quay đầu liền nhìn thấy một bàn tay đỏ như máu vươn về phía mình, miệng Mạnh Phồn lập tức bị bàn tay to này bịt kín không nói được gì, ngay sau đó, chủ nhân của bàn tay — một con ác ma cấp thấp, dùng tay kia kẹp cổ Mạnh Phồn, gần như muốn bóp chết anh.

Mạnh Phồn nhất thời không thể hít thở, vừa duỗi tay cố cạy móng vuốt cứng rắn của ác ma, vừa thử phóng ảo thuật về phía nó, nhưng đúng lúc ấy, bên tai đột nhiên truyền đến một giọng nói lạnh như băng: “Che mắt hắn, đồ ngu”.

Đó là giọng Thẩm Xuyên.

Một tay của ác ma đang bịt miệng Mạnh Phồn, hình như vì chấp hành mệnh lệnh của Thẩm Xuyên, cái tay vừa nãy bóp cổ Mạnh Phồn đứt khoát buông ra để che mặt anh, Mạnh Phồn thở phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ trong sách nói không sai, ác ma cấp thấp quả nhiên đều là một lũ không biết suy nghĩ, sinh vật có trí lực thấp kém. Con ác ma vừa lỏng tay kẹp cổ Mạnh Phồn, Mạnh Phồn đã lập tức thoát khỏi kiềm chế, vừa tức vừa buồn cười nhanh chóng trốn ra sau, không thêm liếc Thẩm Xuyên lấy một lần, co cẳng quay đầu bỏ chạy, vừa chạy vừa điên cuồng gào thét: “Yến Nhất! Yến Nhất Yến Nhất Yến Nhất!”.

Nhưng anh vừa chạy được hai bước, dưới chân bị dây đằng ma vẫn không ngừng sinh trưởng quấn lấy, Mạnh Phồn mất thăng bằng sắp về phía trước, lũ ác ma vừa nãy bị Ngô Liệt đuổi ra xa cũng lần nữa vây lại, một con ác ma cả người đỏ máu xông thẳng đến trước mặt Mạnh Phồn, mà con vừa rồi bị Mạnh Phồn vung ra cũng đuổi phía sau, Mạnh Phồn nhìn thẳng vào mắt con ác ma trước mặt, vừa phóng ảo thuật vào nó vừa giơ dao khua khoắng phía sau!

Thẩm Xuyên, trên khôn kiếp này khinh bác sĩ Mạnh không biết đánh nhau sao!

“Cẩn thận, bảo bối”. Cùng với giọng nói dịu dàng vang lên, cánh tay đang khua dao ở đằng sau của Mạnh Phồn bị một bàn tay giữ chặt, giây tiếp theo, Mạnh Phồn bị người đó dùng sức kéo ra sau, cả người ngã vào lồng ngực ấm áp vững chãi. Một bàn tay quen thuộc vươn ra từ sau lưng Mạnh Phồn, năm ngón tay thon dài xòe ra, hướng về con ác ma trước mặt Mạnh Phồn, cũng không biết tay hắn làm gì mà con ác ma kia thoáng chốc đã bị một luồng sức mạnh thần bí đẩy mạnh, thân thể to lớn như một con điều bay về phía sau, xô ngã một hàng đồng bọn đang xông về phía này.

“Là ai...”. Giọng nói từ tính trầm lắng của Yến Nhất chậm rãi vang lên bên tai Mạnh Phồn, âm cuối mạnh mẽ mà ôn tồn, hơi rung lên hết như dây đàn violon tuyệt đẹp, “Đang ức hiếp bác sĩ Mạnh bảo bối của anh”.

Thời gian như ngừng lại trong chốc lát, vạn vật tĩnh lặng.

“Anh đến rồi...”. Mạnh Phồn nhất thời cảm thấy sức lực toàn thân đều bị rút đi, cảm giác an toàn nháy mắt từ số không đã tăng vọt lên đầy cột!

Loại cảm giác này quả thực không thể tốt hơn!

Mạnh Phồn dùng hết sức tàn xoay người ôm chặt Yến Nhất, nức nở: “Vừa rồi quả thực em sợ muốn chết...”.

“Ồ, ma lực mãnh mẽ này”. Lúc này, giọng Thẩm Xuyên truyền đến từ trước mặt hai người, mang theo sự điên cuồng méo mó cùng sự run rẩy như đang hưng phấn, thực sự vô cùng sát phong cảnh: “Người là Ma vương? Còn là bầy Ma quân địa ngục? Không, người không thể là họ...Ta không thấy mặt người trong đồ giám”.

Ánh mắt Yến Nhất lạnh như băng đảo qua mặt Thẩm Xuyên, lạnh nhạt nói: “Ta không có hứng thú nói cho người”.

“Ha ha ha ha ha ha! Người đừng kiêu ngạo quá”. Thẩm Xuyên cười như điên búng tay, khuôn mặt tao nhã thường ngày trở nên dữ tợn: “Hôm nay người hãy chết chung với tên mị ma lắm chuyện này đi, dù sao lũ phi nhân loại thấp hèn đều nên chết hết, nhất là thứ bản thủ đến từ địa ngục như người”.

Bác sĩ Mạnh đã có chỗ dựa vững chắc nên rất phách lối, núp trong lòng Yến Nhất dựng ngón giữa với Thẩm Xuyên, tức giận mắng: “Anh mới là đồ bản thủ! Anh bệnh phải không? Làm nhiều chuyện như thế!”.

Thẩm Xuyên ha ha cười lớn, nhàn nhả đi dạo vòng quanh hai người, hàng loạt ác ma cấp thấp ùn ùn trôi lên từ dưới đất, bao vây Yến Nhất và Mạnh Phồn ở giữa, đồng thời trên trời chẳng biết từ bao giờ đã bay đầy những quái vật vừa nãy đánh lén Ngô Liệt, đang bay vòng vòng trên không trung nhìn lom lom xuống dưới, mà Yến Nhất giống như không hề nhìn thấy động tĩnh kì lạ xung quanh, tập trung ôm Mạnh Phồn, cúi xuống dùng môi thân mật cọ cọ má Mạnh Phồn, Mạnh Phồn đẩy nhẹ Yến Nhất, thử làm một trò ảo thuật nhỏ với Thẩm Xuyên, nhưng lại bị đối phương phá giải.

Tên khốn kiếp này biết dùng năng lực tinh thần! Mạnh Phồn kinh ngạc.

“Đừng hòng dùng mấy trò vật vãnh của anh khống chế được tôi”. Thẩm Xuyên chỉ vào đầu mình, nhếch mép, cười điên loạn: “Tôi là dị năng giả năng lực tinh thần, chuyện này đến Ngô Liệt cũng không biết, thực ra tất cả lũ ác ma cấp thấp này đều nghe lệnh của tôi”.

“Tại sao anh phải làm như vậy?”. Mạnh Phồn chợt nhớ tới Ngô Liệt bị quái vật Thẩm Xuyên thao túng bắt đi, thế là lại lo lắng hỏi: “Anh định làm gì Ngô Liệt?”.

“Chẳng làm gì, chỉ là bảo quỷ đá vút hấn vào rừng thôi”. Ánh mắt Thẩm Xuyên lóe lên tia u oán, “Mặc dù hấn vẫn luôn thích thả phi nhân loại, hơn nữa lại còn sống và vật cùng với một con quỷ hút máu bản thủ, nhưng xét thấy những năm nay hấn bắt được không ít phi nhân loại nguy hiểm, tôi cũng không làm gì hấn... Về phần tại sao tôi lại làm như vậy, phi nhân loại không xứng để biết”.

Mạnh Phồn:...

Nếu Ngô Liệt biết anh nói bạn trai quỷ hút máu bảo bối của hấn bản thủ hấn có thể sẽ xé anh thành sợi trộn lên cho mèo ăn!

“Tôi sớm đã muốn tìm cơ hội để giết anh, nhưng anh quá cẩn thận, tôi không tìm được cơ hội, đành phải nghĩ cách dẫn anh đến nơi này... Năng lực kếp vừa có thể rút ký ức vừa có thể tái hiện lại ký ức của anh rất phiền phức đối với tôi”. Thẩm Xuyên cười khinh miệt chế giễu, “Con lai giữa mị ma và thú ăn mộng, không, phi nhân loại không xứng với từ con lai, thà rằng nói anh là... tạp chủng?”.

Âm tiết cuối cùng của Thẩm Xuyên còn chưa bật ra, cả người đã bị một luồng sức mạnh không nhìn thấy nhắc lên, dừng lại giữa không trung, máu tươi từ mỗi lỗ chân lông trên khắp cơ thể hấn trào ra, thoáng cái Thẩm Xuyên đã biến thành một huyết nhân, khuôn mặt dữ tợn độc ác đầy vẻ khổ sở và căm hận.

“Đừng để hấn chết, chúng ta còn có chuyện phải hỏi hấn”. Mạnh Phồn vội ngăn lại Yến Nhất đang tràn ngập hơi thở bạo ngược quanh thân, Yến Nhất khẽ ừ một tiếng, thân thể Thẩm Xuyên liền rơi bịch xuống đất, Thẩm Xuyên phát ra tiếng hét thảm thiết thống khổ không giống con người, cùng lúc đó, ác ma cấp thấp ở bốn phía như thủy triều ập về phía Yến Nhất và Mạnh Phồn, dây đẳng ma mọc lên từ dưới đất với tốc độ nhanh đột ngột, thoáng chốc đã vện vào nhau thít chặt hơn nửa cơ thể hai người, đám quỷ đá chờ lệnh ở trên trời thì ào ào lao xuống, tiếng đập cánh xé gió chói tai.

Nháy mắt, đất rung núi chuyển.

“Bảo bối...”. Yến Nhất không chút hoang mang, cúi người dùng môi khẽ chạm lên tai Mạnh Phồn, như nói lời yêu thương lúc bình thường, dịu dàng hỏi: “Em sợ sao?”.

“Có anh ở đây, không sợ”. Mạnh Phồn trả lời nhẹ như lông hồng.

Yến Nhất thấp giọng cười: “Ngoan lắm”.

Một ngọn lửa yêu diễm, bùng lên từ lòng bàn tay Yến Nhất, chính giữa ngọn lửa là màu trắng, mà ở chóp lại là màu lam thẫm, tản ra mùi lưu hình, Mạnh Phồn nhìn ngọn lửa này, bỗng cảm thấy nó hơi giống linh hồn của Yến Tử Hoàn mà Long Dực nâng trên tay trong ký ức.

Ngọn lửa trong lòng bàn tay Yến Nhất mở rộng với tốc độ cực kì nhanh, nháy mắt đã hình thành nửa cung tròn lưới lửa màu lam nhạt, những nơi ngọn lửa cháy sáng đốt qua, bất kể là dây đẳng ma, ác ma cấp thấp hay là quỷ đá, tất cả đều không thể chống lại mà tự thiêu, mỗi ác ma sau khi bị thiêu cháy đều làm tấm lưới lửa che trời này càng sáng và nóng hơn, chỉ trong phút chốc, ác ma khắp nơi đều bị ngọn lửa Yến Nhất triệu hoán cắn nuốt không còn lại gì.

Đồng hoang tĩnh lặng không tiếng động, mỗi nhịp tim dường như trở nên chậm chạp, lưới lửa xanh thẫm lóng lánh mất đi khả năng thiêu đốt, nhạt dần, trong suốt, tan rã khắp nơi, có một hai ngọn lửa rơi trên người Mạnh Phồn, vậy mà lại không có độ nóng, rất nhanh liền biến mất tăm.

“Đây là lửa lưu huỳnh của ác ma...linh hồn của anh”. Yến Nhất nhẹ nhàng giải thích, “Trừ Long Dực, bất kì ác ma nào trên thế giới này chạm vào linh hồn của anh cũng sẽ bị đốt cháy”.

Lúc này Thẩm Xuyên đã không còn sức đánh trả chật vật với một thân thể đầy màu nằm trên mặt đất, vẻ mặt khiếp sợ và không thể tin nhìn đại quân mình dày công chuẩn bị vậy mà lại bị Yến Nhất đốt cháy một cách dễ dàng thoải mái như vậy, nhìn đáng vẻ của hắn, dường như còn khó chịu hơn là trực tiếp giết hắn.

“Lửa lưu huỳnh của ác ma...Anh là Ma vương?”. Thẩm Xuyên học ra một ngụm máu, nói: “Chẳng lẽ anh là Long...”.

“Câm miệng!”. Mắt Yến Nhất hơi nheo lại, cổ họng Thẩm Xuyên nhất thời tắc nghẹn không nói ra lời.

Hiển nhiên Yến tiên sinh vô cùng không thích người khác nhắc đến cái tên kì dị mà Long Dực đặt cho mình trước đây!

“Bảo bối”. Giải quyết sạch sẽ tất cả ác ma rồi, Yến Nhất nhanh chóng chuyển từ chiến đấu mode sang Yến Liêu Liêu mode, ấn gáy Mạnh Phồn không nói gì liền hôn xuống, trong lúc môi lưỡi giao hòa, vừa hôn vừa tủi thân oán trách: “Bảo bối, em làm anh lo lắng, em muốn anh phạt em thế nào đây?”.

“Đừng, đừng ở đây...”. Mạnh Phồn thở hổn hển đẩy Yến Nhất ra, “Có người nhìn, ưm..Đừng hôn nữa, còn có Ngô Liệt, chúng ta phải đi tìm hắn...ưm, dừng lại! Dừng dừng dừng!”.

Thẩm Xuyên như chó chết nằm trên mặt đất nhìn hai người ân ái, vốn dĩ còn một chút hơi tàn, bây giờ tức đến nỗi chỉ có thở ra chứ không có hít vào nữa...

Thẩm hết sức!

Đây chính là kết cục của nhân vật phản diện!

“Vậy chúng ta không cho hắn nhìn”. Yến Nhất nghe lời, ôm Mạnh Phồn đi vòng ra sau một cây đại thụ, sau đó thuận thế ấn Mạnh Phồn lên thân cây, cả người áp xuống, mang theo ý vị thô bạo suông sẽ cắn mút môi Mạnh Phồn, “Thế này được rồi chứ...”.

“Không thể được!”. Mạnh Phồn chân nhũn đến nỗi gần như không đứng được, máu toàn thân bị tay và môi Yến Nhất trêu chọc khắp nơi đến sôi sùng sục, “Phải đi tìm Ngô Liệt, hắn bị quỷ đá ném vào rừng...Ưm, chúng ta còn phải đi xem Thẩm Xuyên, a...Hắn chạy rồi làm sao đây...”.

“Hắn không chạy được, anh đã thay đổi trọng lực quanh thân hắn, bây giờ đến lật người hắn cũng không làm được”. Tay Yến Nhất vén chiếc áo dính đầy đất cát và chất dịch ở dây đẳng ma trên người Mạnh Phồn, thân thiết đề nghị: “Cởi quần áo ra được không, bảo bối, làm bẩn thế này rồi”.

“Nhưng Ngô Liệt vẫn đang ở trong rừng chúng ta không đi cứu hắn ư!”. Não Mạnh Phồn đã dính như tương gần như không thể suy nghĩ, hoàn toàn không ý thức được Yến Nhất có vẻ đang cố ý bỏ lơ Ngô Liệt, còn không biết sống chết nhắc đến liên tục!

“...Em cứ nhắc đến hắn làm gì?”. Yến Nhất mất hứng, “Hắn có thể tự đi ra”.

Ngô tiên sinh đang khua dao quân dụng trong rừng vượt qua chông gai tìm đường, hắt xì hơi cơm muối.

54. Chương 54: Vương Hậu Buông Thả Không Gì Sánh Được

Yến Nhất vứt bộ quần áo bẩn đến không nhìn ra màu sắc của Mạnh Phồn xuống đất, nhìn những vết thương to nhỏ ở nửa người trên của Mạnh Phồn, thương xót nói: “Em bị thương rồi, sao lại thế này?”.

“Bị dây đẳng ma đâm xước”. Mạnh Phồn cúi đầu kiểm tra thân thể mình, vết thương mặc dù nhiều nhưng đều rất nông, vài chỗ chỉ là dấu đỏ nhạt, đến da cũng không rách, liền trấn an Yến Nhất: “Không sao mà, không sâu”.

“Không sâu cũng không được”. Yến Nhất khom lưng, dùng đầu lưỡi liếm vết xước, dưới ánh trăng làn da trắng như sứ của Mạnh Phồn khiến những vết xước đỏ hồng càng thêm kinh diễm, “Em là của anh, không được sự cho phép của anh sao dám bị thương...một chút cũng không được, anh phải phạt em”.

Mạnh Phồn hít thở dồn dập dựa vào vỏ cây xù xì, vết thương vừa đau vừa ngứa, lại còn tê tê, ầm ầm giải thích: “Em có cố ý đâu, em là thương binh đây được chứ, vốn dĩ đã đau lắm rồi, anh có còn nhân tính hay không...”.

Anh chỉ là muốn viện cớ để chơi mấy trò biến thái! Đừng tưởng em không biết!

“Nhưng anh đau lòng, đau hơn em nhiều, đều tại em hết”. Yến Nhất nhú mày ôm ngực, giả vờ giống cực kì, “Shh —— Đau quá đau quá”.

Mạnh Phồn không nói gì nhìn hắn:...

“Nói, muốn bị anh phạt thế nào”. Yến Nhất quỳ một chân xuống đất, lưỡi đã liếm đến vết thương cuối cùng trên bụng, hai cái tay tao nhã ra vẻ định cởi quần Mạnh Phồn, “Hay là, ở đây...”.

“Không!”. Play dã ngoại gì gì đó quá đáng sợ! Hơn nữa vừa đánh xong boss liền chịch một phát ngay bên cạnh boss là cái kiểu tiến triển quái quỷ gì chứ? Mạnh Phồn liều mạng giấy dựa, đôi mắt nhỏ tràn ngập vẻ kiên trì, “Không! Không không không không!”.

Yến Nhất suýt nữa bật cười, nụ hôn nóng bỏng in trên mỗi tắc da lộ ra ngoài của Mạnh Phồn, giọng điệu bướng bỉnh như một đứa trẻ được nuông chiều đang đòi kẹo: “Nhưng mà anh muốn, anh rất muốn, mặc kệ là nơi nào, lúc nào, anh chỉ muốn nhìn thấy em, đầu óc tràn ngập dáng vẻ em bị anh làm đến vừa khóc vừa kêu, trừ việc hung hăng làm em, anh chẳng muốn gì khác nữa, em nói có phải anh điên rồi không...”.

Mạnh Phồn bị trêu đến gần như hồn vía lên mây, dùng một chút ý chí cuối cùng kiềm chế bản thân, khàn giọng nói: “Thì ra anh cũng biết anh điên rồi”.

Yến Nhất cúi đầu ừ một tiếng, cười rạng rỡ: “Vì em”.

Mạnh Phồn nhất thời máu nóng dâng trào, mặt đỏ tim đập chống lại Yến Nhất như thể sắp hóa sói, liều mạng túm chặt lưng quần có thể thất thủ bất cứ lúc nào, bắt lực cầu khẩn: “Ông xã, ông xã ông xã! Chúng ta về nhà rồi làm tiếp được không, về nhà rồi phạt em thế nào cũng được...Đừng, đừng cởi nữa...”.

Yến Nhất ngẫm nghĩ, nhân lúc cháy nhà hôi của: “VẬY anh muốn ở trong bồn tắm, vừa ngâm, vừa...”.

Mạnh Phồn vội vàng cắt ngang: “Được!”.

“Còn muốn trói em lên, dùng sa tanh hồng thất nơ, như một món quà vậy”. Yến Nhất được một tắc lại muốn tiến một thước, liếm môi nói.

“Được được được!”. Mạnh Phồn khóc không ra nước mắt.

“Anh bảo em mặc gì em phải mặc cái đó”. Ánh mắt Yến Nhất gian xảo.

“Được...”. Vẻ mặt Mạnh Phồn sống không còn gì luyến tiếc.

Yến tiên sinh thực sự rất biến thái! Quả là một kẻ mặt người dạ thú!

Yến Nhất phát ra một tiếng cười cợt nhả, khẽ nâng cằm Mạnh Phồn lên nói: “Anh vốn cũng không muốn làm ở bên ngoài, ngộ nhờ bị người khác thấy dáng vẻ khả ái của em, anh sẽ buồn bực rất nhiều năm”.

Được rồi được rồi biết ăn thích ăn giấm rồi! Mạnh Phồn tức giận thở hắt hắt trừng mắt nhìn hắn: “Thế sao anh còn cởi quần áo của em!”.

Yến Nhất cởi áo khoác của mình, mặc vào cho Mạnh Phồn, giơ tay nựng mặt anh: “Chỉ là muốn giúp em đổi quần áo thôi, bảo bối, bộ của em bẩn như vậy rồi, mặc trên người khó chịu”.

Quả là cực kì vô tội.

Mạnh Phồn:...

“Không đùa nữa”. Yến Nhất ôm Mạnh Phồn vào lòng, nửa thân trên để trần mở ra ba đôi cánh đen trắng lộ, bay lên, “Ngô Liệt kia, bị quỷ đá đưa đến chỗ nào rồi?”.

Mạnh Phồn thở phào nhẹ nhõm, giơ tay chỉ: “Có lẽ là bên kia”.

“Được rồi, em phải giữ lời hứa đấy”. Yến Nhất chuyển chủ đề, nhấn mạnh nói.

Bác sĩ Mạnh ngạo kiều hừ lạnh một tiếng, nâng tay ôm chặt cổ Yến Nhất.

Bởi vì bỗng chốc bay lên cao thế này thật là đáng sợ!

Lúc hai người tìm thấy Ngô Liệt, Ngô tiên sinh khốn khổ đang phán đoán sao Bắc Cực ở phía chân trời tìm phương hướng...

Được Yến Nhất đưa về cạnh “xác” Thẩm Xuyên, Ngô Liệt đã nghe hiểu được tình hình đại khái từ Mạnh Phồn, về mặt cứng lại nhìn cộng sự của mình, thở dài, hồi lâu sau mới hỏi mộ câu: “Tại sao?”.

Về mặt Thẩm Xuyên âm hiểm, cúi đầu im lặng không nói, đã không giải thích, vậy thì cũng không phải tranh cãi vô vị, dù sao nhân chứng sống Mạnh Phồn đang ở trước mắt.

Chuyện sau đó rất đơn giản, Ngô Liệt đề nghị Hiệp hội phái thêm người, Thẩm Xuyên bị thợ săn chi viện đưa về tổng bộ Hiệp hội chờ điều tra. Còn Mạnh Phồn và Ngô Liệt sau khi sắp xếp mọi việc lại theo kế hoạch đến khách sạn bị hỏa hoạn lúc nửa đêm, bởi vì có rất nhiều người tận mắt nhìn thấy Viêm ma cần lập tức xử lý, mà dị năng giả năng lực tinh thần lại khan hiếm, nhất thời không phải đủ nhân lực. Thế là bác sĩ Mạnh khốn khổ trong lúc chờ tiếp viện thì ngủ vùi trong lòng Yến Nhất, sau khi khôi phục một phần năng lực tinh thần liền chạy đi xử lý ký ức của những người chứng kiến, và khi xử lý đến Yến Tử Hoàn và Tướng Phi thì thả đi...

Một đêm hỗn loạn cứ như vậy trôi qua.

Mạnh Phồn mệt đến sức cùng lực kiệt, sau khi giải quyết xong người chứng kiến cuối cùng liền buồn ngủ tới mức ngủ đứng luôn, đáng về gốc moe muốn chết, vô cùng cần xoa nắn, thế là bị Yến tiên sinh nhỏ mọn nhanh chóng ôm đi.

“Bao giờ anh ta tỉnh thì nói giúp tôi chuyện này”. Ngô Liệt ngăn Yến Nhất, “Một thời gian nữa trong quá trình điều tra Thẩm Xuyên có thể sẽ cần các anh ra mặt làm chứng, việc này có bất cứ tiến triển mới nào tôi sẽ thông báo cho Mạnh Phồn đầu tiên, bảo anh ta hãy giữ liên lạc với tôi”.

Yến Nhất lạnh nhạt: “Ờ”.

Ngô Liệt đau đầu: “Tôi có bạn trai, tình cảm của chúng tôi rất tốt”.

Sắc mặt Yến Nhất hơi bình thường trở lại: “Tôi sẽ giúp anh chuyển lời”.

“...”. Ngô Liệt bắt lực châm thuốc, không khỏi hơi thương hại Mạnh Phồn đang ngủ đến thiên hôn địa ám trong lòng Yến Nhất.

Người đàn ông của Bác sĩ Mạnh không phải là hủ dấm chua, mà chính là một bình axit sunfuric đặc.

Đoàn làm phim bị giầy vò một phen, khó khăn lắm mới bao được một khách sạn ở gần khu ngoại cảnh, nhưng vì thời gian gấp gáp, điều kiện hoàn cảnh kém hơn lúc trước rất nhiều.

Công việc hôm nay kết thúc, Yến Tử Hoàn về phòng nghỉ ngơi, đang tắm được một nửa nước đột nhiên ngày càng lạnh. Mặc dù vô cùng không muốn nhưng vừa mới xoa đây sữa tắm lên người rồi, thế là Yến tiểu béo đánh phải chịu lạnh xối sạch thân thể, rồi lấy khăn tắm lau qua loa mấy cái, quần áo choàng tắm rồi run lập cập xông lên giường bọc mình lại.

Lúc này Long Dục mang theo một túi đồ ăn đặc sản địa phương đẩy cửa đi vào, để không quá thu hút ánh mắt của người khác, mái tóc dài màu bạc tuyệt đẹp buộc gọn sau gáy, còn đội mũ lưỡi trai và đeo kính râm.

“Nô lệ, xem trong tay bản vương là cái gì này!”. Long Dục dương dương đắc ý giơ túi đồ ăn vặt trong tay, “Nếu cậu ngoan ngoãn hôn ta, ta có thể suy nghĩ đến việc cho cậu ăn một...”.

Chưa nói dứt lời, Long Dục đã bị Yến Tử Hoàn kéo một phát xuống ổ chăn ôm chặt.

“À há! Chủ động lắm!”. Mặt Long Dục nhất thời đỏ đến nỗi có thể rán trứng, kính râm thì lệch, trông vô cùng ngốc nghếch.

“Tôi lạnh, mượn hơi ấm của anh dùng một chút”. Yến Tử Hoàn bình tĩnh cởi một nửa áo choàng tắm ở trong chăn, thân thể bị nước lạnh xối đến lạnh ngắt cực kì chủ động dán lên Long Dục, cơ ngực nở nang xinh đẹp kề sau lưng Long Dục cọ cọ, cặp chân thon dài quần lên chân Long Dục, tay phải còn không đành hoàn ngắt một cái trên hông Long Dục, tấm tắc nói: “Cứng thế, anh tập nhiều cơ bắp thể dùng làm cái rầm gì?”.

Dù sao tập cho cường tráng hơn nữa cũng chẳng phải bị ông đè sao? Yến tiểu béo tin tưởng mười phần nghĩ. Đúng vậy, ở trước mặt Long Dực Yến Tử Hoàn cảm thấy mình nhất định là thuần công trăm phần trăm!

“Nô nô nô nô lệ sao lại không mặc quần áo!”. Long Dực cơ đơ cả người, trông giống hệt một tiểu thụ dễ xấu hổ.

Yến Tử Hoàn cắn một cái không nặng không nhẹ lên tai Long Dực, nhẹ nhàng nói: “Nói bao nhiêu lần rồi, gọi Vương hậu, gọi nô lệ nữa tôi sẽ làm chết anh”.

Là một cầu FA độc thân nhiều năm như vậy, khó khăn lắm mới có được cảm giác yêu đương, trên phương diện bày tỏ tình cảm, Yến Tử Hoàn không có lấy một chút ngưng ngừng, quả thực hận không thể củi khô lửa bốc một phen, nhưng Long Dực người này ngày thường có vẻ rất biến thái, nhưng thực ra hề nói đến chuyện yêu đương là lại đơn thuần đến mức khiến người ta giận sôi!

“Cậu dám cắn tai bản vương!”. Long Dực che cái tay nháy mắt đã đỏ hồng của mình, cố gắng dùng ánh mắt bá đạo để làm Vương hậu sau một đêm đột nhiên trở nên buông thả không gì sánh được khiếp sợ!

“...Tsk”. Yến Tử Hoàn trợn trắng mắt, mặc lại áo choàng tắm, cướp lấy túi đồ ăn đặc sản trong tay Long Dực, vừa ăn vừa bất mãn nói: “Sao anh chẳng có một chút tình thú gì vậy”.

Mỗi lần nhớ đến bác sĩ Mạnh ngày ngày được Yến Nhất trêu đến nổi kêu ‘Không muốn không muốn’ liên tục Yến tiểu béo liền vô cùng hâm mộ!

Mặc dù Long Dực và Yến Nhất là anh em ruột nhưng tính cách thực sự không hề giống nhau, lẽ nào dinh dưỡng của Long Dực bị cướp hết rồi? Yến Tử Hoàn lo lắng nghĩ.

Long Dực mang vẻ mặt cô vợ nhỏ ngồi ở mép giường, ầm a ầm ục lên án: “Cậu còn chưa hôn ta đã ăn rồi”.

“Nào nào nào, hôn anh”. Yến Tử Hoàn tràn đầy “công” khí nâng cằm Long Dực hôn xuống.

Mặt Long Dực đỏ bừng, ánh mắt long lanh lấp lánh, cực kì giống một fanboy được thần tượng lâm hạnh.

Yến Tử Hoàn:...

Sau khi ăn no uống kĩ, Yến Tử Hoàn lấy điện thoại mở Weibo bắt đầu lướt lướt lướt.

Từ ngày khách sạn cháy lần trước, sau màn ôm hôn kịch liệt ngang nhiên giữa hiện trường hỏa hoạn của Yến Tử Hoàn và Long Dực các tờ báo giải trí lớn liền bùng nổ, đám fanboy fangirl trên Weibo lại càng tràn ngập nội dung này. Mặc dù đầu năm nay thanh niên đã tương đối chấp nhận văn hóa LGBT, thậm chí đã có rất nhiều hủ nữ bắt đầu ghép CP, dưới sự dẫn dắt dư luận của dư luận viên trong công ty, phần lớn bình luận đều theo chiều hướng ủng hộ, nhưng số lượng người chỉ trích cũng còn không ít.

Nhưng ngày đó khi Mạnh Phồn hỏi cậu có muốn nhân thể xóa đi ký ức của những người nhìn thấy cảnh đó hay không, Yến Tử Hoàn dứt khoát xua tay, tỏ ý: “Giữ lại hết!”.

Cũng chẳng trông chờ vào nghề này để nuôi gia đình, yêu thế nào thì chính là như vậy, Yến tiểu thiếu gia tiền tài dư giả tùy ý làm bậy một lần.

55. Chương 55: Tiếng Hót Thanh Thúy Du Dương

Sau khi xem qua những tin tức có liên quan đến mình, Yến Tử Hoàn theo thói quen nhấn vào tài khoản của Long Dực, dạo một vòng.

Những status Đại ma vương tận thế mới đăng gần đây đều là điên cuồng khoe ân ái, thao thao bất tuyệt ca ngợi tình cảm kiên trinh không gì thay đổi của mình và Vương hậu, đã được lợi còn ra vẻ khổ não rằng gần đây Vương hậu đột nhiên trở nên buông thả không gì sánh được, ví dụ như —— “Dạo này Vương hậu toàn muốn đẩy ngã ta, nhưng bản vương còn chưa học được phương thức chút chút của loài người, hại bản vương rất hoảng sợ” và “Bản vương quyết định bắt đầu thông qua tư liệu hình ảnh tiến hành học tập có hệ thống, nhất định không thể làm mất mặt địa ngục”.

Yến Tử Hoàn nhếch khóe miệng, khẽ gọi: “Long Dực”.

Long Dực vẻ mặt nghiêm túc chăm chú nhìn quả cầu thủy tinh, đang bận tải phim đen: “Ừm?”.

Yến Tử Hoàn cười hừ hổng: “Dạo này tôi toàn muốn đẩy ngã anh, hại anh rất hoảng sợ?”.

“Ồ!”. Long Dực kinh ngạc mở to mắt, liên tục xua tay, “Bản vương không hiểu người đang nói gì”.

Yến Tử Hoàn cười hừ hừ lắc đầu, không hề truy hỏi.

Hai người ngồi ở hai phía chiếc giường, cúi đầu ai làm việc người nấy.

Thế là một phút sau, Weibo của Long Dực nhận được một tin nhắn riêng tư đáng sợ.

Yến Tử Hoàn V: Long Dực.

Đại ma vương tận thế: !?

“A a a a a!”. Long Dực đột nhiên hét to một tiếng!

Yến Tử Hoàn biết rõ còn hỏi: “Anh sao vậy?”.

“Người đó không phải là bản vương”. Long Dực lắc đầu như trống bỏi, khuôn mặt tuần tú đỏ bừng.

“Ồ? Người nào?”. Yến Tử Hoàn suýt nữa nhin cười đến nội thương.

Long Dực tiến vào trạng thái thiếu năng, bình tĩnh giải thích: “Đại ma vương tận thế không phải ta”.

Yến Tử Hoàn: “Phụt”.

Long Dực lại vội vàng cúi đầu hí hoáy quả cầu thủy tinh.

Đại ma vương tận thế: Bản vương không phải Long Dực.

Cứ như vậy là ổn thỏa rồi, bởi vì hai bên đều phủ nhận, vì vậy Vương hậu căn bản không tìm được bất cứ bằng chứng nào! Long Dực bình tĩnh suy nghĩ, cảm thấy logic của mình thực sự kín kẽ.

Yến Tử Hoàn V:...Thiếu năng.

Yến Tử Hoàn V: Thực ra tôi sớm biết đó là anh rồi, anh đăng rất nhiều chuyện liên quan đến chúng ta, tôi vẫn luôn đọc, chưa từng bỏ sót một dòng nào...Trước đây, tôi không ngờ hóa ra anh lại nghiêm túc với tôi như vậy.

Yến Tử Hoàn V: Lại đây, để anh yêu cưng.

Long Dực trợn mắt há miệng, vẻ mặt hoang mang, lát sau đột nhiên hét to lên: “Đã bảo đó không phải là bản vương!”.

Yến Tử Hoàn vô tội: “Vừa rồi tôi có nói gì sao?”.

Long Dực rối trí: “Ừ nhỉ, không có”.

Ngay sau đó, Yến Tử Hoàn phát hiện status của Đại ma vương tận thế đang giảm đi nhanh chóng, Long Dực mặt đỏ tới mang tai ngồi xếp bằng ở cuối giường, cúi đầu điên cuồng chọc quả cầu thủy tinh, hiển nhiên là đang xóa Weibo, ý đồ hủy thi diệt tích.

Yến Tử Hoàn V: Xóa đi, xóa nữa đi, từng cái status tôi đều cắt ảnh rồi.

Long Dực suy suy vò đầu bứt tóc: “A a a a a ——”.

Yến Tử Hoàn giả vờ bực mình: “Anh lại làm sao?”. Diễn y như thật.

Long Dực uất ức quay đầu lại, vành mắt ửng đỏ, hiển nhiên đã bị trêu khóc: “Nô lệ nhà người, quả thực quá âm hiểm”.

“Phụt ——”. Yến Tử Hoàn không nhin được cười ra tiếng.

“Người cố ý trêu đùa bản vương! Lá gan không nhỏ, hãy xem cơn thịnh nộ của Ma vương bệ hạ đây!”. Long Dực đe dọa, tay không đánh xuyên qua cái gối đầu!

Bông bay tứ tán, phần lớn đều rơi trên đầu Ma vương bệ hạ tôn quý.

“Ha ha ha ha khặc!”. Yên Tử Hoàn cười lăn cười bò trên giường, cười đến mức lả cả người, gần như không còn sức lực để áp đảo Long Dực theo kế hoạch.

Thế là Ma vương bệ hạ tôn quý khóc hu hu chạy ra ngoài!

Trong thư phòng, Yên Nhất nhân nhả dựa người lên sofa, một tay vòng quanh Mạnh Phồn đang nằm trong lòng, một tay cầm quyển “Những quy tắc chuẩn mực về hành vi của phi nhân loại (xuất bản lần thứ 11)”.

Phần lớn các quy tắc đều là lời thừa, gồm có không được bại lộ thân phận trước mặt con người, không được lợi dụng năng lực phi nhân loại để xâm hại tài sản, tính mạng, an toàn của con người blah blah, Yên Nhất đọc nhanh như gió lật từng trang từng trang, rồi tiện tay vứt quy tắc xuống đất, cánh tay siết chặt eo Mạnh Phồn, nhẹ nhàng thổi khí bên tai anh.

“Đừng nghịch”. Mạnh Phồn rụt cổ, chỉ chỉ quy tắc dưới đất, “Anh đọc cho kĩ, bọn họ sẽ kiểm tra đấy”.

Yên Nhất cười nhẹ: “Anh làm con người hai mươi mấy năm rồi, trong mắt con người thứ gì là bình thường, thứ gì không bình thường, anh đều biết rõ”.

“Cũng phải”. Mạnh Phồn đuổi người.

“Vấn đề chính là em”. Yên Nhất dùng ngón tay điểm lên chóp mũi Mạnh Phồn, sâu xa nháy mắt, “Anh cảm thấy em không bình thường cho lắm...”.

Mạnh Phồn cảnh giác: “Em không bình thường chỗ nào?”.

Yên Nhất mãi hôn gáy anh, hơi thở êm dịu ướt át lướt qua làn da mẫn cảm: “Em quá đẹp, ở đâu có người đẹp như em chứ”.

“Ừ hừ”. Mạnh Phồn vô cùng hưởng thụ, hai má ửng đỏ, nghiêm túc giải thích: “Chúng tộc mị ma trời sinh đã đẹp như vậy, em cũng không có cách nào”.

Yên Nhất cười ôm chặt anh hơn: “Đúng vậy, không trách em”.

Mạnh Phồn trở mình, ôm chặt Yên Nhất, thích ý nói: “Nhưng cảm được quy tắc này, nghĩa là Hiệp hội thợ săn đã công nhận sự tồn tại của anh, sau này anh và Long Dực, cả những ác ma khác nữa, đều không cần lo lắng đến thợ săn quái vật nữa rồi”.

“Phải”. Yên Nhất dịu dàng nói: “Long Dực cũng không ngày ngày muốn chinh phục thế giới”.

Mạnh Phồn buồn cười: “Anh ấy muốn cũng vô dụng được chứ?”.

Yên Nhất cười đương nhiên: “Đúng vậy”.

Sau khi Thẩm Xuyên bị Hiệp hội thợ săn đưa đi, ngay tối hôm đó Mạnh Phồn và Yên Nhất ra mặt làm chứng chuyện đã xảy ra.

Trải qua một thời gian điều tra, Hiệp hội lại tìm thấy một tầng hầm rất rộng ở nơi ở của Thẩm Xuyên, đồng thời bắt được một nhóm thành viên của tổ chức tôn giáo cực đoan “Người con thánh điện” từng hoành hành một thời ở xã hội phương Tây hơn ba mươi năm trước, bọn chúng ở dưới tầng hầm, thông qua cổng địa ngục nhân tạo triệu hoán những ác ma cấp thấp, và dùng năng lực tinh thần tiến hành tẩy não, để chúng có thể bị tùy ý sai khiến.

Thế giới đang hủ bại sa đọa, thân là người con thánh điện, phải dọn sạch tất cả những thứ ô uế cho thần linh — Đây là tín niệm mà những phần tử của tôn giáo cực đoan này theo đuổi như sinh mạng, mà thế giới địa ngục và sự tồn tại của ác ma chính là vật cản khiến thần linh chưa thể giáng trần trong mắt chúng, để diệt trừ vật cản, lãnh đạo của “Người con thánh điện” trong ba mươi năm đã một tay đạo diễn hàng loạt vụ ác ma tập kích, phối hợp với tin đồn tận thế lan truyền, thành công khơi lên nỗi sợ hãi và lòng căm thù của con người đối với ác ma.

Mà sau khi lãnh đạo của “Người con thánh điện” qua đời, đứa trẻ mồ côi Thẩm Xuyên được chúng thu dưỡng liền trở thành người thừa kế theo chí nguyện cuối cùng của lão, Thẩm Xuyên từ nhỏ đến lớn bị tư tưởng tôn giáo cực đoan tẩy não, không thể hiểu rằng ác ma và các phi nhân loại khác trong thế giới hiện thực chẳng qua cũng giống như loài người, đều là những sinh vật có trí khôn chung hưởng một thế giới mà

thời, trong mắt hắt, tất cả sinh vật là phi nhân loại, nhất là ác ma, tất cả đều là đối tượng cần phải xử lý. Ôm ấp tư tưởng như vậy, sau khi Thẩm Xuyên trưởng thành trở thành thợ săn quái vật, và sau khi kết giới của địa ngục tiêu tan đã mô phỏng lại cách hành sự của lãnh đạo ba mươi năm trước, cầm đầu những thành viên còn lại định khởi mào chiến tranh giữa loài người và ác ma một lần nữa, khiến những ác ma đang ẩn náu trong nhân giới lại bị đánh về địa ngục...

“Như vậy thật tốt...”. Mạnh Phồn kể lên trước ngực Yến Nhất, lắng nghe tiếng tim đập an toàn của hắn.

“Ừ, rất tốt”. Yến Nhất cúi đầu hôn lên tóc Mạnh Phồn.

Thư phòng buổi chiều lắng đầy tia nắng ấm áp, trên bầu trời xanh mây trắng có chú chim bay xẹt qua, để lại quỹ đạo hình cung xinh đẹp và tiếng hót thanh thúy du dương.

Đây là một thế giới tốt đẹp khiến người ta có thể sinh lòng vui sướng bất cứ lúc nào.

Thế giới chung của con người và phi nhân loại.

56. Chương 56: Tại Sao Ông Còn Phải Chịu Trách Nhiệm Giảng Giải

Bởi vì nội dung Weibo vô cùng xấu hổ bị Vương hậu phát hiện ra, hơn nữa còn bị trêu chọc một cách tàn nhẫn, Ma vương bệ hạ khóc hu hu lao ra khỏi phòng khách sạn, nhưng còn chưa kịp tìm một nơi để ngồi xồm ồm chính mình đã bị Vương hậu xách về.

“Đừng làm tôi mất thể diện ở bên ngoài”. Yến Tử Hoàn ném Long Dực không ngừng giãy dụa lê giường, rồi dùng thân thể của mình đè lên trên, một tay nắm cầm Long Dực hung hăng chặn kín miệng hắn, một tay chui vào từ dưới áo Long Dực, suông sã vuốt ve khắp nơi, dùng giọng điệu mê hoặc nói: “Anh có gì không hiểu, để tôi dạy anh”.

“À há! Tiểu nô lệ này...”. Long Dực vội vội vàng vàng đè cái tay đang làm loạn của Yến Tử Hoàn, hai má đỏ ửng, vô cùng ngượng ngùng, “Đợi một chút! Bản vương cảm thấy hình như có chỗ nào đó không đúng!”.

“Chỗ nào?”. Ngón tay thon dài của Yến Tử Hoàn cởi từng cúc áo của Long Dực, ánh mắt tràn ngập dục vọng.

“Cậu còn chưa nói với bản vương lời thoại đó!”. Vẻ mặt Long Dực như thiếu nữ, “Chính là câu cậu nói trong phim...”.

—— Đừng chinh phục thế giới nữa, đến chinh phục anh đi.

Sau khi biết chân tướng sự việc, Long Dực đau xót từ bỏ quyết định chinh phục thế giới, dù sao hại mình bị phong ấn hai mươi mấy năm là đám người Thẩm Xuyên.

Tội ác này không phải của loài người!

Mặc dù đưa ra quyết định này vẫn khiến Long Dực có chút đau khổ, dù sao hắn từng lập chí sau khi chinh phục thế giới phải bắt đài truyền hình chiếu đi chiếu lại phim của Yến Tử Hoàn cả ngày hai mươi tư tiếng!

Cách làm của Ma vương bệ hạ quả thực vô cùng bá đạo...

“Đừng chinh phục thế giới nữa”. Trong mắt Yến Tử Hoàn lóe lên ý cười gian xảo, tự ý thay đổi lời thoại, “Để tôi đến chinh phục anh đi”.

Nhất thời Long Dực cảm thấy càng thêm đau đớn: “Không đúng! Lời thoại đó không phải như thế, phải là ta đến chinh phục cậu!”.

Đường đường là Ma vương bệ hạ, không những không chinh phục được thế giới, ngược lại còn bị nô lệ chinh phục, thực sự chẳng còn mặt mũi nào!

Yến Tử Hoàn cười khẽ một tiếng, giọng điệu vừa từ tính vừa dịu dàng, hoàn toàn không phù hợp với nội dung: “Cứ vậy đi, không phục thì nín”.

Lúc này áo Long Dực đã bị lột sạch, thân thể với đường cong xinh đẹp và làn da trắng trẻo hoàn mỹ như được trời ban, cơ bắp cân xứng mà không thô kệch, đường nét mềm mại rõ ràng như được điêu khắc tràn

ngập vẻ đẹp nam tính, Yến Tử Hoàn liếm liếm môi, mắt tối lại mấy phần, cúi người trên thân thể Long Dực trắng trợn xâm chiếm cướp đoạt, vừa làm việc vừa an ủi: “Lát nữa sẽ hơi đau, anh cố gắng thả lỏng phối hợp với tôi, kêu ra sẽ khá hơn một chút, đừng ngại”.

“...Cậu đang nói gì vậy?”. Vẻ mặt Long Dực mờ mịt.

“Tôi đang nói cho anh biết lát nữa bị tôi làm thế nào”. Yến Tử Hoàn khàn giọng thô lỗ nói.

Long Dực không thể tin nổi, dùng giọng điệu ngậm nga cao giọng hét: “OMG! Ta không nghe lầm chứ? Cậu là Vương hậu, Vương hậu mới bị làm!”.

Yến Tử Hoàn đã bắt đầu cởi quần Long Dực: “Cái rắm, với cái đàng thụ lòi của anh còn muốn đè tôi?”.

Long Dực nháy mắt bày ra vẻ mặt nghiêm túc: “Bản vương thụ chỗ nào? Cậu nói thụ thì là thụ sao, không công bằng!”.

“Vậy cho anh một cơ hội công bằng”. Yến Tử Hoàn cười hừ hừ, lột phắt quần Long Dực, sau đó liền dứt khoát cởi quần của mình, “Lớn nhỏ xác định công thụ”.

“Một lời đã định!”. Long Dực vẻ mặt vững tin cầm cái của mình, lại giơ tay nắm cái của Yến Tử Hoàn, nắn một lúc để cảm nhận, thành thật nói: “Ta cảm thấy vẫn là ta lớn hơn, cậu thấy sao?”.

Yến Tử Hoàn cười xấu xa, gạt tay Long Dực, cũng cảm nhận một chút, rồi lập tức xác nhận: “Đúng là anh lớn hơn một chút”.

“Quả nhiên vẫn là bản vương ở trên!”. Long Dực vui vẻ giơ tay.

“Lớn hơn làm thụ!”. Yến Tử Hoàn nghiêm mặt, hết sức vô tình, “Như vậy mới khoa học, bởi vì công nhỏ hơn một chút thụ sẽ đỡ đau”.

Để danh chính ngôn thuận được ở trên, Yến tiểu béo cũng vút luôn tôn nghiêm đàn ông của mình!

“Đây chính là cậu ép ta!”. Long Dực nói xong liền bật ngón tay tách một cái.

Động tác của Yến Tử Hoàn nháy mắt cứng lại, thân thể không thể động đậy, bị Long Dực thuận lợi xoay người đè xuống dưới.

“Đệt mẹ!”. Yến Tử Hoàn nghiêng răng bật ra vài chữ, “Ma lực hôm nay của anh không phải bị ăn hết rồi sao?”.

Bởi vì một tiếng trước Yến tiểu béo ăn một bữa buffet hải sản thả phanh ở khách sạn! Lúc đó Long Dực nước mắt lã chã xin Yến tiểu béo đừng ăn nữa vì ma lực đã tiêu hết sạch rồi!

Long Dực cười dương dương đắc ý, lộ ra hai cái răng nanh nhỏ nhỏ, bá đạo bóp mông Yến Tử Hoàn một cái: “Lừa cậu thôi, hôm nay bản vương lén dự trữ một ít ma lực!”. Dù sao cậu cũng không thể biết được!

Dưới sự khống chế của ma lực, thân thể Yến Tử Hoàn cứng như khúc gỗ, chỉ có thể dùng mắt để biểu thị sự bất mãn kịch liệt của mình: “Anh vậy mà lại học được cách lén giấu ma lực sau lưng tôi?”.

Quả thực không khác gì chồng lén giấu quỹ đen sau lưng vợ!

“Ai cho ngươi hung dữ với bản vương như vậy, hừ”. Long Dực chiếm thế chủ động, vô cùng đắc ý giở trò lưu manh.

Mẹ nó thất sách quá! Yến tiểu béo bị phần không gì sánh được, ngửa mặt lên trời gào to: “Sớm biết vậy thì luộc thêm một khay cua!”.

Lần sau Long Dực nói ma lực đã dùng hết ông cũng không tin, thế nào cũng phải ăn đến khi tên khốn kiếp này bất tỉnh nhân sự miệng sùi bọt mép mới thôi!

Long Dực nghe vậy càng đắc ý hơn, thậm chí còn cười khử khử khử khử...

“Không được cười!”. Mẹ nó y như tên thiếu năng! Yến Tử Hoàn ứa nước mắt, nằm trên giường để mặc Long Dực muốn làm gì thì làm, mặc dù trong lòng không muốn bị công lăm nhưng phản ứng của thân thể lại rất thành thật. Cảm giác đối phương dường như đã động tình rồi, Long Dực tách hai chân Yến Tử Hoàn ra rồi

lấn người lên, không chắc chắn dùng ngón tay cẩn thận chọc chọc nơi nào đó, sau đó nâng cằm rơi vào trầm tư.

“...Anh xem xong chưa?”. Xong rồi thì nhanh cầm vào đi như vậy xấu hổ lắm! Yến Tử Hoàn mặt đỏ như bị luộc.

“Chắc chắn là dùng chỗ này sao?”. Long Dực cúi đầu nhìn mình một chút, trong mắt lóe lên vẻ ham học, “Bản vương cảm thấy hình như không nhét vào được”.

“Nếu không thì có thể dùng chỗ nào?”. Yến Tử Hoàn lí nhí lấp bắp hướng dẫn, xấu hổ đến mức muốn chết ngất luôn, “Chỗ đó...tính co giãn rất tốt, có thể, có thể nhét vào...Đầu tiên anh dùng ngón tay mở rộng một chút...Trên tủ đầu giường có gel trơn, bôi, bôi nhiều một chút...”. Đệt mẹ đệt mẹ đệt mẹ tại sao ông bị dè mà còn phải chịu trách nhiệm giảng giải! Trong lòng Yến tiểu bá đang điên cuồng chửi bậy! Cực kì muốn giết người!

Thế là, dưới sự chỉ bảo nhiệt tình của Yến Tử Hoàn, hai người gian nan hoàn thành sự hài hòa lớn trong sinh mạng.

Sau khi xong việc, việc đầu tiên Yến Tử Hoàn làm khi khôi phục lại năng lực vận động chính là đạp bay Long Dực từ trên giường xuống dưới đất.

Long Dực khỏa thân ngồi dưới đất, đáng thương kêu lên: “Vương hậu...”.

Yến Tử Hoàn không muốn nói chuyện với hắn, còn vứt ba cái bao cao su đã dùng về phía hắn!

“Cậu giận thật à...”. Long Dực thấp thỏm bò lên giường.

Yến Tử Hoàn lại đạp cho một phát, động tác giơ chân ảnh hưởng đến hoa cúc nhỏ vừa nảy sử dụng qua độ, đau cực kì, thế là Yến Tử Hoàn kêu thảm lẫn lộn trên giường!

Long Dực trợn mắt há miệng rơi xuống giường lần nữa:...

Vì sao người đạp trông còn đau hơn người bị đạp?

“Vương hậu!”. Long Dực như cún con bấu lên mép giường, sau mông mọc ra một cái đuôi ác ma nhọn hoắt màu đen, lắc qua lắc lại thật nhanh, “Vương hậu đáng yêu, Vương hậu tôn quý, Vương hậu chí cao vô thượng! Nhìn đuôi của ta này, ta có thể uốn nó thành hình trái tim!”.

Yến Tử Hoàn hơi muốn cười, nhưng vẫn tỏ vẻ mặt sa sầm, lạnh lùng hừ một tiếng, dùng chân quấn chặt chính mình.

Long Dực lại biến ra hai cái sừng nhỏ trên đầu, cầm tay Yến Tử Hoàn đặt lên đầu mình, nịnh nọt nói: “Vương hậu sờ xem, bản vương còn có sừng, có phải rất đáng khen không!”.

Yến Tử Hoàn vẫn im lặng không nói:...

Long Dực lại biến ra sáu chiếc cánh nhỏ vỗ qua vỗ lại: “Nhìn cánh của ta xem, có phải rất ngon miệng không?”.

Yến Tử Hoàn cuối cùng cũng mở miệng: “Tại sao?”.

Long Dực buồn như đưa đám: “...Bọn họ đều nói rất giống cánh gà chiên”.

Để đỡ Vương hậu vui vẻ, Ma vương bệ hạ cũng vứt bỏ chút tôn nghiêm còn sót lại...

Yến Tử Hoàn không nhịn được bật cười, rồi lại nhanh chóng nghiêm mặt.

“Cậu cười rồi cậu cười rồi!”. Long Dực quỳ gối bên giường, mặt dày tiến lại gần môi Yến Tử Hoàn, làm nũng nói: “Fanboy ngã rồi, muốn thần tượng hôn hôn mới có thể đứng dậy!”.

Yến Tử Hoàn bị hắn quấn đến nổi hết giận, hai tay hung hăng nhéo mặt Long Dực cố định lại, sau đó tiến tới khê đụng lên môi hắn.

“Ta đứng được rồi!”. Long Dực nhanh chóng bò lên giường, ấn Yến Tử Hoàn vào trong lòng, ôm chặt như gấu koala ôm cây.

“...Thiếu năng”.

“Vương hậu ta yêu em”.

“...Đó cũng là thiếu năng”.

“Vương hậu ta yêu em”.

“Được rồi biết rồi, lui ra đi”.

“Vương hậu ta yêu em”.

“Câm miệng”.

“Vương hậu ta yêu em”.

“Em cũng vậy! Câm miệng ngủ đi!”. Yến Tử Hoàn đỏ mặt nhòe dãi tắt đèn áp tường.

Long Dực ngoan ngoãn câm miệng.

Mười giây sau, trong bóng tối yên tĩnh, giọng nói thềm đồn kia lại vang lên lần nữa.

“Vương hậu ——”.

“Ta yêu em”.

57. Chương 57: Yêu Thương Trong Ánh Mắt, Như Đám Mây Mềm Mại Nhất Ở Phía Chân Trời

Sau khi bộ phim Yến Tử Hoàn đóng vai chính công chiếu, Long Dực đã ra rạp mua vé ba lần.

Yến Tử Hoàn đeo kính râm và khẩu trang, trang bị đầy đủ đi cạnh Long Dực, nhìn rạp phim náo nhiệt, trong lòng thâm vui.

Tướng Phi cầm bịch bông ngô lớn và đồ uống cho hamster nhà mình đi theo sau, còn có Yến Nhất và Mạnh Phồn, cùng mấy ác ma thời viễn cổ bao gồm Lucifer được Yến Nhất phục sinh gần đây, còn có Hydra và đoàn du lịch đại ác mớ mới đi chơi về bị Long Dực sống chết kéo đi, một đoàn người với trị số nhan sắc cao đến nghịch thiên và màu tóc kì lạ nối đuôi nhau đi qua cửa soát vé, giống như một đội mẫu nam con lai, thu hút ánh mắt tất cả những người ở đó.

Yến Tử Hoàn giả vờ không biết đám người này che mặt đi nhanh đằng trước.

Đệt mẹ cái cảm giác xấu hổ khó hiểu này...

Quân đoàn ác ma nối đuôi nhau vào phòng chiếu, ngồi đúng vị trí của mình, phòng chiếu gần như bị lấp đầy một nửa.

Mấy phút sau phim mở màn, Long Dực cực ngẫu giơ tay bật tách một cái.

Ngoại trừ Yến Nhất và Lucifer ngạo mạn ra, quân đoàn ác ma liền lập tức đứng dậy vỗ tay hoan hô!

Khán giả khác:...

Yến Tử Hoàn nháy mắt đỏ từ mặt xuống mông, khế quát vào tai Long Dực: “Bảo họ dừng tay”.

Long Dực lại búng tay, uy nghiêm nói: “Trật tự”. Rất có phong độ của một Ma vương.

Phim chiếu được một nửa, vai nam chính Yến Tử Hoàn đóng đang diễn màn chia ly với nữ chính, Long Dực lấy khăn giấy xì mũi, rưng rưng nước mắt ca ngợi: “Vương hậu diễn hay quá, ánh mắt đau thương mà nên thơ, quả thực làm ta tan nát cõi lòng!”.

Quân đoàn ác ma nhao nhao phụ họa tỏ vẻ chúng thần cũng tan nát cõi lòng.

Yến Tử Hoàn thở phì phì, bốc một nắm bông: “Im cả đi, khi xem phim phải giữ trật tự”. Có còn chút tổ chất nào không, thật là một lũ trẻ trâu!

Quân đoàn ác ma liền nhao nhao tỏ vẻ vâng thừa Vương hậu bệ hạ chúng thần biết rồi Vương hậu bệ hạ chúng thần không nói nữa Vương hậu bệ hạ.

Khán giả:...

Yến Tử Hoàn:...

Sau khi bộ phim kết thúc, Long Dực cực kì khí phách vung tay lên, quân đoàn ác ma rồi rít rút điện thoại ra, bắt đầu lên mạng ca ngợi bộ phim hết lời, trên Weibo trong nháy mắt đã xuất hiện một đoàn dư luận viên làm mưa làm gió, Asmodeus tượng trưng cho dâm dục thậm chí còn viết một bài thơ mười bốn dòng để ca ngợi Yến Tử Hoàn, dùng cụm “quả táo đỏ nho nhỏ chín tới” để ví với miệng Yến Tử Hoàn, kết quả bị Long Dực tàn bạo hành hung một trận!

“Sao bệ hạ không đánh chết con dâm ma này?”. Lucifer cười lạnh.

“Bởi vì hiện tại hân không đánh lại ta”. Asmodeus bình tĩnh đáp.

Tuy rất bi thảm, nhưng hoàn toàn là sự thật.

Dưới đây là chuyện sau đó ——

Phòng khám tâm lý của bác sĩ Mạnh lại mở cửa, Mạnh Phồn lại mặc áo blouse, còn làm cho mình mấy là cờ thi đua để treo lên tường, bàn tay nhân ái rồi Hoa Đà tái thể hay đức cao vọng trọng gì gì đó, da mặt dày hết sức.

Bởi vì cuộc sống từ sáng đến tối ăn ăn ăn ngủ ngủ ngủ mua mua mua chít chít chít chẳng có chút ý nghĩa nào. Mọi chuyện đều đã kết thúc, Mạnh Phồn vẫn muốn làm việc, hưởng hồ năng lực của anh có thể giúp một số bệnh nhân mà y học hiện nay phải bó tay. Sau khi bắt đầu làm việc trở lại, mỗi ngày của bác sĩ Mạnh đều vô cùng phong phú vui vẻ, ngay cả tan làm về nhà sên súa với ông xã cũng hăng hái hơn hẳn.

Bên kia, Yến Nhất lần lượt phục sinh tất cả các ác ma thời viễn cổ bị phong ấn trong cơ thể mình lúc trước, đồng thời bắt đầu xử lý công việc hàng ngày dưới địa ngục như xưa, trong đó việc quan trọng nhất là phải quản lý quy củ những ác ma dưới quyền, để chúng học cách thích ứng với cuộc sống ở nhân gian, chung sống hòa hợp với con người. Đương nhiên, hầu như toàn bộ những việc này đều rơi xuống vai Yến Nhất, vì từ khi có Yến Tử Hoàn, Long Dực càng ngày càng sa đọa, luôn tâm tâm niệm niệm Vương hậu của hân, rõ ràng ngày nào cũng ngủ cùng giường mà còn muốn vẫn ngấm ngấm sưu tập những thứ liên quan đến Yến Tử Hoàn, ngày nào cũng ôm quả cầu thủy tinh liếm mút không dứt, làm mất hết mặt mũi địa ngục!

Lúc Long Dực biết Yến Nhất cơ bản đã nhớ ra tất cả mọi chuyện ngày trước, cảm động tràn trề chạy đi hỏi Yến Nhất: “Em đã nhớ ra những chuyện quá khứ rồi sao?”.

Yến Nhất cực kỳ lạnh nhạt: “Ừ”.

Long Dực nhiệt tình mở vòng tay: “Thế nào, trái cấm nhỏ thân yêu của anh! Có phải bây giờ em cảm thấy tình anh em giữa chúng ta càng thêm bền chặt không?”.

“Không”. Yến Nhất vô tình lắc đầu, “Tôi chỉ muốn biết, làm thế nào mà tôi chịu đựng được anh nhiều năm như vậy”.

Đại ma vương chịu tổn thương nghiêm trọng khóc hu hu xông ra ngoài, thuận đường xông vào lòng Vương hậu áu áu áu tìm an ủi, vô cùng xảo quyệt.

Phương Kỳ nghỉ dài hạn mấy tháng cũng tiếp tục trở về làm trợ lý nhỏ của bác sĩ Mạnh, Tưởng Phi hề có thời gian liên đến đón cậu tan làm, tặng cậu rất nhiều đồ ăn ngon, hòm đồ ăn vặt dưới gầm bàn bé hamster luôn bị nhét đầy đến nổi sắp tràn ra, tất cả đều là tình yêu.

Sau khi ở bên Tưởng Phi, Phương Kỳ trước đây ăn thế nào cũng không béo được chiều đến nỗi mập ra một chút, cái cảm thon nhon có xu hướng tròn trịa, mà Tưởng tiên sinh vốn dĩ luôn ghét cay ghét đắng chuyện người khác béo lên lại có thái độ khác thường, tuyên bố Phương Kỳ béo một chút càng đáng yêu, không những không thu tay ngược lại còn đút nhiều hơn, đồ ăn vặt tặng đến đều không trùng lặp, bé hamster lo lắng tiểu tụy phùng má ăn ăn ăn từ sáng đến tối.

Hôm nay Tưởng tiên sinh lại mang gà bọc phô mai chiên xù đến phòng khám, chuẩn bị đón Phương Kỳ tan làm.

“Oa, em thích món này nhất!”. Bé hamster vui sướng nhận gà chiên, kiễng chân thơm chụt một cái lên mặt Tưởng Phi!

Đúng vậy, đây chính là một trong những nguyên nhân Tưởng tiên sinh thích cho bé hamster ăn...

“Ngoan lắm”. Tưởng Phi hài lòng xoa nhẹ tóc Phương Kỳ, “Cẩn thận kéo bỏng miệng”.

“A ô ——”. Phương Kỳ cắn một miếng to, lượng phô mai quá nhiều bên trong thịt gà trào ra...

Thế là bác sĩ Mạnh đang ở trong phòng khám liền nghe thấy đoạn đối thoại tệ hại sau ——

“A a a chết rồi phun ra rồi!”.

“Không sao, ở đây có giấy”.

“Dính khắp nơi rồi, dính quá...”.

“Ở đây cũng bị dính”.

“Chỗ đó em liếm hết là được rồi, ưm...ngon ngon quá”.

Bác sĩ Mạnh suy nghĩ rất khẩn trương...

Đột mẹ hai người ở ngoài đang làm gì thế!

Bệnh nhân hẹn trước cuối cùng của hôm nay cũng hài lòng rời đi, Mạnh Phồn duỗi thắt lưng mệt mỏi cho thoải mái, vui trong ghế xoay lấy điện thoại ra, vừa chơi game vừa bóc túi khoai Phương Kỳ cho anh.

Quả nhiên nghỉ ngơi sau khi làm việc mới khiến con người vui vẻ về cả thể xác lẫn tâm hồn, mỗi ngày chẳng làm gì ngược lại rất buồn chán, Mạnh Phồn đang cảm thán, cửa phòng khám đột nhiên bị đẩy ra một góc, khuôn mặt tuấn mĩ khiến người ta nhìn bao nhiêu lần vẫn mặt đỏ tim đập của Yến Nhất thò vào từ sau cánh cửa, xác nhận trong phòng khám không có ai khác, liền đi vào trở tay khóa cửa, mỉm cười gọi: “Bác sĩ Mạnh”.

“Sao anh lại đến đây?”. Mạnh Phồn ném bịch khoai và điện thoại vào ngăn kéo đang mở một nửa, thân thể nhanh chóng ngồi ngay ngắn lại, dáng vẻ thật ra vừa nãy bác sĩ Mạnh đang bận.

“Anh đến khám bệnh”. Yến Nhất chậm rãi nói, đi đến trước mặt Mạnh Phồn tao nhã kéo ghế ngồi xuống.

“Bệnh gì?”. Mạnh Phồn không hiểu.

“Anh không biết”. Yến Nhất cười, “Bệnh trạng là đột nhiên rất muốn gặp em, nhớ không chịu nổi”.

Mạnh Phồn bình tĩnh đề nghị: “Vậy hãy uống nhiều nước nóng”.

Yến Nhất thâm tình nhìn anh chăm chú, đầu lưỡi liếm môi, giọng nói đậm đà như rượu vang mang theo sự mê hoặc vang lên: “Nhưng anh còn muốn dùng sức ôm chặt em vào lòng, hôn đến khi em thở hổn hển, xé rách áo blouse trắng của em, liếm mỗi tấc da trên thân thể em, cuối cùng hung hăng làm em trên bàn làm việc trong phòng khám, làm mọi thứ đều lộn xộn...Cho hỏi bệnh trạng này phải làm sao mới thuyên giảm đây, bác sĩ Mạnh?”.

Hai má Mạnh Phồn đỏ như lửa đốt, giọng nói lại vẫn nghiêm túc vững vàng: “Yến tiên sinh, tình trạng của anh, phải sốc điện”.

Yến Nhất cười ra tiếng: “Ha ha”.

Mạnh Phồn cúi đầu múa bút thành văn trên sổ bệnh án, nói thêm: “Hơn nữa còn phải dùng điện cao áp”.

Yến Nhất nhìn cây bút chuyển động rất nhanh trong tay Mạnh Phồn không chớp mắt, dựa theo quỹ đạo của ngòi bút phán đoán nội dung anh viết, giống như lần đầu đến phòng khám này.

“Khụ”. Mạnh Phồn vừa viết vừa ho nhẹ một tiếng, mặt đỏ đến mang tai, nghiêm mặt nói: “Yến tiên sinh, không được nhìn lên bác sĩ viết...ưm...”.

Âm cuối mềm mại bị nụ hôn bất ngờ chặn lại, khi tách môi ra Mạnh Phồn ngược nhìn Yến Nhất, mà Yến Nhất cũng nhìn xuống mỉm cười, nhìn lại anh.

Yêu thương trong ánh mắt, như đám mây mềm mại nhất ở phía chân trời.

58. Chương 58: Cho Hôn Ông Xã Quá Quân Tử Thì Phải Làm Sao?

Sáng sớm.

Phương Kỳ lắc lư bê một vali lớn, đi từ phòng ngủ ra, đến đầu cầu thang thì chạm mặt Tưởng Phi.

Tưởng Phi không nói hai lời đỡ vali trong tay Phương Kỳ, lại cúi đầu thơm nhẹ lên mặt Phương Kỳ, dịu dàng nói: “Đi nghỉ đi, em không phải làm gì đâu”.

“Nhưng...”. Phương Kỳ không cam lòng, muốn giúp một tay.

“Không nhưng nhị gì hết”. Tưởng Phi cắt lời, “Hôn anh một cái rồi ngoan ngoãn đi nghỉ đi”.

Phương Kỳ ngoan ngoãn chạm môi Tưởng Phi một chút, tim đập thành thịch.

Hôm nay là ngày cậu và Tưởng Phi chuyển nhà.

Trước đây Tưởng Phi sở dĩ luôn ở nhà Yến Tử Hoàn, chủ yếu là để tiện cho việc đôn đốc Yến Tử Hoàn tập thể dục ăn uống điều độ, nếu không ngày nào cũng chạy tới chạy lui thì phiền phức quá, nhưng bây giờ Yến Tử Hoàn không cần lo việc duy trì vóc dáng nữa nên Tưởng Phi cũng không muốn tiếp tục ở lại, cho dù ở quen rồi cũng không phải nhà mình.

Khi Tưởng Phi thấp thỏm hỏi Phương Kỳ có cùng mình chuyển ra ngoài ở không, Phương Kỳ không hề nghĩ ngợi liền đồng ý ngay.

“Chỗ anh ở điều kiện không thoải mái như ở đây”. Tưởng Phi cẩn thận nhắc trước.

“Em muốn đi, đưa em đi cùng!”. Phương Kỳ vui đầu lòng Tưởng Phi, hai cánh tay ôm chặt eo Tưởng Phi, như thể sợ ông xã chạy mất.

Dù sao bé hamster cũng vô cùng khao khát thế giới hai người ngọt ngào hạnh phúc, kể cả sống khổ hơn cũng không sao!

Thu dọn đồ đạc xong, Phương Kỳ trình trọng đi tìm Mạnh Phồn tạm biệt: “Bác sĩ Mạnh, em phải đi rồi”.

Mạnh Phồn bình tĩnh vẫy tay: “Mai gặp, đừng đi làm muộn đấy”.

Phương Kỳ đẩy Mạnh Phồn ngồi xuống, có chút lưu luyến: “Em sẽ nhớ anh”.

Mạnh Phồn nấn nấn khuôn mặt béo mềm của Phương Kỳ, buồn cười nói: “Tưởng Phi nói chỗ hai người ở cách đây có mười phút lái xe thôi”.

Vì vậy thực sự không nhất thiết phải thương cảm như vậy!

“Ừm”. Phương Kỳ xoa xoa mặt.

“Tan làm cũng có thể qua đây ăn tiệc, muốn tìm anh chơi thì cứ đến”. Mạnh Phồn an ủi, giống y như bà chủ nhà.

Phương Kỳ gật đầu lia lịa: “Vâng!”. Ăn tiệc nhất định sẽ có!

Vốn dĩ Tưởng Phi và Phương Kỳ cũng chỉ dự định sống ở đây một thời gian ngắn, nên đồ đạc không nhiều, đồ cần mang đi đều là quần áo và đồ dùng hàng ngày, dù vậy nhưng cốp sau và ghế sau xe ô tô vẫn bị nhét đầy, Phương Kỳ giúp Tưởng Phi xếp các vali chồng lên nhau gọn gàng ở ghế sau, rồi ngồi vào ghế phó lái.

Tưởng Phi chỉ chỉ mặt mình: “Nào, hôn một cái, ông xã mới có sức lái xe”.

Phương Kỳ lập tức ngoan ngoãn làm theo, thật ra kể cả hần không nói thì Phương Kỳ cũng muốn hôn, bởi vì gò má Tưởng tiên sinh thật sự rất đẹp, kiên nghị khí khái góc cạnh, làm người ta không kiềm chế nổi.

“Ngoan lắm”. Tưởng tiên sinh thỏa mãn đập chân ga.

Mười phút sau, xe con tiến vào một khu dân cư cao cấp, chỗ này cách nhà Yến Nhất không xa, mặc dù không sánh được với biệt thự nhưng điều kiện cũng cực kì tốt, giá nhà đắt đỏ muốn chết, hơn nữa đều là mô hình nhà lớn, tuy Phương Kỳ không quan tâm mấy chuyện này lắm nhưng cũng đã từng nghe qua về nơi này.

“Sau này chúng ta ở đây”. Tưởng Phi nói.

“Ở đây?”. Phương Kỳ sợ đến rơi cả que cay.

“Đúng vậy”. Tưởng Phi bình tĩnh giới thiệu các công trình đồng bộ xung quanh, “Từ đây đi bộ năm phút có một siêu thị lớn, gần đây còn có mấy nhà hàng ăn không tệ, mấy ngày này anh sẽ đưa em đi ăn từng chỗ một, cách đây không xa có đường bao quanh hồ, sau này mỗi ngày chúng ta có thể cùng nhau chạy bộ buổi sáng”.

Phương Kỳ thấp thỏm không yên: “Nhưng ở đây đắt lắm”.

Mặc dù tiền lương Yến Tử Hoàn trả cho Tưởng Phi đã coi rất cao đối với trợ lý rồi, nhưng muốn mua được nhà như thế này vẫn còn xa.

“Hơi đắt thôi”. Tưởng Phi đến chân mày cũng không động.

“Thuê à?”. Phương Kỳ lo lắng, “Thật ra chúng ta không cần thuê chỗ tốt thế này đâu”.

Tưởng Phi lắc đầu, nói ngắn gọn: “Mua đấy”.

“Vay vay ngân hàng tiền mua nhà chắc chắn áp lực rất lớn”. Phương Kỳ chân thành nhìn Tưởng Phi, thiết tha bày tỏ quyết tâm, “Em sẽ ăn ít hơn, sau này chúng ta không mua đồ ăn vặt, không ăn khuya nữa được không?”.

Tưởng Phi cười như không cười liếc nhìn cậu: “Có thể không?”.

“Tất nhiên là có thể”. Phương Kỳ xoa xoa bụng của mình, “Sau này đi nhà hàng gọi nhiều nhất hai món, em có thể ăn nhiều cơm hơn”.

“Ha ha!”. Tưởng Phi không nhịn được cười ra tiếng, tắt ga dừng xe ở bãi đỗ, rồi xoay người vỗ vỗ đầu Phương Kỳ, ánh mắt dịu dàng nhìn bé hamster mang về mặt kiên định, “Anh không vay, em muốn ăn bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu, anh nuôi được”.

“Anh đừng cậy mạnh”. Phương Kỳ nhất thời càng thêm yêu ông xã.

Cuộc sống đã khó khăn như vậy, có những chuyện còn bị mình vạch trần!

“Đồ ngốc, của anh chính là của anh”. Tưởng Phi bị dáng vẻ ngốc moe của Phương Kỳ kích thích đến khí huyết dâng trào, vùi cậu vào lòng mình, vắn vành tai trắng nõn xinh xắn thấp giọng nói: “Anh đã lừa em bao giờ chưa?”.

Phương Kỳ suy nghĩ một chút, nghiêm túc nói: “Chưa”.

“Ngoan”. Tưởng Phi cười khê, thả lỏng vòng ôm, lấy ra một chùm chìa khóa đưa cho Phương Kỳ, “Anh chuyển đồ, em phụ trách mở cửa là được rồi”.

Thực sự là chiêu đến vô pháp vô thiên!

Căn hộ này giống như trước đây chưa có ai từng ở, chỉ có các thiết bị và đồ gia dụng đơn giản thiết yếu, nhà rất lớn, nhưng trống trải, ánh nắng rực rỡ xuyên qua cửa sổ sát đất chiếu vào, Phương Kỳ mở cửa sổ sát đất, hương thơm ngào ngạt từ vườn hoa dưới lầu phủ vào mặt, đẹp đến mức khiến lòng người cũng ấm áp dần lên.

Phương Kỳ và Tưởng Phi cùng nhau quét dọn căn nhà rất lâu không có ai ở một lúc, rồi phân loại đồ đạc mang đến bãi trí gọn gàng, làm xong những việc này đã là xế chiều.

“Phù, mới quá”. Phương Kỳ người đầy mồ hôi, nằm vật trên ghế sofa không muốn động đậy.

“Đã bảo em không cần làm rồi mà”. Tưởng Phi bắt đắc dĩ vừa cương chiều điểm lên chóp mũi xinh xắn của Phương Kỳ.

Phương Kỳ rầm rì kéo tay Tưởng Phi áp lên mặt mình cọ cọ.

Sao lại nỡ để ông xã làm việc một mình chứ.

“Đi tắm thay quần áo trước, sau đó anh đưa em đi ăn”. Tưởng Phi bế ngang Phương Kỳ lên, bước vào phòng tắm.

Phương Kỳ túm ngực áo Tưởng Phi, khuôn mặt dần dần ửng đỏ, trong đầu đủ loại suy nghĩ loạn xị.

Ngày trăng tròn càng gần, bé hamster càng không an phận.

Nhưng Tưởng tiên sinh không hiểu phong tình lại đặt Phương Kỳ xuống sàn phòng tắm, nói: “Em tắm trước đi, anh đi lấy quần áo cho”.

Phương Kỳ cầm tay Tưởng Phi không buông, trong lòng rất muốn cùng nhau tắm, nhưng ngại nói thẳng.

“Sao thế?”. Tưởng Phi nhếch mày, nửa đùa nói: “Tắm chung?”.

Phương Kỳ vừa hồi hộp vừa hưng phấn, ngượng ngùng cúi đầu không nói lời nào, hàng mi dài thanh tú hơi run, tự cho là coi như ngầm chấp nhận.

Nhưng ngay sau đó, một bàn tay lớn xoa xoa đầu Phương Kỳ, Tưởng tiên sinh hoàn toàn hiểu sai ý vô cùng chính nhân quân tử nói: “Đừng sợ, trêu em thôi”.

Dứt lời, Tưởng Phi quay người rời đi, để lại bé hamster đói khát khó nhịn cô đơn trong phòng tắm!

Phương Kỳ:...Ồ?

Cho hỏi ông xã quá quân tử thì phải làm sao?

Thật sự sốt ruột đến độ ăn không ngon!

59. Chương 59: Ngày Nào Bác Sĩ Mạnh Cũng Dạy Hư Trợ Lý Nhỏ

Ngày thứ ba sau khi hai người chuyển đến nhà mới là cuối tuần, nhưng vì lịch trình mấy hôm nay của Yến Tử Hoàn tương đối nhiều, vì vậy Tưởng Phi cũng không thể nghỉ ngơi. Thế là nhân lúc Tưởng tiên sinh vắng nhà, hôm nay Phương Kỳ tự mình ra ngoài mua một đồng hồ dùng ngày ngày và vật dụng gia đình, chạy mấy chuyến, bận rộn cả ngày trang trí cho căn nhà trước đây vốn có vẻ trống trải lạnh nên ấm áp, định dành cho Tưởng Phi một bất ngờ tuyệt vời.

Hôm nay hơn tám giờ tối lúc Tưởng Phi về đến nhà, Phương Kỳ đang ngồi dưới đất thử lắp một giá gỗ để bày biện những vật nhỏ, quần áo bẩn thủ đĩnh đầy bụi bặm và vụn gỗ, cọng tóc ngổ đong đưa trên đỉnh đầu, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn chăm chú sách hướng dẫn, tập trung đến mức không phát hiện Tưởng tiên sinh đã về.

Tưởng Phi im lặng há miệng, đứng tại chỗ nhìn một khắp bốn phía, phát hiện từng góc nhà vậy mà đều được bài trí tỉ mỉ rồi, lớn thì bàn trà, ghế dựa, đèn áp đất, nhỏ thì thảm trải sàn, gối dựa, hộp đựng đồ, khắp nơi đều tràn ngập bầu không khí hạnh phúc.

Viễn mắt Tưởng Phi nóng lên, thay dép lê đi đến phía sau Phương Kỳ đang mãi giờ búa nhỏ gõ gõ đập đập, khẽ nói “Anh về rồi”.

Cảm giác gia đình này, thật đặc biệt...

“A!”. Phương Kỳ đột nhiên phát ra tiếng hét chói tai, cắt đứt xúc động của Tưởng tiên sinh, bởi vì vừa rồi đang đóng đinh thì bị Tưởng Phi làm giật mình nên cây búa chuẩn xác đập lên đầu ngón tay!

Tưởng Phi:...

“Đau đau đau!”. Phương Kỳ rên ư ử hít một hơi khí lạnh, vẩy vẩy tay xuýt xoa ngạc nhiên hỏi: “Anh về từ lúc nào thế?”.

“Vừa rồi”. Tưởng Phi đau lòng ngồi xổm xuống, kéo tay Phương Kỳ kiểm tra, “Để anh xem một chút, đập vào ngón nào?”.

Phương Kỳ cố thể hiện khí phách đàn ông, mắt ngấn lệ, bình tĩnh nói: “Ngón trỏ, không sao, không đau chút nào”.

Nhưng mà trông có vẻ thực sự rất đau...

“Tại anh, đột nhiên lên tiếng làm em giật mình”. Tưởng Phi cúi đầu, há miệng ngậm ngón trỏ bị đập vào đã đỏ hồng của Phương Kỳ.

“Tay em bắn lắm!”. Phương Kỳ luống cuống.

“Em không bắn”. Tưởng Phi ậm ừ nói.

“...Bắn mà”. Bé hamster kiên quyết rút móng vuốt nhỏ về.

Bởi vì lúc nãy xuống lầu mua đồ khi về sờ con Husky nhà hàng xóm, còn bị Husky liếm nữa!

Tưởng Phi chạm nhẹ vào ngón trỏ của Phương Kỳ, nhìn qua thì ngoài bị đỏ tấy thì không còn vấn đề gì nữa, “Còn đau lắm không?”.

“Bây giờ thật sự hết đau rồi”. Phương Kỳ hơi căng thẳng nghịch ngón tay của Tưởng Phi, lòng đầy mong đợi nói: “Nhà thế này anh có thích không?”.

“Thích, rất thích...Đây là nhà của chúng ta”. Tưởng Phi kích động ôm Phương Kỳ vào lòng, không nói lời nào hôn xuống.

Phương Kỳ không bằng lòng giãy giụa một chút...

Nếu như vừa nãy về nhà rửa tay trước thì tốt rồi!

Gần đến đêm trăng tròn, trong lúc gần bó dây dưa đều là mùi hương của người thương, 1/4 dòng máu mị ma bắt đầu không yên phận phát huy tác dụng, Phương Kỳ nâng hai tay ôm cổ Tưởng Phi, nhiệt tình hôn đáp trả, để đạt được mục đích quyến rũ còn dùng giọng mũi rên hai tiếng khe khẽ.

Nhưng vào tai Tưởng tiên sinh ngược lại giống như cú con đang làm nũng...

Bởi vì trong lòng Tưởng Phi, Phương Kỳ vẫn luôn là bé cưng thuần khiết lại dễ xấu hổ, nhỏ hơn mình vài tuổi, vì vậy Tưởng Phi sợ mình quá háo sắc sẽ dọa cậu sợ, muốn chờ sau khi tình cảm đủ độ chín tự nhiên mà nước chảy thành sông.

Hiển nhiên Tưởng tiên sinh có sự hiểu lầm nho nhỏ về thuộc tính của bé hamster.

Hôm một lúc, Tưởng Phi nhẹ nhàng đẩy Phương Kỳ ra, phóng khoáng cởi áo khoác, sau đó nhặt sách hướng dẫn và búa lên, dịu dàng nói: “Mua cho em bánh ngọt matcha đấy, tắm xong rồi ăn, còn lại để anh lo”.

Nhiệt huyết trong cơ thể Phương kỳ đang sôi trào mãnh liệt đến nỗi như muốn trào ra, nghe vậy không khỏi ngẩn người, sau đó thất vọng kéo cánh tay Tưởng Phi, lí nhí nói: “Em không muốn tắm, không muốn ăn”.

Tưởng Phi bật cười: “Thế em muốn làm gì?”.

Giọng Phương Kỳ nhỏ như muỗi kêu, đỏ mặt nói ấp úng nói: “Em muốn...cái kia...”.

Nhưng Tưởng tiên sinh nghe không hiểu gì hết, ân cần hỏi: “Cái nào?”.

“...”. Bé hamster sắp sụp đổ, nôn nóng quay vòng vòng.

Chuyện này rốt cuộc phải nói ra như thế nào đây!

“Đi nào”. Tưởng Phi vỗ vỗ mông Phương Kỳ, “Trên người em toàn là bụi, bảo bối”.

Anh có thể vỗ thêm mấy cái nữa! Phương Kỳ như bị đóng đinh tại chỗ, cảm giác bị vỗ cực kì thoải mái, hiển nhiên đã khát tình đến mức thủy thiến diệt địa.

Nhưng Tưởng Phi lại đã bắt đầu lắp giá gỗ, gò mà nghiêm túc anh tuần đến nỗi không muốn sống.

Phương Kỳ bồn thần một lúc, đành phải vào phòng tắm tắm rửa, lúc tắm được một nửa còn cơ khát khó nhịn phải dùng tay giải quyết, khi mị ma phát tình mùi hương ngọt ngào tản ra hòa cùng mùi sữa tắm thơm tho, dần dần bị tiêu trừ không còn gì.

Rất nhanh lại đến thứ hai, lúc nghỉ trưa Phương Kỳ như thường lệ mang cơm hộp vào phòng khám của Mạnh Phồn, muốn nói lại thôi nhìn Mạnh Phồn.

“Làm sao vậy?”. Mạnh Phồn tách dưa dùng một lần, quan tâm nói: “Ở nhà mới đã quen chưa?”.

“Quen rồi”. Phương Kỳ kéo ghế ngồi bên cạnh Mạnh Phồn, chưa nói mà mặt đã đỏ, “...Bác sĩ Mạnh, em muốn hỏi anh mấy chuyện”.

Mạnh Phồn thích thú nhìn trợ lý nhỏ: “Chuyện gì, cứ hỏi đi”.

Phương Kỳ kể sát tai Mạnh Phồn, liền thoáng nói một hơi.

“Em nên nói ra miệng thế nào đây, cái chuyện này...”. Phương Kỳ thở dài, “Hôm nay là ngày trăng tròn rồi, nhịn mãi em cũng rất khó chịu”.

Mạnh Phồn mất tự nhiên khụ một tiếng, nói: “Chuyện này còn phải nói rõ ra sao?”.

Bởi vì Yến tiên sinh phát rồ gần như hận không thể làm suốt một ngày hai mươi tư tiếng, vấn đề bác sĩ Mạnh cần suy nghĩ là làm sao để hãm dừng tay!

Đây quả là hạn thì hạn chết, lụt thì lụt chết.

Phương Kỳ rất rầu rĩ: “Nếu không nói rõ thì phải làm thế nào? Em đã ám chỉ anh ấy rất nhiều lần rồi”.

Mạnh Phồn hận sắt không thành thép, sốt ruột nói: “Vậy em đừng ám chỉ nữa, cứ nhào lên người anh ta sống chết không xuống, ngắn gọn rõ ràng biết bao, thời kì phát tình mà dục cầu bất mãn sẽ nhịn thành bệnh đó”.

Ngày nào bác sĩ Mạnh cũng dạy hư trợ lý nhỏ!

“Được! Em về thử xem!”. Phương Kỳ nắm chặt tay, ánh mắt lóe lên tia kiên định.

Buổi tối.

Tướng tiên sinh luôn rất chú trọng việc giữ dáng mặc áo thể thao, tập tạ tay trong phòng khách.

Phương Kỳ lặng lẽ lộ ra nửa cái đầu từ sau cửa phòng ngủ rình coi, si đại ngắm ông xã của mình một lúc, rồi lại nhẹ nhàng lui về, sau đó lần nữa lặp lại quá trình.

Tướng Phi dùng dư quang quan sát hành động của bé hamster, bị mồi đến nỗi không thể bình tĩnh, hận không thể xông qua hành quyết cậu ngay tại chỗ.

Phương Kỳ lại thò ra nửa cái đầu nhỏ.

Tướng tiên sinh sớm có dự tính vèo cái quay đầu lại, bất ngờ không kịp đề phòng!

“Á?”. Phương Kỳ vội vàng lui về, đầu suýt nữa đụng vào khung cửa.

Bé cưng này vẫn là rất dễ xấu hổ mà...Tướng Phi không nhịn được cười ra tiếng.

“Anh cố ý”. Một lúc sau, Phương Kỳ tức giận đi ra từ sau cánh cửa.

“Đúng vậy”. Tướng Phi khom lưng để tạ tay xuống đất, sau đó đột nhiên đứng thẳng người cởi áo thể thao, cơ ngực nở nang rắn chắc bị mồ hôi thấm ướt, giọt mồ hôi phát sáng thuận theo cơ bắp nhấp nhô chậm rãi chảy xuống, không khí nhạy mất bị hormone bùng nổ lấp đầy, Tướng Phi thoải mái đứng thẳng trước mặt Phương Kỳ, không kìm được muốn trêu chọc cậu, liền ngoắc ngoắc ngón tay về phía Phương Kỳ, “Lại đây, bảo bối, nhìn cho kĩ đi”.

60. Chương 60: Bác Sĩ Mạnh Thật Xấu Xa

Phương Kỳ do dự một chút, sau đó giống như đã đưa ra một quyết định trọng đại gì đó, đột nhiên bịch bịch chạy qua ôm chặt Tưởng Phi.

Tưởng Phi hôn nhẹ lên trán cậu, nói: “Bảo bối, trên người anh đều là mồ hôi, thả ra nào”.

“Không”. Phương Kỳ giống như gấu koala treo trên người Tưởng Phi, hai chân quấn chặt đùi Tưởng Phi, quyết định trước khi chết chút chết cũng không buông tay.

Hơn nữa cậu còn đang mặc bộ ngủ hình gấu koala, vô cùng hợp thời!

Lại đang làm nũng, đúng là một bé cưng chưa trưởng thành, Tưởng Phi nghĩ, không khỏi yêu thương ba giây.

Hoàn toàn đi ngược lại với chủ ý của bé hamster...

Thế là Tưởng tiên sinh sức dài vai rộng để mặc Phương Kỳ vẫn giữ nguyên tư thế gấu koala ôm cây, dễ dàng đưa cậu về phòng ngủ, đè xuống giường.

Cuối cùng cũng tới rồi sao...Phương Kỳ ngoan ngoãn buông Tưởng tiên sinh ra, nằm ngay ngắn, sau đó vừa thêm muốn vừa ngại ngùng nhắm mắt lại.

“Ngủ ngon”. Tưởng Phi chạm nhẹ như chuồn chuồn lướt nước lên môi cậu, đắp chăn cho Phương Kỳ, sau đó đi tắm.

Phương Kỳ trợn mắt há miệng nhìn bóng lưng Tưởng Phi.

Vừa nãy em nhắm mắt không có nghĩa là muốn ngủ mà...

Bé hamster tức giận rồi.

Thực sự là vô cùng tức giận!

Ông xã anh tuần rõ ràng đang ở trước mặt vậy mà lại mãi không ăn tới miệng, vừa rồi ôm một lúc lại kích thích hormone trong cơ thể tăng vọt, thế là Phương Kỳ tủi thân vò gối đầu để trút giận, sau đó giống như hai ngày trước ở trong phòng tắm, cố gắng dùng ngón tay giải trừ dục vọng trong cơ thể. Nếu là đàn ông loài người, khi chưa bị khai phá phần lớn sẽ không thích cảm giác bị xâm nhập, nhưng mị ma có tính hướng tương ứng thì khác, ngược dòng thành sông gì gì đó quả thực quá là rạo rức. Phương Kỳ cắn môi dựa vào đầu giường nửa nằm, hai chân tinh tế trắng nõn hơi tách ra, rặng mây hồng trên gò má tựa như chu sa rơi xuống nước trong, đậm đậm nhạt nhạt tản mát, khiến phần cổ trắng nõn và xương quai xanh nhiễm màu hồng nhạt.

Lúc này, cửa phòng ngủ bật mở không báo trước!

“A...”. Phương Kỳ vội vàng kéo chăn đắp lên nửa thân dưới.

Nhưng mà Tưởng tiên sinh đột nhiên đẩy cửa vào đã thu hết một màn tình sắc ướt át vừa rồi vào trong mắt.

Đầu Tưởng Phi nổ một tiếng đoàng đoàng.

“Em em em...”. Phương Kỳ xấu hổ đến mức hận không thể lập tức bốc hơi khỏi nhân gian, sau mấy giây mắt to tròn mắt nhỏ với Tưởng Phi, bé hamster vừa thẹn vừa gấp lập tức rúc vào trong chăn, sau đó lăn bên trái lại lăn bên phải, tự cuộn mình thành cục tròn vo, một cọng tóc cũng không lộ ra ngoài.

Tưởng Phi đi tới bên giường ngồi xuống, liếm liếm môi, yết hầu như có lửa đốt, giọng nói khàn đặc: “Bảo bối, em đang làm gì thế?”.

Phương Kỳ và chăn hợp thành một cục xê dịch sang bên cạnh.

“Ra đây, ngoan”. Tưởng Phi vỗ vỗ cục tròn.

Viên tròn lại dịch sang bên cạnh một chút.

Tưởng Phi kiên nhẫn nói với cục tròn: “Bảo bối ra đây nào, ông xã muốn ôm em...Không ra là anh hất chân lên đấy”.

Cục nhỏ lập tức điên cuồng ngoay dịch về hướng ngược lại.

Bị phát hiện đang DIY thật quá mất mặt...Phương Kỳ xấu hổ muốn khóc.

“Đừng dịch sang bên kia nữa, sẽ rơi xuống đất đó”. Tưởng Phi ôm cục tròn sắp lăn xuống giường, thò tay vào qua kẽ hở, không biết sờ được chỗ nào, bên trong truyền đến một tiếng rên ngọt ngào.

“...”. Tưởng tiên sinh nhất thời cảm thấy dường như mình đang phi lễ một cái chăn thành tinh.

“Đừng, đừng sờ chỗ đó...”. Phương Kỳ dè cái tay đang làm loạn của Tưởng Phi.

Rõ ràng lúc trước muốn không chịu nổi, đến lúc đao thật súng thật lại không tự chủ được bắt đầu xấu hổ.

Tưởng Phi thừa cơ kéo chăn ra, ôm chặt Phương Kỳ vào lòng không cho cậu chạy, ánh mắt rừng rực như muốn ăn tươi nuốt sống Phương Kỳ, đôi môi mỏng có vẻ nghiêm nghị nhếch lên nở nụ cười tà, nói: “Chỗ nào không thể sờ?”.

Cả người Phương Kỳ sắp bốc khói đến nơi, trong đầu dính đầy keo hồ, chưa nghe ra lời gì đã văng vát ừ bừa một tiếng.

Thế là Tưởng tiên sinh liền cúi đầu liếm mút.

Bởi vì không được sờ!

“Ngọt quá”. Tưởng Phi hít thở nặng nề, cắn tai Phương Kỳ xác nhận: “Trước và sau trăng tròn là thời kì phát tình của mị ma?”.

“Ai, ai nói cho anh biết...”. Phương Kỳ dán gương mặt nóng hằm hạp vào ngực Tưởng Phi.

Tưởng Phi quơ quơ điện thoại: “Bác sĩ Mạnh vừa gửi cho anh bản luận văn nghiên cứu về hormone trong cơ thể mị ma”.

Phương Kỳ sợ ngây người: “Cái gì!”.

Bác sĩ Mạnh thật xấu xa!

“Ban đầu anh không hiểu muện thế này anh ta gửi cho anh luận văn làm gì”. Tưởng Phi cởi từng cúc áo của Phương Kỳ, cởi áo ngủ gấu koala xuống, “May mà anh mở ra xem...”.

Phương Kỳ lập tức cướp lại áo ngủ che mặt mình.

Tưởng Phi kéo áo ngủ ra, nhẹ nhàng hôn xuống, thân thể trắng nõn tinh tế bên dưới giống như viên kẹo mê người tỏa ra mùi vị ngọt ngào, vì vừa mới tự mình khai phá nên không cần làm công tác chuẩn bị.

“Hãy giao em cho anh...Anh sẽ quý trọng em suốt cuộc đời”. Tưởng Phi giam Phương Kỳ trong lòng mình, cảm thấy làn da bé cưng nóng đến mức sắp làm bỏng chính mình.

“Vâng...”. Phương Kỳ run rẩy nhắm mắt lại.

Tốt quá, lần này Tưởng tiên sinh không chúc ngủ ngon.

Sáng sớm hôm sau.

Bé hamster vui trong lòng Tưởng Phi ngủ đến chảy nước miếng đột ngột mở mắt.

“Chào buổi sáng, bảo bối”. Tưởng Phi sớm đã tỉnh ngủ, một tay chống đầu, nằm nghiêng đảm nhiệm chức gối ôm của Phương Kỳ.

“Mấy giờ rồi mấy giờ rồi?”. Phương Kỳ chui ra khỏi chăn sờ khắp giường tìm điện thoại, trên thân thể trắng nõn trần ngập dấu hôn lấm tấm.

“Chín giờ”. Tưởng Phi trả lời, “Vẫn sớm”.

“Sớm cái gì a a a em muộn rồi!”. Phương Kỳ vội vàng để mông trần nhảy xuống đất tìm quần áo mặc, vì hôm qua trên miên đến mãi muộn, gần như phía chân trời đã hừng sáng Phương Kỳ tham lam mới ngủ, vì vậy quả nhiên dậy muộn rồi, Phương Kỳ cong mông lục tìm quần áo trong tủ, vừa tìm vừa oán trách nói: “Đồng hồ báo thức sao không kêu nhỉ...”.

“Có kêu”. Tưởng Phi nói như chuyện đương nhiên, “Bị anh tắt đi”.

Phương Kỳ:...

Ánh mắt Tưởng Phi như sói đói nhìn Phương Kỳ chăm chú: “Bảo bối, em không đau sao?”.

“Không đau”. Phương Kỳ mặc một chiếc quần lót mới, uốn éo eo, duỗi chân, còn nhảy lên một cái, xác nhận nói: “Thì ra mị ma đúng là không biết đau thật, trước đây em cũng nghe nói vậy”.

Quả thực chính là dụ dỗ người ta mà không tự biết...

“Trời ơi không nói chuyện với anh nữa, em phải đi đây!”. Phương Kỳ nhanh chóng mặc quần, cầm theo một chiếc áo chạy vào phòng tắm.

Tưởng Phi đuổi theo, như đuổi theo mèo con ôm Phương Kỳ lên, sải bước đi về phòng ngủ, nói: “Hôm nay em không cần đi làm, buổi sáng bác sĩ Mạnh gọi điện tới, anh giúp em nhận rồi”.

“Anh nói gì với bác sĩ Mạnh?”. Phương Kỳ không nhin được che mặt, bởi vì quần áo vừa mới mặc vào lại bị lột ra rồi!

Tưởng Phi bình tĩnh sửa lại: “Anh còn chưa kịp nói gì, bác sĩ Mạnh đã bảo anh hôm nay cho em nghỉ cả ngày, còn dặn anh dạo này không được cho em ăn cay”.

Phương Kỳ:...

Bác sĩ Mạnh thật xấu xa!

61. Chương 61: Món Ăn Kèm Cần Thêm Váng Đậu, Nấm Kim Châm Rắc Thêm Pín Bò, Cải Thảo, Rong Biển Kèm Đốt Măng Khô

Địa điểm, là một hòn đảo cô độc giữa biển khơi mênh mông.

Trời nước một màu, trời xanh không một gợn mây, ánh nắng rực rỡ chiếu xuống nhuộm bãi biển thành một màu vàng chói lọi.

Cảnh đẹp như tranh.

Nhưng Yến Tử Hoàn lại đang ngồi xổm trên bãi cát trước lều, cánh tay thắt một dải ruy băng đỏ, chán nản thử dùng que đánh lửa nhóm cành cây và lá khô trên bãi đất trống, mấy chiếc camera ở gần đó đang quay phim, các tổ viên bên cạnh thì đang nhìn về phía ống kính cười hi hi ha ha bán moe.

Mà bên kia, Long Dực với cánh tay thắt dải ruy băng màu xanh cách chỗ Yến Tử Hoàn vài mét cũng đang thử nhóm lửa, vừa đánh lửa vừa rất quen thuộc tạo dáng trước ống kính!

Đúng vậy, đây là một show truyền hình dã ngoại sinh tồn thực tế “Từ xưa tới nay hồng lam thành CP”, vừa mới ra mắt đã nhanh chóng đánh bại các show giải trí khác trở thành ông hoàng rating, bởi vì mỗi tập của “Hồng lam” đều vui và bựa, hai đội thi đấu còn bán moe bán đậu hũ, rất đáng để xem, lại thêm một thành viên mới có phong cách rất mới lạ, thích tự xưng là Ma vương bệ hạ, ngốc moe chấp mạch mà trị số nhan sắc cực cao, rất nhiều người xem show chỉ vì muốn xem người này ngốc nghếch thế nào để kéo chân sau đội xanh...

Thậm chí có nhiều khán giả cho rằng tên thiếu năng này nhất định là do đội đỏ của Yến Tử Hoàn cử đến nằm vùng trong đội xanh! Sau mỗi tập phát sóng, trên mạng đều dậy lên làn sóng xôn xao, độ hot tăng vùn vụt, mà để đền đáp đông đảo công chúng, và đạt được hiệu quả thêm chân thực, kì này đội ngũ sản xuất dứt khoát chuyển địa điểm quay phim từ vùng ngoại ô đến hòn đảo nhỏ thực sự, sinh tồn trên hoang đảo gì gì đó vừa nghe đã thấy phấn khởi!

Bên này, hai đội cử đại diện đang vò đầu bứt tóc nhóm lửa, đội nào nhóm được lửa trước sẽ giành chiến thắng trong trận so tài này, Yến Tử Hoàn đang lấy tốc độ điên cuồng dùng dao ma sát bột magie dễ cháy, bên kia Long Dực đi ngược lại với hình tượng thiếu năng kéo chân sau đồng đội thường ngày, nhóm được lửa trước.

“A ha! Cuối cùng tôi cũng thắng được một lần”. Long Dực nhảy tưng tưng, cùng thành viên của đội xanh sung sướng vỗ tay hoan hô, thành viên đội xanh cảm động đến suýt nữa thì khóc thành tiếng...

Bởi vì bình thường khi Long Dực lên sân đều nắm chắc phần thua, quả thực giống hệt đồng đội heo tiêu chuẩn trong sách giáo khoa.

Yến tiểu bá mang khuôn mặt đầy tro bụi tức giận chỉ tay vào Long Dực: “Anh ăn gian”.

Long Dực vô tội: “Đâu có”.

Yến Tử Hoàn giận dữ nói: “Nhất định là anh dùng ma lực để nhóm lửa! Tôi mặc kệ, vòng này không công bằng, đối với ác ma các anh nhóm lửa là một việc quá dễ dàng được chứ?”.

Long Dực liền trưng bộ mặt “Chết rồi bị vạch lật tẩy rồi”, mạnh miệng nói: “Cậu, cậu, cậu, cậu không có chứng cứ!”.

Tướng Phi nhíu mày, ở phía sau camera điên cuồng ra hiệu bảo Yến Tử Hoàn im miệng.

“Việc này còn cần chứng cứ sao? Chuyện rành rành ra đây!”. Nhưng Yến Tử Hoàn hoàn toàn không nhìn thấy dấu tay của Tướng Phi, tức tối quăng que đánh lửa đi.

Nhưng các minh tinh xung quanh chẳng những không nghi ngờ mà tất cả còn cười ha há, rồi riu rít tỏ ra hai người này diễn sâu quá kĩ năng diễn xuất thật đáng khen.

Yến Tử Hoàn:...

Đây không không là diễn xuất được chứ, đáng lòng tiểu bá!

“...”. Tướng tiên sinh thâm thở phào nhẹ nhõm.

Khoảng thời gian trước, Long Dực đã kí hợp đồng với công ty giải trí của Yến Tử Hoàn, bởi vì từ sau khi xác lập quan hệ, Ma vương bệ hạ gần như trở thành cái bóng của Yến Tử Hoàn, đi đâu theo đó, mà những người thường xuyên tiếp xúc với Yến Tử Hoàn đều là nghệ sĩ trong giới showbiz, ngoại hình của Long Dực hơn người như vậy tất nhiên sẽ thu hút sự chú ý của bọn họ, vì vậy lúc người đại diện của Yến Tử Hoàn, chị Dương nửa đùa nửa thật đề nghị đưa Long Dực phát triển dưới trướng mình, Yến Tử Hoàn không lấy làm bất ngờ.

Mặc dù không bắt ngờ, nhưng cũng không tán thành, dù sao...

“Anh ta hả, ở đây bị chặn mạch”. Yến Tử Hoàn thành thật chỉ chỉ vào đầu mình.

“Không sao”. Chị Dương bình tĩnh thuyết phục, “Dựa vào ngoại hình của Long tiên sinh, chúng ta đóng gói đẹp một chút, anh ta chỉ cần đứng một chỗ chẳng cần làm gì cũng đủ để mê đảo cả đồng người, hơn nữa chị cảm thấy tính cách của Long tiên sinh rất thú vị, nói không chừng có trở thành điểm nhấn”.

Ma vương bệ hạ nghe vậy vô cùng hưởng thụ, uy phong quyết định thưởng cho chị Dương thêm mười năm thanh xuân.

Cái này thì công nhận, Yến Tử Hoàn không khỏi có chút kiêu hãnh.

Người đàn ông vừa đẹp trai vừa thú vị như vậy, là của tôi!

Chị Dương lại chuyển sang thuyết phục Long Dực: “Hơn nữa sau khi kí hợp đồng với chúng tôi, cơ hội hợp tác giữa anh và Tử Hoàn cũng tăng lên”.

Ánh mắt Long Dực sáng ngời.

Vì công việc của Yến Tử Hoàn dù sao cũng rất bận, nhất là khoảng thời gian gần đây hầu như ngày nào cũng phải chạy lịch trình đến sát đầu mỡ trán, hơn nữa phần lớn trường hợp Long Dực đều không tiện xuất

hiện bên cạnh Yến Tử Hoàn, vì vậy Ma vương và Vương hậu luôn chung đũa thì ít mà xa cách thì nhiều, Ma vương bệ hạ vô cùng sầu khổ!

“Nói không chừng tương lai hai người còn có cơ hội diễn chung với nhau đấy”. Chị Dương tận tình khéo léo rất biết g đúng chỗ ngứa, “Một thời gian nữa chúng tôi còn muốn làm một show truyền hình dã ngoại sinh tồn thực tế, hai người có thể sẽ có cơ hội cùng nhau tham gia đó”.

“Bản vương kí liền!”. Long Dực hăng hái giơ tay, “Ta kí ta kí!”.

Yến Tử Hoàn:...

Vậy là mọi chuyện mơ mơ hồ hồ hoàn thành...

Nhóm lửa xong thì đêm xuống, thành viên hai đội vây quanh lửa trại mở tiệc tối, vừa hát vừa nhảy vô cùng náo nức, Tưởng Phi trả lại Yến Tử Hoàn con cá đã xuyên qua cành cây, cho cậu nướng trên lửa, PD lập tức chuyển ống kính, thu lại cảnh Yến Tử Hoàn nướng cá. Sau khi thu hình, Yến Tử Hoàn thổi thổi cá nướng, nhanh như chớp xé một miếng thịt bỏ vào miệng nhai nhai, rồi nhanh chóng phun ra: “Phì phì! Khó ăn quá!”.

“Bởi vì không bỏ gia vị, đó chỉ là đạo cụ dùng để quay phim thôi, cậu...” sao cái gì cũng ăn vậy? Tưởng tiên sinh nuốt lại lời đã ra đến miệng, bất đắc dĩ mở một hộp cơm đưa cho Yến Tử Hoàn nói: “Cơm tối đoàn chuẩn bị đây này”.

Yến Tử Hoàn lấy tư thế gió cuốn mây tan quét sạch trơn hộp cơm, sau đó lẳng lặng nhìn Tưởng Phi.

Tưởng Phi cầm đũa của Yến Tử Hoàn, yên lặng xoay người, gấp miếng thịt cuối cùng trong hộp cơm của Long Dực ra, bỏ vào hộp của Yến Tử Hoàn.

Yến Tử Hoàn a ực một miếng ăn sạch.

Long Dực kinh ngạc nhìn hộp cơm trống rỗng của mình:...

“Hộp cơm cỡ này tôi có thể ăn liền một lúc năm hộp”. Nhân lúc xung quanh không ai chú ý, Yến tiểu béo đau buồn liếm đáy hộp, chưa thỏa mãn chép chép miệng.

Địa điểm quay phim là một hòn đảo nhỏ cách biệt với thế giới chẳng tốt chút nào, không thể ăn uống thả phanh.

Ăn cơm tối xong, mọi người ai nấy quay về lều của mình nghỉ ngơi, lúc Yến Tử Hoàn kéo cửa lều liếc nhìn thấy Ma vương bệ hạ đang ngồi xổm dưới đất, tay trái cầm một lon nước nhỏ, đầu ngón tay tay phải nhúng đầy chất lỏng đỏ tươi, đang dùng ngón tay vẽ ngôi sao sáu cánh trên mặt đất!

“Anh đang làm gì?”. Yến Tử Hoàn sợ hãi.

“Bản vương đang dùng ma pháp trận mở ra đường hầm thời không”. Long Dực cười tà khí, chậm rãi liếm hết chất lỏng màu đỏ trên ngón tay, sau đó say mê nhắm mắt lại, “A, máu tươi của vật tế, chứa đầy cảm phần và đau thương, vậy mà khiến lưỡi bản vương hơi nhói...”.

“Đây chẳng phải là tương ớt sao!”. Yến Tử Hoàn nhận rồi lại nhin, thực sự không thể ngồi nhìn Long Dực làm màu nữa.

“Để bản vương chơi một chút không được sao!”. Long Dực uất ức.

Yến Tử Hoàn:...

Mẹ nó tương ớt của ông!

Còn muốn kẹp với bánh mì ăn đấy!

Long Dực lăm răm quay lưng lại, miệng lảm nhảm niệm chú văn, ngay sao đó vỗ một cái vào chính giữa ma pháp trận trong lòng bàn tay, sục sôi khi thể nói: “Tiểu quỷ địa ngục hiến tế máu tươi và bóng tối a, ma quỷ tà ác đến từ vực sâu u tối a, tất cả đều nghe hiệu lệnh của bản vương...Ta muốn một nồi gà kho Trùng Khánh, ít ớt, món ăn kèm cần thêm văng đậu, nấm kim châm rắc pín bò, cải thảo, rong biển kèm đốt măng khô...Còn gì nữa không?”.

Yến Tử Hoàn ngẩn ra, lắc lắc đầu: “Chỉ có vậy”.

Hiển nhiên Long Dực đã hiểu về đồ ăn thức uống yêu thích của Yến Tử Hoàn rõ như lòng bàn tay!

Long Dực vươn ba ngón tay: “Thêm hai bát cơm lớn, một chai Cocacola”.

“Đúng, Cocacola”. Yến Tử Hoàn gật đầu như điện.

Thế là ba phút sau, chính giữa ma pháp trận xuất hiện một nồi gà kho thơm lừng nóng hổi...

62. Chương 62: Phát Cho Fan Cp Một Miếng Kẹo Vị Lạ

Đương nhiên, còn có hai bát cơm lớn và Cocacola.

Trong lều thoáng chốc tràn đầy mùi thơm.

Yến tiểu bá không nói hai lời, lập tức xắn tay áo, phóng khoáng ngồi bệt xuống đất, lùa từng miếng cơm lớn, quả thực chẳng có lấy một chút khí chất thần tượng nào...

Bởi vì cả ngày hôm nay chẳng ăn được thứ gì ra hồn, trừ cơm hộp chính là bánh bao, sữa tươi mà thôi.

Thèm ăn không chịu nổi!

Long Dực cũng ăn mấy miếng cùng cậu, sau đó vô cùng thức thời buông bát đũa, để phần còn lại cho Yến Tử Hoàn.

Yến Tử Hoàn một hơi quét sạch mâm gà kho và hai bát cơm, uống ừng ực hết nửa chai Cocacola, khí phách quệt miệng nói: “Ngon thật”.

“Ăn no chưa? Ta còn có thể gọi thêm cho em”. Long Dực thâm tình nhìn Vương hậu đáng yêu của mình, tiến lên hôn sạch giọt nước canh còn sót lại ở khóe miệng Yến Tử Hoàn.

“Không cần”. Yến Tử Hoàn xua tay, rất biết tiết chế, “Buổi tối em quen ăn lưng dạ, vậy mới khỏe”.

Long Dực:...

Mới lưng dạ! Không hổ là Vương hậu của ta! Vô cùng uy vũ!

Long Dực mở bàn tay phải của mình, lòng bàn tay hướng lên trên, một cụm khí đen không ngừng biến ảo hình dạng lơ lửng trên lòng bàn tay hắn.

Tay trái Long Dực chỉ vào cụm khí đen, trầm giọng nói: “Nhìn xem, Vương hậu, đây là ma lực bản vương khôi phục vì em. Từ nay về sau em không những có thể ăn tùy thích, hơn nữa có thể ăn bất cứ thứ gì mọi nơi mọi lúc, ma lực của ta đã đủ để mở đường hầm thời không nhiều lần trong một ngày rồi, cho dù là thứ gì đi nữa, chỉ cần tồn tại trên thế giới này, ta có thể mang đến trước mặt em thông qua đường hầm thời không”.

Quả là một cách bày tỏ độ dao...

Trong mắt Yến Tử Hoàn lóe lên tia sáng hạnh phúc, kích động nói: “Được!”.

“Cảm nhận được tình yêu bản vương dành cho em không?”. Trong mắt Long Dực tràn ngập cưng chiều!

“Cảm nhận được”. Mắt Yến Tử Hoàn sáng long lanh, nói ra lời từ tận đáy lòng: “Em cũng yêu anh”.

Tham ăn thật dễ dụ...

Long Dực mặt dày nói: “Em đã yêu ta như vậy, có phải chúng ta nên làm chút chuyện gì đó để chúc mừng?”.

Yến Tử Hoàn khụ một tiếng: “Không được, lều không có hiệu quả cách âm, để người khác nghe thấy thì sao...”.

Dù sao Yến Tử Hoàn mà kêu lên thì cũng tương đối kinh thiên động địa.

“Không sợ”. Long Dực phất tay một cái, ma lực trong tay tràn ra như nước, bao trùm cả căn lều trong vỏ trứng cực mỏng màu đen, “Có kết giới này, cho dù trong lều có động tĩnh lớn đến đâu bên ngoài cũng không nghe thấy...Vương hậu có thể thỏa thích kêu to!”.

“Em mới không kêu to được chứ!”. Yến tiểu bá tửc giận đầy ngă Long Dực, áp ở bên dưới!

Sau đó ngồi lên tự mình động...

Đường đường là nam thần quốc dân, vậy mà bị một nồi gà kho Trùng Khánh thu phục.

Điều này cực kì khoa học, vì gà kho thực sự ăn rất ngon.

Hôm sau các thành viên của đoàn làm phim dậy sớm, rửa mặt chải chu, chuẩn bị bắt đầu một buổi quay mới.

Hôm qua nhiệm vụ của các đội là dựng lều và nhóm lửa, còn chủ đề hôm nay là tìm thức ăn và nguồn nước trên đảo hoang.

Từ sau khi Bear (*) nổi tiếng, các chương trình sinh tồn dã ngoại luôn không thể thiếu việc phải ăn mấy thứ kì quái, những người cầu sinh phải có đủ dũng khí để trở thành kẻ đứng đầu chuỗi thức ăn, vì vậy khi đội ngũ sản xuất lấy ra thứ đã chuẩn bị sẵn – con côn trùng bị nhốt trong lọ, Yến Tử Hoàn không hề bất ngờ.

(*) Bear Grylls (tên khai sinh: Edward Michael Grylls) là nhà thám hiểm, tác giả và người dẫn chương trình truyền hình người Anh. Anh được biết đến nhiều nhất qua chương trình Con người đối mặt thiên nhiên, hay còn được biết đến với tên gọi Người sống sót: Bear Grylls. Mà trong chương trình của anh thì luôn có màn ăn mấy con sâu bọ, côn trùng linh tinh đó.

Đây là một loài bọ cánh cứng có hàm lượng protein cực cao, đầu to, thịt tươi, nước nhiều...

Quy tắc trận đấu là mỗi thành viên hai đội phải ăn ít nhất một con làm bữa sáng, ăn một con đội được cộng một điểm, bỏ cuộc trừ hai điểm!

Thật là quy tắc hết sức tàn khốc...

“Áu áu áu áu áu!”. Long Dực kinh hãi trừng mắt nhìn con bọ trong lọ thủy tinh, dùng giọng điệu như ngâm thơ nói: “Oe! Sinh vật khiến người ta tởm lợm này, sao nó xấu vậy?”.

Thành viên đội xanh đều tỏ ra con mẹ nó anh có thể cầm miệng lại không?

Vốn dĩ đã không dám ăn rồi nghe anh nói vậy lại càng không dám!

“Nhanh nhanh nhanh, ít nhất mỗi người ăn một con, vì hiệu quả của chương trình”. Đạo diễn xoay lọ thủy tinh, ân cần mời gọi thành viên đội đỏ: “Đội đỏ ăn trước, đội đỏ ăn một con đội xanh ăn một con, đừng phá rối nhau”.

Nam diễn viên dũng cảm nhất trong đội đỏ đi qua, hiên ngang lăm lăm túm một con định bỏ vào miệng.

“Wow!”. Long Dực không tin nổi tiến tới, mở to hai mắt nhìn nam diễn viên nọ, cao giọng nói: “Nhìn cái chân đầy lông dơ bẩn của nó kìa, đó là minh chứng của tà ma! Eww! Buồn nôn phải biết khi nó đi qua lưỡi người!”.

Nam diễn viên nọ nhìn Long Dực bằng ánh mắt nhìn thiếu năng: “Anh đừng nói nữa”.

Long Dực: “À”.

Nam diễn viên nọ lại cầm con bọ lên chuẩn bị nhét vào miệng.

Long Dực thuyết minh: “Oe! Trong cái bụng đen ngòm của nó chứa đầy nước độc! Một hơi nuốt xuống nào, ừng ực ừng ực”.

Nam diễn viên nọ im lặng một chốc, ngậm miệng lại, vẻ mặt không thể chịu nổi bỏ cuộc.

Đội xanh lập tức reo hò rầm trời.

Long Dực cuối cùng cũng không còn là đồng đội heo nữa rồi.

“Nào nào nào Long Dực anh ăn một con đi!”. Nam diễn viên nọ ra vẻ tức giận, một tay giữ Long Dực, một tay giả vờ nhét con bọ vào miệng Long Dực.

“A a a a bản vương không muốn ăn”. Long Dực tru lên, chớp mắt đã chạy mất tăm!

Thế là vì đội xanh và đội đỏ đều có thành viên bỏ cuộc nên mỗi đội trừ hai điểm.

Người thứ hai của đội đỏ xuất trận là Yến Tử Hoàn.

“Eo eo eo buồn nôn quá!”. Đội xanh học theo dáng vẻ Long Dực vừa rồi gào lên quấy rối.

“Xi, thứ này có xá gì”. Yến tiểu béo cười lạnh một tiếng, đem từng con bọ cánh cứng xuyên vào xiên nướng trong tay.

Hóa ra lúc đầu không thấy Yến Tử Hoàn là vì cậu đi tìm xiên nướng...

Sau khi xiên hết bọ cánh cứng trong lọ, Yến Tử Hoàn bình tĩnh cầm xiên nướng ngồi bên đồng lửa bắt đầu nướng!

“Loại côn trùng này hồi nhỏ tôi từng bắt về nướng ăn rồi”. Trong mắt Yến tiểu béo lóe lên tia đói khát, “Nướng khô rồi sẽ giòn rụm, thơm cực kỳ, ăn không khác gì nhộng rang”.

Thực sự không phụ danh hiệu tham ăn!

Thế là vòng thi đấu đầu tiên trong hôm nay, Yến Tử Hoàn với ưu thế mang tính áp đảo đã giành được thắng lợi cho đội đỏ.

Sau khi Long Dực biết Vương hậu cao quý của mình vậy mà lại ăn một xiên bọ, vô cùng đau đớn tỏ vẻ cả ngày hôm nay mình sẽ không hôn Vương hậu.

“Vốn dĩ cũng chẳng có ai muốn hôn anh được chứ?”. Yến Tử Hoàn lạnh lùng nói.

“Nhưng ta cảm thấy em muốn”. Long Dực không biết xấu hổ, “Em muốn lắm mà!”.

Camera trung thực ghi lại được cảnh này, chuẩn bị phát cho fan CP một miếng kẹo vị lạ!

Sau khi vòng đấu thứ nhất kết thúc suôn sẻ, các diễn viên nghỉ ngơi một lúc, sau đó chuẩn bị bắt đầu vòng thứ hai.

Chủ đề của vòng thứ hai là tìm nguồn nước ngọt có thể uống trên đảo...

63. Chương 63: Cho Đến Khi Thế Giới Diệt Vong ——

Vòng đấu thứ hai là đội nào thu thập được nhiều thức uống hơn thì thắng, thành viên của hai đội xanh đỏ nhanh chóng chuẩn bị thiết bị chum cất nước biển, không khí hết sức khẩn trương náo nhiệt.

Giữa lúc ghi hình, Yến Tử Hoàn ngồi trên bãi cỏ nghỉ ngơi, Tưởng Phi đi qua quan tâm nói: “Đói chưa?”.

Mặc dù buổi sáng có bữa sáng đoàn làm phim chuẩn bị, nhưng dù sao về khoản ăn uống Yến Tử Hoàn hoàn toàn có thể lấy một địch mười!

“Cũng tạm”. Yến Tử Hoàn mỹ mãn nhớ lại nồi gà kho tối hôm qua.

“Ăn lót dạ đi này”. Tưởng Phi đưa một cái bánh mì, giống như đang thăm tù.

Yến Tử Hoàn lặng lẽ quần bách một chút, rồi nhận lấy bánh bao: “...Thật ra tôi vẫn ổn mà”.

Bởi vì Yến tiểu béo có một ma pháp trận dành riêng để gọi đồ ăn!

Tưởng Phi dùng thủ đoạn bình thường vẫn an ủi Phương Kỳ để an ủi Yến Tử Hoàn: “Quay xong là tốt rồi, về nhà muốn ăn gì thì ăn, nghĩ tới lẩu phô mai, có phải liên cảm thấy hăng hái hơn không?”.

Yến Tử Hoàn:...

Bị anh nói như vậy đột nhiên rất muốn ăn lẩu phô mai!

Thế là đêm hôm nay, Ma vương trong lều dùng ma pháp trận gọi ra một nồi lẩu phô mai.

Ngọn lửa nhỏ dưới đáy nồi bập bùng vui vẻ, phô mai nóng chảy kêu lách tách nở ra bong bóng nhỏ, mùi phô mai sực nức nhảy mắt trần ngập không gian.

“Tùng này đồ ăn kèm có đủ không?”. Long Dực lại gọi thêm mười mấy đĩa đồ ăn kèm.

Yến Tử Hoàn kiểm duyệt một lát, rồi bình tĩnh vươn hai ngón tay: “Gấp đôi”.

“Không vấn đề”. Ánh mắt Long Dực vô cùng cứng chiều, bởi vì đáng về Vương hậu tham ăn thực sự rất đáng yêu.

Khiến người ta không khỏi muốn cắn một miếng!

Đồ ăn kèm đủ rồi, Yến Tử Hoàn gấp một miếng bánh mật có nhân bỏ vào nồi lẩu phô mai xoay một vòng, đang định há miệng ăn, ngoài lều đột nhiên truyền đến tiếng Tưởng Phi: “Có thể vào không?”.

“...Ừ”. Yến Tử Hoàn kéo khóa lều.

Tưởng Phi thò đầu vào, lơ mơ nhìn nồi lẩu bốc khói nghi ngút trong lều:...

Yến Tử Hoàn giải thích: “Long Dực biến ra cho tôi đó”.

Tưởng Phi trầm mặc một lát, nói: “Thứ này mà cũng có thể biến ra được”.

Long Dực kiêu ngạo vỗ ngực: “Thứ này có là gì, tối mai ta định gọi cho Vương hậu một bàn dê nướng”.

Hắn một bàn, quả là cứng chiều đến vô hạn.

Tưởng Phi:...

“Anh có việc gì à?”. Yến Tử Hoàn hỏi.

Tưởng Phi thở dài nói: “Tôi đến xin nghỉ, vừa nãy nhận được điện thoại báo ba tôi xảy ra tai nạn xe, gãy xương chân đưa vào bệnh viện rồi, tôi muốn về xem sao”.

Yến Tử Hoàn sợ hãi, vội nói: “VẬY anh mau đi đi!”.

“Nhưng một mình cậu ở đây...”. Tưởng Phi lưỡng lự,

“Không phải lo cho tôi”. Yến Tử Hoàn vỗ vỗ đầu Long Dực, “Có hắn ở đây rồi”.

“Đúng vậy”. Long Dực nhất thời vô cùng kiêu ngạo, “Cho dù Vương hậu muốn ăn gì ta đều có thể triệu hoán ra được!”.

Bản vương mới là kim bài trợ lý chân chính được chứ!

Tưởng Phi:...

Sau khi Tưởng Phi rời khỏi, Yến Tử Hoàn càn quét nồi lẩu đầu ra đấy, cơm nước no nê rồi liền nằm xoa bụng, một bữa ăn nhiều như vậy, bụng nhỏ vẫn bằng phẳng, Yến Tử Hoàn vô cùng thỏa mãn.

Cơm nước xong, Long Dực lấy ra một quả cầu thủy tinh.

Mặc dù tín hiệu điện thoại ở đây rất kém nhưng quả cầu thủy tinh thì không những hoàn toàn không bị ảnh hưởng mà còn có thể lên mạng, thật không hổ là sản phẩm của tộc người lùn, chất lượng tương đối đáng tin cậy.

Lúc này Yến Tử Hoàn đột nhiên ngồi dậy, bò đến trước mặt Long Dực, đề lên hai đùi hắn, rồi tách sang hai bên, sau đó tự nhiên không gì sánh được xoay người nằm tựa vào ngực hắn nói: “Em muốn xem phim”.

Long Dực thất vọng thở ra.

Thì ra chỉ là đem bản vương thành sofa hình người!

“Nhanh lên”. Yến Tử Hoàn vỗ vỗ đùi Long Dực.

Long Dực lộ ra một nụ cười anh tuấn, dịu dàng nói: “Cả thế giới cũng chỉ có mình em dám cả gan ra lệnh cho bản vương như vậy, đúng là một kẻ tinh nghịch càn rỡ”.

“...”. Yến Tử Hoàn giật thót một cái, xoa xoa da gà gai ốc trên người.

Long Dực nhấn mấy cái lên quả cầu thủy tinh, bắt đầu chiếu bộ phim Yến Tử Hoàn đóng vai chính hồi trước, Ma vương bệ hạ đã xem đi xem lại bộ phim này vô số lần, gần như có thể thuộc lòng lời thoại, có lúc còn kéo Yến Tử Hoàn cùng xem, vừa xem vừa ra sức ca ngợi, dẫn đến Yến Tử Hoàn bây giờ cứ nhìn thấy phim mình đóng liền muốn nôn...

“Đừng xem phim này nữa!”. Yến Tử Hoàn hơi súp đổ!

Quá đủ rồi!

“Hay xem “Từ xưa tới nay hồng lam thành CP” kì trước, biểu hiện của em trong kì trước rất đáng yêu!”. Long Dực thâm tình nhắm nhìn Vương hậu, ra vẻ văn nghệ, diễn đạt như rắm chó: “Tựa như một bông hồng xinh đẹp mà bướm bỉnh”.

Yến Tử Hoàn đau đầu: “...Anh vẫn nên về lều của mình đi thôi”.

“Vậy xem quảng cáo bím chống thấm của em hồi trước nhé!”. Trong mắt Long Dực trào dâng tình cha, “Quảng cáo đó anh còn có thể xem thêm năm trăm lần nữa”.

Yến Tử Hoàn quay người véo mặt hấn: “Không xem!”.

Long Dực đành phải không tình nguyện mở một bộ phim đứng đầu doanh thu phòng vé hiện nay, thuận tay còn gọi cho Yến Tử Hoàn một bao đồ ăn vặt, để cậu vừa ăn vừa xem.

“Nam chính này căn bản không đẹp bằng em”. Long Dực không ngừng lải nhải, “Diễn xuất cũng kém hơn em”.

Yến Tử Hoàn vừa bực mình vừa buồn cười: “Anh có thể im lặng một lúc không?”.

“Ta chỉ bình luận một cách khách quan và lí trí thôi”. Trong mắt Long Dực lóe lên tia sáng “Ai cũng không bằng wuli Hoàn Hoàn” của fanboy chân chính.

Yến Tử Hoàn xoay người lại hôn sâu lên môi Long Dực, sau khi nụ hôn kết thúc nói: “Bây giờ có thể im lặng rồi chứ?”.

Long Dực nháy mắt nở rộ thành bông hoa fanboy, ngoan ngoãn ôm Yến Tử Hoàn xem phim, miệng cảm như hén.

Sáng hôm sau, Yến Tử Hoàn nhận được điện thoại của Tưởng Phi, trong điện thoại nói thương thế của bố hấn đã không còn gì đáng ngại, nhưng hai bố con nhiều năm không gặp có chút chuyện phải giải quyết, vì vậy Tưởng Phi phải hoãn lại hai ngày nữa mới có thể trở về.

“Không sao, anh không cần về gấp thế đâu, ghi hình mấy ngày nữa là kết thúc rồi”. Yến Tử Hoàn chân thành nói.

Chuyện gia đình Tưởng Phi Yến Tử Hoàn cũng biết kha khá, bố Tưởng Phi là đại gia có tiếng ở bản địa, mấy năm trước vì Tưởng Phi từ chối hôn sự do gia đình sắp đặt không chút do dự, nên bị ông bố đánh gãy xương đùi rồi đuổi ra khỏi nhà, chuyện này bị mấy tờ báo lá cải viết ra mười mấy phiên bản, truyền đi xôn xao, muốn không biết cũng rất khó.

Sau khi bị đuổi khỏi nhà, trừ một căn hộ đứng tên mình ra Tưởng Phi chẳng có thứ gì, nhưng hấn không thay đổi quyết định lúc trước, mà tìm công việc nuôi sống bản thân, trải qua cuộc sống của một người bình thường.

“Cứ yên tâm xử lý chuyện gia đình đi”. Giọng Yến Tử Hoàn hơi lo lắng.

Tưởng Phi cười trầm thấp, giọng điệu thoả chút nhẹ nhõm: “Cảm ơn, không cần lo cho tôi, tôi sẽ xử lý ổn thỏa”.

Mấy năm trôi qua ba Tường sớm đã nguôi giận rồi, chỉ là vẫn sĩ diện nên không muốn chủ động hòa giải với con trai.

Huống hồ bé hamster lanh lợi lẽ phép lại hiểu chuyện, quả là linh vật của nam nữ già trẻ!

“Bác trai, bác ăn hoa quả ạ”. Phương Kỳ cong móng bưng một đĩa trái cây đã cắt gọt đi đến bên giường bệnh, đôi mắt to tròn diên cuồng phóng ảo thuật với ba Tường.

Cháu là con dâu tốt cháu là con dâu cực kì tốt...

Ba Tường uy nghiêm hừ lạnh một tiếng, trầm mặt xiên một miếng ăn.

Tường Phi đỏ khóc đỏ cười tiến tới, lấy lòng nói: “Ba”.

Ba Tường nhìn Tường Phi, nhìn Phương Kỳ, sau đó như một người đàn ông kiên cường, hừ một tiếng chui vào chăn ngủ.

Phương Kỳ:...

Yên tâm —— Tường Phi dùng khẩu hình nói với Phương Kỳ.

Với tính tình nóng nảy của ba Tường, nếu ông không vừa ý với Phương Kỳ, chỉ sợ lúc này Tường tiên sinh đã vào ở phòng bệnh cách vách rồi!

Công tác ghi hình trên đảo tiến hành rất thuận lợi. Độ hot của chương trình ngày càng cao, ngay cả người mới như Long Dục cũng có một dàn fan trung thành!

Mặc dù các cô thích gọi Long Dục một cách thân mật là bé thiếu năng...

Long Dục vô cùng hoang mang vì cách xưng hô này: “Bé thiếu năng là ý gì?”.

Vẫn là thiếu năng thôi, đồ ngốc, Yến Tử Hoàn vừa oán thăm vừa trái lòng an ủi: “Trượng chính là quyền trượng, tượng trưng cho sự tôn quý của vương tộc”. (*)

(*) Yến Tử Hoàn chơi chữ, fangirl của Long Dục gọi anh là – zhàngbảo (chương bảo), Yến Tử Hoàn lại dùng – zhàng trong – quánzhàng (quyền trượng). Hai chữ chương (thiếu năng) và trượng (cây trượng) đều phát âm là zhàng.

“Bản vương cảm thấy hình như không phải ý đó!”. Long Dục cảnh giác nói.

Yến Tử Hoàn bật cười ra tiếng, vỗ vỗ đầu Long Dục: “Kệ bọn họ, anh lo cho em là đủ rồi”.

Long Dục nhất thời muốn ôm chặt Vương hậu âu yếm một lúc, nhưng hết giờ nghỉ rồi, một vòng ghi hình mới lại bắt đầu.

Vòng đấu này hạng mục thi đấu của hai đội là leo núi nhân tạo, trước mắt mọi người là một sườn núi dốc đứng gần như tạo thành một góc vuông, các minh tinh phải dựa vào sự giúp đỡ của dây leo núi treo lên trên, thông qua cách tính giờ để so tốc độ.

“Cao bằng này chỉ là chuyện nhỏ, hạng nhất là của tôi”. Yến Tử Hoàn hăng hái muốn thử, giang hai tay để nhân viên giúp mình làm bảo hộ an toàn, từ trước tới nay Yến Tử Hoàn vì giữ dáng mà diên cuồng tập luyện không chỉ có thể lực hơn người thường, mà các môn thể thao lại càng không phải bàn.

Nhưng bình thường người nói như vậy trước trận đấu cuối cùng đều không giành được hạng nhất! Đây chính là định luật vững chắc như sắt!

Quả nhiên, lúc sắp leo đến trên cùng, Yến Tử Hoàn trượt chân, thê thảm rơi xuống.

Long Dục ở bên dưới đội lên sàn nhảy mắt phát ra tiếng hét kinh người: “A a a a ——!”.

“...”. Nhờ có bảo hộ an toàn, Yến Tử Hoàn vững vàng bám được tường đá, huơ tay với người bên dưới, “Tôi không sao”.

“Vương hậu của ta!”. Long Dục rưng rưng nước mắt ngâm tụng, “Anh đừng biết bao! Tựa như một chú chim hải âu vật lộn giữa muôn trùng sóng to gió lớn! Ôi! Trái tim nồng nhiệt chân thành của ta! Đã bị em cướp đi như vậy đấy!”.

“Long Dực anh câm miệng ngay!”. Yến Tử Hoàn gào lên.

Nhưng đạo diễn lại bình tĩnh khích lệ: “Có thể nói thêm một chút nữa”.

Bởi vì khán giả đều rất thích xem hấn ngốc ngếch...

“A, người phàm, theo ý nguyện của người!”. Long Dực lập tức phần chấn tinh thần bắt đầu ngâm thơ!

Yến Tử Hoàn:...

Đạo diễn tiết tháo của ông đâu cả rồi?

Sau khi quay xong phần leo núi, cả ngày còn lại Yến Tử Hoàn đi đứng đều có hơi mất tự nhiên.

Buổi tối khi các thành viên của đoàn cùng nhau ăn cơm, Long Dực lặng lẽ đến bên cạnh Yến Tử Hoàn, sờ soạng đùi cậu.

Yến Tử Hoàn phát ra tiếng kêu thảm thiết: “A ——!”.

Long Dực giật mình: “Em kêu cái gì?”.

“Tự nhiên anh sờ chân em làm gì?”. Yến Tử Hoàn tức giận nói.

Nhân viên công tác xung quanh và các minh tinh chỉ sợ thiên hạ không loạn tỏ vẻ hai người giữ ý chút đi muốn sờ thì vào lều mà sờ cho sướng đừng ở ngoài này làm chúng tôi cay mắt được chứ?

“Ta thấy tư thế đi đứng của em là lạ”. Long Dực hơi ầm ức, không nói lời nào kéo Yến Tử Hoàn vào lều.

Bên ngoài lập tức truyền đến tiếng reo hò.

Yến Tử Hoàn:...

Mấy người này bệnh a!

“Vương hậu ngoan, để ta xem nào”. Long Dực vươn tay kéo quần Yến Tử Hoàn.

“Tsk, đừng lộn xộn”. Yến Tử Hoàn vừa nhìn đã thấu suy nghĩ bỉ ổi của Long Dực, bình tĩnh vén ống quần lên.

Trên bắp chân Yến Tử Hoàn có một vết bầm xanh tím, trên làn da trắng trẻo càng lộ vẻ chướng mắt.

“Hôm nay lúc ngã xuống thi va phải một mồm đá”. Yến Tử Hoàn thoải mái co duỗi chân, “Không sao, anh xem, không ảnh hưởng đến hoạt động”.

“Sao không nói sớm!”. Long Dực đau lòng muốn chết, nhẹ nhàng phủ tay lên vết bầm, ma lực màu đen từ lòng bàn tay trút xuống, che vết thương ở bên dưới, rất nhanh sau đó, vết thương liền biến mất sạch sẽ, tựa như chưa từng tồn tại.

Yến Tử Hoàn kinh ngạc: “Ma lực còn có thể chữa thương?”.

“Bản vương không gì không làm được”. Long Dực rất đắc ý.

Mặc dù ma lực có khuynh hướng thiên về phá hoại chứ ít khi chữa bệnh chữa thương, nhưng việc này không cần nhất thiết phải nói với Vương hậu!

“Ừ...lợi hại thật”. Yến Tử Hoàn sờ sờ đùi, quả thực không đau chút nào nữa.

Đến giờ tâm tình rồi, Long Dực thâm trầm nghĩ, sau đó tràn trề tình cảm ngâm vịnh: “Bản vương biết dùng ma lực để loại bỏ tất cả già yếu, đau đớn, bệnh tật của thân xác em, em sẽ trẻ trung mãi mãi, không già không chết, ta sẽ vĩnh viễn sùng bái em, yêu em, cho đến khi...”.

Yến Tử Hoàn rút não, vậy mà cảm thấy vô cùng cảm động!

Long Dực vừa nói vừa kéo khóa lều vén lên, chỉ lên trời hùng hồn tiếp tục nói: “Cho đến khi mọi vì sao trên bầu trời lần lượt rơi xuống, cho đến khi mặt trời và mặt trăng không bao giờ chiếu rọi, cho đến khi thế giới hủy diệt ——”.

Các nhân viên công tác bên ngoài lầu đang ăn cơm hộp sôi nổi quay đầu nhìn sang, mọi người đều tỏ vẻ “Long Dực lại đang phát bệnh”, không khí vô cùng lúng túng!

Long Dực ngẩng đầu ưỡn ngực đối diện với bọn họ!

“Anh về đây!”. Yến Tử Hoàn mặt đỏ tới mang tai kéo Long Dực trở về, soạt một tiếng kéo khóa lầu, sau đó ần ần Long Dực xuống đất, cúi đầu hôn xuống.

“Vương hậu ——”.

“Nói rồi đó”.

“Gì cơ?”.

“Cho đến khi thế giới hủy diệt, anh là đồ thiếu năng”.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mot-phan-hai-muoi-tu>